

• descrie și explică stările avansate de conștiință, precum și calea către iluminare. Include dialoguri cu studenți în spiritualitate din lumea întreagă, atât începători, cât și avansați.

• natura conștiinței este descrisă în termeni ce recontextualizează și simplifică procesul spiritual însuși, realitatea non-lineară a stării iluminate, făcând posibilă înțelegerea ei de către mintea rațională.

• această prezentare a naturii umane este unică și cuprinzătoare, astfel încât lese din clasicele opere de exotericism spiritual tradițional, neascunzând nimic din răsăritul și înălțarea de conștiință.

Cititorul cu o minte simțitoare va fi mulțumit pentru că, pentru prima dată, sunt prezentate și metodele de verificare a realității spirituale, respectându-se modelul obiectiv aplicabil al marilor învățați pe o evidență fiziologică derivată.

Dacă Putea vărsă în lume cunoașterea, Ochiul Sinelui este mai avansată și calibreză la o valoare de calibrare 980. Cei de a treia carte a doctorului Hawkins, Sinele: Realitate și Valori, calibreză la 999,8, și arden va apărea anul viitor la Editura Daath.

Ochiul Sinelei este calibrezat la 980, este mai avansată decât Puterea Vieții (care calibreză la 980) și dezvăluie chiar adevărul procesului spiritual al stării iluminate.

Putea este o sursă de informații deosebită, nu adevărată senzitivitate, care este autosuficiență pentru adevărul ei spiritual, alături de...

Ochiul Sinelei este o cale de cunoaștere care dizolvă barierile dintre conștiință și realitate, dintre paradigmele lumii și realitatea ei. Odată cu descompunerea sinei, apare Sinele strălucitor și adevărată identitate.

În recunoașterea contribuției pe care a adus-o omantății, Doctorul Hawkins a fost înmormântat, devenind Cavaler al Ordinului Suveran al Cavalerilor Sf. Ioan din Ierusalim (fondat în anul 1077). Ceremonia a fost oficiată de către Prințul de broană Valdemor al Danemarcei, la Seminarul ecologic din San Anselmo, în luna octombrie 1995.

De asemenea, în septembrie 2000, în Seul, în onoarea de a fi numit „Lee Ryoung Sun” (ceea ce se poate traduce ca Suflet Mare, aviator de frunte, Cel Mai Mare Învățător al Căii

Cartea Daath
Publishing House

ISBN 973-87461-1-0

OCHIUL EULUI De care nimic nu se poate ascunde

DAVID R. HAWKINS

DAVID R. HAWKINS
MD., PhD

OCHIUL SINELUI

de care nimic
nu se poate ascunde

Cuprins

<i>Prefață</i>	9
<i>Introducere</i>	17

SECȚIUNEA ÎNȚAI

Prezența lui Dumnezeu

CAPITOLUL I - <i>Prolog</i>	21
CAPITOLUL II - <i>Reluarea vieții pămânesti</i>	29

SECȚIUNEA A DOUA

Procesul Spiritual

CAPITOLUL III - <i>Natura cântărilor</i>	43
CAPITOLUL IV - <i>Fundamentele</i>	61
CAPITOLUL V - <i>Victoria asupra eului</i>	85
CAPITOLUL VI - <i>Descompunerea Eului</i>	103

SECȚIUNEA A TREIA

Calea conștiinței

CAPITOLUL VII - <i>Minte</i>	117
CAPITOLUL VIII - <i>Dincolo de Cauzalitate</i>	139
CAPITOLUL IX - <i>Conștiința Avansată</i>	153
CAPITOLUL X - <i>Despre natura lui Dumnezeu</i>	175
CAPITOLUL XI - <i>Drumul Spiritual</i>	189
CAPITOLUL XII - <i>Căutarea adevărului</i>	201
CAPITOLUL XIII - <i>Explicații</i>	219
CAPITOLUL XIV - <i>Corpi și societatea</i>	231
CAPITOLUL XV - <i>Clarificări</i>	243
CAPITOLUL XVI - <i>Karma, învățători și înțelepți</i>	259

CAPITOLUL XVII - <i>Dialoguri</i>	271
CAPITOLUL XVIII - <i>Alte vieți și creații</i>	291
CAPITOLUL XIX - <i>Comentarii și exemple</i>	301
CAPITOLUL XX - <i>Dualitate versus non-dualitate</i> <i>știință versus Spirit</i>	319
CAPITOLUL XXI - <i>Geneza: creație și evoluție</i>	331
ANEXA A	341
ANEXA B - <i>Harta scalei conștiinței</i>	342
ANEXA C - <i>Calibrarea nivelelor conștiinței</i>	343
ANEXA D - <i>Tehnica de calibrare corectă</i>	348
<i>Lecturi recomandate</i>	349
<i>Despre autor</i>	353
<i>Notă autobiografică</i>	355

Prefață

Scopul lucrării de față este imens. Ea nu include doar o raportare detaliată și subiectivă a stărilor foarte avansate ale conștiinței spirituale numite în mod tradițional iluminare ei, pentru prima dată, corelență și recontextualizează informația spirituală într-o asemenea manieră, încât o face comprehensibilă rașunii și intelectului.

Această corelație între știință și spiritualitate reprezintă o integrare între dimensiunile lineare și non-lineare. Prin intermediul „depășirii contrariilor”, autorul rezolvă un conflict vechi de când lumea și aparent irezolvabil, impasul dintre știință și religie, între materialitate și spiritualitate, respectiv dintre eu și spirit. Această rezolvare clarifică misterele și dilemele nerezolvate ce au însoțit omenirea de-a lungul istoriei. Grație expansiunii conștiinței pe care o facilitează lectura lucrării de față, răspunsurile la întrebări se autorevelează, iar adevărurile devin autoevidente.

Stilul prezentării îl duce pe cititor deopotrivă în domeniul linear și în cel non-linear, astfel încât, spre surpriza acestuia, la un moment dat incomprehensibilul devine nu numai comprehensibil, ci și evident.

Nivelul calibrat al conștiinței persoanelor care au citit materialul de față a fost documentat experimental, remarcându-se un avans și o elevare considerabile. Puterea are darul de a realiza fără efort ceea ce forța nu reușește să facă nicicum, deoarece puterea ajunge acolo unde forța nu are acces.

Această carte este scrisă deopotrivă pentru sinele și Sinele cititorului. Deși marele și tradiționalul obstacol în calea iluminării, numit „depășirea contrariilor dualității și non-dualității”, poate

suna obscur, în momentul în care entitățile a termonul de citit entea, această conștiința fundamentală se rezolva de în sine.

Materialul este prezentat în patru secțiuni principale:

- I. Descrierea stărilor subiective ale conștiinței spirituale
- II. Drumul spiritual
- III. Calea către iluminare prin intermediul înțelegerii naturii conștiinței
- IV. Conferințe, dialoguri, interviuri și discuții de grup cu o mare varietate de studenți spirituali și grupuri din diferite țări

La o primă privire, datorită multitudinii de grupuri și de prezentări, materialul cărții de față pare să se repete. Cu toate acestea, materialul este re-prezentat astfel în mod deliberat, deoarece de fiecare dată este prezentat într-un context diferit și într-o altă succesiune de întrebări și răspunsuri. Fiecare re-prezentare scoate la iveală noi și noi subtilități.

Dacă în 1985 un procent de 85% din totalul populației lumii calibra sub nivelul integrității (situat la valoarea 200), în prezent acest număr s-a redus și nător, atingând doar 78%. Cercetările efectuate au indicat că acest fapt se datorează unui avans general al conștiinței spirituale.

Materialul prezentat în cartea de față este unic prin faptul că autorul nu este nici teolog, nici față bisericească, ci un clinician cu o experiență vastă în domeniul educației, științei, medicinei, psihiatriei, psihanalizei, cercetării - precum și în rapoarte clinice și științifice. El este descris drept un om realizat, de succes și talentat în multe domenii. În momentul în care a survenit neașteptata sa iluminare, era persoană cu cea mai însemnată practică psihiatrică și elia că din orasul New York.

Unice mi fost, de asemenea, și experiențele spirituale intense ale autorului, începute în prima copilărie, consolidate în adolescență și iesite la suprafață în cadrul vârstei mijlocii. Acestea au cauzat retragerea și izolarea sa pentru un număr de ani, precum și interesul manifestat în direcția unei cercetări fundamentale în domeniul naturii conștiinței, cercetare care a condus atât la scrierea lucrării *Putere versus Forță*, cât și la scrierea celei de față.

O altă curiozitate aparentă este aceea că, în ciuda uriașei sale experiențe spirituale, autorul volumului de față nu a menționat-o niciodată, de-a lungul unei perioade de peste 30 de ani, până în momentul publicării volumului *Putere versus Forță*. Când era întrebat despre motivele acestei tăceri, el nu a comentat decât că „mi era rușine de spus despre acest lucru”.

Lucrarea de față, mai avansată decât *Putere versus Forță*, îndeplinește anevoiosul obiectiv de a face comprehensibil incomprehensibilul. Grație unor descrieri și explicații adecvate, ceea ce este obscur devine clar și evident. Și tocmai darul său evident de a comunica și a scrie a fost cel care a ocazionat interesul și comentariile Maicii Tereza.

Adevăratul autor al cărții este Conștiința însăși.

Editorul

Avertisment

Persoanele religioase în sens tradițional, precum și cele care manifestă timiditate în fața spiritualității, sunt prevenite că materialul prezentat aici poate fi tulburător și, prin urmare, este mai bine să-l evite.

Învățăturile sunt prezentate pentru uzul studenților spirituali angajați și serioși, aflați în căutarea lui Dumnezeu ca Iluminare.

Calea către Iluminare prin adevărul radical este solicitantă și reclamă abandonarea sistemului de credință. Numai după aceea, realitatea supremă se revelează pe sine drept căutarea Sinelei Suprem.

Materialul prezentat în cartea de față este redat din perspectiva Ochului Sinelei.

Introducere

De-a lungul istoriei, descrierile stărilor iluminate ale conștiinței au prezentat un mare interes pentru mulți oameni, iar rapoartele referitoare la aceste stări au avut un mare impact asupra indivizilor și a societății. Raritatea statistică a ocurenței iluminării are darul de a stimula curiozitatea și de a sublinia valoarea informațiilor de acest gen. Deși există deja în toate limbile o literatură spirituală care descrie aceste stări, multe dintre rapoarte sunt sumare și incomplete. Unele includ erori de traducere, pe lângă foarte numeroasele erori care au survenit în transmiterea orală peste generații (până când, în cele din urmă, rapoartele în cauză au căpătat o formă scrisă). Prin urmare, multe relatări includ erori, fapt care a generat un declin al nivelului de adevăr comparativ cu cel original, pronunțat de învățătorul iluminat.

Prin urmare, o reafirmare articulată și coerentă a evoluției conștiinței până la cele mai avansate stadii este de mare valoare. În plus, multor tratate spirituale le lipsesc explicațiile, precum și raportarea detaliilor subtile, aspecte care prezintă o importanță considerabilă pentru căutătorul avansat. Obiectivul *Ochiului Simbolului* este acela de a transmite informații ce pot fi verificate și al căror nivel de adevăr poate fi valibrat. Ea își propune să ofere, pentru prima dată, un corp de informații folositoare capabil să treacă de testul certitudinii. Până acum, studenții spirituali se puteau baza numai pe credință și pe reputația Învățătorului Spiritual.

Una dintre problemele cel mai des semnalate până acum era tocmai absența oricărei posibilități de a verifica adevărul învățătorilor. Acest major „biocaj al îndoielii” trebuia depășit.

Precum în *Putere versus Forță*, adevărul fiecărei pagini, al fiecărui paragraf, al fiecărei propoziții și afirmații din cartea de față a fost calibrat și este verificabil. A te îndoi înseamnă a deveni mai educat. Scopul scrierii acestei cărți este acela de a împărți și împărtăși totalitatea a ceea ce a fost experimentat.

Putere versus Forță se încheie cu „Gloria in Excelsis Deo”. Cartea de față începe totmai cu această afirmație, referindu-se la ceea ce constituie experiența spirituală supremă. Desigur, mai corect spus, aceasta nu este deloc o experiență, ci o stare eternă. Această condiție își este propria sa autoritate. Ea vorbește pentru sine și se prezintă ca o realitate. Nu există nici un vorbitor. Adevărul se autorevelează și este total, complet, independent și profund evident.

SECȚIUNEA ÎNTÂI

Prezența lui Dumnezeu

CAPITOLUL I

Prolog

Anii de lupte interioare, suferințe și inutile strădanii spirituale au culminat, în cele din urmă, cu o stare neagră de disperare. Nici măcar o retragere în ateism n-a adus vreo alinare în această necurmată căutare. Rațiunea și intelectul erau mult prea fragile pentru sarcina formidabilă de a găsi adevărul fundamental. Mintea fusese condusă spre o înfrângere agonizantă și finală. Chiar și voința fusese redusă la tăcere. Apoi, o voce interioară a strigat: „dacă există un Dumnezeu, îl rog să mă ajute!”

Apoi totul a încetat, dispărând în uitare. Mintea și toate simțurile sinelui propriu dispăruseră. Într-un moment uluitor, au fost înlocuite de o conștiință înfinită, atotcuprinzătoare, radiantă, totală, completă și liniștită – esența fundamentală a Tot Ceea Ce Este. Extraordinara splendoare, frumusețe și pace a Divinității radia. Era autonomă, finală, atemporală, perfectă. Sinele celor manifestate și nemanifestate, Zeitatea Supremă. Astfel s-a făcut cunoscută...

Prezența

O tăcere liniștitoare a înbibat împrejurimile, mișcarea însăși încetînd pentru a deveni, într-un final, liniștită. Toate lucrurile radiau o intensă viață interioară. Fiecare lucru care există este conștient de existența tuturor celorlalte. Natura calității luminoase a radianței este copleșitor de Divină. Ea este completă; include totul în unitatea sa totală, astfel încât toate lucrurile sunt interconectate și în stare de comunicare și armonie

prin intermediul conștiinței și prin faptul că își împart calitatea fundamentală a esenței vieții înseși.

Prezența este ace. continuum care ocupă complet ceea ce înainte (din perspectiva percepției normale) părea a fi numai un spațiu gol, un vid. Această conștiință interioară nu este diferită de Sine; ea pătrunde esența oricărui lucru. Conștiința este conștiință de propria sa conștiință și omniprezentă. Esența și expresia sa - atât cea a formei, cât și cea lipsită de formă - este Dumnezeu, ce se află în mod egal în toate obiectele, în toate persoanele, în toate plantele și în toate animalele. Tot ceea ce există este unit prin divinitatea existenței.

Esența universală și atotcuprinzătoare include totul, fără nici o excepție. Din punct de vedere al importanței și al semnificației lor, mobilele dintr-o încăpere sunt egale cu pietrele și cu plantele. Nimic nu este exclus din Totalitatea atotcuprinzătoare, totală, completă și căreia nu-i lipsește nimic. Toate lucrurile au o valoare egală, pentru că singura valoare reală este divinitatea existenței.

Sinele este total, complet și în mod egal prezent pretutindeni. Nu există nevoi, dorințe sau lipsuri. Nici imperfecțiunea sau discordia nu sunt posibile, întrucât fiecare obiect dăinuie ca o operă de artă, ca o sculptură de o perfectă armonie și frumusețe. Sfințenia întregii creații rezidă în venerația pe care o încercăm tot ceea ce există pentru tot restul. Totul este iluminat de o mare splendoare și este redus la tăcere în venerație și respect. Revelația înăsușă o pace și o liniște infinită.

La o privire atentă, corpul se dovedește a fi la fel cu orice altceva - neposedit de un individ, egal cu mobilă sau cu orice alt obiect, pe scurt, nimic mai mult decât o parte din Ceea Ce Există. Nu există nimic personal în corp, cum, de altfel, nu există nici vreo identificare cu acesta. El se mișcă spontan, executându-și corect funcțiile specifice, umblând și respirând fără efort. Este autopropulsat și acțiunile sale sunt determinate și activate de Prezență. Corpul este pur și simplu un tert, un „obiect” egal cu oricare altul dintr-o încăpere.

Atunci când ni se adresează o altă persoană, vocea corpului nostru răspunde potrivit, dar ceea ce se aude în discuție rezonază la un nivel superior al semnificației. În orice propoziție este revelată o semnificație mai profundă. Astfel, tot ceea ce înscăunăm

comunicare este înțeles la un nivel mai profund, ca și când orice întrebare - oricât de simplă - era de fapt esențială, privind umanitatea însăși. La suprafață, cuvintele sună superficial, dar la un nivel mai adânc ele au profunde implicații spirituale.

Corpul - pe care fiecare dintre noi îl considerăm a fi un „eu” cărui îi vorbim - este cel care dă răspunsurile potrivite. Acest lucru - în sine - este unul straniu, pentru că de fapt nu există un „eu” asociat cu corpul. Adevăratul Sine este invizibil, nefiind nici măcar localizat undeva anume. Corpul vorbește și răspunde la întrebări în mod simultan, în moduri paralele, sinuate la două nivele în același timp.

Liniștită de liniștea Prezenței, mintea e tăcută și lipsită de cuvinte. Nu survin imagini, concepte sau gânduri. Nefiind prezentă nici o persoană în realitate, nu avem de-a face cu nimeni care să gândească sau să acționeze. Totul se petrece de la sine, ca un aspect al Prezenței.

În stările obișnuite ale conștiinței, predomină sunetele, care înlocuiesc fundalul de liniște. Prin contrast, atunci când Prezența este prezentă (dacă ni se permite această formulare), lucrurile stau exact invers. Deși sunetul este perceptibil, de data aceasta el este cel din fundal. Predomină liniștea, care nu mai este întreruptă sau înlocuită de către sunet. Nimic nu tulbură această liniște și nici nu se interferează cu pacea sa. Deși mișcarea se petrece, ea nu perturbă liniștea lipsită de mișcare (care, deși se află dincolo de mișcare, o include pe aceasta). Totul pare a se mișca cu încetinitorul, pentru că timpul este absent. Tot ceea ce există este o stare continuă de *Acum*. Nu există nici evenimente, nici întâmplări, pentru că toate începuturile și sfârșiturile se petrec numai în conștiința duală a observatorului. În absența acestora, nu există nici vreo succesiune de evenimente care să poată fi descrisă și explicată.

În locul capacității de a gândi, avem acum de-a face cu o capacitate autorevelantă de a cunoaște, care împânzăște înțelegerea completă și autoexplicativă prin propria sa esență strălucitoare. Ea și cum totul vorbește în liniște și se prezintă în totalitatea sa și în frumusețea absolută a perfecțiunii sale. Făcând astfel, își manifestă gloria și-și revelează Divinitatea într-o înscăunare.

Revărsarea Prezenței de-a lungul totalității și esenței a tot ceea ce există este desăvârșită în blândețea sa, atingerea ei este asemenea unei contopiri. Sinele interior este miezul său. Și, dacă în lumea obișnuită poate fi atinsă numai suprafața lucrurilor, în Prezență avem de-a face cu o răspândire a esenței profunde a tot ceea ce există. Această atingere (care reprezintă Mâna lui Dumnezeu în blândețea sa dulce) constituie în același timp expresia și sălașul puterii infinite. În acest contact cu esența interioară a tot ceea ce există, oricine e conștient de faptul că Prezența este simțită de către orice alt lucru, fie el obiect ori persoană.

Puterea acestei tandreți e nelimitată și - pentru că este totală și atotprezentă - nici o opoziție nu e posibilă. Ea pătrunde în tot ceea ce există și din puterea sa se înalță existența însăși, care este deopotrivă creată și ținută laolaltă de către putere. Această putere e o calitate intrinsecă a Prezenței și prezența sa constituie esența existenței înseși. Ea este prezentă în mod egal în toate obiectele. Nu există niciunde un gol atâta vreme cât Prezența umple tot spațiul și toate obiectele din acesta. Fiecare frunză știe cum anume este experimentată de altcineva, împărtășind bucuria Prezenței divine.

Toate lucrurile se bucură în tăcere de experimentarea Divinității prin propria lor conștiință. Unică tuturor lucrurilor este o grațitudine tăcută și mereu-prezentă pentru faptul că li s-a oferit darul de a experimenta prezența lui Dumnezeu. Această grațitudine constituie forma în care este exprimată adorarea. Tot ceea ce este creat și există împarte și reflectă gloria lui Dumnezeu.

Înfățișarea umană a luat o aură complet nouă. Sinele unic strălucește prin ochii fiecăruia dintre noi. Fața fiecărui om radiază o auroară; nici un om nu e mai frumos sau mai urât decât altul.

Cel mai dificil de descris este interacțiunea dintre oamenii ce trec într-un nivel diferit de comunicare. În mod evident, există iubire între toți oamenii. Cu toate acestea, vorbirea lor s-a schimbat, în așa fel încât orice conversație a devenit plină de iubire și pace. Semnificația cuvintelor auzite nu e aceeași pentru toți cei care le ascultă. Este ca și cum ar exista simultan două nivele diferite ale conștiinței, provenite din același scenariu al formei și al

mișcării; două scenarii diferite fiind exprimate prin aceleași cuvinte. Sensurile cuvintelor înseși au fost transformate într-un plan diferit de către „sinele” superior al oamenilor implicați, iar comunicarea înțelegerii se află pe un plan superior. În același timp, e clar că sinele inferior al oamenilor nu este conștient de existența acestei comunicări simultane cu sinele superior. Oamenii sunt ca hipnotizați de credința în realitatea sinelui lor obișnuit, care nu este altceva decât interpretarea unor scenarii sau roluri, ca într-un film.

Sinele nostru superior se adresează direct sinelui superior al celorlalți, iar sinele obișnuit pare a nu fi conștient de acest nivel de comunicare. Dar, în același timp, oamenii simt intuitiv că se petrece ceva ieșit din comun. Prezența conștientă a Sinelui crează un câmp energetic pe care oamenii îl găsesc extrem de plăcut. Acest câmp energetic este cel care săvârșește miracole, aduce armonie evenimentelor și conferă un sentiment de pace tuturor celor care îl experimentează.

Cei ce au peregrinat mulți kilometri în căutarea unui răspuns la întrebările lor, îl găsesc în prezența acestei auri pe neașteptate. În aceste cazuri, răspunsurile le parvin printr-o înțelegere interioară, care face ca întrebările inițiale să fie irelevante. Acest lucru se petrece pentru că Prezența a recontextualizat iluzia existenței unei „probleme” făcând astfel ca însăși respectiva problemă să dispară.

Corpul și-a continuat activitatea și a reflectat intențiile transmise prin intermediul conștiinței. Continuitatea corpului nu a fost una de mare interes, fiind clar faptul că acesta este de fapt proprietatea universului. Corpurile și obiectele din lume reflectă nesfârșite variații și sunt lipsite de orice imperfecțiune. Nimic nu e mai bun ori mai rău decât orice altceva, și nici nu are vreo valoare sau semnificație diferită. Calitatea identității perfecte de sine definește valoarea intrinsecă a tot ceea ce există, ca expresii egale ale divinității înăscute. Dar fiind că „relația” nu este decât un concept al observației mentale dualiste, nu există relații în Realitate. Totul pur și simplu „Există” și exhibă starea de ființare a Existenței.

În mod similar, fără interpretarea unui observator (laolaltă cu categoriile sale native ale gândirii), nu există vreo schimbare sau

vreo în scara care să poată fi explicată sau descoperită. Într-o anumită măsură, evoluează pur și simplu de la o expresie a esenței sale divine. Prin urmare, evoluția are loc ca o manifestare a conștiinței ce la expresie de la niveluri abstracte de energie superioară, trecând prin forme mai joase (dar nu specifice), până la a ajunge, în cele din urmă, în materia fizică. Astfel, creația se poate afla din domeniul abstract și fără de formă trecând printr-o formă progresivă în-un model energetic și apoi în materia concretă. Puterea de a se manifesta constituie o expresie a omnipotenței divine în sensul unei creații continue.

Creația este Prezentul și timpul. Acest lucru este conștient astfel încât nu sunt posibile nici începutul și nici sfârșitul. Viziunea eternității în însăși este pur și simplu un fenomen senzorial și o condiție obligatorie a existenței. Care desigur prezintă în toate formele este o masă lipsită de formă.

Deoarece totul este în proces de creație, se poate spune că tot ceea ce există constituie o expresie a Divinității pentru că a devenit de fapt așa marăvicioasă capacitatea de a exista. Înțelegerea fundamentală că tot ceea ce există reflectă Divinitatea (creația și adevărata experiență și venerare față de Adevăratul Acest lucru este responsabil pentru venerarea în totalitatea existenței în toate timpurile pentru natură (especie de caracterizează multe culturi).

Toate lucrurile sensibile sunt egale. Singura manifestare materială este subiectul necesar pentru că este neatectat și să păstrează natura materială de a reapărea în formă materială. Esența este afectată numai de către toate evoluțiile și sensibilității formelor materiale care esența este înfățișată de prezența a ceea ce de a există în lume. Prin urmare, conștientul manifestării materiale poate facilita manifestarea esenței în formă sau, în funcție de condițiile existente, poate fi nefavorabil acestora. Se poate spune că actul creației satisface propriu său sine și propriile instrucțiuni sau tendințe divine. În mod rațional aceste tendințe au fost numite destinul etern care desemnează dezvoltarea potențialului și reflexia unor condiții preexistente (cauza este găsirea a ceea ce este și, totuși din lumea sensibilă, să se potrivească conștiinței și rezistenței). Astfel, omul poate influența condițiile pentru a potența

manifestare, și chiar lucrurilor dintr-o conștiință umană poate trăi în prezentul și în trecutul și aluziilor sale, însă puterea de a crea constituie exclusiv domeniul lui Dumnezeu.

Natura creației este dincolo de timp, spațiu și cauzalitate) este, în orice caz, și se prezintă în conștiință ca un dar al Prezenței. Toate lucrurile sunt stăruite din perspectiva divinității creației lor. Atunci când creația și discernământul propriu percepției dualiste sunt elimate, este la neajuns perfectă anca absolută și frumusețea a tot ceea ce există.

Așa că să abstracțieze această conștiință aruncă, când după un moment, evaporat și răcheta în formă anterioară de creație și sculptură. Este ca și cum este perfectă lăcaș de poate fi apreciat doar atunci când este vădit în viața creației. Dacă intră în secolul a oricărui moment din, este evidentă atunci când respectivul moment este scos din context. Udată de nouă cu curajul ei, reunește aceste momente "într-o veste" și în mod aplicat termenul de "binecuvântare". Putem observa că lucrurile și până la termenul de "binecuvântare" (a oricărui lucru) a domnia umană. Dacă ne dorim ceva, acel ceva devine "bun" iar dacă nu ni-l dorim devine "rău". Dacă eliminăm vocea umană în ceea ce poate fi vădit este că lucrurile și adevărata conștiință (ca "schimbare"), care nu e nici intrinsec dezirabilă dar nici indesezabilă.

Tot ceea ce există este manifestarea potențialității inerente a creației care determină propria sa esență și caracteristicile proprii și splendoarea tuturor lucrurilor provenite dintr-o existență lor, din faptul că ele constituie manifestarea propriei creației lui Dumnezeu și însuși existență. Oricum, sensul și insensibil care există reprezintă o înfrângere a voinței lui Dumnezeu - pur și simplu în viața lui. Ceea ce nu este manifestat se manifestă a grătie întregii divine procesului care este acest lucru care este creația.

Dar într-o lume în care natura creației este împiedecă conștiinței absolute, mintea umană și tot felul de reacții ce nu s-a găsească răspunsul (de exemplu, timpului anului Dumnezeu) să se permită existența lor în lume. Dacă o de percepția dualistă și de categoriile arbitrar ale manifestării, nu există bine sau rău și este evident că universul însuși e inocenț, Mintea umană își

construiește scenariile în funcție de obiective și dorințe, evenimente e purtând fi sau nu - în concordanță cu acestea. Alături de tragedii, cât și victoriile, se petrec în cadrul lumii care mintă dualiste și nu au o realitate independentă. Tot ceea ce există în această lume pare să se înalte și să se dizolve apoi în cadrul lumii percepute. Având în vedere că Realitatea transcende timpul, spațiul și forma, este irelevant dacă un „lucru” sau o „persoană” există pentru o fracțiune de secundă sau pentru o mie de ani. Astfel, strădănuia de a trăi mai mult pare să fie o iluzie generată de sens, pentru că existența nu este deocădată experimentată în vreo marjă temporară. Momentul actual este singura realitate ce poate fi experimentată, orice altceva fiind o abstracțiune și o construcție a minții. Prin urmare, nimeni nu poate trăi de fapt 70 de ani, pentru că singurul care este posibil e acest moment precis și totodată etern.

O realitate nu durată timp, totuși este complet și desigur este o lucrare de apreciere. Dar fiind că viața evoluează, fiecare lucru însuși este constituit de expresia totală a potențialității sale într-un moment dat. Prin urmare nu există nici un actor în spatele acțiunii. Ceea ce există însă este o senzație de complicitudine și satisfacție totală, în fiecare moment. Satisfacția revelată. Căci este în produs al acțiunii însăși. De exemplu, poarta de mâncare este un act de a mânca fără să existe o dorință, nașterea este o naștere fără dorință. Dacă ne oprim din a încerca să simțim vreo senzație că am pierdut ceva, bucuria vieții vine din existența în acel moment dintr-o conștiință completă. Căci totuși este un aspect al acestui bucurii de a trăi.

Totalitatea unitară a Tot Ceea Ce Este nu poate fi experimentată. Totuși aceasta este cunoscută prin virtutea aptitudinii de a fi parte din ea, de a fi una cu ea. Căci Simțul este „a fi cu Dumnezeu”, ce înseamnă dezvoltarea Creaturii. Scopul existenței este o iluzie creată de percepția egoică asupra „lucrurilor” care e purtarea de observare al trece non-localului în local al totului în lucrul al Totului într-o parte dintr-o parte. Percepția este înfundată în care trecerea întru reexperimentabil, întru experimentabil, produce percepția timpului, a locului, a mărții a dimensiunii, a poziției, a forței, a lumii și a singurității.

CAPITOLUL II

Reluarea vieții pământești

Lumea percepută fusese în nouă. Identitatea pierduse să nu fie un subiect limitat (un „eu” personal) devenind un context nelimitat. Totuși fusese transformat și revela frumusețe perfectă, iubire și inocență. Fața fiecărui om era caldă și frumoasă, să e înțelegere. Fiecare plantă se descoperea pe sine ca pe o formă de artă. Fiecare obiect era o sculptură perfectă.

Totul exista fără efort în propriul său loc și totul e sevănt utilizat în armonizare. Miracolul este continuu. Deteriorarea se așază spre înșel și în mod misterios unele cu celelalte. Energia prezentei realizează fără efort ceea ce pare imposibil și generează fenomene pe care tarca obișnuită le va considera miraculoase.

A existat perioada de evoluție în care acele fenomene ce sunt în mod obișnuit denumite parafizice începeau să se petreacă spontan și cu regularitate. Asemenea fenomene, cum sunt clarvizionul, alinația de a vedea viitorul, telepatia și psiometria deveniseră ucenici comuni. Era prezentă o conștiință autentică a ceea ce oamenii, purtând și simțeau înainte ca ei să vorbească sau să exprime în vorbă și acele lucruri. Iubirea divină era predominantă ca putere organizatoare și constituită în scena omniprezentă în care se petreceau toate fenomenele.

Corpul fizic

O energie extrem de puternică a străbătut și-a spânzurat spațiul și spațiul era modelat să se concentreze, în fiecare loc unde oamenii erau concentrați atenția. Energia combinată și pe

față în zona minii. Desăvârșită și imensă, aceluși corp, în aceeași uneori în lumea unde exista suferință umană.

Odată, pe când conduceam pe autostradă energia începu să curgă din nou în mână, îndreptându-se spre drum, dăruind o curbură. De acolo, energia a curs în nouă unde tot mai se petrecuse un accident de masă. Energia avea un efect tămăduitor asupra oricui arungea în prezentul ei. După puțin timp, energia a părăsit căminul și începuse să se scurge și pe neașteptate să aopre. Câteva mile mai încolo pe aceeași autostradă începuse să se petreacă aceleași fenomene. Un nou tip de energie extrem de desăvârșită și minunată a curs din regiunea minii și, din nou a coborât pe drum dăruind o curbură pentru a se stabilii în preajma aței curbe. Se petrecuse și acolo un accident. De fapt, tot ce văd se învârttea în jurul a ceea ce în pasajeri mașini lovite. Iar ca și cum o energie angelică se transmitea oamenilor aflați în suferință care se rugau.

Așa dată aceeași prezenta necesitate să aibă o sursă în timpul unei plimbări pe o stradă din Chicago. De ca această energie a curs într-un tip de energie care erau pe mine, de a se încălzi. Pe măsură ce energia mă înconjură, eu mă relaxam și începând să se relaxeze și să radă. Am început să se împiedic, moment în care curgerea energiei a încetat.

Aura unei energii prezente posedă o capacitate infinită. Oare, o dorință să stea în preajma sa, pentru că cadrul acesta câmp energetic ci intrau adormit într-o stare de tensiune într-o stare de înălțare a conștiinței experimentând sentimentul celui care a vădit o divină. În cadrul acestui câmp oameni liberei deveneau calm și reușeau să se ofere singuri alinare.

Corpurile, pe care îi consideram înainte ca pe „eu”, se vedeau acum singuri de o serie de suferințe. Am rămas perplex când am reușit să văd față ochilor. Suferința de a vedea reflectată încă de a vă sta de 12 ani având nevoie de ochelari trifoca. Capacitatea de a vedea fără să poart ochelari chiar și la distanță a survenit pe neașteptate fără să mă prevină puțin timp și a constituit o surpriză plăcută. Când s-a petrecut ceva, nu a avut loc și o interogare a faptului că fața mea se vede în fața mea a conștiinței înseși și nu una a corpului. Am văzut în

ca și dans în jurul corpului de a mă afla în alături corpului în timp ce văd fața mea și văd fața mea în jurul corpului eteric, etimul legătură cu cel de corpul fizic care se afla la o distanță distanță, într-un loc diferit.

Am înțeles că suferințele fizice erau în realitate rezultatul distorsiunilor negative de gândire și că trupul se poate scuti de durerea în urma schimbării modului de gândire. (Este o observație dată comună că urmând că spirituale mai oameni și nu revind din aproape orice boală cancer și omenirii).

Proprietățile vizibile miraculoase caracteristice energiei divine, pe care se vede pe care se generează sunt proprii acestor câmpuri energetice nefiind în jurul te personae. Ei s-au petrecut spontan și păreau a fi ocazii ale de existență și au devenit unde în lume.

De asemenea, era interesant faptul că mulți oameni dispuși să lăsați în jurul acestor fenomene au vădit existența lor, gândind ceea ce totuși văzuseră pentru că acel lucru pare a fi stat cu totul în afara sistemului de percepție și credințelor eului propriu care în ceea ce este sau nu posibil. Am început să mă întreb despre fenomenele din viața oamenilor precum și în jurul la viața și la viață în mod asemănător pe care au fost lăsați să analizeze și se întrebau ce era în jurul sa și explice comportamentul pe și hipnotic, făceau un răspuns plauzibil. Prin contrast oameni foarte evoluți din punct de vedere, simțeau acceptarea durată de viața în jurul lor și le comenta în secret că s-au vădit este fenomenul al li facit par a în mod natural din viață.

Dupa o transformare mai rău petrecută la nivelu conștiinței Prezența determină toate acțiunile și evenimente. Are o schimbare permanentă a conștiinței care este prezenta în mod constant în tăcerea și în misterele sale și au să simțim când corpul vorbește și face lucruri în jurul. Peșea nu și cu efort, se dezvoltă o capacitate de a se concentra asupra a ferite or nivele de adevăr după cum o împune cu o energie pe care le reclamă funcționarea în lume. Dacă este pe mână. Pacea tăcută ne cuprinde complet, aducând cu sine o stare de înălțare și de înălțare. Rămânând interesul de la lumea exterioară și de la funcționarea organismului.

În nondualitatea conștiinței, chiar și secvența la care încetează, iar conștiința înlocuiește experiențarea. Nu mai există experiența unor „momente”, de vreme ce tot ceea ce există este un *Aciun* continuu. Mișcarea are loc cu încetămintă, ca și când ar fi suspendată în afara timpului. Nimic nu este imperfect. Nimic nu se mișcă și nu se schimbă în realitate, nici un eveniment nu are loc de fapt în locul secvențialității. Se petrece observarea faptului că totul se află într-o stare de dezvăluire și în toate formele constituie natura un ep fenomen creat de percepție și de conștientizare de observare mentală. În realitate totul a fi înțeles ca o expresie a infinitului potențial al universului. Stările evocate sunt convențiile condițiilor, dar nu sunt cauzate de acestea. Condițiile sunt responsabile de aparențe, iar fenomenele în schimbare sunt de fapt rezultatele unui punct de observație arbitrar.

Din punctul de vedere al singularității pare a exista multiplicitate, dar din cel al omniprezenței, multiplicității simultane, tot ceea ce există este singularitatea în totalitate. Omniprezența reprezintă orice artefact preceptual și chiar singularitatea sau multiplicitatea. Nu există nici o condiție în realitate. Nu există nici „aici”, nici „acolo”, nici „acum”, nici „apoi”, nici „trecut”, nici „viitor”; nici „complet”, nici „incomplet” nu există nici devenire. De vreme ce totul este deja total existent. Timpul însăși este un punct de observare arbitrar, cuprins în și viteza lui mișcare. Încercarea noastră obișnuită de a descrie universul, poate fi considerată ca o descriere a universului dintr-un punct de vedere arbitrar de observație și ca o bară a felului în care funcționează mintea obișnuită.

În realitate, ceea ce a fost descris nu este un univers obiectiv și autoexistent, ci sunt numai categoriile minții noastre precum și structurile și formele procesării sale secvențiale. Ambele limitele și formele sunt prestabilite de limitele impuse de lumea perceptuală a cuantității. Percepția însăși este autolimitativă prin faptul că ea nu poate să cunoască decât „despre ceva”, și nu să cunoască. Și mintea nu poate ajunge dincolo de limitele percepției și nici nu poate fi acuzată pentru acest lucru. Ea poate numai să se ducă la pragul conștiinței, care nu depinde deloc de percepție. În

realitate, simțul progresază grație intuiției științifice; logica și demonstrația venind abia după aceea. De obicei, mintea accede la cunoaștere intuitivă care înțelegă logica și energizează progresul prin termenul *creativitate*. Astfel, descoperirea constituie cauza principală și adevărată a evoluției societății.

În starea de conștiință, mintea se liniștește. Când ea înțelegă că sau secvențialitatea încetează și în locul său se înșalăază o mișcare și o continuitate desăvârșită fără de efort. Cunoașterea se dezvăluie de la sine și divinitatea a Tot Ceea ce Este radiază în tăcere ca evidență în sine și bucurie în sine. Totul se găsește într-o stare de revelație continuă și completă. Nu există o nevoie de o căutare sau prindere pentru că totul este deja într-o stare de completitudine și totalitate. Orice acțiune are loc de la sine.

Nu există nici un autor în spatele actiunilor. A dispărut și entitatea mintală care fusese considerată sursa experienței deoarece se înșalăază absența a universului. Sine este în totalitatea și completitudinea sa și de aceea și nașterea tuturor cauzelor universale timpului independent și rezultat de nimic. Sine este dincolo de existență și de neexistență, existenței sau de non-existenței, dincolo de început și de sfârșit, de timp și de spațiu. Nu poate fi înșalăată și nici măcar înșălatele de „existență” sau „nu există”. Sine este și nici manifestat nicăieri, nimeni testat, fiind dincolo de dimensiunile timpului, care de aceste categorizări ale concepțiilor.

Capacitatea de a opera convingător în lumea experienței obișnuite a reținut câteva dușmăni mai mari. Există o continuitate și o unitate între domeniile dualității și nondualității, iar cea care umple și străbate orice dualitate este nondualitatea. Înțeleptul din cadrul dualității și în de fapt este întregul adevăr al conștiinței. Această limitare a conștiinței pare a fi consecința înșălbării.

Ființele umane sunt considerate a fi inocente datorită extremității lor inconștiente față de propria lor realitate. În această stare ele funcționează prin sistemul de credințe iluzorii și pragmatice. În acest timp, puritatea spiritului radiază asemenea frumuseții lor interioare.

Se poate spune, în termeni moderni, că oamenii funcționează prin propria lor „software” de existență cărora nu

sunt însă conștienți de care persoană se află într-un proces și
evoluție a constanței, unde fiind că s-a evaluat decizia alea.

Fiecare persoană reprezintă dezvoltarea conștiinței în diferite condiții și, prin urmare, are diferite nivele de aparență. Fiecare persoană este prizoniera unui anumit nivel și nu poate trece în altul fără consimțământul deșeză și al dui. Astfel, această noțiune nu există deoarece corpul și omu este asemenea componentelor hardware, iar acțiunile și consecințele lor sunt asemenea componentelor software. Hardul nu e afectat de software pe care le aruncăm fără a fi conștient de semntificările sau consecințele acestor acțiuni în mod tradițional programate și softwarele însoțite și v-namite „karma”

Sădău în care acțiunea lui este obiectivă nu împiedică vre-
când să aibă defect moral, și totuși, prin această posibilitate
completă lor, conștientă de se exprima prin fapte de
inșelăciune. Deși, în realitate, nu există, în esență, nici o
cauza de arde de conștientă. Dincolo de diferențe aparente
există numai realitatea negativă. Sine care radiază, și, în
ca singura sursă a violenței, există orice e în lume și
în natura, aceste e pe care e și în viața de fapt, dincolo
de conștientă sa.

[illegible]

Atunci când motivațiile obținute ale vieții sunt, spre aceasta
deține apăsătoare efort (ceea ce poate fi vădit și prin marea
de neajmăcirea nărilor o încreștă vază, care, în mod
măneze comportamentul obișnuit dintre marea și acestor

multele dar destul de uşor, priveşte într-o altă sursă. Ceea ce
întreacă, mai mult, este ideea de personalitate devenită în mod evident
impersonală. Există un motiv pentru care acest lucru s-a întâmplat: Sine nu se
mai exprimă în termeni de adevărat. Expresia nu e cavie, ceea ce
e real şi substanţial pentru acest Sine, stă în sfera abstract sau
filosofic pentru oamenii obișnuiți, ce funcționează prin intermediul
conceptelor și modelelor de gândire servind la ceea ce unei
persoane obișnuite îi pare bine de doborât în înțelesul ei, era puțin
simțită. O realitate concretă și subiectivă pentru cel ce evoluează
pe drumul conștiinței. A fost necesară alături pentru că modelele
de gândire obișnuite să se adapteze pentru a facilita
comunicarea verbală. Într-un fel este dincolo de conștiință însăși
cu toate rațiunile descendente, asemănarea japac tăp, de care trece de la
extaz la activitate lumescă. Iubirea devine unicul factor
motivant al continuității existenței fizice.

În timpul tranziției, corpul a încercat o încordare considerabilă de parcă sistemul activ al tehnicii să transporta o multă energie decât era necesar să poată da. Nervii corpului s-au simțeau adesea ca și cum ar fi fost traversați de o tensiune uriașă. În cele din urmă a apărut o recalmare puternică în mare măsură a vieții, referindu-se la stabilirea nărilor de o felul din viață care se așteptau să fie înțelegătoare, calmă, dedicată unui stil de viață nouă, ca și cum ar fi fost o nouă viață. Acesta meditația putea avea un efect pozitiv, în starea de bucurie se putea urmări, rezultând în ceea ce părea a fi un stil de viață ascetic nou, pentru că nu mai existau mai multe nevoi. A fost o perioadă în care uitam să simțăm, ca și cum corpul ar fi fost ceva foarte pe lângă sau nu ar fi existat. Într-adevăr, e posibil să treci prin faza unei oarecărui încercări de a se uita de uitare ca apoi să se miște o imagine a corpului. Nu creștem încrederea în interes pentru evenimentele lumii, o stare care a durat aproximativ zece ani, de retragere din activitate și dintr-o perioadă de dezvoltare adesea stări spirituale de înnoire se vedea înșelăciune.

Un aspect al acestei stări o conștientă era capacitatea de a discerne în cadrul fenomenelor mai multe și mai profunde semnificații decât erau observate în viața obișnuită. Astfel, pe de o parte,

tehnă că interesantă a kinesiologiei, a relevat capacitatea și puterea care lipsea, aceea dintre corp și minte și dintre manifestă și neman-estă. Ceea ce este invizibil, poate fi acum ușor făcut vizibil. Acest fenomen din care transcende exorcizarea legăturii dintre sistemul psihic și cel somatic prin intermediul sistemului nervos autonom sau sistemului acupunctural. Era evident că răspunsul kinesiologic provenea din nonlocalitatea conștiinței și că vederea amănunțită a acestei adevărate investigații fenomenice încă e constituită o expresie a propriilor limite ale percepției doctorilor sau a experimenților.

Deși existența dintr-un moarte fi îndrăgite și atât de minime pe existența nondubitată kinesiologia a constituit cel mai ușor și mai practic fenomen prin care s-a observat această realitate. A devenit evident că putem călători diferitele câmpuri energetice din cadrul conștiinței pentru a ne atârșa într-o scală terapeutică mai mult decât atunci când e colibrăm din punct de vedere energetic, putem demonstra precis nivelele clasice ale conștiinței așa cum sunt ele descrise încă de la începutul veacurilor.

Cel mai stupefiant aspect al fenomenului era capacitatea sa de a înregistra instantaneu diferența dintre adevăr și falsitate. Această calitate era unică de timp și de spațiu și avea spiritul uman și minte individual implicată. Conștiința o calitate universală a conștiinței, așa cum protoplasmul avea calitate de reactivitate ale reactivității la stimuli. Protoplasmul reacționează imediat la stimuli nocivi sau benefici și are capacitatea de a distinge între aceste două părți de stimulare și se retrage din fața celui ce se opune vieții și este atras de ceea ce sprijină viața. Cu viteza luminii, mușchii corpului slăbesc instantaneu în absența adevărului, întrucât, e devin puternici în prezența adevărului sau în prezența a ceea ce sprijină și aduce primos vieții.

Tot ceea ce există în lume, inclusiv gândurile, conceptele, substanțele și imaginile, atinge după sine un răspuns ce poate fi demonstrat ca fiind pozitiv sau negativ. Răspunsul nu este limitat de timp, spațiu, distanță sau opinie personală.

Cu ajutorul acestui instrument s-a putut explica și documenta natura exactă a tot ceea ce există în univers, oriunde și timp. Tot ce există sau a existat vreodată, fără excepție, radiază

o frecvență și o valoare în câmpul la personalitate, și conștiinței, ca o impresie permanentă și poate fi restabilit de acest test prin intermediul conștiinței înseși.

Universul se dezvăluie; existența secretelor nu mai era posibilă. Era evident că putea fi numărat exact fiecare fi de păcălă pe capul său și nici măcar o vrabie n-ar fi căzut neobservată. Că „totul va fi revelat” devenise un fapt.

Putere versus Forță

Mii de oameni au făcut obiectul unui procedeu de testare atât la nivel individual cât și de grup. Rezultatele au fost universale, concordante, indiferent de vârstă sau de starea mentală a subiecților sau supus testării. Aplicația acestei descoperiri a fost evidentă în domeniile activității umane, cercetării și învățării spirituale.

Rezultatele acestor cercetări și descoperiri le făcu pe această cale au fost reunite în volumul „Putere versus Forță” și într-o lucrare filosofică publicată sub titlul „Adevărul ca calitate și calitatea și calitatea nivelului conștiinței umane”. Scopul acestora a fost de a demonstra credibilitate și validitate și întinca descoperirilor inexplicabile prin logica obișnuită ori prin prisma restricțiilor causalității newtoniene.

Deși scala numerică a conștiinței este una logaritmică exprimată numeric câmpurile conștiinței a care face referire sunt non-mecanice și situate dincolo de paradigma newtoniană a realității. Scala oferă o legătură între cele știute și cele nestiute, între cele manifestate și cele nemăsurate ale, între cele știute și non-dualitate. Valoarea unui asemenea instrument a fost atât de mare încât mulți oameni au trăit un soc paradigmatic atunci când au descoperit pentru prima dată această lucrare. Faptul că oricine și oriunde putea spune adevărul despre orice și orice, oriunde și oriunde în timp și spațiu constituie un salt gigantic și a început, poate în bucuria percepției asupra realității, fiecare dintre noi considerăm în sensuri complete separat și că gândurile noastre aparțin numai nouă.

Natura căutărilor

Procesul de învățare nonlineară se petrece mai mult ca rezultat al faptului că, deca, prin secvențialitate, luăm ca și procesare de către intelect. Conștința unde să avarseze ca o consecință automată a primirii de noi informații. Apoi, procedând la o trecere în revistă, ea e capabilă să înțeleagă informațiile care ipso sau care n-au fost înțelese în mod adecvat. Încele prezențare sporește și dezvoltă în epigrea informațiilor și prin urmare, constituie sursa unor perspective și a unor aprofundări noi.

S-a descoperit astfel că metoda de diagnosticare care e bazată pe testarea mișcilor și care fusese numită „*Kinesiology*” avea o potențialitate mai mare decât se estimase inițial. La fel, ca la scopul care poate dezvălui existența unor nănețe din universul în care numai a exatizarea curiozității interioare a vecinilor s. *kinesiology* s-a descoperit a fi fundamentala pe o ca date universală, non-ocadă și impersonală a conștinței, care e ar se de personalitatea diferiților ind vizi ca fac obiectul testării.

S-a mai descoperit că răspunsul muscular al corpului la diferiți stimuli induși prin testare este determinat de o calitate esențială a conștinței: înasă, care es e capabilă să reacționeze instantaneu la prezența adevărului (prin întâlnirea onusului muscular), dând prin această, un răspuns pozitiv ce poate fi exprimat prin „da”. Absența adevărului e indicată de slăbirea tonusului muscular, respectiv de un răspuns prin „nu”. A investiga acestor fenomene repetabil a implicat testarea a m. de subiecți proveniți de pe toate meridianele vietii, pentru o perioadă de 20 ani. Acumetrea rezultatelor a fost confirmată de mai multe echipe de cercetători.

Prin proba din că a erori, cercetarea a arătat că kinesologia este o gică din creația omului care se poate beneficia de ea în viața de zi cu zi. Tehnica avea o importanță valorică deosebită în stabilirea suferințelor psihice, cât și în identificarea tratamentelor benefice. Aceste lucruri se petreceau în 1970 și aveau să condacă pe o parte a dezvoltării în repaus, corp și minte în condiții circumstanciale tehnice și metode și pe de altă parte, la fondarea unor colegii de kinesologice și kinesologice apăsătoare. Aceste lucruri au atras în principal atenția medicilor generalști și a practicanților medicinei holistice. Au existat de asemenea interese în medicina psihică de la timp, din moment ce s-a dus cercetarea spre un nivel mai înalt de conștientizare începând să folosească apăsările kinesologice pentru a investiga emoțiile și stările de credință, muzica și netele și simptomele. Toate acestea au venit apoi în conexiunea cu comportamentele de zi cu zi și au devenit mai largi.

Limnatorul s-a dovedit a fi un responsabil kretolog, pe care a clasificat si a notat cu durma de a calbra cu puncte de vedere numerice nivelele constantere. Acesta i descrie si anunta in traditie o zori de curaj de in urma b-seceroseste oronve s-a putut de dezvoltare acceptate toate ci-turle. S-a descoperit ca aceste nivele s-a treate puteau fi capitate (o-partime). Cea ce i rezulta a fost o scara a constantere, se se cina a s-a si de fapt iustura. Cea s-a store omata s-a na descoperit de zori cu ca pe o scara zori trara de a i la de or cea de calbra sub n-e n- zori era negata imposibilitate v-e- f-ils s-a un versat experimentat cu d-uritate. Astfel cersura putea face diferenta intre adevar si la sata fapt care a co-istat o descoperire majora

Când omul sar în constanță la descoperirea
rapu că nivelu de deservire domenii puteri și este rapu
ce dădea cale liberă investigației și formării culturi de acestor
două domenii contrastante. Forța e temporară consumă energie
și se nuseă din-ăa de ir altul. Puterea, prin contru și
permanența statonă și învucă. Rezultatu aceste
investigati a dus la necesitatea existenței Statu Ca omu a
Consanței și a publică a cătu. *Putere este formă* (1) (2) (3)

nu e identic, la o constatare a lucrurilor sociale si, de
mai mult, ca unele lucruri sociale ale constiintei care s-au
dovedit a fi o constatare a unei

Deși calibrarea acestor rînduri poate fi exprimată în scopul
unei recunoașteri și înțelegeri mai ușoare - și, în formă nu necesară,
a așteptării că se va refera de fapt a domeniilor aflate cînd o de
vînt a tradițională. Acest lucru a fost denumit apoi „con-
tribuția” sau „ad-na-m-ele non-nominate”. Domeniul non-nominate
nu poate fi descris în termeni matematici tradiționali - cum ar
fi, de exemplu, ca curba de creștere. O mîntuire rețutată
nomenclatură și nomenclatură a fost descrisă în mod tradițional ca
domeniul spiritual. Puterea din spatele actelor de atribute
provine de obicei din aceste realități nedefinite, înțeles pe brie
și nomenclatură care constă în moduri și semnificații a umanității.

Apoi, marea sa silaie dincolo de investigatia simplifica
pentru ca vi se este mai usor sa va lasati de Asile termologia
si conceptualiza cu descriptiva si fizic revolutia de teorie si
paradigma sa asupra realitatii trebuiau depasite

Lumea fizică măsurabilă și observabilă este o lume în care apar fenomene de putere infinite. A le vorbii putere se găsește în domeniul fizicii de particule, unde se vorbește de "energie". Reținem în minte că descrierile fizice ale timpului și spațiului sunt măsurabile, dar ele există independent în potențialitatea infinită a filozofiei dincolo de spațiu și timp și care era numită în mod tradițional Realitate Absolută sau domeniul metafizic, pe care nu le-a descris nimeni fizicist și niciun filozof, cu excepția lui Aristotel, exceptând de înțeles că el a avut o concepție metafizică.

Investiția găsea năvelo constinpe care cal brează a un prag
sua tot se corectază exact cu gradul de înțelegere al unui or
indivizibil spiritual și istoric. S-a dezvoltat că năvelo
sua care a fost vândută o a citoria la un nivel al constinpei
final cincio de valoarea (X) la acea ora care au a năvelo
asemenea valori se a fost acorda s-a stat de un năvelo
Hristos, Huda, Krishna Avat, Savior năvelo, divin fante,
fantelek lui Dumnezeu. De la de an năvelo lor a fantelek
lovelo al năvelo năvelo și au conținea năvelo năvelo
experiență umană

De o valoare excepțională a fost descoperirea că tot ce s-a întâmplat vreodată a lăsat o amprentă de neșters în univers. Un fapt că tot ce există în univers, chiar și ce era încă gând, emitează o energie care poate fi calibrată sau o vibrație vibrată oră, rezultă în aceste evenimente vibraționale au fost înregistrate permanent în câmpurile energice ale conștiinței. Le se află dincolo de timp și spațiu.

În afara timpului sau spațiului nu există „aranci” sau „acum”, „mai”, „ieri” sau „acolo”. Tot ceea ce s-a petrecut vreodată a lăsat o înregistrare permanentă, care era calibrabilă și retrasabilă. „Tot ce s-a petrecut vreodată” în univers există încă și este identicabil și discernibil de către orice în orice moment.

Toată istoria presupusă neînregistrată a fost de fapt pierdută înregistrată pentru totdeauna și în detaliu. Odată cu accesul la înregistrare scripturală devin verificabile. Pentru prima dată în istoria umană era revelată capacitatea de a discerne și de a diferenția între adevăr și falsitate. Acest fapt a condus către o mare volană de cercetări. Acuratetea observațiilor rezultate a fost supusă standardelor academice de cercetare și, purtând în dizertarea „*Analiza conștiinței și cunoașterii*”, Calibrarea Nivelurilor Conștiinței Unane.”

Condiția preînținerii și fundamentul evoluției acesteia înțelegere progresivă a conștiinței umane a fost emergența unei stări transformatoare a conștiinței în anul 1965. Și Mai apoi, pacea, libertatea, compasiunea profundă și înțelegerea Prezenței Divine au revelat natura infinită a realității ca sine conștiință și sursă a oricărui existent dincolo de orice timp, formă, condiții sau descriere.

Înăscută în această Prezență este o Cunoaștere Întinată. Așteptându-l, ce schimbă toate posibilitățile dincolo de orice opoziție sau cauzalitate. Revelația survine ca autoexplicativă și evidentă, ca esență a oricărui adevăr. Totalitatea și complexitatea cunoașterii persistă dincolo de timp și, prin urmare, este prezentă întotdeauna. Oricum este prezentă și este capacitatea de a înțelege incomprehensibilul, prin înțelegerea esenței sale. Prin urmare totul este revelat ceea ce este. Ceea ce este nemăslăsit este același lucru cu ceea ce este în orice timp.

Esența adevărului este sub activitatea, care transcende dualitatea și oferă, în același timp, o pură înțelegere contrară. Construirea acestei punți, pentru a face posibilă comunicarea adevărului în lumea formei, a durat mulți ani. Rezultatul a fost cartea *Putere versus Forță*.

Astfel descoperim pe care e-am descoperit nu avem aplicat profund și s-a evoluat în anii de cercetare conduse de echipa lui de cercetători care au efectuat sute de mii de calibrări asupra înregistrării aspectului vieții, evenimentelor, lucrurilor și persoanelor istorice. Acest lucru a implicat învățături la nivel ritualic, literatură și învățături.

Am luat acestea au luat naștere numeroase calibrări, ale altitudinilor, ideilor, concepțiilor și sistemelor de credință umane. Dată fiind marea masă de date au fost necesari ani pentru a corecta și abstractiza esențialele, pentru a putea oferi o prezentare comprehensivă a informației. În mod evident aceste informații aveau o valoare potențială pentru omere, cu tehnici de cercetare menită obținerea unor cunoștințe necesare pentru a înțelegi.

Saltul de la paradigma newtoniană la cea a relativității, care, percepiți și dualitatea și realitatea noastră pentru ce transcende percepția este deosebit de ușor de înțeles în societatea noastră. Totuși, este foarte important pentru ce care ne călăuză în direcția evoluției spirituale pentru progresul științei să nu și simpla pentru înțelegerea naturii vieții însăși.

Descoperirea distribuției sociale a nivelurilor conștiinței a fost deosebită, semnificativă și a explodat multe întrebări comportamentale umane de a lungul istoriei. Cum anume au fost manipulate atât de ușor spre propria lor distrugere și creația rădăcinilor de oameni generați și cu înțelegere chiar înțelegi „conștiințe”? Acest lucru a fost explicat cu ușurință prin descrierea faptului că 78% din populația umană trăiește la valori inferioare nivelului integrat (100). Pe lângă această înțelegere, nivelul conștiinței, din punct de vedere integral și rămas secole de a rădăni numai la nivelul 190 până ce în anul 1986 a sursat pe neașteptate dincolo de orice critică ce desparte fașitatea de integrare și Adevăr (în anul 2001), pentru a putea să urce la nivelul actual de 207, care indică integritatea și

adevărul progresiv. Astfel, scala calibrată a constanței împreună cu capacitatea testată la este egale, oferind o hartă a stărilor. Dacă dorim să evoluăm spiritual sau să creștem nivelul constanței.

Negativitatea, ce este arde prezentă în rândul constanței umane, nu se întinde numai la 78 de procente ale populației umane situate la nivelul logaritmic (200) și timpului și faptă că numai 4% din populația umană atinge vreodată nivelul 500 în viața. Iubirea și dintre acestia, numai 2% ajung la nivelul iubirii Necondiționate (calibrat la 540). Nivelul Iluminării (600) care corespunde la două decalate sau la două state este atins de aproximativ un singur om din 10 milioane (0.000001%). De asemenea, este importantă înțelegerea enormelor diferențe de putere existente între nivelele calibrate. Deoarece acestea sunt logaritmice, fiecare nivel are o putere sau o semnificație. Prin folosirea metodei kinesologice și a Scalei Constanței se poate demonstra că diferențele care apar (ceea provine din percepție care a rânduit, provine din poziționare) văd că care ascunde adevărul este dat de o parte. Divinitatea este prezentă, este totuși dar prezenta sa este umbrită de identificarea cu mintea și corpul.

Olimpicul este Sinele Divinității exprimat în termeni constanței. Divinitatea transcendentă și nemănfestată a lui Adevărul Dumnezeu Brahman Krishna devine manifestată ca Sine/Auman - divinitatea immanentă.

Evoluția spirituală are loc mai curând ca rezultat al înfruntării obstacolelor decât prin abandonarea acestora. Devotația permite renunțarea la vanitatea minții și la războaie astfel încât mintea devine mai liberă și mai deschisă în fața lui Adevărului.

Iluminarea se referă la stările spirituale în care au fost depășite suficiente bariere - fie în mod deiberat, fie inconsistent - astfel încât pe neașteptate se prezintă un context mai larg și fie cu asfel, luminează, dar fără să revelează un câmp larg și constanței, care este experimental de apte pentru iluminare. Acesta este în mintea constanței, războaie Sinele care conține o iubire profundă. Deși pentru mulți experți această experiență

nu poate să dureze (asa cum se întâmplă și în cazurile de moarte clinică), efectul său este permanent și transformator. După un timp, această lumină e probabil să se întoarcă din nou pentru perioade de infinit extaz, pace și tăcere, urmate de o profundă recunoștință pentru acest dar.

Acest eveniment de nivelat începe să se desfășoare în urma de a reveni la această stare ce poate rezulta în esențiale, ceea ce a renunțat la tot ceea ce există în această lume pentru a reuși acest lucru. Cunoștința este înlocuită de două state: renunțare și devoțiune. Inspirația spirituală ne interesează și devine o umbră a viații noastre. Toate dorințele umane pălesc în comparație cu ceea ce a fost înțeles acum că în viața noastră și esențială posibilă. Cel ce a experimentat această stare devine un slujitor devotat și devotat al lui Dumnezeu, pentru care e dispus să renunțe la tot ceea ce poate oferi această viață.

Una din obstacole care este posibil să apară, este neîncredința, care atinge uneori nivelul de speranță. Odată ce a experimentat nivelul lui Shangri-La, exploratorul își va risca chiar viața și va face orice sacrificiu pentru a se uita de aceluși înălțimea și călătoria devine o obsesie patetică. Prin urmare, există unora o durere imensă și a dispare a stărilor lumina și sunt puternic sentiment de viață și că poate să fie o înălțare am făcut ceva pentru a menține separarea de această stare.

Se poate instala disperarea și să apară unele perioade de melancolie și autovinovăție. Acesta este un mare risc, deoarece se poate pierde și angajare în călătoria noastră. Sufletul nostru nu interesează și acum probabil că nu mai poate să se împacă cu ceva în fața prezenței lui Dumnezeu. Abandonarea are loc în privința din ce în ce mai mare până ce în cele din urmă apare disponibilitatea de a lăsa să dispară chiar propriul nostru sine propriu. Acest sine e mai profund și mai puternic decât ne așteptăm. Lupta sa e tenace și aprigă.

Apoi, prin cea mai mare renunțare, care nu e realizată prin voința curajului, ci prin grația lui Dumnezeu se petrece agonia morții cu înălțarea care pare aproape de nesuportat. Acesta dispare apoi în eternitate și în Prezența Atotcuprinzătoare, în ultimă glorie și strălucire. Faptul că odată, cândva, v-a odată

ne-am putut experimenta pe noi înșine ca fiind scutiți sau alții decât identici cu Prezența, devine o idee de neconceput și de neînțeles. Nu există explicație.

Apare apoi, poate inutilitatea de a ne cunoaște și de a ne experimenta pe noi înșine ca fiind. Acest lucru înseamnă simultan amandouă și nimic. Aceasta este starea sau condiția prezenței. Iată e potențialul și e posibilitățile toate stăte toate, și în același timp nici una dintre ele. Acest lucru nu poate fi explicat în cuvinte.

Preliminarii

Una dintre dificultățile pe care le ridică scrierile spirituale este aceea că adesea, ele nu prezintă un context familiar în viața, medii culturale sau culturale să poată aborda mai ușor respectivelor subiecte. De exemplu este adesea că viața persoanei a săvârșit sau conferențierii și nu e relevantă fapt care, desigur, adevărat în sens absolut, ignoră și este constantă căci mai mare parte a umanității care e caracterizată de o cultură naturală și de o anumită înțelegere cu privire la stadiu în care trebuie prezentată informația. A spune că viața persoanei a cărei viață e importantă este un fapt lipsit de sens pentru majoritatea oamenilor.

Există o tendință atitudinală spre a fi curios cu privire la tipul de persoană ce experimentează revelații spirituale neobișnute. Există o anumită curiozitate și față de înțelesul de personalitate și stadiu de viață al acestora. Există, de asemenea, și o conștientă înțelegere a faptului că a ne cunoaște înseamnă de fapt a descoperi că, probabil, acele trăsături sau caracteristici înclină să se împănase în conștiința spirituală. Probabil, că există anumite stadii sau etape de personalitate care sunt comune aceluia ce devine dedicat descoperirii spirituale sau care realizează atingerea anumitor stadii ale conștiinței.

Drumul spiritual este facilitat de anumite caracteristici care devin mai puternice prin exercițiul experimental și succes. Acesta înclina capacitatea de a ne focaliza pe ceea ce este și

de a ne concentra asupra unei tehnici sau asupra unui exercițiu spiritual și angajament și dedicare. Astfel, survine o reordonare a scopurilor, precum și o disponibilitate de a renunța la orice sau la orice disponibilitate fundamentală pe credința intimă într-o înălțare spirituală sau în adevăr. În general, există mai degrabă o înălțare de adevăr și de adevăr, decât de a judeca. Oamenii au interese spirituale par a se atrage pentru că au o preferință pentru pace și liniște și nu pentru stimulente și incitări. Probabil că instrumentul cel mai folosit constă în modestie și în opunitatea de a înțelege și înțelegerea conștiinței și adevărului și cunoștințele acestora.

Pentru a vă asigura de validitatea unei direcții de drum sau a unei strădării spirituale e foarte important să calibrați nivelul de adevăr a fiecare doctrine, învățătură, maestru guru sau grup spiritual.

Dacă privim în istorie putem vedea că omenirea băghare oricât de așa cum se întâmplă și vaporurile de turbiditate în jurul lăra busoale sau hărți în oceanul necunoscut. În mod literal, sute de milioane de oameni au fost distrus de a se lăsa în putul pentru că le lipsea o etichetă simplă de a depăși incertitudinea și de a recunoaște apul asurzător sub a blon de pace. Națiuni întregi au fost trase în jos și corăbat, întregi au murit din cauza că au urmat propaganda, sloganuri și creșterea de credință care dădea a fi fost supuse metodei kinesio logice de testare a mușchilor și ar fi determinat să abrea tonusul muscular al subiecților testării. Iată tehnica testării kinesio logice poate pare simplă sau insuficient dezvoltată să se amintească că la fel a părut și descoperirea magnetului pentru a fi fost ca instrument de orientare în navigație.

Majoritatea oamenilor de astăzi își dau seama supraviețuirea unor lucruri care au fost considerate cămăva a fi nestăvile și insuficient fundamentate, lucru foarte bine o ilustrează acea creștere de o aparență mândră a mamei și pe o capsulă Petri, care s-a observat că poate ucide bacteriile. Această descoperire, apărută neînsemnată a condus la înțelegerea și primăvărare a creșterii calității sănătății oamenilor și speranța de viață a acestora.

Căutătorul naiv este o pradă ușoară pentru orice vâlcăc, datorită influenței diferitelor deologie a persuasiunii și carismelor. În aceste condiții, găsirea căii adecvate prin bășiful de percutare, gîinase și învățături spirituale devine hazardată și probabilistică. Ea reclamă atât o anumită convergență interioară, cât și mijloacele necesare de ghidare pentru a nu urma mîntimea adoratorilor. Cesi cristicul de turmă este puternic. Că siguranta minții să spună „toate aceste rațiuni de oameni n-ar putea greși și nici n-ar putea fi induse în eroare cu totul”. Pentru a găsi răspunsul la acest paradox, nu trebuie decât să examinăm cine sau ce anume stă în spatele acestor cred neobișnuiți. Faptul că eroarea umană nu numai că este posibilă ci și sigură și probabilă devine evident dacă ne reamintim că 78% din totalul populației umane cămbrează la un nivel inferior pragului de 200, care constituie nivelul adevărului și integrității.

Răspunsul x neobișnuit este determinat exclusiv prin răspunsul la chestiuni universale la adevăr și la falsitate. Pe o scară arbitrară (vezi anexa E), ceea ce ne face să devenim puternici calibreză la nivelul 200. Ceea ce este fals sau distorsionat cămbrează sub acest prag al nivelului 100. (De la 100 la 200 descoperim nivelele Răsun, Vinovăției, Renascențelor, Fricii, Ușurării, Mănușii, Avaritiei, Mănușii și tot mai departe).

La nivelul Adevărului și al Integrității, corpul se întărește iar aceste nivele continuă pe o scară ascendentă, cu nivelele Cărașii, Neutra și Bănușorile. Peceperea, Iubirea, Bucuriile și Pacea. Astfel, nivelele pozitive cămbrează începând cu 200 până la 700 (cel mai mare nivel posibil). Iubirea cămbrează la nivelul 500, înțelepciunea la 400, iar perceperea și bănușorile la nivelul 300. Faptul că 78% din totalul oamenilor cămbrează sub nivelul 200 înseamnă că cea mai mare parte a societății trăiește în falsitate și în neadevăr. Numai 15% din totalul populației umane este capabilă să înțeleagă ce este adevărul și din această cifră abia 4% cămbrează la nivelul 500 sau peste acesta, adică la nivelul Iubirii. Mergând mai departe pe această scară, numărul oamenilor scade în varul acestor piramide a umanității se măsoară cu o precizie deplină. Lămurirea cămbrează la nivelul 600, apoi înțelepciunea se dizolvă în neînțelepciune. Nivelul 700 constituie domeniul marilor

evoluți, din spiritualitate, din nașterea și alături de Puterea oamenilor pot fi identificate la nivelele 800 și 900. Câmpul energetic caibrat la nivelul 1000 este punctul maxim care poate fi tolerat de corpul omului și de sistemul nervos. Acesta este nivelul cel mai rar în totalul nivelurilor marilor avatari din toate timpurile. Nici un om din toți cei care există al vreodată nu a călărit la un nivel superior acestui.

Valoarea tuturor acestor înțelegeri este, pur și simplu, aceea de a desene un traseu de discernământ, deoarece conștientizarea nu ne înlesnește o capacitate nativă de a discerne adevărul de falsitate. Este pur aritmetic, imperativ să cunoaștem nivelul călărit de adevăr al oricărui maestru sau al oricărui învățat.

Având această conștientă, începem să înțelegem minile umane ale oamenilor, care se referă întotdeauna la dificultățile timpului de călătorie. În poveștile clasice, aceștia devin victime ale provocărilor, ale sequețelor, ale căderilor, ale caperelor și ale deșeurilor salvatice. Există întotdeauna uragani, flăcări, inundații, cutremure de pământ și alte hazarduri ce depășesc. În legende, succesul depinde de cunoașterea unui singur secret sau a unei singure minții, care devine cheia progresului. În lipsa unui ajutor de ansă sau de la niște „protecții superioare”, eroii este pierduți. Ei este totuși salvată în final, de o zeitate ce a oțornit de hazard. Ca de exemplu pe cea a unei păsări ce arată într-un fel care este identic cu vechile urme. Astfel, testea ca kinesicologică este o asvănțire pasare care previne dureroasa căutare prin înșelăciune, nemulțumirilor doctore și precepte din care esențialele, dificil sau chiar imposibil să scăpăm.

În mod tradițional, căutarea spirituală este asemănată cu un drum sau cu o călătorie. Din nefericire, căutătorul naiv pe care la niveluri dificile adesea neîntregi și fără instrumente este necesare. În lumea obișnuită, noi depindem de multe înșelări de siguranță. Purtam centuri de siguranță, ne vaccinem împotriva bolilor epidemice, acceptăm faptul că există hazarduri împotriva cărora trebuie să fim pregătiți pentru a le depăși. Astfel, prudența provine din înțelepciune, nu din frică. Prudența recomandă o conștientă a călătoriei și ce trebuie evitate. Dacă într-un mare ar fi ușor de înșelăciune și în felul acesta comun. Cu toate acestea, statistic, șansele de a o singură sunt mai mici de una la un milion.

Mai există, de asemenea, o idee foarte răspândită în rândul
că tătorilor, și anume că nu există decât două posibilități
lum nărea sau dureroasă cădere în greutatea cului. În realitate
fiecare pas înainte pe care-l facem ne aduce noi bucurii. Chiar și
un salt de muna, câteva puncte pe scala conștiinței poate genera
enorm de multă ferire și armonie deoarece este un salt
lagarime. Pe măsură ce progresăm înțelegerea în sine a lucr
trien, confortul emoțional, încrederea și tristetea s., astfel, ușor
și caitatea victii noastre se îmbunătățesc

Dorința de iluminare

În afară de cazul în care cineva a ajuns pe neașteptate și fără un plan prealabil în o stare de „amănare” a construcției, așa cum s-a întâmplat în cazul unor sfinți ca Rămăna Mărnărești, care a ajuns această stare în timpul adolescenței, ceea ce obișnuiește începe cu demința. Trebuie mai întâi să începem să dorim să atingem o stare înmănată. Dacă hai să luăm ca exemplu pe care pud și învăță desore înmănată, nu vor mai fi niciodată să sfârșit. Ce altceva și prin urmare, drumul lor e sigur.

Uneori, cântărea depune mult efort și multă răbdare și stărește puțin a fi descoperit. În acest stadiu, cel presupune că există un „fii” care cântă „ceva” (starea de înmărmare) și, prin urmare, caută să-și dubleze eforturile.

În momentul ora - că le spre Dumnezeu au trecut prin inimă (chiar devotaune se vor dezinteresată renunțare, adică e săi, prin înțelepciunea sa și ea non duală) - fiecare din ei poate cânta în tot anii-lă e apă a sa mai confortabil decât ce a al' sau accentul poate cădea, aternat, asupra arbe or. Orice drum alin a egr însă, constituie o predică să conside un că această cautoare este făcută de un sine personal sau de un... u' care umnează a fi u' nirat. E mult mai ușor să înțelegem că nimic de acest gen (ca un ego sau un „Eu” care să caute „ceva”) nu există și că la aceste exp. orări și cântări proceucă un aspect impersonal al conștiinței.

O abordare utilă este să lăşăm iubirea pentru Dumnezeu să înlocuiască lipsa lui ea care conduce căutarea. Putem fi mai liberi oricărui donanţe pentru că, în cele din urmă, vom înţelege că,

Deci conform cu realitatea există și altceva în afara lui Dumnezeu, nu e decât o viziune lipsită de orice fundament real. Este aceeași viziune care se prezintă auroarea experiențelor, gândurilor sau acțiunilor noastre. Dacă reflectăm asupra acestor aspecte putem înțelege că atât corpul, cât și mintea sunt rezultatul condițiilor condițiilor ale universului, și că nu ești, în cel mai bun caz, martorul acestor concordanțe. Disponibilitatea de a abandona toate motivele noastre, cu excepția celeia de a-l servi complet pe Dumnezeu, provine dintr-o iubire neîngrădită pentru El. Obiectivul nostru nu este atât iubitarea, cât să devenim servitorii ai lui Dumnezeu. A deveni iubitarea perfectă pentru iubirea lui Dumnezeu înseamnă să ne abandonăm complet și să elinăm orice obiective și căutate de ego. Iubitarea lucrării spirituale ulterioare devine însăși bucuria.

Omul a urși la bucurie și modest e, restul "procesului" este
cru. Devenim conștienți că "stregul" proces de căutare spirituală
este activat prin atracția destinului "indiferentă" exercităta mai
amând pentru a "înțelege" Sinele decât pentru a fi "propus" prin
"intermedul" eului uman. Într-un limbaj obișnuit, se poate spune
că simțim mai curând "stăru" de viitor decât "propus" de trecut.
Este evident că în afară de cazuri "rare" care au fost destinați
"stăru", nu vom fi deosebiți "stăru", de acest subiect. Mai mult și a
aspiră la o asemenea stare este o "stăru" destul de rară în realitate.
Într-o viață de om o persoană obișnuită nu înțelege nici măcar o
singură altă persoană care să "se intereseze" la "stăru" de "stăru" a
umanității. Astfel, căci poate fi "stăru" și "stăru" a soliciții.

În lumea Occidentală nu există un tot tradițional sau acceptat pentru căutători spirituali. Nu este de așteptat ca cineva să-și încheie afacerea lămurii și apoi să-și petreacă restul vieții pe un drum al căutării spirituale adevărului. În anumite țări de exemplu în India există o asemenea cale culturală tradițională acceptată ca formă normală de dezvoltare. În Occident un student spiritual serios se alătură de mai adesea unor persoane dedicate, cu care are multe în comun. Din nefericire în afară de cazuri ca intră într-o mănăstire sau într-un seminar teologic, aceste persoane sunt prea adesea privite cu suspiciune, ca și cum ar fi excluse din societate.

Adesea grupurile spirituale sunt organizate cu un propriu lor program. În acest punct se găsește din nou o capcană, pentru că și ainea spiritua și ea și ainea obisnuită, conține sarcini care au ca scop capturarea năvilor în scopul de control dominant han prestigiului sau pur și simplu, de dragul de a avea „o mulțime de aderenți.”

Se poate vedea că adevărul învățătorului nu are interes pentru faimă sau pentru a avea neapăra o mulțime de discipoli, prestigiu sau titluri de paradă. Dacă vom călători nivelul constituită acestora, vom observa că, de obicei, ea se găsește în jurul nivelului 500 sau chiar - desi mai rar - depășind acest prag și apropiindu-se de nivelul 700. Dar nu învățătorul, ci învățătura acestuia este importantă. Dar când călătorim, nu provine defel de la persoana învățătorului, nu are sens să adorăm sau să transformăm persoana acestuia într-un dov. Informația este transmisă ca un dar pentru că a și fost primită în acest fel. Nu există, prin urmare nimic care să fie vândut, cumpărat, cunoscut sau iarfă, din simplul motiv că informațiile respective sunt primite gratis, ca un dar al lui Dumnezeu. Că o persoană este spirituală valabilă poate instaurate aceste cotizat, nominale la care să contribuie toți membrii și adepți spre binele comunității pentru aloperrea cheltuielilor curente.

Învățătorul spiritual transmite în beneficiu nu numai prin el însuși ci și prin nivelul ridicat al energiei constituite care acompaniază aceste cuvinte. Nivelul constituită învățătorului creează ceva asemănător unei unde purtătoare care acompaniază și dă putere cuvintelor.

După cum am arătat în cercetarea efectuată în volumul anterior *Putere versus Forță*, un singur Avatar situat la nivelul constituită 1000 contrabalansează complet negativitatea colectivă a întregii omeniri. Un individ situat la nivelul 700 contrabalansează negativitatea a 70 de milioane de indivizi situați sub pragul nivelului 700. Un individ situat la nivelul 600 contrabalansează zece milioane de oameni aflați sub pragul de 200 sau situat la nivelul 500 contrabalansează 250.000 de

oameni aflați sub pragul de 200. Un individ situat la nivelul 300 contrabalansează negativitatea a 90.000 de oameni aflați sub pragul de 200.

Pe Pământ există în acest moment aproximativ douăzeci și bu de milioane care calbrează cel puțin la nivelul 700. Dinre acestia douăzeci se găsește cel puțin la nivelul 800 și care reprezintă de la nivelul 900 sau chiar peste acesta și în fine oarecăr un singur înțelept situat la o valoare superioară nivelului 900. Aceste cifre s-au schimbat din 1995 încoace anu în care a fost publicată cartea *Putere versus Forță* (Numele zece oameni de vârf în vânt se situează pe atunci la o valoare superioară nivelului 700). Negativitatea întregii populații umane ar fi condus la autodistrugere dacă n-ar fi existat efectul de contrabalansare al acestor câmpuri energetice superoare.

Se pare că există un adevăr în afirmația că puterea nu fîntă a lui Dumnezeu se transmite către înțele de pe Pământ printr-o serie de transformări descendente. Desi numărul actual al persoanelor de pe planetă care calbrează negativ îl depășește cu mult pe al celor care calbrează pozitiv, puterea lor ardu duală e foarte mică în comparație cu puterea acestora din urmă. Astfel începând cu anul 80 energia calbră a umanității în întregul ei se situează la un nivel pozitiv. Așa cum am menționat și mai devreme, până în anul 1986 nivelul constituită omenirii a stagnat mult secole la valoarea de 190 și, apoi, pe neașteptate a sărit brusc la nivelul actual de 207.

Puterea învățătorilor originale a e Avatarilor or influențază și contextualizează semnificația vieții încredințate peste secole și chiar pentru mi de ani. Este foarte instructiv cu toate acestea să călătorim nivelul constituită unei mări învățător și apoi să călătorim nivelul la care se situează deocîndă institucionalizată care a parvenit peste secole. Unele învățătorii au supraviețuit aproape în totalitate nevătămate în vreme ce altele au fost serios deteriorate. Unele au căzut chiar a niste niveluri etat de joase încât calbrează sub nivelul critic al Adevărului. Rezultate acestui fapt a fost apariția unor culte negative ce au devenit surse de conflict și negativitate în lume. Este bine să amintim că populația nu este în serin al Adevărului. Astfel nu este deloc

surprinzător că marea majoritate a populației o recunoaște sub
nivelul 200 și că multe milioane de oameni utilizează aceste
„religii” care sunt în mod fundamental negative.

Ce anume este spiritual?

Oamenii confundă de obicei „spiritualitatea” cu „religia” și
nu ar cu domeniul supranatural sau „astral”. Acestea sunt, de
fapt, foarte diferite și aceasă confuzie rezultă adesea în dezbinare
socială și în nesiguranță.

De exemplu, în Constituția Statelor Unite este afirmat cu
claritate că drepturile omului izvorăsc din natura divină a
creării, fiind stabilit astfel principala spiritualitate. Cu toate
acestea, autorii Constituției au făcut distincția între acest aspect
spiritual, spunând că cetățenii sunt liberi de orice constrângere
religioasă. Fondatorii Statelor Unite erau conștienți că religia
divide și că este hazardă pe o putere seculară, în vreme ce
spiritualitatea unifică și nu are vreo organizare „umescă”.
Constituția Statelor Unite (care ca brează la nivel al 100)
protejează în mod clar că guvernul nu extinge auto-cenzura din
principiile spirituale care postulează că toți oamenii sunt egali,
garantând libertate și drepturi pentru toți cetățenii și că trebuie
să se gândească după acești principii. Această poziție fără eczivaoc
are o putere foarte mare și nu are nevoie de nici un fel de apărare.

Pe de altă parte, religia poate fi sectară, livrând oamenilor în
grupuri conflictuale, adesea cu consecințe teribile prin războaie
religioase și pentru viața însăși, așa cum o ilustrază istoria prin
atâtea exemple. Unica putere a adevăratelor grupuri spirituale
provine numai din adevărul învâțat, iar ele nu au vreo pu
tere pământească sau financiară, nici edificații bogate sau reprezen
tanti oficali în general, și spiritualitate, ideile centrale ce încon
jură grupul sunt de obicei acelea ale iubirii, iertării, păc
recunoștinței, bunătații, ale refuzului celor materiale și de egoism.
De orice religie, are în esență un miez de spiritualitate care, cu
toate acestea, este trecut în planul secund și chiar în al treilea
plan de vedere. Altminteri, pentru a da un singur exemplu, războiul

ar avea foarte puține șanse să aibă loc. Adevărul spiritual este
universal adevărat și nu cunoaște variații în timp și spațiu. El
aduce mult câștig cu sine pace, armonie, acord, iubire, compas
iune și mila. Adevărul poate fi identificat prin aceste calități
toate cele altele sunt invenții ale culii.

Fundamentele

Religia ca sursă a greșelilor spirituale

Există două surse de erori ce provin din religiile tradiționale „adevărate”. Prima constă în simpla neînțelegere sau interpretare greșită a învățămintelor originale ale respectivelor mari învățători. Din cauza faptului că ascultătorii și adepii lor nu erau și ei învățători, duminici învățăminte originale au fost contorsionate de ei. Acești tapti au fost amplificat apoi de-a lungul generațiilor de traducători și scribi. Deseori denaturarea este datorată faptului că „ei” are tendința de a reînțeleasa literală cuvintele și spiritul sau esența învățării. O altă traducere care trănșite al ceva decât pace sau dragoste este cionată. Aceasta este c negată de bază și ușor de recunoscut.

Cea de-a doua distorsionare mult mai răspândită constă în învățămintele spirituale care provin din ceea ce este nu adevărat în obșnuit „doctrina bisericăască”. Aceste reglementări mi se descor în formă cu pabrizări și amputări au fost, în realitate, inventate în totalitate de către oficialii bisericii și de către asanizele autontari care dobândiseră puterea purtând în structura, e instituțiilor aceluși timp.

Nu există nici un motiv valentiu sau plauzibil pentru a modifica fctm ratunea unor căstăguri numeșu învățămintele originale ale unui veritabil mare învățător. Desi pare un lucru evident, nu a fost deloc clar de-a lungul secolelor ca a fi Creștin de exemplu, înseamnă pur și simplu să umizezi exact învățămintele lui Hristos.

Toți marii învățători au propăvăduit non-violența, non-condamnarea și iubirea necălită. Este greu de înțeles cum

Orice preinsă autoritate ecclesiastică poate viola acest lucru prin fundamentale purtând războaie "intemperate" în numele unui preinsă bine și credinței sau bine al bisericii, ori pentru „eliminarea necredincioșilor”

Există multe subiecte neabordate în învățaturile spirituale originale, iar acest lucru a creat noi oportunități pentru premierările fașelor regi. De-a lungul secolelor, au fost inventate tot felul de „păcate” cu explicații din cele mai laborioase și raționale, dar care pot fi descrise ca fiind doar drept „antipălar, bolnavie a minții, reburi la care normale. Rezultatul astfel este implicat într-o eroare spirituală, cunoscută și ca o „psicologie” precum și aruncarea vinovăției asupra umanității. Această focalizare asupra vinovăției și păcatului condamnă conștiința umană prin conștientizarea dăimei, contrariilor și dualității percepție. Acest ultim efect distorsionat asupra conștiinței umane împiedică pe om de Dumnezeu și de nașterea unei har-etc. Această barieră este denumită nume de toate puterile oamenilor care, pentru a reuși să scape din capcana de conștientizare a falsității, orărilor și reține să dea dovadă de calități apropiate de genul spiritual.

Un alt efect distorsionat al percepțiilor anurilor de mite religioase constă în faptul că acestea, nu de puține ori, creează premisele unor teribile războaie și persecuții. Acestea sunt fundamentate întotdeauna pe diferențele religioase. A căror importanță este exagerată de obicei pentru a justifica persecuțiile. Aceste deiași și interpretări greșite sunt observabile în specia în domeniul imbecilităților minunate ale regei, cu sexualitatea procrearea, creșterea și educarea copiilor, dietele/posturile, detaliile vietii zilnice, obiceiurile, îmbrăcămintea și puterea politică.

A purta sau nu diferite feluri de îmbrăcăminte, pălării sau bărb, constituie un fapt suficient pentru a aprinde persecuțiile religioase sau războaie. Creștinismul, interdicția de a consuma carne vinerea, răstirea de bănețuiană înainte meselor, precum și datele și detaliile sărbătorilor religioase - toate acestea devin monoton. Zina în care se celebrează Sahatul (sărmană sau duminică) devine mai importantă decât adevărul. Respectul arătat lui Dumnezeu nu rezidă în a purta sau nu o pălarie

Prin faptul că exponează banalitățile cu riscul de a ignora principalele adevăruri spirituale, religioase contribuie la propriul lor declin și prin aceeași, la declinul general al omenirii. O mare parte din ceea ce este considerat (și respectat totodată, ca doctrină biserică) nu constituie altceva decât un produs al minții. Dacă este adevărat așa cum a spus Iisus, că răul sâmbădă este în ochii privitorului atunci problema sunt claritatea care vede păcatul și răul peste tot în perioada Victoriană chiar și pe odată când marea era considerată a fi o ispită, trebuind, asadar, să fie acoperit și secret și o pierdere.

O mare parte a ceea ce a fost în mod tradițional descris ca „păcat” nu constituie decât o serie de exigențe ale vinovăției provenite din mintea unor autorități ecclesiastice tulburate din punct de vedere emoțional. Adevărul la povara. Lasa pe cel care nu a e nică păcat să arunce prima piatră și reduce la tăcere toate aceste false asunări ale adevărului spiritual.

Un mare paradox al aceste deranjuri ale adevărului spiritual al condamnă - în numele lui Dumnezeu - al lui Dumnezeu, cât și natura umană. A zăpăci această autoritate și a te pronunța în numele lui Dumnezeu pare mai degrabă o artă de bon-hôte decât o artă și înșelătoare. Nici un om din te care au experimentat vreodată realitatea absolută a prezenței lui Dumnezeu nu ar fi putut să facă asemenea afirmații denaturate.

Emanciparea umanității

Înainte de a căuta o soluție directă este necesar să o scedem în greșelile din vechi abordări cu dorința de a le depăși. Acest lucru necesită deopotrivă curaj și o înțelegere neînfrică. Vindecarea din multe boli grave teratibile și psihice incurabile se bazează pe dispoziția omului și capacitatea de a face fără adevărul - alegând astfel ceea ce e diferit. Acțiunea de a pune capăt negării și de a adăuga adevărul reține dincolo de pragul critic al integrării (calibrat la nivelul 200).

Florișul trez re-petitive și a riscul de a renasa din speranță omenescă. Așa cum a spus și Maica Tereza, floarea frumoasă, lotușul, și are rădăcinile în mizeria și noroiul din fundul razei lui

Încă de timpuriu în viața autorului acestei cărți s-a petrecut revelația imensei suferințe a întregii omeniri. Imensitatea acestei era încă de brăd și coplesitoare. Așa cum am mai spus și cu atât prilej, acest lucru a condus, din păcate, la gresăla de a condamna pentru toate suferințele umanității pe Dumnezeu religie care „a permis să se întâmple toate astea”. Cu toate acestea, conditia umanității a conservat chemarea și dorința de a alina suferința omenirii.

Mulți ani în urmă, războiul a fost în mijlocul disperării fără a fi prevenit în vreun fel. Este un lucru care s-a abandonat la Dumnezeu și a avut o profundă trezire spirituală. Această trezire a avut drept scop transformarea tuturor înțelegerii referitoare la conceptele de Dumnezeu, Adevăr și Realitate. Apoi, câțiva ani mai târziu, a avut ocazia să își exercite dreptul să a ignorenței profunde și să se lăture de consolația umană care se dezvăluie seră a fi adevărul ele naze și surse ale suferinței tuturor oamenilor. Înțelegerii acestei gigantice ignoranțe, precum și a terrorelor, pret pe care trebuia să i plătească umanitatea a avut un impact profund și a rezultat într-o schimbare a direcției strădaniei, de la alina suferințelor fizice și mentale la creșterea spirituală, care era răspunzătoare de toate acestea.

Unul din cele mai importante aspecte ale lumii societății este orb în fața problemei fundamentale care stă la baza problemelor sale suferințe. Credința conform căreia problema este care trebuie rezolvate sunt „exterioare” este una demagogică pentru că, prin urmare, toate programele sociale, inclusiv războaiele, sunt dedicate rezolvării acestor probleme „exterioare”.

Problema principală a omenirii constă în faptul că mintea umană este incapabilă să discearnă adevărul de falsitate.

Fără a putea creșterea dincolo de „rău”. Fără a avea nici un mijloc de autoapărare oamenii sunt în permanență în fața lui. În toate ademențiile sale ascunse, care defilează în forma patriotismului, religiei, hoinărilor sociale, distracțiilor inofensive etc.

Prin efectuarea unui simplu și foarte comod test al adevărului/falsității, tot dictatorii împărați și demagogii istorici ar fi pierdut puterea. Dacă cineva ar fi pus o fotografie a lui Hitler

într-un plechic și s-ar fi cerut unui copil să o țină deasupra plexului solar brăzdat capului ar fi slăbit instantaneu. Același lucru s-ar fi petrecut și în cazul unei fotografii a lui Stalin, a lui Lenin, a liderilor Uniunii Sovietice, a comunistilor, a liderilor Cambodgiei și statelor satelitare, precum și a dictatorilor care se ascund în spatele numelui lui Allah, dezvăluind adevărata natură a acestora.

Toate masacrele din istoria omenirii au fost rezutate forței, al cărui încredințat este Puterea. Forța este bazată pe falsitate, puterea este funcționată numai pe adevăr. „Rău” își pierde stăpânirea atunci când este dezvăluit, aceasta este partea sa vulnerabilă. „Albul lui Ahle”, care este expus tuturor falsității dispare când este expusă adevărata sa natură. Nu este nevoie de guvern. Statele Unite de CIA, FBI, de satenți de spionaj sau de corupție pentru a demonstra această evidentă. Brațul unui copil, roșu în vârstă de numai cinci ani a fost singura putere reală pe Pământ. Puterea adevărată, însăși, care este invincibilă și nu cere nici un sacrificiu.

Brațul unui Copil

Este arma inocentei de care se tem cel rău. În toate regiunile întinse ale lumii, pentru că ea deosebit deghizantă prin care acestea își mențin influența asupra popoarelor și opt de procente din populația lumii.

Dacă te arătam la negare, vom vedea că falsitatea, manipularea și distorsionarea adevărului satisfac cu preponderență cele mai vechi înclinații ale oamenilor pătrunzând întreaga societate. Popularele jocuri pe calculator nu sunt deloc inocente, așa cum poți părea la prima vedere. Ele sunt masiv programate să abuzeze sensibilitatea spirituală prin condiționarea mintii la crimă și violență. Lăcărul cu premii mare a câștigat de prețuri nu este un „sport”, ci un act sângeros. Droguile nu sunt deloc ceva „cool”, ci o înrobire. Rock-ul, dur, heavy metal și muzica rap nu sunt nici eliberatoare, nici amuzante, ci nu sunt decât un mod de a se amuza prin care se antrenează conștiința tinerei Mass media se prelinge în inocență, desi strânge profituri urase de la moartea și abuzul și vulnerabilitatea oamenilor.

Brăul unui copil nevoit să constituie un spectru înspăimântător pentru marile organizații care-și fundamentează influența pe ignoranța oamenilor falși, război împotriva drogurilor se dovedește a fi cea mai importantă cauză a acestei probleme fiind chiar bastionul întregului conștient cu droguri pe care l-a creat, justificat și îmbogățit Comunismul, nu a fost înfrânt de vreun război, ci de non-violența lui Gorbaciov.

Renşterea la Iristos — marea prioritate a doua ven re
inseamnă, dintr-un punct de vedere spiritual, înlocuirea falsului
prin adevăr, a încrederea prin cunoaştere, a ignoranţei prin
conştiinţă.

Semnificativ al. Krishna, Buddha, Hristos și Allah nu a constat în prezența lor pe scutula pe Pământ în acele vremuri pe care ei le-au dezvăluit și expus precum și în nivelul energetic ridicat care însoțea învățăturile lor. Toate ființele umane auzite spuneau multumiri să ajute persoana a cărei sau „persoana” lor în schimb să se călărească asupra învățăturii într-un mod ușor pentru neînțelegeri și distorsiuni care domina căminul. Oamenii facea oțetă opusă - veneră id persoaie și, oare viziile de acestea caile și momentele stonice, car ignorand învățăturile

Prevenirea războaielor lui J. Wos Buddha Ki si na Avatar
pare a fi semnalată de recența tranziție a nivelului conștiinței
umanității de la vibrația negativă de 400 la actualul nivel de 207
(traversează id. prin care trece linia Adevăratului legământ simțului
nivelu 200) Semnificativă această evoluție, care mai este percepută
pentru prima dată în istoria umanității, nu poate fi reținută sub
tăcere. Prin această evoluție sunt de la nivel fizic o schimbare de
numai câteva grade a temperaturii globale are efecte profunde
asupra întregii planete și asupra a tot ceea ce înseamnă viață.

Îdacă a doua verire a lui Hristos trebuie să fie dezvăluită de
ur semn, atunci acest semn a apărut de-a foarte recent. Fără
îndoială, este vorba totmai de această schimbare profundă de
fațită, care denotă constanța care a lăsat în toate
implicațiile și promisiunile sale pentru întreaga omenire.

Este posibil ca brațul unui copil să ne poată dezvalui prin
lumina a unor noi zori ai civilizației. S-a spus că omul este

condus spre Dumnezeu si spre tarile de inocenta copilor în realitate, singura cale prin care putem deschide uşa spre adevăr trece prin inocenta copilului din noi.

Inocența copilului rămâne nealterată în cadrul conș. înțel. lui
rur. Ea consumă „structura” de bază a conștiinței însăși. Se poate
face o analogie cu hardware-ul care nu este modificat sau influențat
de nimic de softul procesat de computer exact așa cum aparatul
topografic nu este afectat de imagini transmise pe ecranul e sale.

Redescoperirea Stării Originare

Pe cîta vreme vor străluci despre multe construcții omenirii în realitate cel care transformă societatea într-o manieră pozitivă și reînviată este încă dușul. Forța este vulnerabilă și totuși, numai înfrîngîndu-se, dar pînă la o opoziție și înfrîngîndu-se, nu poate sta în poziția Preații, înșiși spațiul puterea este înfrîngîndu-se și vulnerabilă în tota alicuși or. (Amern cred că sunt condus de un mare ors că sunt viciuile mpre trîrilor. Astfel, ei se consideră victime ale căreiași proprii construcții sentimentelor și care instanțelor tranzitiv. Punctul de vedere prevalen este acela că nu există nici opțiuni față de starea actuală a sentimentelor sau a emoțiilor.

Acesta este "ce" care "întinde" și a circumstanțelor "exterior" (lamca) este acceptată drept "ceva" natural și normal. Putem spune că mai există și o altă opțiune. Prin autoexaminare și concentrare interioară, putem descoperi că toate stările conștiente sunt rezultate ale unei opțiuni. Ele nu sunt deosebite certitudin, date și născute dintr-o determinare de factori incontingibili. A este lucrul pe care îl descoperim dacă examinăm cum aruncăm funcții oncologice minime.

Noi nu suntem de-oct conduși de către mine. Minica nu dezvăluie decât un nesfârșit curent de opinie, toate degrozate în forma arărilor, tan cizilor sparmelor ori concetelor. Pentru a ne elicta la suhi dominatia n-mpu este satietat să anteleect apun l' i acastă d'ifilire a subiectelor nu este decăt un amalgar am tur de selectii care se perinda pe ecranul minci

Noi nu suntem „forțați” să simțim răsunetele sentimentelor anumite amintiri negative, nici să ne temem de viitor. Acestea nu sunt decât simple opțiuni. Măreția este ca un televizor dotat cu o varietate de canale, astfel noi nu avem de urmat nici o tentativă particulară a gândirii. Putem să cădem în tentativă de „a ne plânge de milă”, sau de a fi supărați sau îngrijorați. Atracția secretă a tuturor acestor opțiuni este aceea că ele oferă o compensație internă sau o viață secretă, care constituie însăși sursa atracției gândurilor și a mișcării.

Dacă aceste „compensații” sunt refuzate, vom descoperi că în spațiile ecranului gândurilor există un spațiu al bucuriei - invizibil, silențios și lipsit de gardă. Această opțiune ne sta întotdeauna la dispoziție dar pentru a o experimenta, trebuie să o alegem în dauna tuturor celorlalte opțiuni. Sursa bucuriei este întotdeauna prezentă, întotdeauna disponibilă și independentă de circumstanțe. Există doar două obstacole: (1) ignoranța faptului că această opțiune este întotdeauna disponibilă și prezentă și (2) valorizarea altceva decât pacea și bucuria ca fiind mai presus de pace și bucurie, din plăcerea secretă a compensării.

Existența prezentei lui Dumnezeu este accesibilă și prezentă întotdeauna, dar așteptăm alegerea minștră. Această alegere poate fi făcută numai prin renunțarea la orice altceva în favoarea păcii și iubirii lui Dumnezeu. În schimb, divinitatea Sinelei se autorevelează ca fiind întotdeauna prezentă, dar neexperimentată deoarece a fost ignorată uitată sau din cauza că alegerea noastră au fost altele.

Când este viitorul ?

Alegerea de a experimenta prezenta lui Dumnezeu se petrece în afara timpului. Așadar ca nu este undeva în viitor, este disponibilă numai în prezent. Nici o altă condiție nu este necesară (și nici, măcar posibilă), deoarece momentul prezent este permanent și nu se schimbă niciodată, nu dispare niciodată în ieri sau în mâine. De fapt, este inevitabil. Toată lumea este în siguranță în momentul *acum*.

Prin observare va deveni evident că singurul lucru care pare să se schimbe este aparența. Momentul „acum” este înșelător și neschimbător, ecranul este permanent ecclasi. Deși un scenariu de film se schimbă și o poveste se desfășoară, acest lucru poate avea loc numai în cadrul clipei precise - „acum”.

„Momentul de față” constituie cerința atotputernică, neschimbătoare și absolută pentru a experimenta. Este însăși esența de a fi și a exista a conștiinței. Existența este imposibilă oriunde altundeva cu excepția realității radicale a momentului prezent. Această lipsă este tot ceea ce este. Propria noastră constanță ca bine este singura. Ochiul prin care poate fi experimentat sau cunoscut orice lucru. Sensul durabil al realității este conferit de Sinele în împrejurările „exterioare”. De altfel, totuși acest fapt este cel care le face să pară reale. Prin urmare, experimentarea realității este o proiecție a constanței spre sine provenită din Sine. Noi nu suntem martori unei lumi „reale” ci sursa acestei realități vizibile. Lumea este de fapt un divertisment. Precum amuzamentul, e gândită să nu fie luată prea în serios. Paradisul se găsește înăuntrul și este dezechilibrat de conștiință. Lumea este numai o aparență. Melodrama nu este decât un artificiu al sensului denaturat al percepției. Aceasta ne conduce la credința că lumea este mare, puternică și periculoasă și că Sinele este mic și slab și fragil. În realitate, lucrurile stau exact invers.

În lipsa credinței în aparență sau așa cum este delință de către percepție, lumea pe care o credem reală dispare. Atunci când alegem să fim una cu potențialul interior omni prezent al bucuriei și păcii, lumea se transformă într-un amuzant pară de distracție, iar întreaga dramă încetează să mai fie considerată altceva.

Opțiunea pentru adevăr, pace și bucurie ne stă la dispoziție, deși este aparent îngropată în stătere ignoranței și inconștienței rezultate din obișnuința noastră de a alege altele opțiuni. Adevărul, Iubirea se autorevelează atunci când toate celelalte opțiuni sunt refuzate pentru a ne abandona lui Dumnezeu.

Condiția umană ca „stare schimbabilă a conștiinței”

Un fapt sau un adevăr nu este stabilit prin intermediul recunoașterii sale de către mase, cuprinsă și demonstrată în mod profund istoric. Facilitatea construcției unei experiențe umane universale. Una dintre cele mai semnificative descoperiri în domeniul cercetării conștiinței este aceea că tot ceea ce se înțelege de regulă prin experiență umană obisnuită (în ceea ce privește gândirea, comportamentul sau sentimentele), nu este altceva decât o stare schimbabilă a conștiinței, predeterminată în straturile limbajului ale societății și pentru o dată limitată. Aceasta nu este adevărata stare a omului.

Omul este atât de obișnuit să se îngrijoreze, să se teamă și să mercească sentimentele negative, în viața sa, încât conflictul și suferința, mai ales stări negative, nu devin decât demersuri acceptate și asumate, vieti normale, la fel ca și suferințele, atâtea și sentimentele lor negative și adesea. Omul (pacientul) este sfătuit să caute un terapeut pentru a se împăca cu aceste sentimente. Dar mai mult decât orice, omul este produs de a se îngrijora, ar fi să se elibereze prin simpla dezvățare a faptului că sursa lor nu este alta decât percepția.

O stare cu adevărat „normală” a conștiinței este una liberă de orice negații ale fiindului și de bucurie și iubire. Dacă o stare este fundamentată pe bucurie și pe dispoziția pozitivă, fapt că bucuria predomină într-o societate nu înseamnă că boala conștiinței și o condiție normală. De-a lungul istoriei, aserțiunea lucrurilor predominanțiale în societate și au cauzat dispariția unei mari părți a omenirii, dar acest lucru nu înseamnă că avem de-a face cu o condiție normală. Chiar și atunci când dispar, în cele din urmă.

Prin mijloace simple se poate descoperi faptul că un procent de 78% din totalul populației lumii reprezintă oameni situați la un nivel al conștiinței inferior adevărului și prin urmare tulburat. Acest lucru înseamnă că numai 22% din populația lumii se găsește în afara zonei de un pericol extrem al nivelurilor conștiinței calibrate sub pragul 200 (nivelul adevărului).

Nu mai trebuie să ne gândim la o stare schimbabilă a conștiinței ca la o stare permanentă produsă în afara ei, la ceva asemănător transei hipnotice, la a fi programată ori la faptul că ri s-a spălat creierul. Dintr-un studiu referitor la influențele care aduc omenirea la antrenarea repetată a nivelurilor conștiinței omului devine evident că în întreaga omenire înțelesul și toate criteriile pentru a fi controlată și fluieră să manipuleze într-o manieră sistematică și continuă și confirmate cu definiția unei stări procese în cercetarea științifică).

Un copil se naște cu inocența unei conștiințe neprogramate, dar apoi (asa cum se petrece în cazul și în cazul componentelor hardware a unui computer) este programat sistematic cu un soft care reprezintă învățarea societății. Acest sistem are însă un defect major și evident. Nu există vreun program disponibil pentru a certifica adevărul sau starea noilor programe! (Se poate face o comparație foarte interesantă a unui virus informatic). Copilul va crede că inocența în care se va afla. Apoi conștiința neprocesată a conștiinței cade pradă programelor colective dezinformativă și la sfârșit stă de credință care au distrus în ultimile zile capacitatea omului de a fi fericiți).

În realitate, programarea rezultată astfel este necontrolabilă, ca și cum nu ar exista vreun mecanism disponibil pentru a testa adevăritatea stărilor adevărate cu care este programată. Într-o cercetare a copilului, la suprafață ei păreau că până la 78% din reformativ nu vor fi numai fașe ci și constructive. La acestea se mai adaugă și faptul că majoritatea lor nu este prea bine dusă la îndeplinire de vedere generală pentru a rezista la această programare. Mai mult de o treime din totalul populației umane posedă un creier care nu furnizează suficiență serotonină pentru tranziția nervoasă fapt care atrage după sine incidența crescută a depresiei și dependente, supraalimentării sau resile de comportament. Însăși capacitatea de a raționa poate fi distrusă cu ușurință într-o clipă de o izbucnire necontrolabilă a emoției.

Mai mult, capacitatea de raționare este marcată de realitatea biologică a prezentei menti animale (atât din punct de vedere anatomic, cât și funcțional și de activitatea atavică a acestora, care continuă să exercite un instinct animal universal și

conso idcăză tendințele pradătoare & agresive & instințele animale persistă în om & influențază (ca și dinu dorință) o mare parte a comportamentului și a stărilor emoționale. Emoțiile animale sunt mereu prezente la supratată. Aceste tendințe sunt ele însele vulnerabile la autocenzură și la manipulare prin programare socială și propagandă.

Pentru omul modern, la înălțimea unei civilizații nedezvoltată din punct de vedere biologic, cu instințele animale încă intacte și informatale sale sunt programate & stăruie cu date necorecte, false, negative și distrugătoare de puteri. Într-un timp. Aceasta nu este decât o probă statistică pentru omul modern în întregul ei, că în cadrul societății există segmente largi de populație în rândul cărora procentul de minime false se apropie bine de sută la sută.

de exemplu, subcultura infracțională & al. bancă or de cartier etc. Adesea, cel mai distrugător aspect este acela că eroarea programării implică clemențe înalte critice de comportament. Productivitatea totală a unor întregi națiuni și culturi poate fi deturată spre rău atât negativ. Într-o eronitate a unor națiuni - cum s-a întâmplat în cazul Germaniei și Japoniei în timpul celui de-al doilea război mondial - a fost deturată spre rău atât distrugerii, în masa populației a unor clase de nevătărate și a propriilor culturi. Într-o stare de război se reduce a unei printr-o propagandă atât de ignoranță și de falsă încât este miram apoi retrospectiv cum de a putut să fie creștea atât de ușor ca mai car să o antreneze nerău văzind de faptul de a se da viața pentru ea.

Pentru intermediul unui simplu test kinesiologic putem afla adevărul. Dictatorii cauzează oricât de rău, ba și tonusul muscular. Rolul se dovedește astfel a nu fi divin, Cezar a nu fi Zeu etc.

Societatea nu are nicio altă măsură de siguranță în afară de a învia populația acestui simplu test adevărului pe care îl poate efectua oricine și în orice moment. Dacă acest test simplu ar fi cunoscut pe scară largă, ar avea un efect total și imediat asupra întregii omeniri.

Simplitatea extremă a acestui test alături de imensa sa eficacitate și aplicabilitatea sa generală, pune în rând cu invenția roții, electricității sau a circuitului de sarcină din industria modernă. Umanitatea poate obține beneficii nelimitate dintr-un

pe gratis. Prin utilizarea inteligentă a faptului că acest test poate detecta minciuna și profituri semnificative va stimula și interesul pentru el.

Aplicarea testării kinesiologice în lumea afacerilor și în industrie garantează beneficiile pozitive ale și economii de miliarde de dolari. Pe de altă parte, există segmente largi de populație care sunt interesate să pastreze actualul status-quo. Deși pare un lucru rău în societate în care proclamașc ascund de liberat dovezi care ar proba nevinovăția acuzaților pentru a obține condamnarea chiar dacă aceasta se soldeniza cu execuția acuzatului. Aceste tendințe nu constituie decât simptomele faptului că gradul de severitate a minciunii de care suferă conștiința omenirii este unul foarte serios.

Precum testul ADN, testul kinesiologic revelează instantaneu vinovăția sau inocența o persoana acuzat de crimă mediată adevărul sau falsitatea oricărei depozitii a martirilor și revelează vinovăția prezenta sau identitatea trădătorilor, detectoilor, agenților sirați, informatorilor, informatorilor și a tuturor celorlalte forme de renegați.

Testul de valoare a numai câțiva minute - sau chiar secunde identitatea spionilor industriali, polițistilor & angajaților ne oia. A dea erorilor de drogare a persoanei pentru a se precum s. locația unde se ascund infracțiunile. Nu mai trebuie decât să se sate sau m. de cre cu o investigație penală pe care a identificat un criminal în serie foarte refractuarile pot fi rezolvate ușor. Fiecare detașat a unei infracțiuni (fie ea și din trecut) poate fi trasat exact - inclusiv cu referința timpului la data și a metodei salvării acesteia. Identitatea faptasilor etc. Putem primi ușor răspunsuri la întrebările de genul „unde este corpul victimei sau „arma crimei” sau „care este motivul crimei”.

Asa cum busola permite navigația în siguranță, telescopul ne facilitează studiul astronomic iar microscopul pe cea a biologic. Testarea kinesiologică ne permite să descoperim în numai câteva secunde orice fapt referitor la orice subiect, indiferent când sau unde ar fi s-a întâmplat în istorie. Testarea kinesiologică este un instrument extrem de adaptabil la căruia vază reală, cel puțin în prezent, este încă nedescoperită.

Perspectivă istorică

De-a lungul istoriei, a existat o penumbră de învățături spirituale și de călăuzire la Dumnezeu. Acestea sunt "yogas" sau căile care au fost descoperite în mod tradițional. Fiecare dintre ele și-a dezvoltat propriile școli teologice, literatură spirituală, scrieri, sfaturi, învățături și figur istorice. De-a lungul istoriei, acestea au absorbit, de asemenea, diferite grade de etnicitate, precum și rămasite ale culturii din care au provenit. Cea mai mare parte a tradițiilor spirituale importante a călăuzit la devenirea astfel identificată cu identitatea etnică și obiceiurile care pot fi și adesea și sunt inhibitorii al învățărilor universale sau deveniri de la puritatea interioară a acestora.

Acest lucru a condus la dezvoltarea neregulate a religiilor, și a existat chiar noua generație de religii în zonele teritoriale. Probabil că nu vom studia asupra dezvoltării spirituale și deși aceste diferențe semnificative și va reține esența fundamentală a învățăturilor spirituale importante, indiferent de originea sau eticheta lor.

Ce înseamnă un drum spiritual pur?

În realitate, până în prezent nu a existat nici o cale de a distinge adevărul de falsitate în nici o învățătură spirituală, respectiv învățături spirituale. Astfel, un student spiritual se bazează pe credința în integritatea spirituală a învățătorului. Fundamentele pe care se bazează acest lucru sunt punctul de vedere că această cale este cea mai bună și cea mai sigură pentru a atinge stadiul de iluminare și a deveni un caz feroce împotriva unei strădănițe spirituale negre și a unei.

Învățăturile călăuzitoare importante, create cu puțin de ani în urmă, constau în principala în prezența învățătorilor originali. În plus, au mai existat și unele scăpări din cauza de pierdere a acurateții datorată traducerii lor dintr-o limbă în alta și interpretărilor greșite ale ascultătorilor care nu erau iluminați.

Dacă folosim testarea kiresiologică pentru a evalua nivelul de adevăr al marilor religii (am vedea căsa etimologică *Putere versus Forță* arată la mod detaliat) ca de-a lungul

lașului, a existat un declin general al nivelului de adevăr al tuturor religiilor deosebite importante. Declinul Budismului a fost probabil cel mai relativ de o mai mică amplitudine, dar în cazul altor religii pierderile au fost considerabile. Putem face foarte ușor un studiu foarte instructiv în această direcție prin cercetarea și ca abstracția nivelului de adevăr a fiecărei religii secol de secol precum și a diferitelor interpretări ale acestora survenite de-a lungul timpului. Este posibil chiar procedând astfel să indicăm în timp, cărui an și prin acțiunile lor au avut loc declinurile semnificative. Aceste momente de decădere pot fi adesea identificate cu anumite evenimente în care diferitele importante pentru respectivele religii au aparținut unor tradiții religioase și au rezultat în consecințe teribile. De asemenea, poate fi definită și în această natură exactă a erorilor prin clarificarea forțelor culturale și politice ale diferitelor perioade. Conspirațiile au fost făcute probabil pentru că păreau justificate în acele timpuri, pentru că erau considerate temporare și făcute dintr-un amestec de supraviețuire. Cu toate acestea, ele s-au dovedit a avea consecințe din cele mai nefaste pe termen lung, fiind că n-au mai fost niciodată corectate.

Cea mai gravă exemplul de ordo de mai sus este derivat din survenirea în nivel de adevăr al Creștinismului care s-a petrecut în timpul Conciliului de la Nicea. Creștinismul, în total anterior acestui conciliu la nivelul 900, s-a pășit cu peste 400 de puncte din cauza influenței Vechiului Testament și alături de Noul Testament în ceea ce s-a numit Biblia pe lângă înțelegerea în această carte a Apocalipsei (care are o oarecare astral). Acesta a constituit o eroare foarte devastatoare datorită faptului că Vechiul Testament cu excepția călăuzelor, Cereze, Psalmilor și Proverbelor nu reușise să treacă de proba testării kiresiologice, fapt care indică un nivel de adevăr situat sub pragul 200 (de obicei reziliată ca scrierile în cauză nu sunt adevărate). Această negativitate este datorată descrierilor antropomorfice ale unui Dumnezeu "fals" și subiect al emoțiilor umane de genul războiului, urii, patimilor, vulnerabilității, furiei, durerii și mândriei și vanității. Acest Dumnezeu marelui și războiului trebuie să fie înțeles, stat și liniștit, pentru a nu-și vărsa mâna într-o formă

distructivă, cauzând furtuni, inundații, incendii și epidemii. Este exact opusul Dumnezeului adevăratului, al marelui și al iertătorului reprezentat de Hristos. Hristos a spus că Dumnezeul răzbinător a fost înlocuit de Dumnezeul marelui și iertătorului. Conform învățaturii Sale, trebuiau înălțate rugăciuni pentru dușmanii care aveau să fie iertați pentru ignoranța lor. Această învățură a fost repudiată de încredințarea antică, dară a lui Dumnezeu adevăratului. Răzbinătorul și Favorizismul (vezi nota de la sfârșitul acestui capitol).

Zei antici ai culturilor primitive provin din nivelele inferioare ale conștiinței, care constau în originea zeilor scandinavii, germanii, grecii, elizaici, romani, egipteni, indieni și mayași, cu toate limitările lor de sorginte umană exprimate în forma pasiunii, poziționării și geozice, un și prețel și per ru sacrificii și distrugere masivă. Adevăratul Dumnezeu are o putere infinită și nu are nevoie să recurgă la manipulare și ane a forței. Ceea ce este cu adevărat de natură divină nu are vulnerabilități, rețineri și interese personale. El o înalță de la zeii avatari și amintiri pe care le revelează acestor zei nu constau în atributele lui Dumnezeu, a cărui prezență este evidentă nativ de iubire și pace. Negativitatea provine din minciuna omului care fabrică nesfârșit și al tălilor zeilor ce pretin cu tot adorat și sacrificii. Dumnezeul Realității nu are "nevoie" și nu este subiect al mustrilor, respectiv nemulțumirilor, și cu atât mai puțin nu trebuie "împăcat".

Misarea pierderii înțelegerii poate fi apreciată prin realizarea faptului că valori care ar putea fi semnificative sunt neglijate. O pierdere de 100 de puncte reprezintă o pierdere semnificativă a adevărului și puterii. În unele religii, aceste erori au fost atât de severe încât facțiunile fu idamantate din cauza acestora au căzut sub niveluri de 2.0. Falsuri rezultate ce au fost interpretate drept adevăr, au avut consecințe foarte grave, materializate în masive suferințe și distrugeri ale omenirii. Nivelele inferioare pragului de 2.0 reprezintă suferința în toate formele ei.

Una dintre principalele păgubiri care au atras lumea într-o direcție negativă a fost arma conceptuală de autoapărare numită „dorința de a fi drept”. Calibrată la nivelul 4.9 precum Măntuirea, aceasta a constituit principala forță distructivă (adevăratul calibrul

lui, Ah! pentru lucrurile acestea mii de ani ai istoriei. Lumea Totodată, a constituit marea cea mai mare scuză pentru toate formele imaginabile de sălbăcie și barbare.

Câteva semnale cu zădărnici importante din cursul istoriei au provenit din avatari sau mari învățători, pe care i-am identificat ca fiind aceia care coboară la nivelul 1.000. Acest nivel constă în posibilitatea maximă a domeniului uman (cele mai cunoscute nume în lumea occidentală sunt cele ale lui Hristos, Buddha, Krishna și Moise). Nivelul 1.000 este egal cu salvarea omenirii. Astfel, un învățător spiritual, care se adresează întregii omeniri, vorbește de la nivelul avatarii.

Marile avatari au trăit născuți în viață și răspândiri, tiparului și culturii scrise. Prin urmare, există o lipsă a informațiilor corecte cu privire la ce anume a constituit exact învățătura lor și a cum a fost ea interpretată. Deoarece există puține explicații cu privire la ce s-a transmis original, au intervenit multe direcții greșite pe măsură ce învățătura originală a decăzut în nivelul de avatari. Putem stabili înăd greutate la erorile și distorsiunile și în distorsionat par la ea inițială. Multe dintre aceste devieri sunt foarte flagrante și evidente pentru oricine este dotat cu înțelegere spirituală (sau măcar cu un simț pentru alții). Distorsiunile par a se fi percutat ochii și înțelegerii religioase când așistăm la autoritate al unui mare fondatorilor acestora numai de ochii unui om pentru a și aroga puterea și autoritatea necesară atragerii adeptilor și puterii lumesti, precum și pentru a cădea a controla asupra celorlali.

Spiritualitatea nu are nimic de împănat cu minime, iar interpretările greșite care au generat scindări dogmatice și ecleziastice ce au fost folosite pentru ca anumite grupuri (exploatând aceste interpretări eronate drept adevăr spiritual) să-si aroge suficientă putere în scopul obținerii de avantaje lumești. Făcând astfel, acești oameni au abandonat puterea pentru forță și au subminat adevărul înstrășnat de fondatori, respective ori mișcări spirituale care, din punct de vedere istoric, au devenit fondatori numai cu numele.

Statutul și prestigiul avatarii originale mare e numele al acestuia au fost furate și apoi comerciazați pentru conștința

unor vaste imperii. Din această secolă trăim în istorie și trebuie să vedem că adevărul originar a rămas până astăzi și poate fi redescoperit.

Termenul „spiritual”, precum și termenii „religie” și „ Dumnezeu”, au devenit atât de invocati, încât aproape că s-au demontat. Un termen mai comprehensiv, care evită distorsiunile istorice și cuprinde toate informațiile posibile și dispozițiile despre om și Dumnezeu este cuvântul „constanță”. Spiritulitatea se referă în mod adecvat la aceste aspecte ale constanței care implică despolnirea coșului la adevărul și divinitate și include toate referințele la Absență și la Realitatea, prezență, care constă în sursa și demersul înfinit al ceea ce există, precum și al existenței înseși.

În această definiție, constanța include toate posibilitățile și realitățile, în totalitatea lor constituind spiritul și matricea în care conștiința progresează până la potențialitatea sa infinită. Putem valida drept adevărată și corectă această cale, cel puțin până la nivelul 400 al constanței, punct la care călătorul „se va dizolva ca o iluzie”.

Învățătură fecundă este născută învățătorului spiritual care trăiește stăruind pe calea, acum verificarea că brațul născut la Nivelul 400 al constanței devine pragul la care duce la ea și sporește în mod natural. La acest punct se poate dura de la un pod nou și se vădute și se revăzute între cele cu esențe și cele recunoscute între cele obișnuite și cele psihice. La nivelul 600 „spiritual” și omnia se întălesc. Cele vizibile se contopesc și se dizolvă în cele invizibile. Este un punct de referință care ne servește drept ghid. Este nivelul iluminării.

Desigur de cu ocaz testare și necesității a Adevărului însuși calibreză la nivelul 600 și, prin urmare, constituie expresia fizică a întâlnirii dintre domeniul dualității și domeniul non dualității. Studiul la un constanță constă în probabilitate, mai puternic și mai pur dintre toate drumurile și abordările spirituale pentru că se autocorectează și se autopropagă.

Literatura referitoare la constanță și spiritualitate poate să ne inducă ușor în eroare. Din acest motiv, călătorul serios al iluminării exclude orice învățătură în care adevărul nu poate fi

verificat obiectiv. Nivelul constanței sale între 500 și 1000, denotă ceea ce poate fi descris drept domenii sau dimensiuni diferite.

Învățătorii spirituali, situați în marjele superioare ale nivelului 500 sunt cei care au cele mai multe contacte cu un număr semnificativ de oameni. Alături când constanța lor evoluează din punct de vedere spiritual atinge o vârstă 700, ei devin mai puțin disponibili, intrând în tărâmul legendei, iar meseria lor constă în înregistrarea învățăturii lor.

Putem reprezenta valoarea umană ca pe diferite câmpuri și nivele ale constanței umane care comunice între ele și comunică în moduri diferite. De exemplu, de exemplu sau crămă impersonali ai acestora. Astfel, de la marja regiilor și spiritualității de care savanții materia și în constanță de fapt o viziune personală a acestora, ei doar există a câmpuri or emergente de la nivelul 400 cu toate tentările și caracteristicile lor. În marjele inferioare ale nivelului 400 există în mod particular un egoism referitor la intelect, rațiune și metode utilizare. Prin urmare, la nivelul 400, Dumnezeu este cunoscut de știință. Aceasta din urmă este considerată altă izvorul totuși de cunoștințe și, astfel, a speranței pentru viitor.

În cadrul nivelului 500, speranța și vârstă omnia se găsește în poluică prin urmare totuși, avem de-a face cu războaiele purtate în numele de lozinci politice, economice și sociale, precum și cu toate degradările și violențele în viața umană de care este implicate acestea. Omnia și sunt cunoscute prin intermediul gândirii, științei și eticii sau sunt întinse. La acest nivel există o preocupare egală pentru domeniile înalte ale „bineului” respectiv „bunului” cu toată grija firească a acestora cu privire la poziția față de creșterea însemenea dihotomii.

Nivelele inferioare trăiesc într-o lume haotică, dar fiind că definițiile buzelor, respectiv tălău, variază de la moment la moment de la cultură la cultură în funcție de educație, coeficient de inteligență, ascendenta socială sau local, zone geografice. Acest nivel este foarte vulnerabil și sensibil din pricina faptului că este maxim sentimentalismul și emoționalitatea publicului.

Nivelul 400 este marcat de dihotomia și imbecitatea. Astfel, știința însăși devine terenul unui redolentism și determinism mecanic consolidat de o dogmă predominantă ce poate rivaliza cu dogmatismul Bisericii din perioada Evului Mediu.

Odată cu nivel 500 al constanței tendința de a cădea în capcana limitelor și ignoranța de tot felul se diminuează iar aceste fașuri își pierd puterea asupra mintii. În cadrul nivelului 500, spiritul (în forma sa etică) începe să dizolve aceste extreme iar umanismul și etica situațională care a în considerare contextul începe să dea naștere unui echilibru etic meritat a contrabalansii extremismului.

Nivelul 600 devine o punte de legătură de la secularism și moralism vindicativ deschizându-se spre considerarea altor viziuni alternative. Bunăvoința milă și iertarea ca adevărată înțelegere. Marea putere a nivelului 500 constă în folosirea facinorărilor înțelegerii, care este tocmai calitatea care permite trecerea la nivelul 540 cel al iubirii necondiționate.

În cadrul acestor nivele există capacitatea de a diferenția între acțiune și autorul acesteia. Astfel, mama își vedează fiul în inșișoare și conștientă să-l iubească în ciuda faptului că a comis o crimă oribilă. În cadrul nivelului 500 există, de asemenea, capacitatea de a înțelege atât limitele omului cât și faptul că acestea nu se poate ridica dincolo de ele. Capacitatea și disponibilitatea de a ierta „pentru că nu știu ce fac” devine un obiectiv realizabil pe măsură ce bunăvoința în noi este deplină de răsplătă, răzbuțată și contra agresivitatea. Astfel, capacitatea de a ierta devine cheia de boltă.

În cadrul nivelului 500 devin evidente imense capacități de alegere. Iese la iveală copiii din țesătură dintre noi iar inocența primordiale a acestora devine mai vizibilă și inclină să înăduie recursul la răzbanare care în societatea noastră ia aceeași formă crimei sau chiar o formă mai rea.

Tot în cadrul nivelului 500 există și capacitatea de a înțelege că toate acțiunile constituie rezultatul unei mulțitudini de factori astfel că răspundabilitatea este văzută ca fiind prezentă și posibilă numai în anumite grade în funcție de context și de

conștient și comportamentul înțelegând faptul că născutelor iar simplificarea nu mai sunt acceptate. Judecările radicale „alb și negru” recuză, iar diferențele paradoxuri sunt cântărite și luate în considerare. Devine comprehensibil faptul că lucrurile nu se potec împotriva voinței noastre, ci numai prin concurența dintre pozitiile noastre și născut ale acțiunilor noastre și alegem pe care le facem. Viata în toate expresiile sale, vede acest lucru ca pe o oportunitate pentru creșterea spiritului.

Viata umană, așa cum este experimentată în mod obișnuit, constituie o epopee și o dramaturgie a tuturor posibilităților și născute sub nivel 600 punct în care contextul se schimbă în mod radical. Ardeea de pașă sau părea a fi obstacole se prezintă ca principii și provoacă alte conștientări. La nivel 600, percepția este marcată de viziune. Ceea ce ar fi putut fi considerat a fi un ghimol în lumea percepției, poate fi văzut acum, în lumina mai avansată a conștientiei viziunii, un dar.

Tot la nivel 600, identificarea cu trupul fizic încheiază. Astfel, cea mai mare frică dintre toate moartea însăși, dispare ca „realitate” posibilă. Absența unei omizii provine din doborârea sau noul spirit eliberat se bucură de tot materialitatea sa, de vreme ce Sinele este complet invizibil.

Nivelele superioare vorbesc de 600 pot fi descrise cel mai corect ca o stare sau o calitate totuși prezentă și autoexistentă de pașă născută și subiectivă obiectiv. Cunoșcătorul și obiectul cunoașterii sale sunt deosebiți în sine și autoexistenți ca unități și acțiuni, lucruri fără diviziuni. Nu există interior sau exterior nici îndrăgășit sau Dăruirea nici parte versus întreg, nu există nici o calitate absolut independentă. Toate două calități au fost depășite. Conștientia e autoexistentă astfel încât nu mai există nici o individualitate care s-o experimenteze.

Pentru un corp adevărat când Sinele dispare în Sine există un moment tranzitoriu de mirare și venerație de o deosebită profunzime. Este experimentată moartea sinei și apoi totul devine liniște și pace. Pare un fapt absurd că odată corpul fusese considerat în accepția de „eu” fapt care este pus pe seama unei greșeli și a uitării. E ca și când cineva ar uita brusc și în mod trist că el este de fapt și acum își aduce aminte prin ea înțelegere.

Toate temerile și vicisitudinile vieții dădându-le libertate de sentiment și mișcare, înțelegând aducerea aminte a faptului că am existat dintotdeauna și vom continua mereu să existăm, iar supraviețuirea nu a fost niciodată o problemă. Siguranța noastră înăscută a fost garantată de însăși realitatea Sineului, care este întotdeauna și dincolo de spațiu și timp. Nu pot fi posibile nici un fel de începuturi sau sfârșituri, pentru că realitatea noastră a existat înainte tuturor lucrurilor și din veci până în veci. Nu există nici o măcar întrebare și răspunsuri pentru că în cadrul identității nu există nici o dichotomie.

În această stare, suntem dincolo de toate polaritățile și artefactele umane. Ar fi mai corect să spunem că Sinele nostru constituie realitatea din care provine totul. Totul este complet, autonom și lipsit de orice nevoie externă, de vietenă în însăși, ceea ce „exterior” constituie o imposibilitate. Astfel Sinele înseamnă „context”, iar sinele „conținut”.

Nu există nici o diviziune între Creator și ceea ce este creat. Totu se creează de la sine, ca manifestare a mîinii lui Dumnezeu. Această mare conștiință care cuprindează nivelele 700 al conștiinței, unde Sinele este tot ceea ce Este. Deoarece universul evoluează de la sine și se autoîmplinesc, nu este necesară nici o intervenție. Chiar se află într-un echilibru și o armonie perfectă.

Nivelele 800 și 900 ale conștiinței reprezintă ceea ce este mai rău și valorile conștiinței pot devine a umanității. Lumea este pe cale să devină o mare uclăzonală, unde lumea este transformată aceluși. Nu mai este o lume de viață, ci o nevoie de „salvare” și de un câmp energetic care să-i țină și să se înălbăie. Fiecare conștiință care se găsește în lume și care se înălbăie pe nivelul integrității servește la contrabalanșarea negativității celor 78 % din totalul populației omenești care eșuează negativ în această situație sub pragul nivelului 200.

Pierderea nivelului 700 al conștiinței contrabalanșează totuși negativitatea întregii omeniri și nu creează numai potențialitatea, ci și certitudinea salvării întregii umanități. Deși acest lucru pare a se desfășura lent în lumea noastră, există deja în realitatea absolută aflată dincolo de timp.

Progresul în viață se bazează pe o acceptare fundamentală pe alegere și libertate, și, astfel, cu tot și experimentăm numai lumea pe care noi însuși am ales-o. Universul nu are victime, iar toate eventualitățile constituie desfășurarea deciziei și alegerii interioare.

Oare cine (sau ce) este răspunzător pentru apariția întârzierii a acestui destin inevitabil? Se pare că este vorba despre câmpurile energetice de atracție pe care le-am desemnat prin termenii ca „forță” iluzie sau falsitate. Punctul central al acestei atracții constă în denigrarea sineului cu corpul, și în temerile legate de supraviețuire ce apar de aici. Moartea este temută ca a arde al vieții fiind percepută ca o reacție a lăcomiei stentă posibilă, ce are o existență teribilă.

Pentru sinele superior viața umană este cuprinsă din jocuri și sarade, deoarece înconștient, toată lumea știe că moartea nu este posibilă în realitate.

Cum altfel ar mai exista oameni care să și risce „viața” pentru victorii pozitive sau bani. Chiar și la o prărie suferă, corpurile murdare de pe câmpurile de luptă a căruia orice aspirant la statutul de erou cu gloria războiului este o totală absurditate. După un război între alții morți de milioane de oameni granțioși rămân aceluși, stăcături revin la normal și întrecă saradă și e decă o grăină risă. Fie și în asumați a strâng aceluși mîna, asistă reciproc la Zina Memorială și vizitează monumentele închinare victimelor războiului.

Într-un loc de sazi, pietrele nu sunt distruse, ci numai eliminate de pe tablă. Ei se angajează în performanțe de sunt deplin conștienți care pentru jucător și spectator. La un anumit nivel, fiecare jucător oferă un serviciu spiritual celor alți, prin activitatea celui care trebuie să fie însăși el spre binele tuturor. Actele de curaj trezesc suficienți la pierdere înăscută, de care va avea nevoie pentru a atinge conștiința ultimă.

Dincolo de nivelul 600 nu există nici un sine personal care să ia decizii. Progresul constituie o expresie a naturii conștiinței înseși. Prin urmare, angajarea într-un anumit obiectiv spiritual este o condiție care corpul în stare de funcționare în lumea materială până la un moment este înțeles în realitate există o singură viață, înțelegând că aceasta are aparența unor capitole succesive.

Notă cu privire la Biblia creștină (versiunea Regelui James)

Vechiul Testament calibreză la nivelul 190. Cu toate acestea, Cartea Genezei se situează la nivelul 660. Psalmlor la 650 și Proverbele la 350. Dacă le am exclude pe acestea, cărțile veterotestamentare rămân ar cam la nivelul 125.

Noul Testament calibreză la nivelul 640. Cu toate acestea, dacă am exclude Cartea Revelațiilor (Apocalipsa) care se situează abia la nivelul 70 atunci Noul Testament ar calibra la nivelul 790.

Biblia în forma sa actuală calibreză la nivelul 475. Dar, pentru a o face cu adevărat „sfântă” (asa cum implică titlul ei de Sfânta Scriptură), ar trebui să excludem toate cărțile Vechiului Testament (cu excepția Cartii Genezei, Psalmilor și Proverbelor) iar din Noul Testament Apocalipsa. Dacă am face acest lucru Biblia ar fi cu adevărat sfântă deoarece ar calibra la nivelul 740.

Este important de reținut că versiunea Lamsa a Bibliei (tradusă din limba aramaică) este mai corectă decât versiunea Regelui James (tradusă din greacă) și calibreză cu 20 de puncte mai mult. Versiunea Regelui James conține erori serioase de exemplu în episodul de pe cruce, Iisus este citat gesticulând spunând „Doamne, pentru ce m-ai părăsit?”, în versiunea aramaică citatul sunând „Doamne pentru aceasta am fost trimis” și se vorbea a arăta că, în greacă vezi introducere, Biblia versiunea Lamsa, pg. xii.

Dacă versiunea Lamsa a Bibliei ar exclude Vechiul Testament (cu excepția Cartii Genezei, Psalmilor și Proverbelor) și Apocalipsa, ar calibra la nivelul 810. Dacă Apocalipsa ar fi înălțată din Noul Testament atunci Noul Testament al versiunii Lamsa ar calibra la nivelul 880.

CAPITOLUL V

Victoria asupra eului

Simplitatea

Esenta tuturor învățăturilor spirituale poate fi rezumată în câteva fraze simple. De fapt, punctul principal al acestora constă într-un avertisment – să aruncăm aceia de a evita pe de o parte, ceea ce generează un răspuns karmic negativ și de alta parte, pe de alta, impulsurile care ne fac puternici!

Alegeți să fiți binevoitori, ierari, plini de compasiune și conduși de iubire necondiționată față de tot ceea ce înseamnă viață (în toate expresiile acestora, fără excepție inclusiv față de cea proprie). Concentrați-vă asupra serviciilor neegale și ofertei iubire, considerație și respect tuturor creaturilor.

Evitați ceea ce este negativ, dorințele lăsești și toată lăcomia de păccat și posesiun pe care e presupun acestora. Depășiți tendința de a face judecăți de valoare. Eul vostru este *finerând*, sau la ea de a fi „corect” cu orice preț și lăcomia de a-i judeca pe ceilalți.

Căutați să înțelegeți în loc să condamnați. Venerați învățătorii care vă transmit aceste principii și ignorați pe toți ceilalți. Aplicați aceste principii asupra modului în care priviți viața – atât pe cea proprie cât și pe a celorlalți. Aveți încredere în iubirea minii și înfrunzați înțelepciunea a Divinității care vede dincolo de eroarea umană și mai departe de mințile și simțurile noastre. Aduceți în prim planul vieții voastre credința și încrederea în iubirea lui Dumnezeu care e a-totului. Încercați să înțelegeți că totul că ținem conștiința și judecata nu sunt decât creațiile ale eului. Precum soarele și luna

Dumnezeu strălucește în mod egal pentru cei buni și desigur la negative (provenite din erori antropomorfe) ale lui Dumnezeu gelos, mâniaș, distruc. v. pălăntitor, favorizator răzbunător, nesigur, vulnerabil etc.

Abandonare și sacrificiu

Acesta sunt termeni arbitrari care te fac să cauți anumitor principii spirituale din perspectiva interese or vexe ale celui și a lui, fii ori pe care acesta le are în sprijinul negativității. Pe urmă, în vreme ce spiritul conștientă ar trebui să poată să câștige cu ușurință pe o zădărniciere a adresă poziționată.

Aceste abandonări și sacrificii se leagă strâns de încrederea
vănătăii cu privire la Pactul care se trebuie să facem esec și
renunțăm la viziunea de a-l adoca de ceva. Parțierea
pozițiilor noastre are darul de a pune ambele induse de „crederea
poartării contrariilor” (pentru că această constituie consecința
dualității a percepției). Renunțarea la folosirea empirică „la
generarea a științei a influenței mizeriei narcisist al celui. De
aceia, înlocuirea de a vă exprima ideile prin pronunțarea
subiectiv „eu” ca folosirea personală a ureii. Mai mult folosirea
unor afirmații impersonale pentru a se exprima părerile are
darul de a evita o implicare personală în probleme. Afirmațiile
neutre inclină să fie mai echilibrate și mai obiective decât cele
merid mai mult parte dintr-un argument și la un punct de vedere
unilateral.

Ceea ce observăm în lumea evenimentelor umane nu e nici bun, nici rău, ci reprezintă numai o expresie a câmpurilor energetice care constă în ele, care se exprimă prin imediatul anumitor indivizi în anumite condiții de spațiu și timp. Dacă examinăm poziționările ipotetice după care oamenii ar putea fi aflați de cum sunt vedem că, de fapt oamenii nu, pot defel să fie așteia, în ciuda orărilor etalon ar depune pentru aceasta. Pentru că dacă ar fi avut posibilitatea de a fi diferiți, ar fi fost așa. Posibilitățile sunt delimitate de limite, este așteia, este așteia.

pentru treburile ordinare ale vieții, înțelegerea este rațională, ascultă, se conștientizează comportamentul uman prin compararea sa cu un ideal ipotetic. Indignarea face loc compasiunii prin înțelegerea și punerea în lumină adevărului, marilor fapte istorice. Ea nu știe ce face sau, singurul păcat constă în lipsa înțelegerii.

Depușirea negativității

Nu e deloc eficient să ne „luptăm cu păcatul” și să mîriam într-o competiție în care toată lumea se poate răzvrăti, să ne depășim defectele. Aceste atitudini nu constituie altceva decât niste pozitonații care privesc purtarea cu crosarea dualității a „conștientului”.

Calea de a te scuti din acest conflict nu este aceea de a încerca să elimini ceea ce te enervează ci, dimpotrivă, de a alege și a adopta pozitivul. Rea zarea faptului că rușinea noastră în viață nu e aceea de a judeca, ci de a fi judecat, are darul de a te va ajuta să dăduiești înțelegere. De fapt, orice omist, în viața sa, are o anumită dăruire morală. De fapt, orice omist, în viața sa, are o anumită dăruire morală. De fapt, orice omist, în viața sa, are o anumită dăruire morală.

Experiența mă ajută să văd că, în ciuda tuturor eșecurilor, a
de pășirea unei vieți spirituale putem depăși starea de a
călătoria și una ce favorizează procesul condamnării. Această
strălucire pentru, pentru se știe că vine în beneficiu în regi
puțin și prin urmare putem afirma că este vorba de o ma
estetică de laudă dintr-o parte

Anga area spirituală defirește un rol distinct, care dă feră de
ce al persoanei neangajate. Aceasta înseamnă că se deșandarde
diferențe și o depășire a concentrării energie, și a alegerii de la
câtare, obsesivă a variabilității, cu al s a real zărilor, jumeș
tă, purile materiale sau egocentrice sunt sacrificat în favoarea

progresul în spiritul. Astfel, ceea ce e negator devine și în domeniul permanentului, iar ceea ce are o valoare reală este acest determinant iluziu. Un instrument foarte util în urmarea omului decizi este acela de a ne proiecta asupra imaginii proprii noastre mori. Întrebându-ne pentru ce decizie am prefera să fim răspunzători atunci.

În urma creșterii spirituale (pe care omul o poate verifica), știu cu certitudine că în ciuda conștiinței nu uită și nu uita nicăieri măcar o dată a vieții. Totul este numărat și pentru totu trebuie să ne asigurăm răspunderea. Nu ne putem trece neobservat sau ne înregistrăm. Acest fapt este conștient totalitate. Experienței umane și înțelepciunii acumulate de-a lungul tuturor culturilor și erelor noastre îl constituie o lăptosă comună a tuturor religiilor și învățăturilor spirituale.

Apoi, în practică negativitatea este depășită, par și simțăm prin decizia de a alege opusul său. Grație și se pune interior care provine din argajarea cu toate ființele egale și egale. Nu mai sunt considerate opțiuni valide. Acest lucru se petrece aproape automat ca o consecință a așezării obiectivelor spirituale, pe care le considerăm a fi a persoane obiectivelor lumesti.

Urmarea propriilor îndemnuri

În general, vederile spirituale nu sunt foarte populare în societate. Nu este necesar să ni punem celor alți vederi noastre. Cel mai bun mod de prozeș și cel fundamental pe propriul exemplu și nu cel exercitat prin constrângere. În influențăm pe ceilalți mai degrabă prin ceea ce suntem decât prin ceea ce spunem sau prin ceea ce avem. Faptul că unii vederi conștiente opinii publice poate constitui un element de laudă dacă provin din perspectivă sociologică, dar, procedând astfel, vom conduce la conflicte și discordie năme. Rolul reformatorului social și politic constă tocmai în căutarea cauzelor, dar această activitate este diferită de cea a călătorului iluminat. Se poate considera adesea că aceste strădăni demne de toată înțelegerea

un suport și mai mare, dar nu trebuie uitat că ele constituie de asemenea, poziția stărilor definire perceptibilă, cu programele și înțeleptele lor. Înțelegerea în problemele societății este un lux pe care călătorii iluminării spirituale trebuie să îl lase în urmă.

Fiecare persoană are de îndeplinit propria sa misiune și propriul destin și ar fi foarte bine să nu se producă o confruntare între aceste două misiuni. Sfârșitul istoriei umane este motivat din punct de vedere spiritual, nu ridicat cu adevărat omenește, aceasta a fost natura misiunii lor și mentalul călătorii spirituale. Acest fapt implicând adesea, omul sacral care vine și o înțelegere în mod colectiv, acești oameni sociali nu resping, nu sunt și culturi întregi și, astfel, prin intermediul vieții lor publice, ei au servit în tăcere întreaga omenire, generații de-a rândul.

Căutarea pe care o urmează aspirantul spiritual îl îndreaptă spre smerenie în societate și spre servirea integrității. Sfârșitul social ridică nivelul conștiinței lor și prin activitate extensivă și puterea propriului exemplu devorată spiritual prin creștere interioară. Fiecare creștere survenită în nivelul conștiinței influențează nivelul conștiinței întregii omeniri într-o naștere tăcută, ce se poate descrie și demonstrabilă prin intermediul creșterii spirituale. Nivelul călător al conștiinței omenirii reprezintă un compus rezultat din stadiul de evoluție a fiecărei persoane. Ar nivelurile care produc o calibrare mută sunt cele o imensitate de ori mai puternice decât cele negative.

Puterea liberă emanată de conștiința unei mici fracțiuni a umanității, conabalansează de fapt compoziția negativității menștri trăgătoare. A oamenilor 78% din populația lumii se găsește încă în mijlocul gamei negative, sub nivelul 200, și un procent de numai 4% din toată omenirea ating nivelul liberii neconditionate, care calibrează la valoarea de 540. Prin urmare, orice gând de iubire și compasiune contrabalansează multe gânduri negative ale altora. Noi nu scribam urea prin ce facem sau spunem ci ea o consecință a ceea ce devenim. Astfel fiecare aspirant spiritual servește urea.

Viata obișnuită

Semnificația este definită de context care, la rândul său, determină motivația. Motivația este aceea care determină valoarea spirituală. A dedica activitatea noastră ca pe un serviciu adus societății din iubire înseamnă a te sanctifica și a te transforma din motivul egoic și al dăruirii iple de egoism. De la existența ca pe o dedicare, el se transformă în adevărat. Astfel, prin purtarea strădanie, fiecare persoană poate fi ofensată și rănită. Dumnezeu. Orice sarcină și ouncă poate constitui un ingredient al contribuției pe care o aduce în lume. Chiar și cea mai mică sarcină poate fi privită din perspectiva serviciului binei, comarului, astfel, orice muncă este înnoțită.

În funcție de modul în care o contextul izm. Viata poate semnifica bucurie sau resentiment. Iubirea este în mod necesar generoasă la ea. Dacă alții beneficiază de elocințele noastre vor fi mai bine. Fiecare dintre noi are oportunitatea de a si aduce contribuția la armonie și echilibru pe plan umanitar, fata de ce a fost spiritul din totodata spiritual uman. Ceea ce este un grațiu viitor se învârtă la noi pentru că noi însuși suntem parte din el. Fiecare dar se întoarce la cel care l-a făcut. Ceea ce afirmăm în ceilalți, afirmăm, de fapt, în noi înșine.

Viata excepțională

Pentru a fi realist trebuie să ținem seama de faptul că în societatea noastră dedicarea vieții atingerii iluminării este o alegere destul de puțin comună. În general scopul pe care îl pronunțe societatea este succesul în lume. În timp ce scopul iluminării este tocmai acela de a transcende lumea. Este important să mai amintim și faptul că lumea operează în cadrul paradigmei newtoniene limitate a causalității lineare ce are percepții sale prevalente cu privire la ceea ce este „real”.

Pe de altă parte spiritualitatea se bazează pe realități invizibile și pe domeniul non-dualității și nu este o realitate materială sau, în cel mai bun caz o realitate percepută în lumea fizică.

Pentru cei care operează în marile reducționismului material și al „rezultatelor” măsurabile și concrete, va oric spirituale par vagi, efemere și suspecte. Prin urmare, nivelurile stricte și Logice (care caibreață la nivelul 400 și domină societatea noastră) percep valorile și motivațiile celor de la nivelul 500 și încep să se continuă prin a nega orice realitate a nivelurilor superioare valorii 600.

De obicei, înțelegerea majorității oamenilor cu privire la spiritualitate sau religie (pe care e confundă între ele) se bazează strâns de valorile de nivelurile 400 și 500. În general, societatea este dominată de an noua morală între timp și în fapt ca e generează întreaga panoplie a institutiilor legale, instituțiilor reglementărilor guvernamentale, taxelor, completelor de judecată, politicii, armatei, politicii și războiului.

Prin contrast, organizațiile pure din punct de vedere spiritual sunt lipsite de structuri autoritare, nu posedă sedi sau edificii, nu au un staff de oficiu, trezorerie, nici bon sau a te bucuri, ev la sa exprime vreo părere năvălă și rămân în afara or căror probleme externe și sective. Prin natura lor, organizațiile spirituale nu fac decorații publice, nu urmăresc arogerea de prozeliti și experimentează exclusiv prin intermediul adevăratului la principii spirituale. Ele nu au a gajati, nici datori, obișnui sau investi. Astfel, despre spiritualitatea adevărată se poate afirma că este „în lume”, dar nu „din lume”. Spiritualitatea nu caută laude sau reputație, dar ea este acceptată ca novătea.

Cele mai bune exemple ale grupurilor spirituale din societatea noastră sunt așa numitele grupuri „bazate pe ce e 17 etape”. Puterea acestora derivă strict din puritatea lor spirituală, iar ele au evoluat într-o asemenea măsură, încât se pot adresa unei game largi de suferințe umane. Aceste grupuri ca „prezența la nivelul 540, care corespunde iubirii neconditionate.

„Viata excepțională” devine, astfel, în virtutea contextului și a semnificației, alegerea în sine o ierarhie a valorilor care motivează toate activitățile. Diferența dintre viața obișnuită și viața excepțională este în principal una de line de context. A valoriza iubirea în primul rând de acumulațiile materiale cossitate deja o schimbare de atitudine atât de majoră, încât transformă viața.

Atunci când oamenii devin dedicați și inspirați din punct de vedere spiritual, viața lor poate să arde în aripi și să zboare înaltă. Multe asemenea persoane își părăsesc brusc serviciul, cariera, familia, prietenii și poziția, retrăgându-se adesea în locuri liniștite. Această schimbare majoră este privită de multe ori cu încredere de familie și asociații lor, care caută explicații psihologice plauzibile. În lumea obișnuită, oamenii normali nu părăsesc tot ce au pentru a porni în căutarea lui Dumnezeu. Aspiranții spirituali confundă cele lumești cu disponibilitatea lor de a renunța la tot pentru a urma o chemare intensă și invizibilă. Deoarece scopurile persoanelor orientate spre spiritualitate sunt invizibile, lumea obișnuită îi vede pe cei respectivi ca persoane care înnebunesc sau că încearcă să „fugă de realitate”.

Familii și prietenii pot fi supărați sau ofenșați în fața acestei evidente respingeri a obiectivelor pentru care toată lumea se străduiește din greu. A părăsi viața obișnuită, puterea și poziția pare chiar o înfrângere înfrântă. Mulți devotați adoptă un stil de viață simplu, non-materiale, care și el poate părea în ochii foștilor apropiați drept o „dezertare din zona responsabilității”.

Grupuri Spirituale

Alăturarea la un grup sau ciganzat este spirituală constituită o alegere personală determinată de mulți factori deopotrivă prezenți și trecuți. Cel mai important factor este nivelul calibrat al conștiinței grupului sau liderilor acestuia. În multe tradiții, „gratia maestrului” constituie sursa ulterioară a puterii învățătorilor spirituali. Acest efect este direct proporțional cu nivelele calibrate ale conștiinței. Astfel, dacă calibrul de adevăr al inițiatorului, unei învățătorii, precum și cel al învățătorilor din sine, constituie un aspect crucial. Acest punct nu trebuie ignorat niciodată.

Entuziasmul și zelul nu se substituie adevărului, după cum nici credința milioaneilor de adepți nu o poate face. Discernământul spiritual este un dar rar și, vorbind din punct de

vedere istoric, nu se petrece până ce al treilea ochi nu se deschide spre viața și spirituală. Până să se înțeleagă acest lucru, orice căutător spiritual îndrăgindu-l atât de mult, poate fi cu ușurință indus în eroare. Dacă impostorii spirituali n-ar fi dar sinatici, demni de crezare și convingători, n-ar mai avea accepta. Pentru a putea sesiza adevărata natură a acestora este nevoie de o conștiință foarte avansată. Motivul acestei erori spirituale rezidă în faptul că eroarea falsilor guru este una ce iese din context iar contextul e dincolo de percepția limitată a inițiatului.

De asemenea, nici erudiția nu constituie o garanție a adevărului. Există învățători sfinți care (la o examinare mai atentă) se dovedesc a avea chakra inimii dezechilibrată. Prin contrast, acei învățători foarte calzi și iubitori dar care nu au activat ce de al treilea ochi - sau chakra coroanei - își pot conduce adepții pe un drum greșit spre cele mai chinătoare experiențe umane, în care deluzia spirituală conduce la depresii și chiar la sinucidere.

Religiile Tradiționale Majore

Dictându-le căva cârmător (la grădă și cârmător) se aplică din excepție. Multe dintre marile religii se unesc dintr-un anumit punct de vedere și triburi primare. Ignoranța era foarte pregnantă în acele timpuri. Oamenii ignorau, înclinau să gândească în termenii antropomorfici și să fie ușor de impresionare și de condus în special prin frică și superstiție. În acele zile celele erau egocentrice. Știința apăsătoare și prin urmare, multe fenomene ale naturii erau atribuite unor puteri supranaturale. Și pentru a influența aceste puteri supranaturale, au apărut tot soiul de amulete, oase, pietre, figuri cioprite și etere magice și simboluri. Erau incluse și anumite locuri și fenomene ale naturii, munți vulcanici, pământuri sacre, locuri și rume sfinte.

„Zeii” erau responsabili pentru dezastrele majore. Fozmetea, mundații, cutremurele de pământ, eclipsa de soare și poziția astrilor erau învesțite cu semnificații supranaturale și cu puteri magice. Oamenii adorau animalele și spiritele animale

Animismul era prevalent. Peste tot erau implicati „spirite”. Prin urmare, manipularea spiritelor devenise o activitate de căpetenie. Foarte importante erau considerate stupefiantele sacre, ierburile, incantațiile, transele și sacrificiile. Zeii mâniași trebuiau îmbușcați prin autoînfometare, flagelație, sacrificii animale, maltrairi, ocu cu fiare periculoase și coborâșe așezări pe parai de cure mortifere ale câmpului sărăcie „sfântă”, torturi rituale, uciderea anupa elor, păsărilor și fecioarelor.

Această înclinație de cruzime și ignoranță a constituit adesea contextul cultural din care au provenit religiile. De ce anume se considera că Dumnezeu este satisfăcut de curgerea sângelui uman sau de moartea fecioarelor, atât în viziuni care nu poate fi întinse până ce nu realizăm că aceste culturi au zeificat exact opusul lui Dumnezeu. Aceste distorsiuni groșieră ale adevărului au provenit din proiectele părtinitive ale etnailor, iar „zeii” negativi s-au creat în realitate zeii și spiritii războaielor, genzei invadente, condamnării, fetei disolvente, și pedepsei zeilor care conștient sau subliminal au chinat lacrimile și s-au strugurat civilizatiilor pentru foamete, epidemii, inundații, incendii și furtuni.

Dar fiind faptul că religia a provenit din această înclinație negativă, ea a încercat să se concentreze asupra celor negative (păcatul, adică pedeapsa „justificată”, totemismul ca sursă pentru toate formele de cruzime pentru războaie, mutilări, persecuții pentru convingeri religioase, arduri, pe rug, exiluri și alte atitudini deloc pioase).

Toate acestea erau însoțite de sfârșite de vreme de suferință (în toate formele sale), era deficată. Prin urmare, de aceea necredincioșii erau lăudați, iar corăbierii erau considerați „justificați”. Putea fi explicat întotdeauna prin invocarea nedreptății, or trecute, ce păreau a justifica războaiele pentru motive generale și secole.

Deși fiind toată această negativitate se spunea de obicei de mare opresor al societății și al bastion al injustiției și cruzimii. O cultură care trăiește în veninul spiritelor este astupată și proiecția unui Dumnezeu amenințător crud și violent. Această identitate greșită a „zeilor infernali” cu Dumnezeu Paradisului este o eroare spirituală uriașă și uluitoare a cărei consecințe și semnificativitate sunt de o gravitate aproape incomprehensibilă.

Cândva, totalitatea suferințelor umane mi-a fost revelată în constanța în această revelație a fost șocantă. În acel moment, atunci când a luat locul religiei. Credința în Dumnezeu, în condițiile existente unei asemenea suferințe a depășit puterea mea de înțelegere. După mai mulți ani, am înțeles că eroarea provenea din faptul că i atribuiam lui Dumnezeu însuși suferința. Prin urmare, retrospectiv este evident că atunci când constata că o formă de respingere a falșilor zeii și oriențării pentru că există unii a spirituală care afirmă că adevărul Dumnezeu ar fi fost exact opusul celor predicate de religie. Această întințare a fost confirmată mai târziu, când emergea în și radiatia divină a anulat rămășițele oricărui credință absurdă de acest gen.

O simplă consultare a Sălaei Constantei releva faptul că „zeii” tradiționali menționați ca trăind sau în viață 220 s. prin urmare se situează în afara timpului. Aceștia conduc în direcția falșității și nu în cea a adevărului. Pe aceeași Sălaie se vede foarte clar că, văzută din perspectiva timpului și energiei de producție „Dumnezeu” este desigur ca fiind indiferent războaielor, purtării viciului și disprețuitor. Dumnezeu disprețuiește orice păcatul. Aceștia sunt zeii urâți, prin înfruntarea călăuză omnia și a justificat cruzimea și barbaria de a unga secolul.

Istoria civilizată omului ce putea arăta că de a fi fost una a unor erori repetate, care au condus în ultimul secol cu înălbărire a minoare de oameni, identificarea greșită a demonilor ca zeii a avut consecințe foarte grave pentru omenire.

În această așezare istorică, existau și oameni care au analizat din punct de vedere spiritual, care au protestat împotriva acestor atitudini distructive. Dar societatea i a etichetat repede drept dășman, ce trebuia redus la tăcere. Într-o societate a orbișor, un protestatar care vede lumina este considerat un non-pai-rol, un necredincios sau un lăș sau cu certitudine o amenințare la adresa status quo-ului. Așa cum a curentul de înaintare al societății, atât o atitudine considerată periculoasă și subversivă.

De-a lungul istoriei, rari devotați spirituali care au experimentat stările superioare ale conștiinței sau chiar simțurile erau numiți mistici și etichetați adesea drept eretici, fiind astfel persecutați, excomunicați și arși pe rug. Invitături e

lor constă în amenințări pentru structura de putere închinată pe eronile spirituale. Într-adevăr, domnia v. nox 3161, a păcatului, și a fricii era serios periclitată de un Dumnezeu în înțeles de milos, plin de compasiune și iubitor.

Până acum, înțelegerea omului nu a cuprins faptul că adevărul aduce pacea iar fașă și eronitatea Prin intermediul acestui semn, se poate observa diferența.

La sfârșitul anilor 80 nivelul conștiinței omenirii a sărit de la 190 (unde stăgnașe multe secole depășind pragul critic 200 (în v. 1.1. Integritate)), pe care a atins în cele din urmă la actualul nivel de 207. Acest nivel superior a corespuns nu mai este defel propice crizelor și unui lucru confirmat și de faptul că o mare parte a societății - inclusiv bisericile - au renunțat să mai accentueze păcatul și teama. Ele vorbesc acum despre Dumnezeu iubitor. Actualul Papă se pronunță împotriva uciderii, excecțiilor și anchetelor recunoscând totodată și esența apăsătoare a nevinovățiilor. *(Cred că ar fi bine să citim originea engleză în anul 2011 deci sub președinția lui Ioan Paul al II-lea - N. r.)*

Este pe cale să se îndeplinească promisiunea unei noi ere a înțelegerii umane cu privire la Dumnezeu. Nivelul conștiinței omenirii este suficient de ridicat acum pentru ca în noi acțiuni, crizele și viciile să poată fi recunoscuți adevărul Dumnezeului iubitor.

Omenirea se găsește astăzi la marele prag al adevăratei treziri, care poate constitui adevărata natură a ceea ce este Dumnezeu. Venirea lui Iisus de care vorbesc scripturile. După ce aproape a atins punctul de exterminare nucleară, civilizația s-a dat cu capul de prag și s-a întors spre lumină. Subvergența adevărului spiritual în cursul său se poate petrece numai dacă nivelul conștiinței omenirii se găsește sub pragul valorii de 200 dar începe să se corecteze atunci când nivelul predominant al conștiinței umane depășește umbra Adevărului și Integrității (situată la acești nivel 200).

Abia în anul din urmă omenirea a acceptat grația discernământului, de eroare. Ghinorata nu mai semnifică legănată în viciile ori frământată, ci poate fi văzută în adevărata sa luminozitate. Acum societatea se confruntă cu noi dileme morale, provocate din

postapocaliptice, și nu se vede încă nici cu harul paradigmei a realității. În urmă, adevărul omului paradoxal a atins în care v. n. în fața istoriei pentru a le fi recunoscut dreptul la libertate - care conform constituției le-a fost oferit de Dumnezeu. Constituția și Declarația Drepturilor (*Bill of Rights*) afirmă că libertățile și drepturile provin din faptul că Dumnezeu i-a creat pe oameni egali).

Imediat ce trecem de nivelul 200 al conștiinței Dumnezeu este văzut ca esența dreptății, egalității și libertății. El devine binevoitor și prietenos. Paradisul poate fi atins prin un fapt care devine o creație pauzată, pe măsură ce răsăritul soarelui de speranță al generațiilor poate de speranța nădejdii. Umanitatea este într-un proces de renaștere iar Dumnezeu îl înlocuiește pe cel al ororii și al fricii.

Emergența noii paradigme a realității

Pe măsură ce nivelul conștiinței omenirii avansează, au loc automat schimbări majore în atitudinile și structurile societății predominant. Cere negative devin treptat și puțin inactive, acceptabile și sensibile. La răsturnarea mandrin și eronității de a judeca găsim din ce în ce mai puțin entuziasm. Acțiunile punitivă sunt văzute acum ca având consecințe foarte neplăcute, inegalitatea și injustiția devin mai greu de exploatat. Credința în zeii negativi și istoriei nu mai este nici la modă, nici convingătoare iar extremele își pierd validitatea acceptabilă.

Răspunsul tăcut înlocuiește păcatul, etica înlocuiește moralismul vindicativ, iar înțelegerea înlocuiește condamnarea. Termenul de genocid, bun și rău devin relațivi și din ce în ce mai puțin, contextul este definit și apreciat drept un factor determinant. Sărăcia și războiul încep să înlocuiască viața, iar populația nu mai îngâmfă pe nemestecate propaganda urii.

Deși acest proces a conștientizat prezența acum într-o mare parte a lumii occidentale există încă zone pe glob arlate sub stăpânirea vechilor zeilor. Acolo, războaiele se găsesc și adepții pot încă să extindă conștiința să existinționeze adevărul spiritual și să promoveze conflictele și războaiele.

E foarte interesant de notat faptul că valul de informații ce prinde cultura este rapt de mijloacele de comunicare electronică, care depășesc frontierele politice. Cine ar fi crezut că răul își va pierce o însemnată afliuență și putere prin intermediul unui simplu cup de schimb?

Mesajul adevărului și libertatea este acum la dispoziția
orui țară care se prindeste a lăsa ofensivul telemetric.
Informația este cel mai puternic instrument cunoscut de la
Gutenberg încoace.

Prin intermediul liberei comunicații, întreaga omenire este
unită în jurul valorilor, benevol și toleranță. Oamenii care
separaseră mineriștii în diferite diviziuni, conflicte și lupte acum
în forma unei a pe care o înțeleg ca mare înțelegere și cooperare.

De asemenea, emergența noui paradigme a realității și a
relațiilor și în consecință a cădere spontană a lui a fost simțită cu un sa-
tetea din fosta Uniune Sovietică și în Europa de Est. De asemenea, acestora
în țările din lumea a treia, de asemenea, adevărată fiind parțial atată prin
intermedul al societății de comunicare ca și de necesități economice.
În Uniunea Sovietică, regimul comunist a căzut fără să fie tras un
singur gând măcar el nu a fost inferior de adevărat război împotriva
mănușii, și de emergența contrariilor său. El nu a putut să poartă prin
înfrângerea negativă, și prin așezarea celor pozitive și adevărat
acestea. Acest lucru a fost demonstrat încă o dată prin rețineri de rea
pașnică a Coreei de Sud cu cea de Nord.

majoră și în lumea științei. Simțul tradițional era orbită de înălțarea în materie simțului determinist al paradigmei newtoniene a realității fizice care condamnă conștiința și psihicul și constituie cauza principală a blocării științei la nivelul 499 al conștiinței. Acesta este nivelul lui Newton-Einstein. Freud și alții au fost cei mai mari gânditori și savanți în formele ce nu puteau fi explicate prin intermediul calculului integral și astfel ignorate pe considerenți că ar fi „haotice” și situate în afara domeniului investigației științifice.

Dar fiind că tot ceea ce născăm vine precum și procesele
acestea) ține le domeniul, non-linear, rezolvă că toate aceste
cunoștințe și realități se situează încolo de paradigma științelor

clasa I urinde a surselor o schimbare profundă odată cu descoperirea surselor nucleare sau a dinamitului, care a dat ca rezultat liberă investigație și procesele acestora. Astfel prin intermediul Scării Calibrate a Construcției a luat naștere un pod pentru a facilita înțelegerea între știință și spiritul de creație.

Și înfa decesese ca tot ceea ce nu era del ntr și măsurabil („realitatea înseamnă măsurabil”) era real și imaginat. În neces, știința învăda orice studiu sau cercetare serioasă îndreptată în direcția valorilor umane, adică a iubirii, compasiunii, frumuseții, aertății, inspirației, credinței, loialității, grațitudinii, speranței și feneții (a viteiuvnței). Tot ceea ce constă într miezul și realitatea existenței și motivației umane.

De asemenea, știința este incapabilă să înțeleagă semnificația subiectului și obiectului. Totuși ea este cel mai bun instrument pe care îl deține omul, pentru a evalua și manipula lumea fizică. Faptul că are limite nu constituie un defect ci doar îi delimitaște marjele de activitate. De fapt a înțelega limite este un punct tare, nu o dovadă de slăbiciune.

Un element important al teoriei haosului constă în descoperirea așa-zimutelor câmpuri de atracție. Acestea au arătat că în spațiile în care se pot a fi evenimente neliniare, haotice și a căror există în realitate un câmp energetic ascuns al căru mod de influențare aspectul datelor stocastice sau aleator. Aceste modele sunt discutate în spațiile fizice, energetice și informaționale care pot a fi ipoteze de interes în includerea explicațiilor schimbărilor globale de mediu și climă, cât și explicarea modului în care ne bazează propria raună.

Inexplicabilul rămâne neexplorat, dar devine comprehensibil. Nuclele eterne ale realității spirituale pot fi verificate și înțelese. Gratie înțelegerii faptului că regula comportamentului și a existenței este umană este posibil de apăsate nuclele ale conștiinței de o putere crescătoare și care au câmpuri ale lor de atracție ascunse, sunt elucidate motivele comportamentului omului de-a lungul istoriei.

Conștientizarea nivelului și calitatii constante onorării culturii, 13 ani în urmă grupul său persoane dezvoltă o gândire foarte precisă și de încredere, gânduri și emoții. Precum penele

pasărilor, care prezintă un model vizibil în ceea ce privește comportamentul și ale tuturor segmentelor ale societății sunt de căutat și pentru a fi studiate și înțeles. O populație dată nu poate decât să accepte paradigma rea, iar ce se găsește în cadrul propriilor parametri (sau cel puțin nu foarte departe de acesta), determinată prin nivelul înăbușat al conștiinței.

Aceste câmpuri energetice vizibile se extind dincolo de timp și spațiu și sunt prezente de la începutul timpului, în toate timpurile și pentru toată lumea. Precum un receptor radio, fiecare persoană intră pe frecvența câmpului de gânduri determinat de propriul nivel al conștiinței. Cel din nivelul 300, de exemplu, rezonanță foarte eficientă de cel din nivelul 400. Fiecare nivel începe să rămână rezonant cu o anumită frecvență. De exemplu, la nivelul 190, mandrina conține o vibrație foarte puternică. Vezi Germana la Hotel Apol, mandrina devine justificarea, mijlocul și finalitatea împlinirii de sine.

Prin contrast, la nivelul 400 predomina rațiunea, logica și informația științifică. Abia atunci când constanța ajunge la nivelul 500, iubirea și compasiunea primesc o semnificație reală, devenind fundamentul comportamentului uman.

Conflictul dintre cele două nivele ale câmpului este rezolvat prin influențarea problemelor și conflictelor sociale, cu toate posibilitățile ale acestora. Opinia publică încearcă să oscileze de la o extremitate la alta, iar grupul dominant încearcă să elimine vechile obiceiuri care gândește altfel decât în formele și credințele predominante. La nivelul superior, conflictul este rezolvat prin intermediul înțelegerii și compasiunii în vreme ce la cele inferioare, el este rezolvat prin persecuții și războaie.

lăsare omenii din stăruirea și ignoranța trecutului și
intrarea acestuia în speranța și promisiunea Luminii. Aceasta a fost
reînnoșcarea adevărului valoare în implicărilor sale naționale.
Această trecere majoră de la nivel 190 la 207 constituie cel mai
profund și mai semnificativ eveniment al întregii istorii umane în
mod caracteristic această trecere a fost unisă la răspuns și
la raia dincolo de percepție. Posibilitatea ocurenței acestui
eveniment în destinaționalului a fost prezisă de apariția și evoluția
ontogenia a marilor avatare.

Puterea infinită a Divinității radiază prin nivelele conștiințe, așa cum se reflectă la eu rațional, într-o pădure. Ea este cea care sustine orașul de viață. Atunci când este privată de puterea lumini, conștiința se întoarce la substitutul temporal și iluzoriu al acesteia, forța. Forța e amputată, în vreme ce puterea e nelimitată. Prin urmare, sfârșit al eșecului - forța nu poate sta în fața puterii și în lipsa unei înzestrări de putere forța, prin propria sa natură, se extenuază și se stinge.

Odată cu extinderea cunoaşterii spre non-dia alea non-lineară a realităţii devine evident că cea mai profundă şi nărad căia afirmată e şi înfăţişată este: *Gloria in Excelsis Deo*.

Descompunerea Eului

Revelația se petrece atunci când sunt înlăturate obstacolele aflate în calea sa. Iar aceste obstacole dispar de la sine atunci când înlăturăm „proptelele” care le susțin. Una dintre aceste „propte” este conceptul de cauză. Putem vedea lesne cât de importantă este înțelegerea acestui lucru dacă luăm aminte la faptul că locuim creația și existența unei cauze constituie principalul punct de sprijin al noastre reflecții în concepția conform căreia suntem un sine sau eu independent, separat și autointerdependent.

„Cauza” este implorirea sau este un „ceva” care cauzează un „altceva”. E prin urmare o necesitate logică prin care Eu își oferă explicația acțiunilor. Astfel este presupusă existența unui „gânditor” imaginar în spatele gândurilor, a unui „făptuș” în spatele acțiunilor, a unui „inventor” în spatele invențiilor și a unui „ceva” nedefinit în spatele sentimentelor și așa mai departe.

Un alt aspect caracteristic, conștient în confuzia de identitate cu acțiunile, comportamentul, rolurile sau titlurile. Aceasta confuzie provine atât din greșită identificare a surselor autente ale acțiunilor cât și din conștientizarea acestor identificări, conform căreia noi suntem acțiunile, comportamentele, gândurile și sentimentele noastre. Creștinii, conform cărora *suntem* anumite calități — cum ar fi binele și răul — sau că *suntem* vocația noastră unde să fundamentăm viața unui autor separat în spatele acțiunilor, posesorii unei nesfârșite liste de adjective descriptive.

Astfel, „Eu” este mascat, ascuns și adus dincolo de înțelegerea de aici și nesfârșita plasarea a definițiilor. Dacă este vorba de a ști definiția „bine” atunci suntem fericiți dacă,

dimpotrivă sunt „reale”, atunci ne simțim deprinși în viața din
în realitate toate încercările de a ne defini pe noi înșine sunt la
fel de alse și echivocate cu o interpretare greșită.

Este foarte ușor să recunoaștem că iluzia unui sine separat sau
a unei entități, separate are cauză de a crea o identitate falsă, a
cărui enacitate este în mod vizibil diferită de depășirea ei până din
câteva mai ve. Devenim naragostii de ceea ce sine pretinde care
devine apoi o obsesie și ne munpotezează gândirea și totuși
Sinele devine foarte valorizat, ca și cum el ar fi eroii sau eroina
vieții, curva. El ia pe rând rolul de actor, victima, cauză, este răsc
responsabil de toate nemulțumirile, dar, în același timp, prin ea
toate suferințele într-un cuvânt este considerat actorul principal al
membranier vieții. Acest lucru pretinde de asemenea ca, ca sinele să
fie apărat, iar supraviețuirea să devină cea mai importantă. De
aici provine și necesitatea de a fi corect cu orice pret, credința
în realitatea sinei devine de valoare cu suprasaturare și
continuitatea existenței înseși.

Prin urmare depășirea identității care cu sinele neamă
abandonarea tuturor înclinațiilor mentale aruncate mai sus.
Recianță, îndată disponibilitatea de a-și „sacrifica” și
Dumnezeu toate aceste înclinații și obiceiuri mentale numai din
nălbire și vinere. Sinele nu totală poate fi atinsă numai prin
măreț găsindu-se opinii ori să vadă ceea ce este verificabil.
Acest lucru nu înseamnă altceva decât disponibilitatea de a
abandona toate presupunerile gând. Prin perseverență,
vanitatea încetează a mai fi valabilă drept adevăr și mai apoi se
ajunge la înțelegerea că tocmai ceea ce răz dă fundamentul erorii
interioară, găsindu-se a acestor renunțări înțelegem că în realitate
mintea nu cunoaște nimic și că tot ceea ce poate să facă ea este
să cunoască „despre” că nu, înțelegem că nu are capacitatea de a
cunoaște ceva cu adevărat, pentru că a cunoaște cu adevărat
înseamnă să înțelegem ce cunoaște, de exemplu faptul că am
cunoaște absolut totul despre Caina nu ne face chinor.

Așadar mintea strict la ceea ce este în mod dovedent
înseamnă a-și renunța volumu și influența într-o asemenea
măsură, încât să devină servitoare și nu stăpîna noastră. Atunci
devine evident că, în realitate, mintea se ocupă de a-și găsi

apărător, conștient în demnitate și artefacte ale gândirii pe
care le vede și care în mintă cât se poate de eronat cu realitatea.
Nici o realitate de genul celui construit de mine nu există cu
adevărat.

Mintea încearcă să fie expansivă și se creditează singură cu
gânduri și opinii „corecte” și demne de toată atenția. Dar, la o
examinare mai aprofundată, toate aceste opinii se dovedesc a fi lipsite
de valoare. Toate constituie numai vanități, lipsindu-le orice
importanță sau merit intrinsec. Mintea încearcă dintr-un nou este
încercată cu nesfârșite opinii, însă atunci când înțelegem ce sunt
acestea cu adevărat, ele se dovedesc a fi în realitate numai
artefacte ale minții. Totuși aspectul cel mai important, este că ele
provin din poz. nonanitate - pe care o și consolidează - și mai
mult, tocmai această pozi. nonanitate constituie izvorul
resurselor telor suferințe. Abandonarea pozi. nonanității înseamnă
reducerea a tăcere a opinii, iar reduce ea la tăcere a opiniilor
înseamnă abandonarea pozi. nonanității.

De asemenea valoarea memoriei este diminuată și de
înțelegerea faptului că mintea nu numai că percepe greșit
prezentul, dar a făcut și lucruri în trecut, ceea ce nu ar mai fi
nu constituie în ceea ce înregistrează a iluzii, or trecute. Toate
acțiunile trecute au fost fundamentale de fapt pe o iluzie aceea
că gândurile noastre dintr-un anumit moment s-ar fi suprapus
perfect cu propria noastră ființă. „Pe ea o idee bună pe atunci”
sau o frază ce conține multă înțelepciune.

Odată cu meditația și contemplația, și pe măsură ce
înțelegem că toate fenomenele se petrec de la sine și nu ca o
consecință a unui E. interior voluntar, se diminuează și
credința că avem „Eu” înăuntru ar constitui propriu nostru sine.

Fenomenele vieții nu sunt cauzate de nimeni și nimic. Cu
putin la început, înțelegerea faptului că toate evenimentele și fapte
constituie aceste interacțiuni impersonale și autonome ale tuturor
fațetelor condițiilor predominante ale naturii și un versuș este
una deconcertantă. În rândul acestor condiții se numără
funcțiile corpului, artefactele minții, ca și valoarea și semnificația
pe care mintea le atribuie asupra gândurilor și evenimentelor.
Aceste răspunsuri la întrebări sunt consecințe impersonale ale

unei programări anterioare. Ascultându-ne gândurile, înțelegem că nu facem altceva decât să ascultăm de această programare. Nu există nici un „eu” interior care să dea naștere acestui curent al conștiinței. Putem alege la această descoperire dacă recușăm a un exercițiu simplu: alea a de a ordona minții să înceteze să nu gândească. Astfel, va deveni evident că mintea ignoră dorințele noastre și face exact ceea ce vrea ea, întrucât nu acționează deocult după a egerile noastre voluntare. Ba, chiar dimpotrivă, foarte adesea, ea face exact invers decât vrem noi.

La baza permanenței eului și a capacității sale de a forma se găsește pretenția acestuia conform căreia el ar fi autorul întregii experiențe subiective. Formularea „eu gândește” înțelegând eul drept cauza presupusă a tuturor aspectelor vieții. Acest lucru poate fi foarte dăunător de cetaț dacă nu recurgem la o conștientizare intensă a stărilor în timpul meditației asupra originii curentului de gânduri.

În timpul scurs între senzații interioare a ocurenței și pretenția eului că el ar fi autorul respectivei ocurențe este de circa 1/10.000 secunde. Ocazia acestei pauze este descoperită numai printr-o capacitatea de conștientizare. Devine evident că de fapt, suntem nu numai martori termonenelor, nici fecund cauza sau autori acestora. Modul în care acționăm este extrem de interesant. De fapt, ceea ce se întâmplă este că eul se interpune între realitate și minie. Funcționarea sa este asemănătoare cu cea a unui monitor de mare lădi state. Acesta derulează programul de formați fusesse înregistrat ca o fracțiune de secundă mai devreme. Prin urmare, ceea ce este experimentat de o persoană în viața omniunță nu este altceva decât o renaștere mediată a ceea ce a fost înregistrat anterior de către „eu”. În această fracțiune de secundă, „eul” educează instantaneu materia primă în conformitate cu programarea sa anterioară. Astfel, cîstorsirea este realizată automat.

Acest ecran întunecă realitatea și o ascunde din fața conștiinței. Una dintre primele lucruri care sunt observate atunci, când depășim eul este o copioasă transformare a înțelegerii, care devine o viață foarte intensă. Astfel, a înțelegem și în de a experimenta realitatea înaintea ca aceasta să fie distorsionată și

modificată de interferența impactului pe care îl are asupra noastră acestă primă experimentare a adevărului, ei vieti este coș, lesitar. Și cu numai câteva clipe înaintea dispariției noastre falsului sine survine o înțelegere a realității într-un mod care depășește orice imaginație posibilă. Decesul aparatului de percepție și eului ne prilejuește revelația unei splendori minunate. În această fracțiune de secundă, moartea însăși este percepția ca o simplă reminiscență a structurii eului.

Rezumând, putem afirma că eul nu constituie altceva decât o sumă de pozitive ale tuturor aspectelor de viață și teacă. El este îndemnat prin stăruența radicală care îi asigură propagarea.

O altă sursă a puterii eului constă în credința că el ar constitui sursa întregii și supraviețuirii noastre. El privește în capetele interfață a noastră cu lumea, ca pe elementul de legătură care aserinența unui ecran de electrizare aduce lumea și se nu ficatua sa. Ne temem că fără el suntem pierduți.

De o lungă viață noastră eul singele a conștient și punctul central al atenției și stăruenței noastre. Prin urmare, investim emuliona în el a los enormă. Eul coștituie deopotrivă sursa și obiectul stăruenței noastre, un atribut în întregă gară a sentimentelor, pierderilor acumulate, victoriilor sau tragediilor umane. Devenim obsedați de el și ne îndrăgostim de această entitate de rolurile sau vicisitudinile sale. Volumul mare de investit pe care îl facem în acest singele îl fac să pară prea valoros pentru a renunța la el. Suntem ancorați în el prin înțelegerea de familiaritate intimă prin speranțele, asteptările și visele noastre. Ne atașăm de acest „eu” pentru că îl considerăm a fi central experienței vieții înșese.

Și, după această enormă investiție de o viață în ceea ce credem că ar fi singele nostru, realitatea apare la orizont: spectrul morții. Informația îngrozitoare că acest „eu” este destinat să se sfârșească pare incredibilă. Perspectiva morții, care implică un sfârșit definitiv a acestui „eu” pare nedreaptă, hazard, ură și a sa tragică. Ne face să fim atentați și răfcoșati. Suntem puși în fața situației de a renunța înțelegerea și planificarea metodelor încercate ca o consecință a vieții. Înaintea ca, de data aceasta din perspectiva morții.

reamă. Există, de asemenea, o glumă divină în absența unei ignoranțe omenești. În același timp, luptele și suferințele noastre sunt văzute cu înțelegere și compasiune. Faptul că oamenii cred într-un Dumnezeu care se trezește supărat și mânos pe limitările noastre devine tot mai greu de crezut. Câtă parte a eiului nu este decât un nesfârșit cosmos. Până și darurile evidente ale acestor suferințe în realitate efemere și golite de conținut. Adevărul din al omului constă în înțelegerea adevărului divin și în sursei și creatorului. Ce sunt înțeleptul și prezența în viața noastră? Ce a fost creat și a ceea ce este creatorul - Sinele.

Preocuparea pe care trebuie să o purtăm pentru supranatură arată că el este o viață înaltă la acest nivel. Micile avânturi și plăceri pe care nu le poate oferi el, sunt din cauza trecătoare.

Un alt motiv al tenacității elului este frica acestuia de Dumnezeu. Această frică este înțeleasă de Dumnezeu și Jezus omăni referitoare la natura lui Dumnezeu (asupra căruia sunt proiectate toate defectele antropomorfe). Răspunde la omul referitor la Dumnezeu, devenind așa cum a spus-o foarte corect Freud - depozitarul ultim al tuturor terrorelor și deziizilor omului. Cu toate acestea, poezia exprimată de Freud trădează rânduiala ei o lumină - aceea că, deși a intuit corect că nu există asemenea furturi și nu a presupus că există totuși și un Dumnezeu adevărat, lucru pe care este responsabil, faptul că Freud calibra la nivel 499) (care lung timp din psihanaliza contemporană cu Freud a depășit însă perspectiva acestuia, proclamând adevărul spiritului uman și viața dinăuntru, sau spiritul este (așfel Jung caută să-l revizuiască la nivel 549). Din observațiile de mai sus putem vedea că împiedicăm rațiunea și intelectul.

Pentru a înțelege natura lui Dumnezeu este suficient să cunoaștem natura lui înses. A înțelege cu adevărat iubirea înseamnă, de fapt, a înțelege și cunoaște pe Dumnezeu, iar a-l cunoaște pe Dumnezeu, înseamnă a înțelege iubirea.

Pacea constituie conștiința ultimă și cunoașterea în viața lui Dumnezeu. Pacea proclamă siguranța și protecția noastră. Nici o suferință nu mai este posibilă. Nu mai există nici o durere.

regretul și neîncrederea în viața de care s-a temem. Deoarece totul este cunoscut și de înțelepciunea prezente, orice incertitudine ori posibilitate de durere în viața necunoscutului sunt dizolvate pentru totdeauna. Garanția supraviețuirii este absolută. Nu există nici o durere și nici ceva de genul viitorului sau al următoarelor secunde ce ar putea ascunde nefericirile noastre viitoare. Viața constituie un permanent „astăzi”.

Starea de Rean are înălțuri exsistentiale oricărui cauze. Nu este posibilă nici o refuzare întru subiect și obiect. Așfel, nu există substanțe, pronume, adjective și nimic „altceva”. De fapt, nimic de genul refuzării este posibil în Realitate. Nu este posibil nici un câștig și nici o pierdere. Sinele este de la Tot Ceea ce Este. Nimeni nu este incomplet. Nu există nimic ca el să aibă nevoie să fie cunoscut, iar o înțelegere nu mai rămâne. Joate obiective și a fost atinsă complet toate dorințele și toate satisfacute. Sinele nu are nici un fel de dorințe. El are de a tot în viața sa faptul că este totul. A-l Tot Ceea ce Este în înțelegerea omului lipsă posibilității. Nu mai există gânduri la care să te gândești. Nu mai există o minte care să te preocupe. Sinele Dumnezeu Atot nu are nici o nevoie. El nu are nici un fel de nevoie. Nu are sentimente sau emoții, nici credințe ori atitudini. Existența Sinelei este totuși lipsită de efort. Ceea ce constituie sursa exsistenței este pentru totdeauna liber și necondiționat. Puterea plină de spemă a lui Dumnezeu este autoluminată în lumina pură a conștiinței înses, care nu are nevoie nici de corp, nici de vreo materialitate sau formă. Ceea ce este lipsă de formă constituie substanța formei. Sinele este totuși entitate în totalitatea sa și prezent.

Este complet sigur să abandonezi sinele și te vei lumina. Recondiționarea a Sinelei pentru sine reprezintă garanția omului. Enunțarea Sinelei spre sine este domeniul Divin. Sfântul care constituie legătura între om și Dumnezeu. Prin intermediul rugămintei noi cerem și alegem (gratie liberului arbitru) să permitem Divinului Sfânt să ne călăuzească. Prin grația lui Dumnezeu este făcută posibilă transformarea spre iluminare.

S-a spus că descurajarea cuiva este îngreunată de rezistența lui în viața sa să se schimbe sau să fie schimbat, în ciuda suferințelor, lamentărilor și regretelor sale. Sinele se trambonează de

ideea de a fi „drept” cu orice preț, păzindu-și gelos și vigilent proprii ei convingeri. De fapt, el nu este un dușman ce trebuie nămiri, ci un pacenț ce trebuie vindecat. De fapt, el este bolnav, el suferă de lazi intrinseci în însăși structura sa. Revenirea la sănătate presupune doar unul: dăruirea sa. Adevărul devine autorevelat, nu e ceva ce trebuie alinaș or dobândit e științifice te la sine. Pacatul, Dumnezeu e profund și absolut. Prezența sa este exten de lanț și de comple. Nă e nu e „asat” nestns și nevindecat. Aceasta e natura și calitatea iubiri. Sinele constă e multitudine supremă în manifestarea Creatorului și existența însăși. Nă e din ceea ce se găsește în afara iubirii lui Dumnezeu nu există.

Povestea Adevărului a fost spusă în repetate rânduri de-a lungul veacurilor, dar se întinde rădăcinile din nou. În spațiul vid creat prin faptul că eu a înțeles, în sfârșit, că în realitate nu sîm nimic, cărg pe teapăle iubirea lui Dumnezeu, așemini unui dă de se descrie e ca și cum Divinitatea a așteptat toate aceste năleși pentru acest moment. Înăi, într-un moment de extaz senin, a înțeles în sfârșit acasă. Realitatea este aai ce copresenție, ex dență și atotprezență încat pare de necrezut că poate exista vreo credință și în altă formă de „realitate”. E ca o formă unitară de uitare, precum în povestea zeilor care s-au uitat și-a dorit să devină vază apră uitat acest lucru și a avut nevoie de ajutorul altui zeu pentru a fi salvat.

Uneori eu mă identifică greșit pe sine într-ună și o specie și atunci eu personalitatea. Eu cred despre sine sau o persoană „asa și asa” și mă spun „bine, deci asta sunt”. Dar această iluzie provine înca că ne vom pierde personalitatea dacă renunțăm a eu. De temem de acest lucru că de marea „a ceea ce suntem”.

Prin intermediul observării interioare, putem distinge că personalitatea e un sistem de răspunsuri exitate iar persoana nu este adevărul. „Eu” Adevărul, Sine se găsește în spatele necesiă și dincolo de aceasta. Suntem marea personalitate noastră nu există aai un motiv de a ne identifica cu aceasta. După emergența Sineului, reală, ca „eu”, persoana devine o anumită întârziere datorată ajustării, își confirmă în viața ei

lumen care nu pare a observa diferența. Personalitatea continuă să fie în fel și divertisment, chiar comic adesea, și, precum corpul devine un soi de nouitate în joc, adevărul nostru „Eu” a arătat un „terit” autogenerat. Acesta are obiceiuri, suferințe, preferințe și anurări, dar acestea nu mă au vreo importanță on semnificație reală, nici consecințe de ferență/neferență. Tot așteia, o reminiscență a erorilor umane obișnuite pare, de ascendență, să se îndepărteze și să revină, dar acestea nu mă au nici o influență sau putere pentru că nă se mă identifică cu „Eu”.

Oamenii par a aștepta anumite răspunsuri și se supără dacă acestea nu apar. Căutăm de renuțăm a identificarea Sineului cu eu, devine dificil și neputințat să te împaciă cu deșăn e lanț care au nevoie de o procesare lină. Punctul de concentrare pare a se fi fixat acam asupra existenței și nu asupra detaliilor formei (care necesită un surplus de energie). Acest lucru se ca orăză în parte fantului că frecvențe e „Eu” ale cre e și care acam mază stăne avansate ale constanței sau iluminarea, sîm miste unde Theta lente (4-7 e un secundă). Ele sîm mai lente decăt undele Alpha (8-13 e un secundă) care survin în timpul meditației. Prin contrast, marea obișnuță care este o experimentare a eu și presupune preponde erență de e și ale la peste 13 cicluri pe secundă.

Lumea pare a acorda o nestăruță atenție celor nelevante, fiind așfel necesar să ne amintim că ea conștientizează aceste lucruri ca fiind importante semnifica ve de înă, chiar să-și dai viața pentru ele. Din respect pentru sermamentele oamenilor și a se aproximări cu răspunsuri sociale normale sîm reconfortante, alinămier oam enă se vor simți respns sau ne lăit. De exemplu oam enă reacționează prin furiere sau tristete la ceea ce percep a fi cășturi respectiv pierderi. În realitate, mic una dintre acestea nu a e loc, dar este evident că sîm experimentate drept rea e de către inda dă înăre timp, mla a fost în ocuță cu compasiunea și conștientia, năi degrabă decăt cu o emoție care s-ar potru. De fapt, ceea ce înădo eșt oam enă este să fie recunosct și pentru ceea ce sîm să înăeagă faptul că înăuntru oricui radiază același Sine, că înă Sine le vadeză sentimentele de separare și generează un sentiment de pace. A adăce pace și bucurie celor alți constituie darul binefăcător al Prezenței.

SECȚIUNEA A TREIA

Calea conștiinței

Mintea

Introducere

Căile tradiționale către Dumnezeu au fost descrise în general, ca fiind marile filozofii yoga: Raja Yoga, Karma Yoga și, printre altele, Advaita. Acestea sunt căile prin înmă, renunțare, dragoste, servite, venerație, devotament și, în fine, Advaita, căia prin minte. S-a înțeles, spus că această cale de trece prin minte nu ar fi potrivită pentru cea mai mare parte a aspiranților în decursul acestei perioade Kali Yuga (festivalul unui cor sau a 58.000 de ani, călăuză în mișcare complica de revoluție a zodacului), dat fiind că există prea multe distrageri lumesti. Călea nu înțeleg reclină capacitate de concentrare și o înțeleg concentrată pe un singur scop. Cu toate acestea, se poate dovedi că este o bună alegere pentru aceia care își canalizează energia mai degrabă spre gând și judecată decât spre sentiment.

Redăm în rândurile de mai jos o experiență pentru a aborda și u potriv pe acest făgaș. Majoritatea aspiranților încearcă în același timp și calea inimii, este doar o chestiune de accentuare a uneia sau a celeilalte. Desigur, ele nu sunt excluzive, ar în final deveni una și aceeași. Exercițiul nostru cu privire la acest subiect va implica și o abordare a stilurilor de meditație.

Observația

La o primă observație, mintea pare a fi o mașină de vorbit cu program non-stop, cu un bătăi constant de neîncetare gânduri, idei, concepte, înțelegeri, amănunțit, planuri, rezolvări, îndoieli și

repetiți fără înțeles. Apoi apar fragmente de muzică întâmplări din trecut, povești, scenarii, opina presupuner, imagini ale unor obiecte și oameni ce aparțin deopotrivă trecutului ori prezentului. Urmează halucinații, fantezii, reverii, temeri, speculații și multă fantasmagorie. Apoi, în toată această bo'boroscoală sunt intercalate fragmente de știri, evenimente media, secvențe din filme, show-uri de televiziune și conve'sii pe internet. În fruntea tuturor acestora sunt grijile financiare și pentru afaceri, facurile ce trebuie pătate, planurile familiale, cariera politică, nemisturile și așa mai departe la infinit.

La o primă vedere, totul pare a fi o neașteptată cecășitoare și de nerezolvat, asupra căreia avem foarte puțin control - *dar* avem și pe acesta. Prin intermediul atenției și concentrării se pot cristaliza anumite succesiuni logice ale gândurilor dar imediat după aceea, mintea cade iarăși mereu și mereu, neocată, în noianul ei de gânduri, imagini și fantezii.

Prin ce înțelegem ceva din toate acestea? Există oare vreun loc din care să putem începe măcar să ne apropiem de acest bolnavac totuși?

Buddha spunea că în palza dirijor gândurilor poate fi întrezărit adevărul, sine cu toate acestea nu pare a exista nicio înțelegere a nesfârșitelor activități ale minții. Iar dacă totuși interveni ceva, mintea dă impresia că se angajează într-o activitate interminabilă și, până la sfârșit, de parcă o culpă de lăștare ar îngrozici mai mult decât orice altceva. Se teme, oare, că tăcerea va însemna propriul ei sfârșit? Oricum, pare să se lege speranța de supraviețuire de o palăvrăgeală interminabilă. De fapt, eliaș și cea mai mică posibilitate de mișcare va fi amplă rapid de către nimic cu nimic de nădejde ea sau cu sunete fără sens, ea va începe să cante cha-cha-cha, itty-bitty-bow sau oee bop-a-bop - ori ce numai să nu fie liniște. Oare ce se întâmplă cu mintea?

Monivul

Prin observare se poate vedea că în spatele imaginilor și a cuvintelor înseși se află o energie propriu-zisă - *dar* și o energie de gânduri, de a reflecta, de a se preocupa de orice impuls pe care

numerele îl poate găsi pentru a umple golurile. Se poate detecta o tendință spre a gândi... care este *impersonală*. Prin examinare, se poate constata faptul că nu există nici un „eu” care să reflecteze asupra gândurilor. De fapt, „eu” intervine numai rareori. „Eu” real întâmpină probleme serioase chiar când vine vorba de strângerea la o altă a cătorva cuvinte sau gânduri logice. Când este capabil să o facă totuși, mintea accesează intervenția „concentrare”, dar este nevoie de efort și energie pentru a înălțura bâlbâiala și distragerile și pentru a putea să organizeze o succesiune de gânduri logice.

Prima parte a unui astfel de proces constă în concentrarea pe subiectul vizat și limitarea fluxului continuu la tema aleasă pentru contemplat și studiu. În acest punct psihologii presupun că fluxul gândurilor este determinat de tendințe instinctuale - sau conținutul gândurilor este organizat în funcție de asocieri și condiționare. Toate cursurile și speculațiile cu privire la natura gândurilor pleacă de la premisa existenței unei „gânduri” interne, un homunculus invizibil care răspunde de acest set neîntrerupt de procese cu factori multipli, numit *gândire*.

Calculatoarelor moderne studiază aceste fenomene și se speră că ele, grație unor programe extreme de complexe de inteligență artificială, le vor da de capăt la toate acestea, chiar și în cel mai bun caz, acestea nu fac decât să imite anumite procese logice limitate. Procesele complexe și mult fațetate ale întregii minți sunt non-mecanice și, prin urmare, nu pot fi cuprinse în paradigma newtoniană. Acest lucru înseamnă că nu sunt potrivite computerizării. Conținutul primar al minții este descris cel mai bine prin termenii *creativității* sau *haotic*, intersectând accidental traiectoriile logicii, rațiunii sau a răsădărilor după care, la fel de repede, se pierde din nou în zgomotul pălăvrăgeii nesfârșite.

Perioadele în care survin totuși succese logice minte gente lasă impresia că apar haotic. Așa cum procedează și în cazul reveriilor, fanteziilor ori în visări, mintea selectează la întâmplare scurte perioade de procesare secvențială concentrată pe realitate. Salturile intuitive apar pe neașteptate. În această măsură pot apărea și perioade de blocare a gândurilor, lăpsurări uitări, precum și alte fragmente pierdute într-un labirint nesfârșit.

Un singur lucru e clar — mintea este totuși invizibilă. Nu se poate pune o bază reală pe ea. Nu poate fi măsurată, iar performanța ei este sporadică și schimbătoare. Va uita să ia creiele de pe birou, nu-și va aduce aminte unele numere de telefon și altele și va constata, o sursă de frustrare sau întrebare. Mintea este contaminată de emoții, sentimente, prejudecăți, refuzuri, proiecte, paranoii, fobii, frici, repete veștigii, anxietate precum și de fantomele intrinseci ale sărăciei, bătrăniei, bolii, morții, esecului, respingerii, pierderii și dezasterului. Pe lângă cele menționate mai sus, mintea a fost, programată de interminabile propagande, sloganuri politice, religioase și dogmatice, precum și de continue derută și incertitudine, ca să nu mai vorbim de fașfășuri, greșeli, erori de judecată și dezinformări.

Căutăm și în cazul în care sunt atent orchestrate și stăpânite instituții sociale tradiționale precum dreptul, procedurile legale, procesele penale și deciziile judecătorești, am văzut că ele (dând cum o de înșelăcăză în mod categoric testele ADN) Chiar și mintea umană poate greși compert și în mod repetat. Mai presus de toate acestea, principalul defect al minții nu constă doar în conținutul său (de obicei irelevant sau greșit), ci în faptul că nu poate să-și caute în mod adecvat și sigur adevărul, de fațitate

Cum să procedăm

Din cele afirmate mai sus se poate observa că este inutil să încercăm să găsim adevărul pe calea minții. (Avantajul căi minții sale. Calea umană necondiționată este că depășește multe dintre capcanele și incertitudinile asanșiei minții.) Chiar dacă am putea admite că mintea poate realiza un proces logic valid, ea nu poate sesiza semnificația contextului, interpretând sau aplicând greșit rezultatele. Un bun exemplu al acestora este actul a tendință spre „corectitudinea politică” care nu pare niciodată să anticipeze consecințele neașteptate.

Ca că mintea este, de fapt, calea „lipsită” de minte, pentru ca tehnicile sale sunt proiectate în așa fel încât să evite în mod

mintea și să procedăm. Am putea compara mintea cu un adevărat cu pesti. Așa este construcția însăși. Pestii sunt gândurile și concepțiile. Diferența de conținut mintii se află contextul sau spațiul de gândire apar gândurile. Apa rămâne mereu neschimbată și nu este afectată de gânduri. Îndem să ne agățăm de gânduri pentru că eu, în viața mea, și zărogă paternitatea și posesia acestora. Acesta este orgoliul posesiei care adaugă automat valoare și importanță oricărui lucru (posesiei, tânărului, unui) de îndată ce privim la acestea se distanțază cea de „al meu/a mea”. Odată ce presupune valoare a unui gând es e prefăcută de prefixul „meu”, acesta își va asuma un totitarie, trăind să domine modelele de gândire și deratându-le. În realitate, raționamentul oamenilor se ține de propria minte, trăind cu această frică. Pe neașteptate, fără a da vreun semn prealabil în acest sens, mintea mentală a absolut oricui poate fi periclitată de accesele de frică, temeri, ură, repete, sentimente de înovăție, remușcări, amintiri etc.

Pentru a elimina dominația conținutului mental este necesară înăbușarea lui, că gândurile ne apar în persoană ori că sunt va eroase. Precum corpul, mintea și conținuturile sale constituie cea minte un produs al naturii. Ne naștem cu un organ natural creier, care este predestinat, iar din punct de vedere genetic să aibă anumite structuri și capacități, cât și unele similitudini în funcție de cromozomi, de combinațiile genelor, de modelele ADN-ului etc.

Din totuși acești factori genetici apar un mod fragil și totodată complex de neuroni și sinapse creierale ce face apăsător obiectul, influențate de nutrienți și concurență post-natale precum nutriția, creșterea și educația emoțională și intelectuală. Pe lângă acestea, mai există influența unui mediu influențat de neurotransmițători, hormoni cerebrali, toxici de mediu și programări accidentale. Coeficientul de inteligență este de fapt stabilit, convoluțiile sunt la loc, dar acum trebuie să scoatem tot ce e înăbușat din acestea, pentru că societatea (cu toată complexitatea și greșelile ei), procedează apoi la programarea sistematică a acestui organ imperfect cu un soi de o acuratețe, utilitate și veridicitate îndoielnică.

Precum corpul, mintea nu constituie sinele nostru real și, analog corpului, este esențialmente impersonală. Dispune de gânduri, dar acestea nu sunt produse ale sinelui. Chiar dacă o persoană nu și dorește o minte, are oricum una. Nu există posibilitate de alegere în această privință. Mintea ne este impusă și păgătuă pe gât fără a ne fi întrebât cineva mai înainte. A avea o minte constituie o obligație nevoluntară, iar această înțelegere ajută la clarificarea faptului că în acest punct nu recape nici o alegere sau decizie personală.

Observații suplimentare

După ce am observat domeniul, general al minții, este evident că nici conținutul specific al fluxului gândurilor noastre nu poate fi profitabil decât într-un caz foarte puțin probabil. Trebuie să pășim, să mergem mai departe spre următorul nivel constanței și să ne întrebăm cum mințile este cel care veghează, observă, este conștient și înregistrează fluxul gândurilor. În aceeași măsură în care ochiul nu este afectat de ceea ce observă sau urechea de ceea ce aude, nici procesul continuu de observare nu este influențat de obiectul observației sale.

În alții, nici în cazul de față nu există vreă eritate care să provoace gălăgia, ori vreun marior anume n spate e procesului observației. Aceasta din urmă constituie un aspect impersonal, înăscut și caracteristic conștiinței noastre. Putem să încercăm a înmăra, dacă în conținutul gândurilor alegând perspectiva observatorului. Reușita acestui lucru va necesita un oarecare exercițiu. De exemplu, putem să exercităm privind prin parbrizul unei mașini și fixându-ne privirea într-un anumit obiect geografic, atunci concentrarea noastră nu se mai focalizează pe fiecare obiect în parte, ci pe o anumită față imaginată, prin care obiectele par să defileze. Acest exercițiu are drept rezultat că nu mai putem identifica cu certitudine fiecare obiect în parte, deoarece nu ne mai concentrăm individual asupra acestora.

Asistența sau observarea nu se concentrează pe o decizie o imagine, dar le permite acestora să curgă fără a fi cenzurate în

vreun fel. Anxietăți realizăm că imaginile gândurilor apar spontan, iar gândurile nu constituie alegere făcute prin decizie personală. Înțelegerea fluxului gândurilor este impersonală. Gândurile nu sunt „ale mele”, pentru că nici la „eu” nu este implicat. Deși ocmu anatomic vede anumite imagini nu pretinde păterritatea ori, di pă cur nici urechea nu o preinde pe cea a sunetului. Prin urmare cu ajutorul experimntei în actul observației ei pare, devine de asemenea, evident că gândurile nu sunt create de un personaj, nce numit „eu”. Ele constituie rezultatul unor combinații și permutări de programe de date și emoționale, care se derulează pe ecranul minții. Înțelegerea faptului că mințile n este identică cu „eu” sau cu „mine” are darul de a elimina identificarea sinelui cu mințile.

Această descoperire poate fi extrapolată și asupra corpului atunci, când realizăm că suntem doar marior „experimentator” și observatori ai senzațiilor. De fapt, noi nici nu experimentăm cu corpul, ci doar cu simțurile.

La imediata apropiere a observației se află actul de a experimenta. Avem de a face mai întâi cu observarea, apoi cu experimentarea a ceea ce este observat. Murand unghiul de observare de la ceea ce este examinat asupra exactității și a sensului, următorul pas în câmpul conștiinței constă în constatarea experimentării. Căre mai sus invocata experimentare este realizată de „cineva” sau de „ceva”?

Prin observare vom descoperi că mai degrabă „ceva” decât cineva funcționează în postura de experimentator și observator impersonal. Acest „ceva” nu este niciodată sau vreun fel de conținutul observației sau experimentării sale.

Un alt aspect demn de luat în seamă este acela că formele compun conținutul minții. Pentru ca forma să poată fi observată, ea trebuie să apară pe un fundal de non-formă. Prin analogie, obiectele sunt vizibile doar în spațiu, pentru că spațiul însuși este gol și fără formă. În mod similar putem auzi un sunet doar pe un fundal de liniște. Folosirea sunetului pur pentru a da naștere vorbirii constituie un exemplu evident în acest sens. Întrucât conștiința este lipsită de formă și conținut, ea este capabilă de a recunoaște forma. Gândurile sunt percepibile doar dacă se mișcă într-un câmp de non-gânduri. Prin urmare, fluxul minții este

liniștea câmpului conștient. La rândul ei, conștiința care este în câmp de energie potențială este detectabilă tocmai deoarece este iluminată de lumina conștientiei (Sinele).

Meditația: Observarea fluxului conștiinței mentale

Intenționalitate

Fluxul gândirii este propagat și energizat de o serie de straturi de motive și intenții pe care le putem identifica după cum urmează:

1. Dorința de a exprima emiții. Aceasta ia forma reamintirii repetitive și uneori procesării repetate de evenimente și idei legate de emoții. Uneori în acest proces se face referire ca la acțiunea minții de a-și procesa neajunsurile.
2. Anticiparea. Elaborarea de planuri pentru unele așteptări ori posibile evenimente viitoare sau pentru unele conversații ori întâlniri preconizate.
3. Transformarea trecutului.
4. Rescrierea de scenarii, reale sau imaginare.
5. Crearea de scenarii imaginare – reverile.
6. Reamintirea – reluări și aduceri-aminte.
7. Rezolvarea de probleme.

Neintenționalitate

1. Repetiții involuntare ale celor de mai sus.
2. Divagații, fraze fără sens, fragmente de gândire, voci și muzică în fundal.
3. Comentarii.
4. Amintiri greu de suportat, momente dureroase, evenimente și sentimente neplăcute.

Reducerea minții la tăcere; depășirea acesteia

Motive

Se poate observa că mintea obține satisfacții din procesele ei meditative și de gândire. Plăcerea rezultă atât din gândirea însăși, cât și din funcția de „a face ceva” (De exemplu: „Mă dăruia. Acum gândesc”). O parte din plăcerea de a face ceva este iluzia că re atingem un scop, creând soluții prin repetiții și planuri îndreptându-ne înăuntru sau, pur și simplu, arătându-ne că anume este în stare mintea noastră. Prin urmare, este vorba de motivația de a ne remodela viața și starea acesteia într-o imagine mai satisfăcătoare și care se reflectă într-un mod mai favorabil. Este o încercare de a ne recupera respectul de sine și de a ne crește capacitatea de supraviețuire. Intențiile fundamentale ale activității mentale obișnuite sunt (1) să ne simțim mai bine și (2) să supraviețuim.

Formarea gândurilor

Pentru îndeplinirea obiectivelor sale se poate observa că mintea este preocupată în primul rând cu activitatea sa de fiecare clipă de a continua fluxul imediat următor, ea anticipează nemical dorința și avântul asupra următoarei fracțiuni de secundă și încercând să monitorizeze fiecare clipă a experienței. Această minte centrală stă la baza tuturor formelor pe care le poate lua procesarea mentală și este tot timpul prezentă. Este poziționată exact sub suprafața conținutului gândurilor neseși. Motivul său este supraviețuirea și perpetuarea proprie funcționări. Mintea pare a se teme că va dispărea dacă va exista chiar și o singură clipă de liniște (majoritatea oamenilor alungă liniștea recurgând la muzică de fond sau conversație).

Pentru a determina mintea să tacă, trebuie să abandonăm anumite motive, încredințându-le lui Dumnezeu. Acestea sunt:

1. Dorința de a gândi
2. Dorința plăcerii de a gândi
3. Confortul rezultă din garantarea privind continuarea existenței noastre

Nu este recomandabil să încercăm să stopăm gândirea printr-un act de voință, dar fiindcă acest lucru nu ar face decât să perpetueze mintea forțând-o să se doboarească propria oprire. O astfel de mică muncă eficientă este aceea de a renunța la dorința de a gândi și la recompensele sau beneficiile imaginale pe care presupunem că ni le aduce actul de a gândi. De fapt, o spatele gândurilor nu există nicăieri în realitate personală. Ele sunt automate valabile din obișnuință. Mai mult, gândurile reprezintă și servesc doar un confort - ele nu au nimic de-a face cu supraviețuirea, pentru că și atunci când mintea noastră este valabilă contul cu dinamism și bucurie.

Pe sfârșitul de pregătire să abandonăm mintea prin un act, care ne va atrage atenția este că ea creează povestiri și auzi scenele. Dorința sa de a face acest lucru poate fi abandonată. Apoi, mintea va vorbi în fraze, sintagme și grupări de cuvinte tot mai scurte în spațiile formelor pe care o adoptă gândurile (indiferent care ar fi aceasta și indiferent de conținutul sau imaginea gândurilor), se află același motiv al dorinței de autoproapărire orientată spre controlarea și anticiparea experienței momentului următor.

Gândurile sau diverse forme și devin tot mai detaliate pe măsură ce apar dintr-un aspect mai clar, care, la rândul său, a naștere din câmpuri energetice care sprijină și propagă gândurile. Dacă ne concentrăm asupra faptului de a abandona motivele din spațiile gândirii este posibil să descoperim gândurile chiar pe când se află în plin proces de formare. Putem detecta această matură formarea de gânduri chiar în fracțiunea de secundă ce precede formarea unui gând concret. Mai târziu despre care vorbim constituie scena tensiunii imperceptibile se stă în spațiile productiv de gânduri. Abandonarea acestei intenții duce la încetarea gândirii în mistica care amintea, tăcerea înțeleasă domnește, fiind Tot ceea ce Există. Divinitatea este în sine

tabază în viața noastră, fiind arde lipsite de formă din spatele oricărei forme într-o perfecțiune desăvârșită, aflată amcior de orice timp și spațiu.

Eliberarea de gândire este facilitată de conștienta și perspectiva spirituală că toate gândurile sunt deșarte lipsite de un adevăr sau valoare intrinsecă. Atracția lor provine din valoarea exagerată pe care o dezvoltă faptul că le considerăm a fi "ale noastre" - și deci speciale, demne de respect, admirat e sau de o atenție conservare. Pentru a scăpa de sub dominația minții, este nevoie de simțetate radicală și de o disponibilitate intensă de a abandona totul va deveni fundamentale. Aceasta dispoziibilitate primeste energie și putere din voința ce va asigura iubirea de Dumnezeu și pasarea de a abandona iubirea gândirii pentru iubirea de Dumnezeu.

O altă ezitare în a ne elibera de gândire constă în identificarea tuturor gândurilor nu doar ca fiind "ale mele" ci chiar ca fiind "eu". Mintea începe să fie mândră de gândurile sale, de parca ar avea cine știe ce compoartă. Ne este ut să realizăm că Sine a se compara cu partea hardware (sau corpul principal al unui computer) în gândurile apar de fapt, doar în forma software, ca programe de origine externă ce pot fi înlocuite.

Dintre toate programele ale acestor opinii se pot descrie foarte bine apreciate des, la o privire critică, se deducă a nu avea nici o valoare. Fiecare mină are infinite opinii cu privire la orice, chiar și în cazul în care nu știu nimic despre subiectul în discuție. Toate părțile nu sunt decât vanități fără nici o valoare intrinsecă, fiind, de fapt, rezultatul ignoranței. Opiniile sunt periculoase pentru că se dețin pentru că au încălțături emoționale și creează de acord și va ține, ceartă și poziționare. Nu putem susține o opinie și în același timp să depășim contrarietate. Desistarea opiniei este înesărită de o a tuiune umilă. Mai mult, atunci când mintea își învinge narcisismul, realizează că, de fapt, nu este capabilă să cunoască nimic în adevăratul sens al cuvântului. Mintea dispune doar de informații și închipiri despre ceva, ea nu poate "cunoaște" cu adevărat, pentru că nu "cunoaște" înseamnă a fi ceea ce este cunoscut. Orice altceva este doar speculație și ipoteză. Atunci

când mintea este depășită, nu mai rămâne nimic existent, pentru că, de fapt, Singur este tot Ceea ce Există. Nu rămâne nimic mai de amănunțit. Ceea ce este completă, lipsese nimic, dar această desăvârșire vorbește de la sine în Totalitatea sa.

Abandonarea tuturor pretențiilor privind cunoașterea constituie o mare ușurare și este resimțită ca un urias beneficiu și niciodată nu pierderea de care ne temem. Fără ea măcar să o simțăm am fost în robia continuului și, prin urmare, e. boala de minte este însoțită de un intens sentiment de pace și securitate absolută. Când se întâmplă acest lucru, resarță că ai ajuns la sfârșit acasă, fără să ai avut vreun dubiu. Nu mai este nimic de câștigat, nici nu mai trebuie nimic îndeplinit sau gândit. Finalitatea este absolută, profundă, mobilă și silențioasă. Interminabila problemă a dorințelor, pretențiilor și anizei de timp a ajuns în punctul final. Ar lipsa lor de conținut este revelată.

Poziționalitatea

Când poziționalitatea începează deveni conștient, că ea a fost sursă tuturor suferințelor, fricărilor și nefericirilor anterioare. Înțelegem, totodată, că fiecare poziționalitate este inerentă eonului. Toate entitățile adoptate pot fi luate. Datorită programării și contextului au putut fi o idee bună la acea vreme. Toate ideile de genul acesta se bazează pe aceeași noțiune greșită, că, în-un fel, ele servenau la promovarea supraviețuirii minții, sau a unei identități de sine separate și independente. În realitate, atunci când această dispariție, nici o pierdere nu este posibilă și nici o acumulare nu mai e necesară. Într-o viață a conștientului cauza reală a durerii și suferințelor nesfârșite.

Prin însăși natura naturii sale, eal tău te sale. falsul eu, sine nu este capabil de a aduce pacea sau fericiția adevărată. În cel mai bun caz, el experimentează plăcerea, care se bazează pe condiții a căror pierdere duce la tristete și la înnoierarea nefericirii. La sfârșit, se va afla că presigășul sacrificiu a abandonat și totuși constituie, de fapt, cea mai mare dar pe care îl poate primi cineva. Recompensa este atât de mare, încât depășește orice altă recompensă.

care le-am putea avea. De masă ca ele să se dezintegrează iar mintea să poată reînălța din satul său asupra identității noastre, apar alte noi criterii. Fără o minte care să asigure supraviețuirea, cum va supraviețui oare „eu” și cum anume va merge viața mea departe? Cum va fi gătită masa dacă nu o planificăm? Cum vor fi îndeplinite necesitățile vieții? Oare eu nu este necesar pentru supraviețuire?

Toate aceste întrebări se bazează pe amintirile concepțiilor de cauză ilate ale eului minții. La rândul lor, acestea se bazează pe dualitatea imaginărilor de existență, identitate între gândire și sine care prin gândurile și dorințele sale începe ca acțiunea să se întâmple prin intermediul acțiunilor. Astfel, se spune că se va întâmpla „acel” lucru ca urmare a acestor cauze din trecut.

Există, prin urmare, o separare iluzorie între cauză și efect între un „eu” izolat și un eveniment din lume cauzat de aceste planuri și de ace „eu”-uri. Astfel, lucrul se consideră că nu există gânduri ale eului care să determine ceea ce a ceva, cum va fi susținută oare supraviețuirea? Această esență a tuturor temerilor, insecurității și furtelor, sunt cauzele care au planul și acest mecanism înagrar de fapt, care este așteptat.

Într-o activitate spirituală serioasă este necesar să avem câteva nelte simple fundaționale în totalitate din ne de încredere și pe care să le putem baza pentru a depăși frica și nesiguranta. Un adevăr binecunoscut, care prezintă o inestimabilă valoare și utilitate, constă în distonul că orice frică este falsă și nu se bazează pe adevăr, întrucât este depășită experiență și în mod direct, mergând direct spre ea, până când ajungem la siguranța de a constata că frica a încheiat. Bineînțeles că urmează într-un timp oarecare, tricot spirituală provine din descoperirea faptului că aceasta a fost doar o iluzie. paita de orice bază sau realitate.

Eul/Mintea sunt limitate la paradigma newtoniană a realității, nefind astfel, capabile să înțeleagă cu adevărat natura vieții ca este. În realitate, orice lucru își are sursa în sine însuși, fără nici o cauză exterioară. Fiecare lucru și fiecare eveniment constituie o primă stare a totalității a tot ce este, așa cum se află la un moment dat. Odată văzută, în totalitatea sa, tot ceea ce există

este perfect dintotdeauna și nimic nu necesită o cauză externă pentru a-l schimba în vreun fel. Din punctul de vedere al poziționării, a celui și a în elegerii sale auzite, lumea pare să aibă nevoie de nestăruire consolidări și corectări. Iluzia aceasta se prăbușește, dovedindu-se a fi doar o vanitate inutilă.

În Realitate, orice lucru manifestă automat destinul inerent al esenței sale iar pentru aceasta are nevoie de un ajutor din afară. Cu o atitudine smerită putem renunța la totul autoproclamat și așa că ar fi mântuitorul nostru, cedându-l direct lui Dumnezeu. Lângă pe care el o zădărește constituită o proiectie în propriul uz și poziție alături de altare. O astfel de lume nu există.

În această situație s-a apărut o a doua sursă de ezitare deoarece se pare că ar exista un conflict între tradițiile sociale obișnuite și necesitatea evoluției spirituale. Obişnuim să pretindem o serie de credințe și valori care provin din vechile așteptări și par să fie obișnuite. Acestea sunt considerate valoroase atât pentru noi, cât și pentru societate. Astfel, putem încerca o omerecare sexuală atunci când trebuie să renunțăm la ele. De exemplu, ne putem simți vinovați când vine vorba să abandonăm o serie de convingeri îndrăgite mecaniciste sau religioase ori, astfel spus, rezultatele obișnuite ale programării. Pentru a depăși aceste surse de conflict, este bine să ne amintim că druzul spiritului necesită abandonarea tuturor convingerilor și nu numai pentru a putea face loc „revelării”. Realitatea

Acțiunile forțurilor noastre precum și astelariile pe care le avem de a acestea se deplasează dintr-o parte pe altă și comu către ceva ce, la început pare a fi excepțional și neobișnuit. Este vorba de un abandon temporar a ceea ce se credea a fi de valoare pentru societate. Puncte de vedere considerate, de a înalta și celelalte sunt, acțiunile catalogate drept supozitive, relevante și d. seursan pune de demagogie. Abandonarea dintr-o lor noastre favorite relevă faptul că ele, în realitate, nu sunt decât niste forme incipiente de propagandă operațională, având scopul ascuns de a-i controla pe alții și de a le influența gândirea.

Odată cu smerența vine și disponibilitatea de a te ceda și mai încercăm să controlăm sau să schimbăm oamenii — și nu le de

stala ori cva. mistică - sub pretextul că o facem „pentru binele lor”. Pentru a deveni un călăuz spiritului dedicat, trebuie să abandonezi dorința de a fi „crept” sau de a avea o închipuită valoare pentru societate. De fapt, nici eu și nici sistemul de convergenți al n.m.ănuu nu prezintă vreo importanță pentru societate. Lumea nu este nici bună, nici rea, nici defectă, nici nu are nevoie de ajutor sau de schimbare - pentru că înfășurarea ei este doar o proiecție a propriilor noastre minți. Nu există o așfel de lume.

Un alt nărav al minții, care creează probleme temporare este folosirea frecvență a „poetice” drept „să” pentru dispute și ezitare. Într-o discuție nimeni nu poate construi un set imaginat de concepție în așa fel, încât să combată orice altceva. Scopul inconștient al poziției ipotetice este întotdeauna o goală de a avea dreptate și de a respinge orice alt punct de vedere. Ipoteza nu are nici o justificare și nici o existență în realitate. „Ce-ar fi dacă...” nu trebuie să apară nicăieri în discuție, ci trebuie să stea la fund că este un produs evident al imaginației și ambușada a cârmii rațiune de a fi este auto-justificarea unei poziționalități.

Nivelul conștiinței intelectuale, cel brează în marile valori 400, ceea ce este și în universul fizic al eforturilor umane, dar constituie o unitate și o barieră între cele lumii și cele din electro. este o mare limitare și cele mai mari genii ale științei și stăruie în ne-echivalență cu brează cu aproximație la nivelul 499. Această cifră arată nivelul maxim la care poate accede în electro, din cauza limitărilor impuse de contextul propriu, sau realității. Pentru a înțelege dincolo de această limită este nevoie de un context mai mare, care implică non-cauzalitatea, non-dualitatea, precum și dimensiunile non-liniare și non-newtoniene ale gândirii și înțelegerii.

Trebuie să înțelegem că totul este așa cum este ca o consecință a faptului că universul este un tot, adică ceea ce este în tota marea sa. Fiecare lucru pe care credem că îl vedem este, în el însuși, perfect, total și o expresie a întregului univers. Intelectul ar putea cel mai bine să înțeleagă acești lucru ca idei, dar nu va putea să experimenteze adevărul, efectiv al acestora. Când dintr-unul ar putea cuprinde totalitatea, va conține tot ce este.

despre percepția sa asupra unui eveniment și nu că va înțelege propria existență. Este util să înțelegem că nimeni nu poate fi descris sau experimentat decât din afară. Toate descrierile, oricât de bune ar fi, nu sunt altceva decât măsurători percepțuale și definiții ale unor presupuse calități care nu au o existență în sine.

Nimic nu este așa cum poate fi descris. Prin urmare, toate descrierile arată ce nu este un lucru. Înțelegerea realității și adevărului absolut este cea mai mare dar pe care cineva îl poate face lumii și întregii umanități. Prin urmare, lucrarea spirituală este, în esență ei, un serviciu al tuturor. Căpătăm în fața Voștei și Domniei. Pe măsură ce creștem conștientă noastră, puterea aceluia câmp al conștiinței crește îngrijit și (atât timp cât sîm prin sine), iar acest fapt realizează nașterea și dezvoltarea eforturilor sau încercărilor de a ameliora sufletea umană. Toate aceste eforturi sunt zadarnice pentru că, înevitabil, sînt orientate greșit, falsificăm și iluzii, e un lucru perceptiv al eului însuși.

Impersonalitatea eului

Atîta vreme cît există credința într-un eu singular, reînțărind la eu, totul este perceput ca un sacrificiu. Acest fapt este perceput astfel, pentru că se crede că eu ar fi ceva unic și valoros, prin faptul că este personal. Este util să înțelegem că eu este impersonal, nefiind ceva unic. Fiecare om, fiecare dintre noi operează aproximativ la fel ca la oncărul altcuiva. În afară de cazul, când sînt modificate de o evoluție spirituală, toate eurile sînt orientate spre sine, egoiste, o goalese deinformate și dăruite unui sir nesfârșit de dorințe de a obține avantaje, în toate formele obișnuite ale acestora, precum superioritatea morală, posesiunile, la nașterea copilului și altele.

Din cauza positionalității sale, eul fiecărui dintre noi are drept consecințe vina, rușinea, lăcomia, trândăria, supărarea, furia, invidia, gelozia, ura etc. Pentru că eu este alături din positionalitate, acesta nu are altă opțiune de a fi altcineva, decât este. Prin urmare devine o sursă inevitabilă de suferință și pierdere. Mai presus de orice, se teme de viața lui și de moarte.

Nașterea însăși nu este intrinsecă structurii sale. Lucrul de care eu se așteaptă în primul rând este convingerea că propria sa existență are o realitate independentă. Pentru un timp, eul chiar recurge la căutarea iluminării ca la un mijloc secret de asigurare a supraviețuirii sale în Eternitate. Prin acest efort, eul spiritual se angajează într-o formă de supraviețuire disperată, dar solusivă. Fanteziile noastre despre propria noastră realitate sînt droguri care ne opunem abandonării lor. Procesul necesită atât curaj, cît și credință. Să iasă un lucru și îl pentru altul, necesită și necesită un real angajament și voință și devotament în abandonarea credințelor noastre în Dumnezeu.

Cauzalitatea

Anunț de descoperiri aduce la sine salturi importante ale conștiinței. În primul rând, trebuie să fie operate pentru că acestea, care sînt în elese în primul rând prin procesul familiarității, mai degrabă decît printr-o logică lină și secvențială. Procesul este nelinear și abanconarea anumitor sisteme de credință limitate dar puternice înrădăcinate, care sînt prin ele însele positionalități.

În Realitate, nimic nu cauzează altceva. Totul este expres al propriei esențe și este autoexistent. Apariția oncărui lucru depinde de tot ceea ce există în univers și de punctul de vedere din care este observat. De fapt, orice lucru conține un autoexistent pentru că orice lucru este parte din Totul ceea ce Există, neavând părți individuale, divizibile sau o existență independentă.

Dat fiind că nu este separat de orice alt lucru din univers, existența sa nu necesită nici o cauză exterioară. Ceea ce apare ca manifestare provine direct din nemanifestat, prin procesul creației. Nu apare ca efect al altui lucru. Nu există nici un "altu" și doar în dualitate pare să existe necesitatea unei explicații de tipul cauzalității pentru a explica ceea ce pare a fi evenimente separate. De fapt, nu există evenimente separate, lucruri separate sau întâmplări ce trebuie explicate.

Paradigma newtoniană a cauzalității este caracterizată prin principala limitare a nivelului calibrat la 400, postulându-se procesul stenoz, denumit „cauzalitate”. Dacă observăm și examinăm atent succesiunea evenimentelor, observăm că ele sunt, de fapt, o succesiune de aparente. Ele sunt create printr-o selecție arbitrară a unui început și a unui sfârșit survenite în timp sau spațiu. Cauzalitatea este un concept abstract și, ca toate abstracțiunile, nu are o realitate a transecă. Este totuși un concept lingvistic util în lumea fizică a activității uzuale. Putem observa doar condițiile. Un exemplu evident este acela că nu putem pune decât „de acolo de unde ne aflăm”. Aici putea afirma că prin sele evenimentelor nu sunt cauze ci anumite condiții necesare ale acestora. Chiar modesta intelectuală necesită abandonul construcțiilor poetice care au doar o valoare euristică, aceea de explicație lingvistică. Iar, acesta este evident atunci când copilarul întreabă „de ce se întoarce floarea către soare?”. I se explică faptul că acest lucru se petrece prin heliotropism. Explicația nu a răspuns de la întrebare dar nu constituie de fapt un răspuns. O întrebare retorică nu poate produce decât un răspuns retoric.

Pentru că mintea care operează în cadrul paradigmei cauzalității newtoniene nu are nici un mijloc de a distinge adevărul de falsitate, mintea științifică, substituie scepticismul sau chiar cinismul în încercarea de a se proteja din fața posibilității de a fi adusă în eroare. Pentru a depăși această limitare se utilizează tot felul de mecanisme, bazându-se pe metode elaborate care sunt subcategorizate sub numele de „metode științifice”. Această are drept rezultat așa-numite experimente ale cercului vicios sau dependența de repetarea rezultatelor implicând criterii statistice și matematice care se susțin reciproc și au drept fundament cauzalitatea. Totuși, din dinamica nonlinară observăm că creațiile apar din unicitate sau altminteri, întreaga Creație ar înceta. Doar o oală de milioane de generații de cărăbuși negri se învește și unul alb.

Blocajele cauzate de scepticismul față de ipotezele prezente nu constituie decât întârzieri ale progresului spiritual. Credința implică o suspendare voluntară a nelămuririlor. Acest fapt sprijină modestia care stă la baza întregului proces spiritual.

ai. Siguranța apare în târziu pentru că adevărul este sigurat în viața, este inevitabil și apare ca o prezentare lipsită de efort și autoimpunătoare.

Dacă nu există cauzalitate și nici un lucru nu cauzează un altul, atunci cum ne realizăm scopurile sau schimbările dorite? În realitate este vorba de producerea condițiilor necesare care, conform observației istorice, au existat întotdeauna. Ceea ce se dorește este asigurarea la o secvență. Și tocmai aici este, încă, cauzalitatea, pentru că ea operează în cadrul aceleiași secvențe.

La o observare atentă, se va înțelege faptul că însăși secvența, precum heliotropismul, este doar un corp real în electric. Nu este vorba de o secvență sau de o întâmplare, ci de puncte de observație succesive pe o scală imaginată a timpului. Cel mult, am putea observa că acestea ascund ceea ce pare a fi o schimboare a aparente.

Dacă renunțăm să ne așumăm în puncte de vedere arbitrare și artificial, în timp dispare și iluzia schimbării. Presupunerea existenței unui „aici” comparabil cu un „acolo” constituie un artefact al dualității și un punct de vedere arbitrar.

În Realitate, nu există nici un „aici” sau „acela” nici un „aici” sau „acolo”, nici un „acum” sau „atunci”. Acesta sunt doar mecanisme ale gândirii, după cum poziția nu poate fi descrisă fără un punct de referință material. În Realitate nu există un „aici” care să devină „acolo” nici, vreun timp, un distanță altfel decât iluziile create de selecția arbitrară a unui punct de referință. Acest punct de referință selectat în mod arbitrar nu este nici posibil, nici descriptibil. Prin utilizarea verbului „descrie” Realitatea ca fiind nelocalizabilă, dincolo de spațiu și timp Realitatea nu este descrieră în termeni care nu sunt decât categorii ale gândirii abstracte, ale procesului de raționare. Totuși, chiar și acestea sunt utile la nivelurile constanței care crează în marjele nivelului 400. La nivelul 500, avem deja de a face cu un salt paradigmatic major astfel încât ceea ce era real acum pare ireal, iar ceea ce acum pare a fi real, devine însăși „realitatea”. Fiecare nivel al constanței are propria sa etică asupra levanului, iar claritatea provine din înțelegerea acestor calități a nivelurilor constanței.

Dacă ideea de cauzalitate nu are o existență reală, a rătăcirii minarelor mecanice stă la constituie explicatia pe care o căutăm observând, ce a rămas explicate putem folosi în perioada de timp până când se va revela o consuetudine mai dezvoltată? Minrea este erigina vietii, așa că noi putem să răspundem întrebărilor acestor cu explicația temporară dar evident satisfăcătoare a creației.

Dacă noțiunea este tul devine tranșat prin intermediu creație continue alare nu sunt necesare alte mijloace sau prin se intelectuale în încercarea de a explica evidența. Am putea afirma că orice lucru este creat pentru a arăta ceva. Deoarece acest lucru este propriu existenței sale și naturii creației. Idesti. Dar această explicație are o altă dualitate aceea a creației versus creației. Aceasta poate fi repecede depășită observând evidența, și anume că totul este creat și Creatorul sunt identice în nonda. Nu există o dualitate între creația și creația și pe această relație în natură. Unve sau se dovedeste că totul de ocazie de Divinitate. Când Sinele este în divinitatea întregii Creații, în toate expresiile acestora, ceea ce este o remarcabilă putere și siguranță. Ea apare și se evidențiază de la sine fiind identică și completă într-o unitate și identitate absolută.

Absoluta este exact acest lucru. Prezența infinită a tuturor lucrurilor este dincolo de orice timp și spațiu, este în orice locațiune completă, perfectă și totală. Toate punctele de observație sunt și se manifestă prin prezența aceluiași Cunoaște Totu pentru că Este Tot ceea ce Există.

Intrucât Realitatea strălucitoare într-o arătoare evidentă de sine și pace infinită se pare că meditația carea înțelegem creația în nica însăși nediferență de lucrurile sunt unul și același lucru.

Starea de conștiință constituie o veșnică non-formă, ceea ce nu este totuși cu "vidul" sau, "natura". Acest termen se referă la formă. Domeniul suprem este tărâmul non-forme al neînțeles și al neînțelesului și, deci, al eternei prezențe a totalității Absolute.

Există doar Existenta. Existența nu necesită nici o creație însăși, acțiunea de a gândi această presupune elab...

solism logic. Când spunem Existența, înțelegem ceva perceptibil prin observație, fapt care implică o schimbare potențială a condițiilor de la non-existență la existență. Oricum, ceea ce există a fost dincolo de timp și spațiu, dincolo de orice timp. Căutarea unei cauze primordiale este un artefact al gândirii, care apare odată cu concepțiile de timp și spațiu. Dincolo de timp și spațiu nu există nici evenimente, nici începuturi sau sfârșituri.

Dincolo de Cauzalitate

Dacă vom observa atent modul în care funcționează mintea, mecanismele acesteia vor deveni vizibile și clare. Înzădă apoi să se dizolve prezumțiile noastre și să se pătrundă, credem noi, în tărâștele timpului (cu începutul și sfârșitul pe care le presupunem) și categoriile gândirii, care în alcătuirea continuă și în asigurarea supraviețuirii. Pentru a supraviețui, eu trebuie să cred că în propria sa realitate, precum și în faptul că posedă o existență separată și independentă. Celălalt motiv al permanenței sale rezidă în credința că tocmai eu, și cont-nuă să îmbunătățite sunt factorii care asigură posibilitatea noastră de a atinge eternitatea. Prin urmare, eu/mintea caută constant controlul și câștigul în toate formele și aparențele variate ale acestora. Eu caută prețuri ridicate și prin orice mijloc succesul. Fericirea este întotdeauna câștigată și își spune ei - astfel încât se străduiește să se atingă obiectivele.

La un moment dat, noia încețază și survine o deschidere spre căutarea spirituală. Interesul se deplasează din spre exterior spre interior și începe căutarea răspunsurilor. A urât, de șansă, putem ajunge la învățătură adevărată. Dar năniș nu vom devia de la miez al acestora. De-aia eu găsesc faptul nu este dăruie expănatile și înțelegentie prezentate alături de învățătură originală s-au pierdut și au alunecat în înțelegeri greșite. Astfel, în decursul secolelor multe dintre învățăturile importante au fost distorsionate în așa fel încât au ajuns să devină exact la opusul lor. Acesta au devenit apoi baza confuziei și obstrucției adevărului.

Nu este numai util, ci și esențial, să avem la dispoziție niște surse autorizate pentru a ne verifica orientarea și direcțiile de urmat. Niciodată nu vom repeta îndeajuns faptul că este imperios

necesară cunoașterea și confirmarea nivelului cui hrănește adevărul onicărui învățator, respectiv al oncării învățături, înă nte de a le urma sau de a deveni ucenic al acestora sau, și năi mult, măi ar sau adept. Angajarea noastră trebuie să fie numai către Dumnezeu și Adevăr. Învățători trebuie respectați dar devoțiunea trebuie arătată numai Adevărului. După cum năspunea Buddha: «Nu puă pe nimeni deasupra ta însuși», referindu-se la faptul că singurul măestru adevărat al unui om e propriu lui Sine (natura Buddhi că).

Să ele învățătorului și propriu Sine ale discipolului sunt unul și aceași. Învățătorul devine o sursă de inspirație și informație. Inspirația este cea care ajută căutarea.

Care angajarea spirituală înseamnă că trebuie să renunțăm la nume? Nu, desigur că nu înseamnă numai că viața lumescă trebuie recontextualizată, esteticizată și înțeleasă într-un fel diferit. Numele constituie o capcană, ei faptul că ne afășăm de ea alături de onse valabile personale ca e înclinarea și necetosează drumul spre căutarea Adevărului. As fel în viața de unele atracții nu sunt decât o pierdere de timp altele constituie capcane sentimentale și pot genera consecințe nefaste. Pe de altă parte, e e pot constitui momente de trezire, care după ce am dat cu capul de prag, ne orientăm spre a egger mai benefice. Prin urmare nimeni nu odală nu poate afirma că este rău să urmezi o anumită cale pentru că aceasta - oricât de dureroasă a fi - poate constitui totuși mijlocul salvării supreme. Ceea ce putem spune cu certitudine este că orice diacție care nu trece testul kinesiologic este una pe care de, află în călătoria spirituală o viață.

Adesea, una dintre sursele erorilor este aparent inofensiva capacitate terară pentru curiozitate. Momeala de la poarta dezastrului nu este ceva în mod evident negativ ci o ispită mai sofisticată care maschează lupul într-o blană de oaie. Prin urmare, e necesar să evităm acele lucruri care nu trec de proba testării kinesiologice, pentru că numai cele care reușesc s-o facă aduc prinos vieții și conduc la Adevăr.

Care putem explora domeniile care ne abat de la Adevăr și să ne întoarcem totuși neînclinați? Răspunsul este că ceea ce privește prezentul, este că acest lucru e imposibil. Nu

observăm faptul că 78% din tota al populației umane se situează sub nivelul integrității (200). Exista, de asemenea, o reacție socială care trebuie luată în considerare și care ar putea fi comparată cu așa-numitul «fenomen al crabilor». Într-o galeată cu crabii atârnă când unul încearcă să treacă de margine, spre libertate, ceilalți îl trag înapoi. În mod asemănător, și unii oameni există o reacție similară, atât de cei care caută umina într-adevăr, dacă un membru al unui cult religios care calibrează negativ începe să înticagă adevărul și să întrezărească negativitatea din spatele fațetei sentimentale, și încearcă să pice, el este adesea denunțat și chiar abuzat verbal sau fizic. Prin urmare, căile ce e năi tradiționale recunardă asocierea cu oarecui care prezintă o dedicație spirituală simțită. De asemenea, un apil semnificativ este acela că nivele constante omenirii în ansamblul ei, ce se situează la nivelul 190 pentru marea secție a crescut recent la 267 și în consecință marea cunoștinței umanității spirituală acum este pozitivă în loc al de negativă.

Directia Spirituală

Este să reamintim faptul că nici Adevărul, nici Luminaea, nu constituie ceva care poate fi căutat, găsit, realizat, acumulat sau posedat. Prezența înfină este mereu prezentă și înțelegerea sa se petrece de la sine altu, când obstacolele stăpăne în calea acestora sunt înălțate. Prin urmare, nu este necesar să sălășim în adevărul, ci numai să eliminăm ceea ce este fals. Îndepărtarea noulor năva împiedică în mod necesar ca soarele să strălucească, ei va revela natura ceea ce era ascuns în spatele lor. Prin urmare, lucrarea spirituală constituie în primul rând o îndepărtare a celor pe care presupunem a e cunoaște pentru a ne îndrepta atenția către cele necunoscute. Având prăsiunea de oricare au făcut deja acest lucru, că la sfârșit, efortul e-te mai mult decât răspătul. Înclinația, măpamăntesă, se poate spune că aurul nu este creat, ei doar se lasă la lumină prin îndepărtarea stratului care lăsa ascunde.

Una dintre principalele instrumente spirituale este înclina deosebit de ale ceea care stăbă este prioritară și terarime de

valori care energizează eforturile noastre. Lucrarea spirituală constituie deopotrivă un angajament și o explorare. Căteia a fost deja descoperită de cei care au umplut-o mai înainte stabilind în consștiință pe trilelelalte, posibilitatea de a o arma și ei. Exact așa cum Roger Bannister a depășit «Câmpul Moai» al celor patru mile pe minut, la fel au lăsat unele semne și ființele dotate cu o consștiință avansată, pentru că s-a lăsat o poartă ușoară la rândul său, fiecare progres al propriei noastre consștiințe vine în beneficiul tuturor și marchează un alt pas de umplut pentru cei alți. Fiecare act de bunătate este observat de un vers și păstrat pentru totdeauna. Atunci când înțelegem realitatea, recunoașterea înlocuiește auzul, și spiritul a înțeles tradițional, iluminarea este cântărită într-o bună înțelegere omenească, toate darurile se întorc la sursa lor.

După o perioadă necesară de timp, atenția și concentrarea spirituală vor înlocui ambitiile și dorințele lumești. Este ca și cum am fi atârșat progresiv în Sine, de parcă ar exista o gravitație spirituală ce ne atrage prin intermediul atracției. Rațiunea și logica sunt înlocuite de un alt stil de cunoaștere, iar consștiința intuitivă se concentrează mai degrabă asupra esenței vietii și actului alți oricând, decât asupra detaliilor formelor.

Percepția începe să se schimbă și înțelegerea creaturii strălucește din toată personalitatea și obiectele. O seară simplă poate deveni pe neașteptate complex tot de înțeles, ca și cum s-ar revela tridimensională. Există momente când totul devine înțeles pe neașteptate. Experiența lui Iuda din Tot Ceea Ce Este se petrece în cadrul unei Prezențe alorți, prezente. Ouzul Sine al este ceea ce are sens realității vietii. Iar ceea ce ne permite experimentarea așa numitului „sine individual” este de fapt „Sinele infinit”.

Radianța lui Dumnezeu este la rama consștiinței ce revelează divinitatea a tot ceea ce există în linștea Prezenței. La rama înțelegerea este ființă, ea și căminul ar exista în mândre care să poartă și spus totul vorbește de la sine cu exactitate și completitudine. Ouzul al înțelegerea acestui fapt, se depășește dualitatea ultimă a existenței și nonexistenței, deoace singura posibilitate este existența. Ouzul Adevărului nu există, pentru că Realitatea exclude orice fals în această înțelegere se găsește Pacea lui Dumnezeu.

Evoluție versus Creație

Aceasta este o surșă favorită de controverse pentru politicieni, consili școlare și curți de justiție. În realitate, nu există nici un conflict. Evoluția și creația sunt unul și același lucru. Creația este sursa și esența evoluției. Evoluția este procesul prin care Creația devine manifestată. Lumea fizică este o lume a efectelor și nu conține într-nsa nici o putere a cauzalității.

Putem vedea prin intermediul paleontologilor că speciile și formele de viață s-au schimbat în milioane de ani. La fel studiarea verșunilor și formelor timpurii ale omenirii demonstrează o progresie a formei.

Evoluția se petrece ca o progresie în cadrul consștiinței, înșesă spre forme cu o tot mai mare adaptabilitate la mediu. Această evoluție are loc în planul consștiinței care include inteligența, intenția, precum și consștiința esențială. Astfel, evoluția are loc în cadrul demențului invizibil, a potențialității infinite și apoi devine manifestată, ca o consecință a creației. Creația este continuă și în pură desfășurare fiind într-nsa di esența universului înșesă.

Dacă actul creației ar fi unul solitar, săvârșit de Dumnezeu într-un anumit moment dintr-un trecut îndepărtat, atunci toate ființele vii ar fi exact așa cum erau cu milioane de ani în urmă. Dar fiindcă însă că Dumnezeu, nici realitatea nu au început sau sfârșit existând în alăta timpului, nici măcar un singur act al lui Dumnezeu nu poate fi raportat în timp și spațiu. Creația este o acțiune continuă a lui Dumnezeu dintotdeauna prezent. În mod fundamental, nu există vreun conflict între evoluție și creație, de vreme ce prima nu este altceva decât expresia celelalte în lumea vizibilă. Evoluția nu luptă pe Dumnezeu, ci reflectă faptul că Dumnezeu este întotdeauna prezent, în tot ceea ce există. Datorită creației, orice ceea ce există se bucură de propria sa existență, în virtutea divinității sale înrădăcinate, care constituie consștiința lui Dumnezeu.

Intellectual

Riscul transmiterii de informații este acela că cei ascultătorului va încerca să le asambleze la date cu afiora, intelectului. Există studenți spirituali ce au luat parte la sute de seminarii și conferințe și care au camerele însoțite de cărți spirituale, dar care, cu toate acestea, nu au progresat deloc în conștiință, ei sunt într-un impas. Căutarea lor constă nu de la o conferință la alta la o întâlnire de carte, la următorul garu și așa mai departe.

Lucrarea spirituală nu aparține intelectului (deși, cu ajutorul mintei este posibil să obținem o licență sau un doctorat intelectual comparabil). Adevărata minte este că nu este decât o abstracțiune menită facilitarea înțelegerii și verba vult, pentru a putea comunica ceva care, de fapt, nu poate fi transmis cu cuvinte. Cuvintele nu sunt licențe de înțelegere reală. Pentru a fi eficiente, adevărurile învățate trebuie transpuse în practică zilnică, deoarece ele există dincolo de cuvinte. Dacă acest lucru este făcut, se simțirea se potrivește. Spiritul nostru interior este absorbit și apoi maturizat în înțelegere.

Înțelegerea

În lucrarea spirituală înțelegerea are în sine capacitatea de a da naștere la schimbări de acțiune ca un catalizator și deschide noi căi de a privi lucrurile. Tot ea este cea care dă naștere la creștere și dezvoltare spirituală. Pe măsură ce dezvoltarea spirituală continuă vechile moduri de gândire și contextualizare sunt abandonate în beneficiul noilor descoperiri. Măna pe care o întrecem a călăuză absurdității vieti, acum este înlocuită de zâmbet, iar lucrurile pentru care majoritatea oamenilor se vană și pentru care fac o mare odă sunt văzute cu detașare și cu umor, pălind o mare situație. Cuvintele spirituale trebuie acceptate pentru a fi integrate. Revizuiți

provine de la ego căruia îi însoțește smerenia și care se opune din mânărie. Este foarte util să înțelegem faptul că, în realitate, nu renunțăm la vizionările negative, ci le adoptăm pe cele benefice. Că pacea este mai bună decât războiul, iar iubirea este preferabilă urii, este un lucru pe care intelectul îl înțelege prea bine, însă el poate opune rezistență, dacă este pus în fața faptului de a renunța la stăruințele atât de dragi lui – ale resentimentului și urii.

Pentru multe milioane de oameni, precum și pentru cultura și societate înțelegerea un motiv de supraviețuire este ura. Întreaga societate a acestora este bazată pe răzbunare și pe dualitatea dintre victimă și făptuș. Zone întregi ale unei sunt devotate fanteziei expresive, ale unor care sunt justificate în mod constant prin intermediul recursului la un trecut îndepărtat. Fiecare dintre noi poate cita întotdeauna numele unor strămoși, îndepărtați pentru a-și justifica ura față de dușmani. Acest lucru poate fi considerat chiar drept unu eroic, patriotic, adăun sau corect din punct de vedere politic.

Disponibilitatea

Abandonarea recuzului este facilitată de disponibilitate, curaj și credință. Progresul spiritual aduce realmente prios întregii omeniri, prin faptul că ridică nivelul general al conștiinței. Chiar și un progres al de înfrumusețare este important.

Un alt obstacol în calea creșterii spirituale este neabandonarea. Aceasta poate fi depășită numai prin abandonare.

Meditația

Am descurs de a unele aspecte și tehnici generale referitoare la acest subiect. Putem crede că gândurile sunt interconectate prin asociere sau în alte asemenea explicații psihologice aparent plauzibile. Cu toate acestea, dacă privim chestiunea îndeaproape vom observa că gândurile se țin unele alt-alte într-un mod aleatoriu și lipsit de sens. Este vorba de un subiect la altul fără o legătură reală între

ele. Curentul de gânduri este descris, de obicei, din perspectivă limitată a paradigmei uncare newtoniene, care aduce la concluzie cauzalitatea des. În realitate, nu există nici o cauză. Gânduri e par a fi aleatoriu, non-uneare și haotice, fără o predictibilitate calculabilă. Ele par a fi absolut întâmplătoare. În ciuda eforturilor lăunice îndreptate în această direcție nu există nici o explicație verificabilă a gândurilor, imaginilor, conceptelor, amintirilor, fanteziilor, sentimentelor, speranțelor sau temerilor, iar controlul minții refuză să fie controlat. De fapt, matricea gândirii constituie produsul constant al activității minții, care constituie o succesiune nesfârșită de gânduri. Acestea sunt generate intenționat, pentru a preveni orice posibilitate de apăsare a liniei. Cu cât încercăm să ne controlăm mintea mai mult, cu atât ne joacă feste, devenind rebe și refuză să fie controlată în vreun fel.

În meditație poți vedea din perspectivă un observator și observator, că sensul că ipoteza constanței urmărește mintea și că este zadarnic să ne luptăm cu ea. Este foarte ușor să înțelegem faptul că „noi” nu suntem mintea însăși. Mintea este secundară încercând să ne convingă că ea este adevărul nostru și sine. Identificarea cu corpul nu este depășită prin distrugerea corpului. În felul acesta identitatea care cu mintea nu este depășită prin distrugerea minții. Dar dacă înțelegem faptul că noi corpul nu mintea nu constituie adevărul nostru, și ne încetează să încercăm de a le distrage de a le cuceri, oricât ne luptăm cu ele. Gândurile se produc de la sine și nu pentru că ar fi cauzate de cineva sau de ceva.

Natura minții este să gândească prin concentrarea atenției. Putem să o forțăm să intre în minte unele gânduri logice și selective ale pentru perioade scurte de timp. Acest fel de concentrare rezolvă probleme. Mintea este apăsătoare și eficientă și își arogă puterile gândurilor. Trebuie să fim exterior de concentrație și intensi pentru a putea surprinde momentul în care mintea își arogă puterile gândurilor, pentru că acesta se petrece la o fracțiune de secundă după ce gândul a avut loc. A unei când reușim să surpăm acest moment, dispare și iluzia concentrată pe afirmația „eu gândesc”.

Buddha a spus același lucru: mintea Buddha este descoperită într-un gânduri. În realitate, gândurile nu înseamnă nimic și nu sunt necesare pentru supraviețuire. Pretentia eului, conform căreia ei ar fi adevăratul autor al gândurilor se petrece într-un interval de aproximativ 1/10.000 secunde. În realitate, totul se petrece de fapt într-o clipă. Viața noastră este un dar continuu, iar continuitatea sa de la clipă la clipă este susținută de Dumnezeu și nu de ego. Nu putem să ne blocăm gândurile în nici un fel, pur și simplu ele se întorc la noi. Când ei se întorc dacă își scapă mintea de sub supraveghere sau dacă nu reușesc să o controleze, vor muri sau vor înnebuni.

Obiectele exterioare nu pot fi adevărate obiecte. Eforturile să se sunt zgomotoase și supărătoare. În realitate, ne-ar fi mult mai bine fără ele. Din momentul în care observăm că obiectele minții nu pot fi realizate, putem începe să le abandonăm prin simplul fapt de a nu mai acorda atenție și interes. Când astfel să ne debarasăm de fascinația psihică a eului, pentru a ajunge în cele din urmă la conștiința care iluținează conștiința. Sinele poate fi descris ca un spațiu în mod fundamental lipsit de orice formă.

Mintea se află sub presiunea constantă a anticipației de a încerca să controleze următoarea fracțiune de nanosecundă a experienței. Ne putem concentra asupra surselor acestei voințe de a gândi, pentru a o elimina la nivel. Dispunem să liberăm de astfel și de donatare a controlului următorului moment de experiență.

Astfel, lucrarea spirituală constă în a ne desprinde de abundența a formelor, trăgându-ne din fața ceea ce este irelevant, pentru ca apoi să-l ignorăm cu totul. Direcția concentrării se mută apoi de pe conținutul gândurilor asupra a ceea ce observă și experimentează gândurile pentru ca, după aceea, să se focalizeze asupra descoperirii sensului faptului conștiința este conștiința și virtutea unei cauzalități înăscute, nefiind deloc un act voluntar al unui sine imaginar și independent.

Conștiința transcende locația, corpul, spațiul, timpul, mintea, gândurile și sentimentele. Precum cerul, ea constituie fundalul pe care pot să apară stăruirea și a conștiinței, nu este ulbură de nici un conținut și nici existența ei nu depinde de acesta.

Transcederea celor cunoscute reclamă curaj, credință și convingere. Reclamă, de asemenea, putere spirituală și energie. Căror sursă este înăscută în câmpuri superioare ale conștiinței precum și în marea viață ori și învățarea lor. Iluminarea însăși este realizată prin grația lui Dumnezeu dar pentru a se petrece are nevoie, de asemenea, de propriul nostru acord și alegere interioară.

Iertarea și inocența conștiinței

Pentru mintea obișnuită, iertarea constituie un pas dificil dat fiind poziționalitatea subiectivă a acesteia care creează o dualitate conflictuală a binelui și răului, respectiv a ceea ce e drept versus ceea ce este nedrept. Aceasta e problema contrariilor. Rezolvarea acestor opozitii e dată un anumit nivel de înțelegere care privește la natura constanței.

Compassiunea pentru slăbiciunea umană temperează dorința de a judeca. Mintea umană pasează standarde ipotetice asupra comportamentului uman prin prisma unei atitudini moraliste. De exemplu, în cazul țării noastre (care a apărut în versurile engleze ale SLA) ceea ce este demnitate este pierdut prin moralitate care mai există este a puritanismului. Și aceste două noțiuni nu sunt deloc apropiate. Puritanismul, înseamnă dorința de a judeca pe alții. Este o atitudine dură, nemiloasă și punitivă, care a răpus și compasiunea și iertarea. Puritanul face apăsătoare pentru că se consideră drept și virtuos. Operează prin intermediul condamnării rușinii, vinovății și fricii și caută răsplata și pedeapsa.

Prin contrast, conștiința însăși este născută inocență. Ea devine pragmatizată în mod progresiv, adesea numai prin influențe sociale accidentale. Acest lucru se naște din anumite schimbări la nivelul cel mai de jos, ca se găsește în zona gastero-de cârmă sau a cufelor secunare, cu tot cortegiul de simboluri secrete, nițieri și obediență față de grup și cultură. La acest nivel a societății consecințele încălțării și încălțării sunt palpabile chiar până la moarte. Există simboluri și înțelegere specifice

grupului și ale adevărului și înțelegerea gesturilor simbolice, expresii, precum și controlul și înțelegerea grupului. Mie mi s-a spus că acestea li se spală creierului și sunt înțelegere, ar șansele lor de scăpare sunt mici. Dintr-un punct de vedere aceste comportamente sunt antisociale, din alt punct de vedere ele nu sunt decât un mod de adaptare. Desi aceste atitudini sunt dominante față de regulile societății, ele au o consistență interioară.

Esența subiecturilor rezidă în programare. Căci, în acesteia este exprimată în versurile melodiilor subiecturilor. Normele sociale sunt ridicate și nu li se dă nici o importanță.

La nivelele sociale mai ridicate are loc același tip de programare numai că purtătorii sunt mai puțin evidenti sau zgometos și au este înțeleptă o atitudine obișnuită de grup față de programele sociale. Varianta este pedepsită prin mișcare sau subtile sau prin respingere.

Conștiința umană are de a face cu realitatea socială este înțelegerea de a înțelegerea al cărei este predominant în viața „camp de atracție” ascuns. Câmpul de atracție este un teren derivat din umanitate și semnifică faptul că în cadrul a ceea ce, are alți oameni, există în realitate un model invizibil și organizator al unui câmp de atracție care nu înțelează ocurența fenomenelor din cadrul câmpului nivelului conștiinței. Acesta stabilește de asemenea, parametri care înțeleg înțelegerea și conștiința. Dacă un concept se află dincolo de înțelegerea unui anumit nivel al conștiinței, căci se spun pur și simplu „nu înțeleg”.

Când analizăm natura conștiinței, putem spune că mintea este născută inocență. Căci fiind că nu are mijloacele de a împiedica programarea sa. Ea este un instrument care poate fi programat voluntar cu orice „software”. Neputând totuși umană nu poate fi decât adevărul și alături. Mintea însăși este un mecanism de protecție. Este astfel foarte important să înțelegem. Mai mult, emoțiile scad capacitățile unei percepții și înțelegere echilibrate. Adăugând la aceasta o percepție și înțelegere și anume acela că operează prin intermediul percepției și înțelegere care disociază automat realitatea înțelegere duală și înțelegere pseudo-realitate a polarității epistemice și epistemice.

Conștiința este esențială componentă humană a unui computer, iar programarea socială este precum softul. Indiferent de conținutul softului, hardul rămâne contaminat și inocent.

În trecut, progresul spiritual era limitat de dominația autorității religioase și a dogmelor, fiind învaluit de teamă și de amenințarea pe seculi ori. Oricine depășea sistemul de credință general acceptat era de exemplu marcat și suspectat de erezie și era tratat de parcă ar fi comis tot o omerizare la adresa ordinii eccleziastic și autorității acestuia. (Acest lucru mai este încă actual în anumite țări.)

În lumea occidentală acest lucru s-a schimbat și conștiința începe să se schimbe într-o direcție favorabilă. Cruzimea nu mai este acceptată și nu e trecută cu vederea. Sfântul Conciliu al Bisericii Catolice se pronunță acum împotriva pedepsei capitale și a înnoii auto-tăierii spirituale și puere prin intermediul unei demonstrații modeste și integre și spontane. Creștinii nu se află în cadrul religiei înseși, ci în interpretarea eronată a acestuia de către aceia care nu înțelegeau pe deplin esența.

Deoarece conștiința umană obștună este ornată de însăși natura percepției, ea este complet incapabilă să descopere adevărul de la sine în virtutea inocenței sale înnoșate, ea poate fi ușor adusă în erorire. De aceea ea are nevoie de o îndrumare. De fapt, nivelul conștiinței care predomină în rândurile umanității în ultimă secolă a fost prea puțin ospățat pentru adevărul spiritual, dar acum, datorită faptului că nivelul conștiinței omenirii în ansamblu său se situează la valoarea 70%, aceasta are un teren fertil în care se poate dezvolta.

Voința: Înțelegere și Comprehenșiune

Voința este determinată de înțelegere și comprehensiune care, la rândul lor, sunt influențate de semnificație, ca, e este apoi determinată de context. Din semnificație și context, provine valoarea și, prin urmare, alegerea. Voința energizează efortul de a realiza ceea ce este valorizat în virtutea semnificației sale. În terenu mai lumesc, motivația se bazează pe dorință și pe

seducția atractivă. Aceste dorințe își pierd forța motivațională atunci când devin surclasate de voință și decizie. Astfel, voința constituie fundamentul creșterii spirituale și al evoluției conștiinței. Mai degrabă de a fi respinși de fațată, suntem atrași de adevăr. Evoluția spirituală se aseamănă cu decolarea unei nave spațiale. În început, acestora îi este greu să învingă gravitația terestră, dar în cele din urmă reușesc să-și facă înțelesul tăcut care conștină energia se dizolvă în ceea ce conștină în remanentă lipsită de efort, omul devenind astfel recipientul conștiinței de se dezvăluie. Re-evoluția la locul descoperirii înțelegerea se dezvăluie și devine autorevelatoare prin grația lipsită de efort.

Presiunea interioară de a realiza conștiința spirituală e înlocuită de dorința de a fi ne-așezată martor. Acesta nu decală căutătorii acestuia. Efortul este înlocuit de descoperirea spontană și lipsită de efort. Esența realizează progresul prin forma care și pierde conturul. Aruncă chiar și esența se pierde în domeniul conștiinței existenței înseși, ea devin tăcută și auto-revelată.

Despre Natura Păcii

Pacea profundă predomină în tăcerea care marchează sfârșitul experienței timpului. Iluzia timpului împiedică Pacea prin faptul că ocazională exspectația unui semn menționează pierderii sau așteptării. La nivelele obștinate ale conștiinței, această presiune a timpului și anxietatea care e însoțită se găsește în afara conștiinței și trec neobservate. O putem compara cu oamenii care locuiesc în vecinătatea limitelor terestre, care în cele din urmă, devin umuși și chiar indiferenți la zgomot. Dar, dacă aceste treburile se opresc, ei sunt coplesiti de liniștea puernică și neașteptată.

Unii oameni care s-au obișnuit cu tumultul și cu zgomotul, sunt deranjați de liniștea și pace și încearcă să se întoarcă la familiaritatea zgomotului. Mulți oameni nu pot tolera liniștea de la sine sau dintr-o cameră goală. Prin contrast, tăcerea Divină este profund alinătoare și dăătoare de împlinire.

Conștiința Avansată

Natura drumului

Drumul direct spre conștiința avansată, prin intermediul conștiinței, transcende forma dualitatea și percepția. Conștiința și eroarea provin din forma care se ascunde este și sâmbul formei. Paterea căsă este în cadrul doborâului celor lipsite de formă. Se poate spune că ipsa formei apare din o înțesare însemnată a nivelului 500 a conștiinței (la nivelu. 600 forma dă spate în celelalte niveluri) în care din un a se arde înțelegerea faptului că forma este constituită din cele lipsite de formă și că, de fapt, acestea sunt una și aceeași. Dar, până să survin această înțelegere, forma îi săsi căsă nu e o distragere și o întârziere, fiind recomandabil să fie evitată.

Evitarea distragerilor formei

Multe dintre învățăturile spirituale care sunt exprimate într-o formă conduc în mod frecvent la ceea ce poate fi denumit în mod cel mai adecvat prin termenul de "compunere astrale ale conștiinței care, desi pot fi în sine seducătoare, infinite și plăcute, nu conduc la iluminare.

Forma consiliiază sluză exstentei unui căutător afla pe un fel de drum care are indiciatoarele, borne și chiar, gliz, spiritali poziționați de-a lungul acestuia.

Planurile astrale, asemenea învățăturilor, pot fi cauzate la stă planuri inferioare (iaduri), planuri intermediare

automate și determinate de condițiile locale, nu numai de o nevoie să fie activă, ci un „clic” interior. Nu na gânduri și intenții sau exstăm în virtutea acțiunii, sau deciziei unui „clic” interior și invizibil. Gândirea și simțirea se petrec fără să știm. Ceea ce se găsește în căutarea unui adevăr mai înalt nu este vreun „eu” personal, ci un aspect al constituirii inesențiale se exprimă pe sine ca inspirație devotivă, dedicare, și perseverență. Toate acestea fiind aspecte ale voinței spirituale. Prin urmare sursa „Autar” sau Sineu este Sineu însuși care realizează procesele necesare în virtutea propriilor sale capacități care sunt facilitate de Gratie.

Un alt exemplu. Carozitatea este o calitate care există fără a fi activată de vreun „eu” personal sau de vreo decizie. Carozitatea, am putea spune, este o calitate independentă și impersonală a constituirii universale prezentă în regnul animal. Nu e nevoie de un „eu” pentru a fi caroză. Nu există nici vreun „eu” personal care să se decizie prețuirea oricărui gând, oricărui acțiune și oricărui sentiment cu pronunțarea „eu” nu este de fapt o convenție de limbaj. Ne putem referi la sine ca interior personal, doar ca la un term. În cursul evoluției spirituale există stadii în care, atât mintea cât și corpul par a fi asemeni terților (pentru anumite perioade de timp). Corpul și vade de treburile sale de parcă ar juca într-o pesă mintea vorbește ca și cum ar fi înștită de un sine interior personal care să o ghideze. Nu există vreo „cauza” interioară în spatele gândurilor, nici vreo „faptă” în spatele acțiunilor, nici vreo „cauza” a sentimentelor. Atunci când se întâmplă aceste lucruri, căutarea se petrece de la sine și apare ca o focalizare a atenției. Toate aspectele și căutările corpului și sufletului se concentrează de la sine și se energizează una pe cealaltă sub direcția generală a voinței.

Voința ca instrument

Natura carozivă a activității noastre în viață este o focalizare fructuoasă pentru evoluția spirituală. Prin urmare mintea noastră să facă un lucru sau altul, dar să nu se retragă. A

incerca să ne controlăm mintea este un deziderat inutil, care seamănă cu o pisică ce aleargă în jurul cozi. A încerca să ne controlăm mintea e o acțiune care deja implică, pe de o parte, dualitatea „celui ce controlează” și a „ceea ce este controlat” și, pe de altă, dualitatea între controlul și ceea ce trebuie controlat și „cum” anume trebuie făcut acest lucru.

Singurul spațiu din care ne putem adresa minții este cel al calității născute voință. Putem localiza această zonă fără prea multe dificultăți. În vreme ce gândurile și sentimentele și imaginerile trec înconjurându-ne prin minte, voința este fixată și retentivă și ăpsată de măsuri. Ea încearcă să persiste într-un fel mai stabil și, prin urmare, mai abordabil. Într-adevăr, voința poate fi fixată, determinată și impasibilă, contrar minții care oscilează ca un fluture nervos. Prin urmare, cel mai profitabil punct din care putem aborda mintea este obținut prin concentrarea și menținerea voinței asupra sensului Sineu. Voința este mai stabilă, dar numai cu încetul și în mod cel mai bine, prin intermediul reflexiei. Este un „clic” care se de la care putem începe explorarea. Voința este mai apropiată de adevărul Sineu decât mintea obișnuită, care e influențată de toate gândurile, credințele, concepțiile, ideile și emoțiile sale fluctuante.

Contemplajia

Aceasta este actul vital cel mai fructuos și mai plin de sens al lucrării spirituale. Cu puțin efort, putem ainge capacitatea de funcționare în lume numai cu întreruperi, momente ale reflexiei și contemplației. Meditația așa cum este de obicei practică este totuși limitată în timp și spațiu și presupune adesea izolarea și încetarea activității. Deși contemplația și reflexia par mai puțin intense, în realitate ele înfruntă obstacolele prin influența lor constantă. Prin urmare, contemplația este un mod de a medita cu nimic inferior meditației în sensul tradițional consacrat al termenului.

Întărirea voinței spirituale

Voința este activată și întărită de devoțiune și răspunde la rândul ei cu inspirația care, prin grație, conduce la luminare. Voința personală se dizolvă în Voința Divină. Știința care conduce la căutarea și investigația spirituală este ar dar divin.

Disponibilitatea de a lăsa călătoria nu poate fi forțată, și nici oamenii nu pot fi învinși dacă acest lucru nu s-a petrecut încă în ei. Nivelul conștiinței lor trebuie să avanseze până în stadiul în care asemenea niște ar fi deopotrivă semnificativă și atractivă. Cel inspirat va depăși toate convențiile obișnuite ale vieții, sacrificând orice stă în calea sa.

Ibuzi le călău des, tenace, sunt relativ fragile atunci când sunt subordonate voinței spirituale. Eul nu este un dușman care trebuie supus, ci numai, un apanaj de obiceiuri ale percepției.

Sinele care activează voința spirituală este să asie, pateri infinite, împotriva căreia călău din care de noua eșua se poate rezista. Acest Sine este asemenea unei magnet infinite de puternic care are capacitatea de a dizolva structura eului, dacă voința spirituală își dă consentimântul. Nimeni nu poate fi credincios pentru progresul conștiinței spirituale, după cum nimeni nu poate fi învinuit dacă acest lucru nu se petrece.

În lucrarea spirituală termenii „este sau sunt” devin în cel mai treptat de termenii „pare că”. Acest fapt ce se petrece datorită creșterii înțelegerii până la gradul în care real zău că percepția nu este decât o mască de ascundere adevărului. Până în momentul revelației realității absolute, este recomandată să considerăm orice cunoaștere ca fiind tulburătoare. Această înțelegere este evidentă așlău, prin folosirea frecventă a termenului „a percepe”. De exemplu, persoana X a reacționat la o amenințare „percepută”.

Apariția acestor înțelegeri constituie o dezvoltare foarte importantă. Este prima noțiune reală a conștiinței și a fiabilității percepției. Creșterea incidentelor sociale a conștiinței limitelor ei, este condusă de o serie de factori. Printre acestea trebuie amintite descoperirile recente în domeniul verdictelor juridice false. (Acest fapt a reieșit clar din

examinarea probelor ADN și a cercetărilor îndreptate spre probatele martorilor și, observat asadar că în realitate, martorii sunt foarte înconșanți în depozitiile lor, fiind predispuși la erori scrise. De asemenea, psihologii au descoperit existența unor falsificări retroactive ale memoriei, ce implicau în arătarea anumitor evenimente în timpul spațiului. Astfel, societatea se alină să deosebească adevărul de falsitate, dar pară acum nu este conștientă de cum anume să rezolve cu adevărat acest lucru.

Voința spirituală este consolidată și activată de iubire, devoțiune și de disponibilitatea acestora să se abandoneze. Iubirea este lipsită de formă, fiind acea capacitate prin care devenim dispuși să ne abandonăm lui Dumnezeu. Călea tradițională a sfintelor din marile religii a fost aceea a adorației, iubirii și slujirii lui Dumnezeu, fie El nemănușit sau manifestat (așa cum au fost mari învățători din viață). Dedicarea și devoțiunea profundă pot depăși orice rezistență și asie, și ce e din urmă, călău înși se va contopi cu ceea ce a născut și a crescut ei.

Meditația

Este recomandată să nărm procesul meditației de la premisa că „eul” este locația în cadrul voinței spirituale. Deoarece voința este formă și posedă înălțătoare ea devine locația unde poate începe progresul. Acest progres înseamnă, de fapt, eliberarea de conștiință, spre conștiința transcendentă a sinelui, care este expresia lui Dumnezeu ca „eu absolut”. Ocultul Realității.

În realitate, ceea ce determină destinul sau karma e voința spirituală. Voința este locul puterii și nu ce se extinde spre minte și zona contactului direct cu Spiritul Sfânt. La nivelul voinței formale, cele lipsite de formă se întâlnesc. Aici, calitățile lipsite de formă ale abilității, recunoașterii, devoțiunii, amănunțit, aspirației și credinței se întâlnesc cu ideile gărzite și amănunțit conflictuale și imaginile minții. În cadrul voinței spirituale dorințele sau obiectivele pe care le considerăm importante și expuse, ca și ale lor lipsite de formă ale iubirii, tărâș și devoțiunii.

Prin intermediul umilinței, păcii și iubirii putem abate duritatea și cele mai bine ancorate sentimente negative, ca răzvrătirea, ura sau ura.

Mielul sine este dizolvat de Sine. Atitudinea vindecătoare a Sineului pentru sine se manifestă prin compasiune, iertăm prin capacitatea de a ierta. Aceasta dispuneabil este de a ne abate duritatea provenită din Grăția lui Dumnezeu, permite puterea lui Dumnezeu ce se exprimă ca Spiritul Sfânt, să ne reconstruiască înțelegerea și, prin acest mijloc, să analizeze domeniul percepției și duritatea sa sufletească care constituie sursa oricărei suferințe. Disoluția dualității constituie darul suprem al lui Dumnezeu, pentru că din viața și sa fundare etică a suferinței și deopotrivă însăși capătul de a suferi. Suferința nu este posibilă în lumea non-dualității.

Dogma

Calea către Dumnezeu, prin noi-duritatea constanței, nu implică nici dogmă sau sistem de credință. Aveți la dispoziție suficiente informații și acțiuni care pot fi verificate prin intermediul propriei noastre căutări și înțeles. Este crucial să progresăm, în special dacă suntem dedicați în căutare în această viață. Valoarea oricărei informații poate fi calibrată foarte ușor. De asemenea, vom descoperi că ori de câte ori vom căuta o informație, vom învăța ceva în plus.

Diete, ritualuri, exerciții, tehnici de respirație, mantră și simboluri

Nici una dintre acestea nu sunt obligatorii. Este util să reținem faptul că religiile au propriile lor programe și limitări. Calea spirituală către Dumnezeu este unică. Nu este de exacerbat lucrul cu „practica religioasă”. Religionele au să exagereze importanța evenimentelor istorice și geografice unde au avut loc acestea.

Iluminarea se petrece în momentul prezent, aflându-se în atare timpului, istoriei sau geografiei care, prin urmare, sunt irelevante. Teologia se ocupă de nivelul 400 al conștiinței, iluminarea se adresează însă nivelului 600 sau nivelelor superioare acestuia.

Despre muzică, parfumuri sau frumusețe arhitecturală

Acestea sunt inspiroare și ne ajută să intrăm într-o dispoziție spirituală și într-o atitudine smerită. Ele ne ajută de asemenea să nu ne mai concentrăm atenția asupra conținutului gândurilor. Frumusețea este nădărmare și ea trecează în traseele și perioade ale nivelului 500, adică la un nivel apropiat de perfecțiune.

Care este esența practicii spirituale?

Activarea prin intermediul inspirației deducate și deciziei voinei a acestor aspecte ale conștiinței, care dobândesc progresiv capacitatea de a se autoactiva. Ele sunt consolidare de compasiune, devotație, umilință și disponibilitatea de a ne abate duritatea, necondiționare. Percepția se transformă apoi în viziune spirituală. Această evoluție evocă un răspuns al puterii din nivelele superioare ale conștiinței pentru că este necesară o mare putere pentru a depăși „gravitatea” etică păcătoasă și obținut percepțiile ale acestora. Actul de adorare constituie deopotrivă o implorare și o invitație adresată acestor energii superioare pentru a ne ajuta în strădania noastră spirituală.

Ce se poate spune despre viața cotidiană?

Are loc o schimbare a a lor lor, de la realitatea imediată spre un nivel spiritual de durabilitate tuturor acțiunilor. O plimbare într-un context diferit. Obiectivul fundamental al vieții este

schimbă, evenimentele vieții primesc o semnificație diferită, ca și cum ar fi plasate într-o altă dimensiune. În cele din urmă, concentrarea nu se mai axează asupra conținutului trecutului și asupra prezentei Conștienței Îisus, care este interioară, liniștită și lipsită de orice mișcare. Deodată, semnificația „de eu” se depășește ce pe conținutul pe context, care constituie „eu” universal al Sinelui.

De ce este oare necesară „munca” în strădania spirituală?

Ne putem gândi la „eu” ca la un set de obiecte înrădăcinate ale gândirii ce sunt rezultatul antrenării ca spațiu energetic rezizibil care dobândește conștiința umană. Este deveni consolidat prin repetiție și prin consensul societății. O altă consolidare a acestora provine chiar din folosirea limbajului. A gândi într-o limbă constituie o formă de autoprogramare. Folosirea prefixului „eu” ca subiect și prin umplere drept cauză iminentă a oricărui lucru constituie cea mai gravă eroră care creează auto-negativitate cea a subiectului și obiectului.

Pentru a depăși gravitatea gândirii și credințelor false este necesară lucrarea de înălțare a decalului vibrațional spiritual și pentru a depăși gravitatea conștiinței. Acest lucru include refuzul de a accepta presupuneri și a imagini eronate, ca pe o realitate și depășirea accentuării asupra unei întelegeri superioare.

Într-o mărime de vizibilitate mai puțin de compasiune asupra vieții noi să se potriveze de alt statul spiritual înalt, o mare a altă compasiune și înțelepciune și de a evita compasiunile negative. Acest lucru potențează discernerea progresivă a unor atitudini și obiceiuri ale gândirii mai potrivite.

La ce folosesc rugăciunile?

Rugăciunea este un act de unitate. Pentru o viață înfăptuită ale conștiinței, rugăciunea este o încercare de a „prin” ceva pentru sine sau pentru alții, ca de exemplu o muncă sau o

lucru de muncă și creșterea dintr-o boală sau alte lucruri speciale. Odată cu progresul pe scala conștiinței, dispare și creșterea intenției de a-l controla pe Dumnezeu, iar actul rugăciunii devine o dedicare și nu o cerere. În război, ambele părți se roagă să învingă. Odată cu progresul conștiinței și, implicit, cu schimbarea accentuării de pe egoism pe a altruism, calitatea rugăciunii se modifică și ea este dorința de a deveni un servitor al Domnului și un canal de transmitere al Voinei Sale, fără a încerca să specifice cum însă cum ar trebui făcut acest lucru.

Mar când decât cerere rugăciunea devine abandonare. Mulți copiii își pierd credința în Dumnezeu, pentru că în orice rugăciune cerere cer anumite lucruri și apoi sunt dezamăgiți când respectivele cerințe nu se și împlinesc.

Care este puterea vindecătoare a rugăciunii?

Tot ce înseamnă vindecare provine de la Dumnezeu. Pe scala conștiinței, subiectul calibreză la nivelul 500 și apoi la nivelul 540. Necesitățile de calibrare la 540, care constau în același timp și în necesități. Puterea vindecătoare a rugăciunii constă în faptul că ea cântă să înlocuiască negativitatea cu un câmp energetic situat la nivelul 540 sau la un nivel superior acestuia. Unele organisme spirituale creează cel puțin la nivelul 540 și, prin umplere, oferă un câmp de energie vindecătoare ce este capabilă să realizeze „miracole”.

Ce anume este un miracol?

Dacă un eveniment se petrece în afara domeniului explicabilului sau dincolo de expectații la cauzalitate, care s-a dezvoltat în paradigma newtoniană, este numit miracol. Este o eveniment care este realizată prin îndepărtarea impedimentelor negative și, prin urmare, poate implica abandonarea sistemelor de credință (cum ar fi „genul lui „este imposibil” sau „e nemoral”) sau a principiilor

vedere ale celui. Pentru cei ce au atins nivelele superioare ale conștiinței, nu numai că miracolul este în loc comun, dar el constituie cursul firesc al evenimentelor și devine continuu. Miracolul provine din creație și nu din cauzalitate.

Principiile spirituale

Atitudinea

„Că ea” progresul spiritual prin constanță este de fapt, una singură. Căitatea sa principala este una a atitudinii, anume aceea de a nu trăi viața ca pe un joc în care poți acumula bunuri și privilegii ci ca pe una în care avem ocazia de a învăța ceva chiar și din cele mai mici detalii. O atitudine spirituală ne va face să fim prietenoși, amabili și bine intenționați față de tot ce ni se întâmplă în viață. Ne vom surprinde că exaltăm să călămțim mai peste o sursă a furtunii, și asta nu dintr-o constrângere sau regulă religioasă, ci din conștiința superioară a valorii omarelor, toată de viață. Vom descoperi că toate animalele sunt de fapt niște indivizi a căror dezvoltare depinde de o atitudine de respect și atenție. Chiar și plantele sunt conștiente de faptul că le iubim și admirăm.

Smerenția

Aceasta este în esență o atitudine, o constanță a limitării noastre și a puterilor. Există o constanță crescută a faptului că viața este tratată prin percepția că ceea ce se întâmplă este în primul rând ceva ce ține de atitudine și percepții decât o realitate exterioară a autoexistenței.

Disponibilitatea de a trece cu vederea și de a ierta

Dacă vrem să devenim niște studenți spirituali serioși, va trebui să renunțăm la tendința de a fi cei ce iudicăm și să ne concentrăm să controlăm conduca și schimbăm lumea, creșterea noastră depinde

despre orice. Un student spiritual serios nu mai este obligat să continue aceste activități. Ci dimpotrivă, să se întoarcă spre justitia divină. Dar fiind că mintea nu are nici o idee despre ce este de fapt realitatea, renunțarea la aceste activități va constitui o lășurare și va aduce sfârșitul unei întregi serii de vinovății. Este, prin urmare, foarte util să renunțăm la căderea la tot sorul de „cauze” sentimentale ale opresiunii și vinovățiilor. Fiecare persoană în viață face altceva decât să se împingă încoace propriu destin și să permită oricui să facă acest lucru. Privind cu putere detașare vom observa că majoritatea oamenilor agitează melodiile proprii și ale

Observarea oamenilor

Înfățșarea fizică constă în o mare amăgire. Majoritatea oamenilor nu văd că nu este adevărat, dar nu sunt ochii adevărați. Din punct de vedere emoțional, majoritatea oamenilor sunt încă niște copii. Eternitatea și a rudinei predominante la gradinită și pe teritoriile de joacă în viața adultă dar sunt ascunse sub masca unei terminologii mai pompoase. În majoritatea oamenilor se găsește un copil care nu face decât să imite comportamentul și rolul unui adult. Căpșul din interiorul nostru, despre care auzim atât de des, nu este deloc numai în interiorul nostru, el este de fapt foarte vizibil.

Am văzut cum creșterea este pretutindeni de identificare și copiază ceea ce consideră că a fi nu este decât o imitație a stilului unui adult. Cu toate acestea, cel care face acest lucru este copilul și nu adultul. Prin urmare, ceea ce vedem noi în viața de zi cu zi sunt niște oameni ce acționează în baza unei proprii scenarii care se identifică asemeni unui copil. Copilul este asemenea majorității animalelor, da de la ovada de curiozitate, autocompătimire, gelozie, invidie, competitivitate, zbucniri de mânie, izbucniri emoționale și resentimente ura, învidii, dorința de a fi în centrul atenției și a aduna atenție, suspiciune învinovățirea celorlalți, refuzul responsabilității, căutarea favorurilor, colectarea unor „lacrimi”, înfățișare și așa mai departe. Toate acestea sunt atribute ale copilului.

Dacă vom observa activitățile zilnice ale majorității adulților, vom înțelege că nimic nu s-a schimbat cu adevărat. Această înțelegere nu este mai curând unei atitudini de toleranță și compasiune decât uneia de condamnare. Încăpățanarea și opoziția, care sunt caracteristice copiilor de doi ani, continuă să domine personalitatea și la o vârstă venerabilă. Odată una - în ceea ce privește comportamentul - oamenii reușesc să treacă de la copilărie la adolescență. Aceștia devin eterici, căutătorii și senzaționiști și cei ce și provoacă destinații, fiind preocupați de corpul lor, de trunchi, furturi populare și cucceri sexuale și romantice. Există o tendință de a deveni atrăgători, seducători, strălucitori, eroici, tragici, tristați, dramatici și fisticheți. Din nou, ceea ce este exteriorizat este o mișcare a conștiinței, dar de data aceasta a unei copilării ce trece în adolescență. Copiii din noi, este naiv și impresional, ușor de programat și ușor de sedus și de manipulat.

Curiozitatea cu privire la natura conștiinței

Dacă ne fim curiozi cu natura conștiinței, este ușor să încetăm să lucăm în fața de noi oare și alături exterior ca și interior. Chiar și în cele mai favorabile circumstanțe ale sa, viața omenească este foarte dificilă. Frustrări, întârzieri, pierderi de memorie, impulsuri, stressuri de toate felurile și toate celelalte copresese individului. Adesea, lăcrimele depășesc capacitățile și, în plus, viața se află sub presiunea timpului. Se va observa că oamenii sunt foarte aserțiunți din punct de vedere al eului lor.

Mintea este moștenită. Ea are un creier condus de gene cromozomi și un set de personalitate determinat din punct de vedere genetic. Cercetările au arătat că multe dintre caracteristicile majore de personalitate sunt prezente deja de la naștere.

De fapt, puțini oameni ar putea fi diferiți de cum sunt. În vorbă de minoritatea oamenilor ce caută autenticitatea și creșterea spirituală. Acest lucru este astăzi unul dintre cele mai

posedăm o mare capacitate autodidactică sau o credință sinceră că suntem în viață și că nu trebuie decât să suntem singurii care avem dreptate și procedăm corect. Oamenii sunt foarte bine așa cum sunt și toate problemele sunt cauzate de lumea exterioară, de egoismul și nepriceputa celorlalți.

Căutați să oferiți iubire mai curând decât să primiți

Majoritatea oamenilor cred că iubirea este ceva pe care-l primești, că este o emoție, că trebuie să o meriți și că, cu cât dai mai mult, cu atât vei avea mai puțin. Adevărul este că lucrurile stau exact invers. A iubi este o atitudine care transformă experiența noastră cu privire la lume. Devenim recunoscători pentru ceea ce avem și nu așteptăm. Ne exprimăm iubirea atunci când recunștem meritele ce ni-a dat și contribuția pe care viața și confortul nostru la iubirea noastră este o emoție care ne face de a fi și de a ne raporta la lume.

Evitați să vă creați dușmani

Oare nu cad în capcana de a dori să fie chit sau de a se răzbuna? Ei se crează dușmani și animizări. Acesta împiedică o viață pașnică. Nimic nu are nevoie de dușmani. Ei se pot răzbuna în moduri rele, aducând astfel consecințe nefaste. Nici un conflict nu este câștigat și persistă în viața care pierde.

Cea mai mare parte a violenței domestice constă în răspuns fizic la o provocare verbală. Cu toate acestea, în cadrul societății noastre, victimele au rareori asupra lor responsabilitatea provocării, tentației sau proferării insultei.

A accepta întotdeauna responsabilitatea pentru tot ce se întâmplă și a evita să devii o victimă - iată o atitudine ce servește progresului spiritual. Dintr-un punct de vedere superior, nu există victime. Nimeni din ce există în lumea aparentă nu are puterea de a crea ceva.

Poziții dure nu conduc la creștere spirituală. Chiar și în cazul în care sunți „corect” sau „justificat”, un căutător spiritual nu și le poate permite. Trebuie să renunțăm la luxul răzbunării sau la sentimentul de mulțumire că „s-a făcut dreptate” atunci când un presupus criminal este executat. Nu putem viola principiul spiritual al esertății fără să plătim nici un preț. Căutătorul spiritual vede dincolo de fațade și prin urmare renunță la tot ce este judecător sau de jurat. Nimeni nu scapă complet nepedepsit, așa cum protestează indignați oamenii.

Prin intermediul kresalogiei, putem afirma că nu o forțămă de univers nu este perfectă. În mod iterat, fiecare ființă este numărat. Fiecare vrabie cazată este observată. Totul este înregistrat pentru totdeauna în câmpul conștiinței.

Renunțati la vinovăție

Vinovăția este o încercare de a tranzacționa salvarea de a manipula pe Dumnezeu și de a obține iertarea prin suferință. Această atitudine provine din interpretarea greșită conform căreia Dumnezeu este un mare război care încearcă să depășească. Noi credem că vom potoli mâna sa iustificând prin durerea suferința și penitența noastră. În realitate, există o singură „metodă” adecvată pentru greșelile noastre și aceasta este schimbarea. Nu o să condamnăm ceea ce este negativ, să alegem ceea ce este pozitiv.

A progresa și a face schimbări cere mai mult efort decât a se simți vinovat, dar este un răspuns mult mai potrivit. Observăm, privind scula conștiinței, că vinovăția este plasată în jesul acestora. În timp ce Dumnezeu se află în iarfă în consecința a ne complăce în vinovăție – situându-ne astfel la baza scărilor conștiinței – nu e niciun o atitudine care ne va duce în vârf.

Smerența înseamnă să înțelegem faptul că propria noastră viață este o evoluție a conștiinței spirituale. Învățăm să spunem: „Pare o idee bună pe atunci” – iată probabil primul pas pentru a corecta orice comportament din trecut. În

cazurile în care s-a achiva necontextualizăm și respectivul comportament nu se pare o greșeală. Totuși, dacă alinații nu sunt indeceni intrinsec, pentru că aceasta este natura conștiinței, atunci așa este și sinele căutătorului spiritual.

Pe lângă renunțarea la vinovăție este foarte util, de asemenea să renunțăm la ideea că păcatul are o realitate. Iertarea este congenitală, păcatul este o greșeală. O mare parte din ceea ce oamenii numesc „păcat” este doar un atașament pentru ceva, o manifestare emoțională a copilului din noi. Cel care imită „furia”, înseamnă „furia” și „păcatul” este alături de ceva altceva decât copilul. Prin urmare, păcatul nu este altceva decât înșurțare și ignoranța adevăratei naturi a conștiinței.

Odată ce valorile spirituale încep să se afunde pe cele lumesti, tentațiile se diminuează și eroarea e mai puțin probabil să se întâmple.

Disponibilitatea

Aceasta este piatra de temelie a oricărui progres spiritual și, de asemenea, a succesului. Înseamnă să abur depășim orice rezistență și să ne împlinim într-un procent de 100%. Neplăce ea este o consecință a rezistenței și apare când rezistența e depășită, ea este alăturată de sentimente de putere, încredere și bucurie.

În viață, face ca să existe în primul rând rezistența care devine un blocaj. Atunci când acest este depășit, strădanul devine lipsă de efort. Atunci ating adesea a ceea ce descoperim și a se face și cei ce practică o muncă fizică există o eliberare bruscă și neașteptată a unei energii imense o mirare într-o stare aproape iluminată, până de pace și liniște în care totul se desfășoară de la sine. O balerină extenuată sau un muzicant istovit sunt mai aproape de a-și descoperi pe Dumnezeu decât cred. Conștiința prezentei lui Dumnezeu este precedată de abandonare.

În filosofia Zen se spune că răul și adu sunt despărțite de un singur valimeu. Adesea, în abisul disperării se întâmplă ca eul să se îndepărteze. Astfel orice criză poate fi transformată într-o oportunitate pentru descoperirea spirituală.

Înțelegeți că „adevărul” depinde de context

Adevărul este relativ și nu absolut. Orice adevăr își păstrează calitatea de adevăr numai în cadrul unui anumit nivel al conștiinței. De exemplu, este recomandabil să renunțăm dar, mai târziu, ajungem la un stadiu unde înțelegem că nu e nimic de renunțat. Nu există un „altă” care trebuie renunțat. Elul fiecăruia dintre noi este la fel de real. Percepția nu este o realitate.

Non-atașarea

Aceasta este o atitudine de retragere din fața necertămintelor emotionale din afacerile lumesti. Ea conduce la înțelegerea și pacea interioară. Este sprijinită prin refuzul seducției emoționale exercitate de problemele și părerile altor oameni. Implică, de asemenea, o disponibilitate de a permite lucrurilor să se rezolve problemele și să-și găsească destinația. Împlinirea reacțiilor și intervenția ar trebui lăsată neatințată până când apar o chemare diferită.

O „persoană bună” este în viața sa numai ceea ce este însă altceva. Nu suntem responsabili pentru efortul nostru și nu pentru rezultatul acestuia. Nu este de Dumnezeu și de un vers.

Non-atașarea nu este însă o detașare. Cu indiferența, respinge ea sau detașarea. Neînțelegerea conform căreia se presupune că este necesară o cultivare a detașării conduce adesea la pierdere sau apăsare. Prin contrast, non-atașarea permite o depășire a preocupărilor la viață fără a încerca, însă să controlăm rezultatele acestora.

Acceptarea

Acceptarea este marea vindecătoare a disputelor, conflictelor și supărilor. Ea corectează, de asemenea, dezechilibrele noastre ale percepției și elimină durimile sentimentelor negative. Totul servește unui scop. Și totuși înseamnă că recunoaștem și acceptăm faptul că nu putem controla

toate evenimentele și întâmplările. Acceptarea nu înseamnă pasivitate, ci non-poziționalitate. Dezvoltarea unui eu spiritual poate fi evitată prin înțelegerea faptului că progresul spiritual este rezultatul grației divine și nu al strădanilor noastre personale.

Evitați falșii guru

Acest lucru nu poate fi ignorat niciodată. Inițiatul spiritual naiv este atras cu ușurință în capcana de reputația unor persoane spirituale sau de carisma deosebită a unor maeștri. În lipsa conștiinței spirituale din stările avansate ale conștiinței, căutătorul spiritual nu are nici un mijloc de ghidare și astfel populiatarea unor pretinși inițiați îi poate înșela judecata.

De fapt, în acest moment al istoriei noastre nu există nici măcar un singur instrument pe care să ne putem baza ca adevărat. Cu excepția testării sinestezice care redă cu acuratețe adevăratele calități ale nivelului conștiinței unui învățător unei organizații sau ale unei învățăturii. Nu se sunt impresionați de pretinsele lor că ar poseda puteri supranaturale și trăsături paranormale, de titluri și de hainele ieșite din comun.

Fiindcă adevăratul învățător este smerenia, simplitatea, iubirea, compasiunea și pacea. Nu există nici o obligație financiară în simbolul transferului adevărului de adevărat. În acest nivel al puterii sau acumulării materiale nu mai au nici o importanță.

Pentru adevăratul învățător este relevantă dacă oamenii devin adevărați sau se alătură unui grup sau o organizație spirituală. Totuși sunt complicități în înșelăciunile grupurilor spirituale. Se evita dezvoltarea oricărui cult al personalității. Un adevărat învățător nu are nici o dorință de a-și controla pe cei înșiși, prin urmare, nici vreo aplicare spre coerente sau pe cei înșiși. Un adevărat învățător va încerca cu atât mai puțin să controleze învățătura sa cu forța, decât înșelătorii care fac acest lucru. Prin urmare, adevăratul învățător este un om simplu și sincer. El se adresează întregii umanități.

Evitați învățăturile false

De cele mai multe ori este recomandabil să recurgem la metoda kinesologică pentru a tria cărțile dintr-o bibliotecă spirituală. Puneți cărțile care induc slăbirea tonusului muscular într-o parte și pe cele care vă întăresc în alta. Este un procedeu deosebit de instructiv.

Este foarte important să ne reamintim că gradul de conștiență a căutătorului și capacitatea acestuia de a deosebi adevărul de falsitate constituie în fapt un personal. Există, de obicei, cărți atractive, dar neavante. Există denumări de domenii și universuri astrale, fiecare cu proprii să învățatori, măști ierarhice spirituale și sisteme de creștinism. Multe sunt foarte stranie. Creduli pot fi cu ușurință prinși în capcana acestor doctrine fascinante și esoterice. Cu toate acestea, căuștorii, urmându-și vașcămintul că stadiul alim nu poate fi atins prin interiorizarea nivelului forme..

Multe oameni cred că ar trebui să se implice în străcama spirituală dar sunt plinși de toată paropia de ritualuri, cerințe, sacrificii, obligații, sermone, câmpuri, dogme și contribuții bărești. Toate acestea parându-le să a fi p en complicate. Une e grupuri spirituale insă a chiar ca ap cantul să fie „măi al” și să treacă prin ceremonii stranie, să se angajeze angajamente și contracte. Aceste grupuri au ceremonii cu as stea obligatorie, cursuri de pregătire și multe taxe. În realitate nu există nimic. Ardea să ne alătmăm nimeni de făcut sau de studiat. Nu ex stă reguli, reglementări sau pretenții. Nu există nici o valuri sau și ur vestimentare stranie. Nu sunt necesare nici exerciții de respirație sau poziții ciudate.

Multe grupuri new age sunt mai pu n pretentive, dar se bazează pe surse greșite de informații. Există, și în cazul acestora, un accent asupra stărilor vestimentare stranie, detelilor ciudate, purtării a tot felul de antisoare și simboluri, asupra cărților de ghid, meditațiilor, incantațiilor și mantrilor. A foarte bine să ne ferim și să evităm orice manipulare a câmpurilor de urină, viziunilor mistice, câmpurilor de energie mistice, semnelor, și a „învățăturilor” secretelor. Une e

Există unii oameni în arigă anumi e instructori speciali primite de Dumnezeu, dar op viciuă nou-se profeti și vizionari. Putem vedea lesne adevărul tuturor acestora, recurgând la un simplu test kinesologic.

Toate aceste distrageri se bazează pe formă și pe neobișnuit. Intregul domeniu pretins spiritual ia aerul unei atmosfere de carnaval, cu referinți la raze spațiale, OZM-uri, extraterestri, și profeti cu privire la ziua judecării de apoi. Toate acestea aspecte sunt în mod cronat etichetate ca spirituale și induc tendința de a le și considera astfel. Putem fi ușor indusi în eroare de acest „astral” pe care îl credem „spiritual”. Întreaga cultură new-age devine îndrăgostită de un nesfârșit al de măști și figuri legendare. Majoritatea, Arora însă, nu ar reuși să treacă testul kinesologic. Cercetările au arătat că aceș e persoane au renunțat la integritatea lor spirituală de dragă „grandor” și al pteru.

Despre natura lui Dumnezeu

Introducere

Deși poate părea că nimeni care, înaintea lui, or, aspirante la spiritual în este de folos să știe câte ceva despre destinația sa pentru a evita să fie indus în eroare. Adesea, eroarea este agresivă și se răspândește cu repeziciune în rândul maselor de oameni care, pe lângă faptul că uităază concepțe eronate, le și propagă laiește mai departe abătând și pe alți de la arătul cel drept.

A l cunoaște pe Dumnezeu prin intermediu experienței directe nu este o situație întâia de prea des. Iluminarea este un proces extrem de rar în cifre statistice, se poate spune că o atinge un singur om din zece milioane. Adevărații învățați sunt puțini, dar lumea abundă de poezii și preținși învățați. Dacă masele ar fi conduse în direcția corectă, sfîntenia și salvarea ar constitui loc comun. Dar nu sunt. Biblia a spus: „Nu puneți pe nimeni deasupra propriei voastre judecări. Unu-și numai învățătorii adevărați”. Călea adevărată este simplă și directă.

Calitățile divinității

Aceste informații sunt importante mai mult pentru a se înțelege ceea ce nu este Dumnezeu. În forma neînțelegerii și distorsiunilor la care e supus adevărul (din cauza greșelilor acceptate de culturi și a proiectării percepțiilor antropomorfe ale acestora), mai te religii nu fac decât să ne arate lucrul ceea ce

nu este Dumnezeu. A ști într-adevăr, ce este Dumnezeu, înseamnă a dispune de un instrument care să poată ca tota viața de adevăr înseamnă a fi foarte bine pregătit pentru ceea ce vine, poate fi o călătorie sau un proces dificil.

Dumnezeu este prezent pretutindeni, în orice loc și în orice timp. Dumnezeu nu se află în nicio parte (cum ar fi un raționale, distanță), nici în nimeni, pentru a putea fi alina numai atunci când și dacă mergem în ceruri. Astfel, Prezența lui Dumnezeu este în orice moment - la dispoziția oricui. A înțelege acest lucru este un aspect de înțelegere de conștiință. Se spune că fara ajutorul unui guru, mântuitor sau avatar, această conștiință este puțin probabil să survină în timpul vieții noastre obișnuite, ceea ce poate fi adevărat.

Dumnezeu este dincolo de percepție, dualitate și porționalitate. Dumnezeu este unul și unic, nu are părți. Dumnezeu este mai presus de toate contradițiile (ne gândim la elul său căstiga și pierdere). Asemenea Soarelui, Dumnezeu strălăcește în mod egal pentru toată lumea, nu este la Dumnezeu nu e rezervată celor câțiva puțini. Și deși în viața noastră experimentăm în mod direct abstracția lui Dumnezeu prin toate lucrurile pe care le experimentăm adevărat de ceea ce este în mod egal de natură sau de simțurile noastre preferate. Căci la care experimentăm prezența lui Dumnezeu variază de la o persoană la alta, în funcție de nivelul conștiinței fiecăruia.

Prezența lui Dumnezeu constă în conștiința păcii în sine și, subliniind, este complexă și profundă și nu se poate descrie total în viața noastră obișnuită. Sa este atât de puternică, că, dacă dăruie orice "non-natură" păstrată încă de cu rezidență.

Asemenea viața este retribuit de conștiința că sa apară ce nu e atenuat nici cum de peste care înălță prezența lui Dumnezeu este dincolo de orice formă. Și asemenea spațiului, ea este în mod egal prezentă în toate obiectele.

Ceea ce este omnipotent, omniscient și omniprezent nu poate fi vulnerabil la amenințări sau la suferințe emoționale. Astfel, Dumnezeu nu e defel inclinat spre răzbunare, rădăcină, violență, vanitate, egoism sau vreo nevoie de iubire sau plăcimente. Beneficiarul adorării este el.

Dumnezeu este tot și absolut complet și nu are nici un fel de nevoi sau dorințe. Dumnezeu nu e nici nemulțumit, nici săpărat dacă n-am auzit niciodată de el sau dacă nu credem în el.

Multe dintre descrierile vechi ale lui Dumnezeu sunt reprobabile, netinând în realitate altceva decât plăsmuri ale proiectării de teamă și vinovăție ale omului. Prima viziune creștină că orice furtună înseamnă că Dumnezeu e mâniș și că trebuie să faci sacrificii pentru a-l calma. De asemenea, erupțiile vulcanilor erau puse pe seama mâniei lui Dumnezeu. Eu pretinde explicativ și cauză „cauzele”. Prin urmare, Dumnezeu fusese redus la „cauza” even-mentelor terestre ce gei erau teamă (cum erau, de exemplu, cutremururile, foametea, inundațiile, epidemia, furtunile, seceta sau boala). Dumnezeu era considerat mare război, dar și marele răsplător. Așa au apărut miturile, zei, cu toate descrierile lor atât de diferite din tradițiile culturale din cadrul cărora au provenit aceste mituri. (Dezastruri naturale sau petrecut încă înainte ca omul să apară pe planetă)

Dumnezeul străvechi este o proiectie a energiei lui asociate în mod tradițional cu chakra splinei. Zei splinei, constituite într-adevăr în unele concepții foarte greșite, fiind responsabile de ascensiunea și trăsăturile fizice și psihice străvechi, s-a presupus fiind testări psihologice generează schimbarea tonusului muscular al subiecților. Acești zei străvechi constituie reprezentări cemonice ale fricii, urii, invidiei, geloziei și războiului. Cu toate acestea, teama de „mânia lui Dumnezeu” a lui Dumnezeu a rămas până azi una de cea mai puternică și larg răspândită.

Pe de o parte, am putea observa faptul că ideea de justificare nu este decât o variantă arbitrară a porționalității, iar pe de altă parte, că un Dumnezeu „altruist” și atemporal nu poate fi supus unei limitări emoționale ca mânia.

Dumnezeu nu e vătămat de faptele noastre rele și, prin urmare, nici nu e incitat de vreo dorință de răzbunare. Cu toate acestea, mai nou, Dumnezeu crud repressiv și care recurge adesea la pedepse este foarte greu de eradicat din gândirea noastră. Dumnezeu este învinuit pentru tot ceea ce, în realitate, nu este altceva decât un produs al sufletului însuși. El și noi

altcineva - constituie sursa vinovatiei pe care o anterioară
condamnare și inventarii tuturor afecțiunilor. Insa, cu câtă se
salveze, transferând toată vinovata asupra lui Dumnezeu. Si face
acest lucru trans. omându-l pe Dumnezeu în contrariul său. Zis
vechilor religi sunt adevărat demon. În realitate, Dumnezeu
ar putea fi manipulat într-o asemenea măsură încât să devină o
crimă, sau o victimă. Dumnezeu nu e co-dependent și nu
nevoare și nu suferă nici de grandiozitate, nici de psihoză
paranoică

Ceea ce este atotștitor și atotprezent înregistrează totul.
Conștiința detectează și înregistrează instantaneu fiecare
eveniment, gând, simțământ și înțelegere și, astfel, este totul
pentru todeauna. Putem verifica pentru noi și alții test kinestolice
că fiecare fir de păr este cu adevărat numărul, observat și clasat
de către Conștiința în mintă însăși. Acestă conștiință este
personală și autotată și are o unitate ca și în orice minuscule
constanțe. Dumnezeu nu are o unitate personală în toate acestea și
nici nu reacționează. Dumnezeu nu se supăra și nu e ofensat
de ficte și inșertitudine sau ipso a bătăii, gust de care dămoniat de
des dovadă. Mila și iubirea lui Dumnezeu e dincolo de
orice concepte și din total timp câtă în în viața
evenimentelor lui. Dumnezeu nu este găsirea unei căi
în infinitate nu există vreun "râu" la care să se reacționeze.
Dumnezeu nu e nicădă nicădă. El nu poate fi ezat și pu
amare, nu e încercat de nici un fel de dorință de răzbunare.

Experiența lui Dumnezeu e inaccesibilă cu orice e unitate
de percepție și se ocure de concepte, sentimente și formă. El nu
non-material, Dumnezeu este nedetectat de raze și
spectrometre sau pe oală fotografică, cântoare. Ceger,
detectoare de metere sau detectoare cu ultraviolete sau infraroșu
(care constituie instrumentele pe care le au investigatorilor
paranormali aflați în căutarea „spiritului”).

Iubirea lui Dumnezeu este reconștinată. Ea nu este nici
arbitrară, nici eferentă, nici rezervată unui număr anume de drepturi
care o mențin. De altfel, înțelegerea adevărată a faptului că Dumnezeu
este nu e înțelegerea toate aceste noțiuni și credințe. Dumnezeu nu
decide, nu are nevoie de știință sau de rapoarte favorabile sau

funcționale. Ceea ce este complet și total, o totalitate a tuturor nu are
vâră capricioasă de a înceta să fie ceea ce este.

Prin analogie, s-ar putea spune că spațiul nu poate decide să
devină brusc non-spațiu. Totul este complet, deosebit de esența
proprie sale existențe. Iubirea nu se poate transforma în non-
iubire, nici Dumnezeu nu poate deveni non-Dumnezeu mai mult
decât poate o profă să devină o non-girafă.

Dumnezeu nu este nici un copil tulburat, nici un până de
nici nu cîștigă șurle, nici nu-i pădeșeste pe cei neascultători.
Într-un univers care prin natura sa este just și autotată librat, nici
o judecată arbitrară nu este necesară. Fiecare entitate
experimentează consecințele propriilor sale acțiuni, alegeri
dorit și sisteme de credință. Ceea ce este complet și just
pasnic și prin de iubire respinge automat ceea ce e neîntâlnit
zgometos și împotriva păcii. Cui experimentează aceste stări
negative în forma inferenței. Prin natura inferenței se vădește o
o creație a creației.

Într-o acțiune, evenimentele, gândurile, deosebite conceptele
și deciziile sunt acționate de un câmp energetic ce poate fi
calibrat. Astfel, prin propriile sale acțiuni, ea se aduce a propriul
său nivel din marea conștiință. Ase entitate imediate,
calitatea impersonală a marelui conștiinței determină în mod
automat nivelul la care se îndăcă respectiv se scutundă cineva.
Faptul că un lucru este ceea ce este conștinat înșiși natura
unversală. Explicarea acțiunilor ecologice și percepției,
pentru a descrie rezultatul automat al acțiunilor este în marea
„judecată” ceea ce constituie o iluzie, exact așa cum explicarea
evenimentelor ce se petrec în lumea materială este atribuită
„cauza materială”.

Dumnezeu nu e limitat de concepte, idei, gânduri sau limbi.
Gratie omniprezenței sale. Dumnezeu include tot Ceea Ce Este
inclusiv gândirea omului. Cesi nu se implică direct în această
Dumnezeu nu se adresează nimănui. O voce tânătoare din ceruri
este în cel mai bun caz, o interpretare a unei experiențe memorabile
proiectată în lumea fizică. Sunetul este o vibrație fizică.
Dumnezeu este atotprezent în cadrul celui fizic. Ceea ce este
fi în lumea nu manipulează încă sonore.

Ființele iluminate nu relatează nimeni o experiență în care Dumnezeu le ar fi vorbit sau le s-ar fi adresat verbal. Acest fapt ar presupune o dualitate - a lui Dumnezeu versus persoana cărui îi vorbește Dumnezeu. În realitate, Dumnezeu și Totalitatea sunt una. Nu există nicăieri o separare între cel care vorbește și cel cărui se vorbește. Multă lume trăiește pe aceeași frecvență cu Dumnezeu prin intermediul unei cunoașterii necesare. Mesaiele presupuse a proveni de la Dumnezeu sunt de fapt de la eul spiritual care, devenind disociat, se proiectează ca o realitate distorsionată. De cele mai multe ori vocea divină nu sunt altceva decât iluzii umane. Ocazional, ele sunt datorate entităților astrale, dintre care unele s-ar putea să fie adevărate.

Prezența înconștientă a unei atenții deosebite denotă repetiții încă o dată - fără un alt motiv ar trebui să existe o dualitate între cel care intenționează și direcția intenției sale. Toate acestea indică reprezentări iluzorii, înțelese bazate pe dualitate și percepție.

Dumnezeu este nondual și complet. Unicitatea și unitatea sunt prerogative greșite referitoare la Dumnezeu provenind din faptul că eul se ocupă de percepție și de formă. De asemenea, această eul îndepărtat este eternizat. Fără cu Puterea.

Puterea este adevăratul câmp gravitațional sau magnetic în cadrul cărui tot ceea ce se petrece constituie consecința aplicabilă și autoînaltă a naturii câmpului însuși. Câmpul nu este egal să atragă și nici nu are reguli diferite pentru obiecte diferite. Câmpul reprezintă egalitatea totală în mod asemănător într-un câmp spiritual de putere. Tot ceea ce există este atras și influențat în virtutea propriei sale constituții sau „grupării” spirituale, vibrației sau câmpului de atracție.

La unele entități sau curi personale sunt respinse de un câmp pozitiv. Mulți oameni sunt în mod sincer atrași de orice este iubitor, spiritual sau binevoitor. O mare parte a oamenilor trăiește cu adevărat în pacea acestor iubiri și binevoitor. Oare nu constituie zolarea și tăcerea pedeapsa supremă?

Se pare că la nivelul 200 al conștiinței are loc o schimbare de polaritate. Fără să conștientizăm nivelul 200 în sus este încălzit pozitiv în vreme ce sub nivelul 200 este răcit negativ. Se poate vedea foarte clar în societate că aceia care iubesc spre

criminalitate sau anihilare de viață și de altfel de același soi în vreme ce aceia care alege pacea și iubirea sunt atrași de oamenii cu același înclinații.

Principiile care sunt evidente și atractive peste nivelul 200 pot deveni niște absurdități respingătoare în nivelele inferioare acestuia (fără adesea chiar ridiculizate). Societățile a căror putere derivă din păstrarea unui nivel de conștiință foarte scăzut în rândurile cetățenilor (cum ar fi pentru a da un exemplu din istoria recentă, societatea Cambodiei) nu chiar poartă politici oficiale împotriva iubirii sau a expresiilor acestora.

Prin contrast, o persoană motivată din punct de vedere spiritual va considera pacea și iubirea drept cele mai importante oportunități. Dumnezeu se află în vârful scalei conștiinței și nu a oaza acestor oameni. Un fapt care devine a fi absurd de simplu și de evident pentru cea mai mare parte a omenirii constituie din nefericire o recunoaștere. De asemenea, un fapt evident pentru cei avansați din punct de vedere spiritual (dar nu și pentru marea masă a omenirii) este acela că puterea creată a adăugat de sus în jos și în invers. Puterea creată și apăsătoare este la Dumnezeu. La neamul nostru posedă puterea creată sau a cauza, și astfel, este imposibilă începerea creată de la forță și materialitate și trecând prin viață să aungă în cele din urmă la o nouă formă. Oamenii nu sunt „cozoni” făcuți de Dumnezeu. Dumnezeu nu are nevoie de ajutor. Și în definitiv, ce anume ar putea să creuze o ființă umană? Dumnezeu este dincolo de orice formă.

Oamenii obișnuiți trăiesc în formele formei. De ce ar fi interesat de lucrurile la care ceea ce este omul poate cîmpire și „apsat de formă”? Nu există nimic care să aibă nevoie să fie creat.

Existența prezentei lui Dumnezeu emană din Esența Divină însăși. Neexistând, în realitate, nici un lucru sau nici un eveniment, nu există nici nevoia vreunei corecții sau intervenții.

Între Dumnezeu și om există o ierarhie de nivele energetice spirituale și câmpuri de putere graduale. Acestea sunt întinse și ne referim la ele ca la Duhul Sfânt, sinele superior, Grădina lui Dumnezeu, îngerii, arhangeli și cerurile. Nivelele de conștiință situată în ierarhia spirituală la valoarea 1000 și chiar peste aceasta reprezintă o putere dincolo de capacitatea imaginată și umane.

Atingerea unui arhanghel este sat de putere și devasta onre, întrucât el este ca paralizat fiind redus la tăcere. Această putere este absolută și totală (Puterea unui arhanghel caltrează la un nivel de ordinul milioane ori). Dacă viața continuă în forma corpului fizic poate dura ani pentru a putea funcționa din nou în termeni lumesci.

Mn. mult. Fecare existență constituie o înșelăciune a Prezentului și fiecare a ei este dintr-o capacitate de a și împingi destinul. Puterea de a atinge experiențe minime (și de a și supraviețui) este oferită de Duhul Sfânt în forma energiei ce ajută împingerea destinului. Și tot prin intermediul Duhului Sfânt revenim la starea de a ne toina (ajacitate) (despre acestea în urma experiențelor amintite, sunt schimbate pentru totdeauna). Mulți an n ei macar nu se poate vorbi despre această „experiență”. Nu există nimeni care să o relateze și nimeni de raportat. Nu există vorbitori și nimeni care să decidă să vorbească. Viața e corectă și propusă de Prezentul. Iuză a ei, vorbire independentă și personală a disparat pentru totdeauna. Probabil că acțiunile anterioare sunt consecințe sau implicațiile unei conștiințe sau unei ane anterioare. Totuși se potrive de așine. Vinta se autoreveliază și îndepătește de așine. Nu există viciu sau se personal care să facă ceva în existență. Nu există gânduri care să gândească, viciu a lor care să acționeze și nimeni în factor de decizie care să decidă. Toate verbele, adjectivele și pronumele devin lipsite de semnificație.

Realitatea lui Dumnezeu

Dumnezeu nu provoacă uragane, cutremure, cutremure, erupții vulcanice, furtuni, fulgere sau averse de ploaie. Acela nu reprezintă decât efecte impersonale ale condițiilor existente în cadrul unui fizic și a universului acestuia. Dumnezeu nu și jese din fire și nici nu înmăcește orase civilizate, cetăți sau grupuri etnice. Toate aceste lucruri s-au întâmplat pe pământ încă înainte de a exista suferință. Dumnezeu nu se manifestă în viața fizică umană, în aupte potrice și rețetele sale în viața fizică

Dumnezeu nu are nici un interes pentru câmpurile de război și nu are dușmani ce trebuie nimiciți.

Necredincioși, credincioși și alte categorii de acest tip, nu reprezintă decât poziționări ale eului uman. Chiar și oamenii sensibili sunt dincolo de asemenea mrimi, ale minții și ale judecății lor acestora. Dumnezeu nu e interesat de loc de credința noastră în El. Cu toate acestea, consecințele vor fi foarte diferite în funcție de atitudinea noastră cu privire la acest subiect.

Iușirea gravitează spre ceruri în vreme ce viața e sortită să se scufunde în oceanul opus. Dumnezeu nu respinge niciuna dintre acestea. Ce se aseamănă se adună, iubirea e a iasă de iubire. Dumnezeu nu întreprinde nici o acțiune împotriva minții și împotriva a minții. Nici sufletul e sau arăse de minții, altele de minții. Se ectia aceasta provine însă din cadrul ei și nu e împușă din afară.

Dumnezeu e dincolo de formă

Este important să recunoaștem faptul că ceea ce este dincolo de formă nu poate fi atins sau atinsul din lămea formă. Prin urmare, implicarea în activități, puterice sau oculte constituie o capcană și o înșelăciune. Acela nu și conduce pe cei așine și prozelitiză la planurile sale. Nu există nici o putere în modelele geometrice, iconice, picturale, statu sau incantate. Orice valoare reală decurge prin înțelegere, dedicare, credință și implicare a credincioșilor. Luarea de naștere (dar bine înțeles, onat) recitatori de mantră, adoratori a obiectelor sacre, amulete ori, însoțitorilor locurilor sfinte, ruinelor din trecut sau a lucrurilor mistice și locuri de pelerinaj, de getul unor Machu Picchu, Stonehenge, piramide, triangle, templele antice, varietăți de energie și toate celelalte. Am putea numi acest lucru „parcurgerea circuitului” dar în cele din urmă tot va trebui să ne îndreptăm atenția spre interiorul nostru „împotriva cerurilor este în voi” a spus domnul nostru Iisus Hristos.

Dumnezeu se autoreveliază și este dincolo de orice formă și în același timp - este prezent și immanent în toate formele.

Dumnezeu este liniștit, pasiv, lăsat, nerăscut, nădăjduitor, prezent, prezent și atotcunoscător în viața ei. Pentru că
Tot Ceea Ce Este Dumnezeu este totuși, complet, sublim, dincolo de timp și spațiu, fără părți, și divizion, nondualist, și prezent în mod egal în Tot Ceea Ce Este, nediferent de Sine. Sigur posibilă este existența. Într-o udată greșelă de traducere și a neînțelegerii, Dumnezeu nu este răscut, nici o băgare de seamă. După cum se poate vedea din propria sa definiție nu constituie o posibilitate.

Prezența este dincolo de orice gând, stare de spirit sau chiar obiecte. Conștiința reprezintă conștiința de Sine care provine din cunoașterea faptului că Tot Ceea Ce Este prezentare nu există nimic de cunoscut despre ceva. Nu există nimic cunoscut și nimic cunoscut, acestea sunt rezultate una și aceiași fapturi starea de Unitate. Obiectul și subiectul se pierd unul în celălalt.

Prezența este încrederea în liniștea, tăcerea și în viața, timp paradoxal, dură cu o simțată înțelegere, acceptare, o coexistență înfinită de timp la un loc. Întotdeauna este un univers care constituie o Creație perpetuă. În prezența lui Dumnezeu dispar iluzii de creație și efect. Prezența nu cauzează nimic, dimpotrivă, tot ceea ce pare a se întâmpla este Prezența.

În Prezență, orice senzație de timp dispărește, fapt care constituie un aspect al experienței. Când se presimțea timpul încetează, timpul este recunoscut ca fiind unul dintre sursele principiale ale tristeții ce însuși este conștiința umană. Sentimentul curgerii timpului, crează stress, presimțire a morții și teamă. Acest stress al timpului acaparează toate gândurile și căutările și totuși, crează iluzia securității și călăuză fărâ. Fiecare acțiune umană se exprimă într-o presimțire a timpului imposibil de redat, mintea căutând constant „cât timp” poate fi „alecat” înecării actului. Acest fapt sfârșeste prin o generație parțială, trăind „într-o stare, victorie, rusine și mândrie”. „Prea mult timp cheltuit cu acest lucru”. „Prea puțin timp alocat respectivelor chestiuni”. „Ar fi multe de făcut dar nu avem timpul necesar pentru acest lucru”. „Timpul va expira”. Până ce senzația curgerii timpului nu va înceta, nu avem nici o posibilitate de a ne elibera de mentalul păcănit și înșelător adevărate.

Dumnezeu este Libertate, Bucurie, Cămin și Sursă

Orică suferință încetează în prezența lui Dumnezeu. Ne întorcem la sursa noastră, care nu diferă cu nimic de propriul nostru Sine. Este ca și cum am fi uitat și ne-am fi trezit acum dintr-un vis. Toate temerile se dovedesc a fi nefundamentate, toate îngrozirile a fi doar imagini prostesci. Nu există nici un viitor de care să ne temem și nici un trecut pe care să-l regretăm. Nu există nici un eu și nici rădăcină pe care să-l admonestăm sau să-l corectăm. Nu există nimic care să-l educe o schimbare sau o îmbunătățire. Nu există nimic de care să ne simțim vinovați sau rușinați. Nu există vreun „a fi” de care să ne putem scutura. Nici o pierdere nu este posibilă. Nici o neîntrebare făcută, nici un efort nu este necesar și suntem liberi de eternul lătar al dorinței.

Dumnezeu este atotamistosiv

Ceea ce este în sine o perfecțiune absolută nu are nimic de lăsat. Toate întâmplările nu constituie altceva decât percepția eului și nu au nici o nevoie de existență. Nu există evenimente de expectat sau pentru care ar trebui să dăm socotea și să ne să așteptăm recompense. Compasiunea constituie o calitate a iubirii necondiționate. Perfecțiunea nu vede nici o imperfecțiune și nici o lipsă.

Dumnezeu Poate fi Revelat ca o Prezență Neașteptată

Diferența dintre starea obișnuită a conștiinței și trezirea neașteptată este una extremă. Nu există într-adevăr nici o cale de a ne pregăti pentru ea. Ea se revelează rapid, fără vreme a entorare prea abuz. Este încercat sentimentul morții, ca apăsătoare, anihilantă și copleșitoare. Acum suntem într-un domeniu nou și splendid, într-o dimensiune diferită și în prezența unei stări (sau condiții) diferite.

Nu apare nicăieri un ghid spiritual, nici un stăpân și nici un rețet. Nu există nici o ființă superioară cu care să ne întâlnim sau care să ne ajute în întâmpinarea. Toate considerațiile, așteptările și orice activitate mentală sau emoțională încetează și sunt înlocuite de o cunoaștere tăcută ce nu are formă ori conținut. A fi Tot Ceea Ce Este nu lasă nici o întrebare fără răspuns și nimic necunoscut. Ceea ce se considera înainte a fi un "eu" a dispărut. Suntem invizibili în această stare.

Încă și când ne-am strădui din greu să atingem un munte și ne trezim deodată stăpânii în vârf. Krimanjaro, de unde se pot vedea muntii dincolo de munte, înălțându-se în fața noastră. Aici, în vârf, observăm că, în același fel misterios, suntem una cu muntele, cu cerul și cu înapărtările și îndepărtările de zăpadă. Nu este acolo nici un de corp, este prezent. Percepem că pe ceva ne raportăm, că de exemplu o sanie. Pare a fi o cunoaștere a pensă și ceva prezentă. Ne uităm spre sanie și ne dăm seama că odată, cândva, am putut gândi că suntem o sanie.

Sanie este conștient de sine dincolo de simțiri. Din mijlocul ei radiază o mersă revelație. Evidența sa este o radianță plină și viguroasă. Esența sa constituie siguranța și faza, cea totalitatea și completitudinea. Toate corăurile au încetat.

Unul dintre aspecte este căsunte este căsunte de a fi tot ceea ce este în contrast cu o conștință de simțiri care pare a trăi și o percepe numai suprafața lucrurilor. Perspectiva Prezenței constă în cunoașterea și înțelegerea Tot Ceea Ce Este. Simte este în mod egal sania, muntele, zăpada, cerul, norii și vântul. Este toate acestea simultan și în același timp nici una dintre ele. Lumea pare a se fi transformat dintr-o peliculă albă-negru în echivalența tuturor culorilor și cîntecelor a acestora. Totul are acum o adâncime și o textură mai mare.

Toate lucrurile sunt în mod egal conștiente de Prezența și înțelegerea adevărată. Dacă așa este destăinut, desfășurarea vieții este autonomă și se petrece de la sine. Corpul fizic se mișcă de la sine și își vede de problemă și se află clar, își poartă de grijă dacă este îndemnat astfel, dar fiecare nu ar fi îmboldit, ci ar face deocă aceste lucruri. Nu mai avem nevoie nici de o sanie, nici să fim o sanie, așa că e foarte puțin de a face

absolut ceea ce creștina să facă, lucru ce poate fi unchi chiar amuzant. Căci el devine asemenea unui animal de companie favorit care tocmai a fost descoperit - un animal adorabil.

Drumul Spiritual

Oamenii cu care discut își pun anumite întrebări care nu se referă neapărat în mod precis la Sine sau la Realitate, dar exprimă unele preocupări ce apar mai târziu în cursul explorării spirituale.

Întrebare: Am văzut un program de televiziune referitor la experiențe de decorporalizare și de moarte clinică. Se părea că aceste două tipuri de experiențe sunt similare. Sunt ele diferite sau nu?

Răspuns: Ele sunt în mod categoric și total diferite. S-ar putea spune că una este transcendentă iar cealaltă este considerată patologică. O experiență de decorporalizare poate surveni în orice moment al zilei în timpul somnului sau viselor. Adesea, ea este declanșată de o suferință fizică sau de o boală, cum ar fi un accident sau o operație. În cazul experiențelor de decorporalizare există întotdeauna o scădere a poziției și o durată limitată a energiei aproape vizibile părăsesc corpul fizic și se îndreaptă spre o locație definită din perspectivă scădere sau chiar la distanțe mai mari. Conștienta senzitivă acompaniază corpul energetic recunoscând a mai fi asociată corpului fizic care este experimental ca fiind ceva separat. Percepții proprii persoane, în sensul de ieșire de așezare, asocierea cu corpul energetic și nu cu cel fizic. În cele din urmă, are loc o reîntoarcere în corpul fizic și viața își urmează cursul obișnuit. Această aventură poate fi reînnoită și adesea chiar este împărtășită altor persoane. Nivelul calibrat al conștiinței individului nu se schimbă în mod semnificativ. Personalitatea nu

se schimbă nici ea, cu toate acestea, poate exista o înaltă și o joasă înțelegere a faptului că „eu” nu înseamnă numai corp fizic.

Prin contrast o experiență de moarte clinică nu este localizată. Presupune intrarea într-un domeniu mult mai mare și mai subtil. Întotdeauna, în cazul unor asemenea experiențe este prezentă o iubire infinită și radiantă. Există, de asemenea, o conștientă distincție a faptului că se petrece o stare de exaltație și nu ele ca urmare ale conștientizării a o creștere pronunțată. Un semn al acestor experiențe este că personalitatea suferă schimbări pentru ca în cele din urmă să se transforme. Adesea, aceste schimbări sunt foarte evidente. Astfel nu doar că există o schimbare majoră a atitudinii și un interes mai scăzut pentru problemele lumii, teama de moarte dispărește. Poate chiar să apară o schimbare a vocației. În general există o atracție față de subiecte și spirituale dublă de o dimensiune considerabilă a temerilor. Toate acestea sunt reflectate în o mai mare dorință de pace și grăție și de înlocuire atitudinilor negative cu cele pozitive. În unele cazuri transformarea personalității poate fi extrem de profundă. În unele cazuri această ar putea fi descoperită în mod adecvat numai prin folosirea termenului „sfîrșit”. Unii dintre oameni care au trăit o asemenea experiență pot deveni vindecători, fiind atrași de profesii sau misiunile din acest domeniu.

Î: Care dintre practicile spirituale sunt potrivite în condițiile unei lumi ocupate? Majoritatea oamenilor au servicii, familii și multe alte lucruri care îi distrag.

R: Calitarea corpului și a obiectivelor spirituale este rezultatul unei alegeri și a unei decizii. Ea rezultă de fapt numai dintr-o capacitate de a merge mai departe. Chiar și un concept spiritual simplu necesită un instrument puternic. Decizia de a înfruntarea și de a avea o atitudine de compunere față de toate expresiile vieții, inclusiv față de sine, conferă o dată capabilă să înalțare pe deplin mai mare de pe drumul progresului spiritual.

Cu ajutorul smerenței putem realiza că mintea este limitată și incapabilă de a înțelege circumstanțele din jurul unui eveniment. Din această privință disponibilitatea de a abandona

noțiile și călătoria. Acest proces generează o disponibilitate de a abandona la Dumnezeu experiența lumii. Devine evident că lumea nu are deloc nevoie de opinii personale, cu privire la nimic. Dacă decidem să pornim pe drumul unei viziuni cantabile asupra evenimentelor vieti atunci se vor deschide și celelalte căi alternative de a interpreta o circumstanță.

Î: Buddha a spus că dorința constituie sursa eului. Cum putem depăși această dorință?

R: Există o meditație pe care am putea să o intitulăm „Eu ce bun?”. Atunci când observăm o dorință ne putem întreba „Eu ce bun?”. Răspunsul este întotdeauna „și apoi voi fi mai fere”. Astfel locul geometric al lucrurilor este întotdeauna ceva și tot, pe de o parte în afara noastră și, pe de altă parte în interior. Această abordare conduce la a ne privi noi înșine ca pe victimele unor circumstanțe exterioare. Aceasta este de asemenea o proiectie a puterii noastre în realitate sursa posibilității de a ne privi din interior. Nu există nici un timp, nici un loc în fericim altele decât acest moment.

Adevărata sursă a bucuriei și a fetei este înțelegerea existenței noastre din acest moment. Sursa păcii provine întotdeauna din interior, chiar dacă este ocazională de unele evenimente sau acumulări externe. În unele momente prezente nu pot exista nici un fel de probleme. Nefericirea provine din depășirea realității momentului. Acum și din ceea ce ne povestim trecutul și a viitorului care, deoarece nici nu există nici nu au vreodată realitate.

Î: Ce alte instrumente mai sunt folositoare?

R: Mai există o meditație pe care am putea să o intitulăm „Ce ar fi dacă?”. Acest exercițiu se bazează pe disponibilitatea de a abandona noțiile eului teoretic la Dumnezeu. Începem prin a spune „Ce ar fi dacă am renunța la ceva ce ne dorim sau care are preț pentru noi?” și apoi întrebăm „și apoi?”. Aceasta aduce în prim plan următorul obstacol. În ceea ce în urmă, disponibilitatea de a abandona orice uzare care transpune lucrurile în exterior aduce cu sine o conștientă a faptului că existența noastră este

de culpă - se petrece exclusiv prin intoleranță față de Dumnezeu. Viața noastră este susținută ca o funcție a prezentului lui Dumnezeu și materialitatea pe care o credeam susținută este în sine o expresie a voinței lui Dumnezeu pentru noi. Prognurile noastre eforturi de a susține viața sunt un „dă” și nu o invenție personală. El al crede mai degrabă că noi supraviețuim în credința voinței lui Dumnezeu, decât datorită acestora.

Î: Progresul spiritual este brusc ori treptat?

R: În realitate nu există nici o contradicție în această întrebare, care implică o stare de dualitate. Ambele condiții se pot realiza simultan. Pașii mici ai evoluției spirituale se pot realiza adesea aproape pe neobservate, dar tocmai a acumularea unor asemenea pașii mici este ceea ce determină schimbările majore. Fără vreo înștiințare prealabilă pot surveni săriri neașteptate în conștiință. Primul mare cel mai mare este să te pregătești pentru o asemenea eventualitate.

Î: Ce se poate spune cu privire la depășirea marelui blocaj al intelectului?

R: Acest subiect are loc, de asemenea, ca rezultat al disponibilității și aspirației. Nu mai puțin din totalul populației umane este în stare să depășească nivelul 500 al conștiinței (nivelul lumii). Acesta se apropie de nivelul lumii necondiționate, cel al nivelului 540 care constă în și nivelul Vinocului. În cadrul acestor nivele progresul devine clar și evident. Obiectivitatea esențială poate fi descrisă cel mai bine ca o abilitate față de tot ceea ce înseamnă viață și dedicare pentru a o spori. Astfel, cel ajuns în zona nivelului 500 devine lent și calm, pașnic și neprețios. Fiercarea sa este independentă de circumstanțele sau evenimentele exterioare. Nevoia de a judeca dispare și este înlocuită de dorința de înțelegere și compasiune. Începe să fie revizuită frumusețea și perfecțiunea înrăscută a tuturor lucrurilor. Nu este deosebit de necesar să izbucnească în viața frumuseții, timorilor celor ce există. Recurând la gânduri sau sentimente inferioare rădăcină este resentimentul, învidioasă sau supărătoare.

Î: Ce se poate spune despre resentimentele justificate?

R: Dacă spunem că de a abandona resentimentele relevă că totuși așa-numite justificări nu sunt decât raționalizări și scuze. Ele sunt proiectii ale vinovăției și reprezintă o poziționare narcisică. Resentimentele sunt cu adevărat copilărești și se bazează pe niște noțiuni ale dreptății de gradul întâi. Nimic din univers nu are de-a face cu dreptatea. Dinpovă, ele reprezintă o justie universală extensivă momentului și locului prezent. Toate esențele reprezintă o justificare a vinovăției și o proiectie a responsabilității. Pentru studentul spiritual, chiar dacă o astfel de persoană a fost „rea”, ea tot trebuie iertată. Toate resentimentele calcă nivelul 200 și primăvara nu se situează în anatele întregi.

Trendul modern al „corecțiilor politice” (ca în anul 1941) constituie o mare sursă de conflict, dispreț și suferință. El se bazează pe niște drepturi imaginare în realitate, asemenea acțiunilor care sunt drepturile și nici măcar nu există. Toate acestea sunt imagini sociale. Nimic din viață nu are vreun fel de „drepturi”. În egalul domeniu al „drepturilor” nu conduce decât la confruntare și la conflicte la concepțiile de război și victimă, la războaie cauzate și la războaie. Toate acestea înlocuiesc asumarea propriei răspunderi pentru experiențele vieții care constituie o altă nivel pe care trebuie să-l atingem, cel al integrității.

Î: Cum anume poate anula smerenia influența foarte puternică a intelectului?

R: Exploatarea logică și rațională stăruie în sân și a alte esențe proprii lumii. În cele din urmă, atât raționalitatea și logica și mai pe călăuzite. Astfel, prima sfârșeste de la sine definiția categoriei de gândire și metode de descoperire pentru planete de observare presedescote. Opica la rândul ei are unele aplicații practice și unele pentru lumea materială de zi cu zi. Însă aceste aplicații practice, deși salutare și benefice, nu conduc la înțelegere care constituie o strălucire cu totul și cu totul diferită.

Î: Dar ce s-ar putea spune despre moralitate? Dăruirea abandonarea noțiunilor de bine și rău, cu și judecările critice a celorlalți ar conduce la imoralitate?

R: Denominările de bine și rău sunt ghiduri practice de comportament pentru oameni ce nu sunt încă evoluți din punct de vedere spiritual. Ele sunt un substitut temporar a unei conștiințe superioare. Așa că, învățăm un copil că e „rău” să traverseze strada singur, pentru că acestuia îi lipsește conștiința pericolului. La maturitate, o asemenea contextualizare a bineului și răului, prin prisma traversării străzii, nu mai este cu o semnificație. Atunci, când trecem o stradă ne uităm în stănga și în dreapta, dar nu facem acest lucru din rațiuni de moralitate. Ouară cu progrese spirituale, valorile etice și „locurile” datoratorilor morale, exact așa cum conștiința adevărată spirituală în noi, este dogmă și sisteme de creștină coercitive. Comportamentele ce trebuie scrise în stăta legi pentru a le suprima existența în rândurile populației obșnuite și au pierdut orice semnificație pentru oameni mai avansați din punct de vedere spiritual.

I: Dacă nu există un bine sau un rău „obiectiv”, atunci ce anume conduce comportamentul?

R: Conștiința Realității reconstrucționează orice semnificație și creează aparența. Nu există nici vreo rașină de gândire, nici de raționat, nici castigate, nici pierzător, nici cauze pentru că e să ne sacrificăm. Obiectivul „fior” actului devine o noare compasiune și înălțare necondiționată. Toate alegețiile au consecințe și nu există nici o nedreptate, dată fiind viziunea nelimitată în spațiu, timp și percepție.

I: Ce se întâmplă cu karma?

R: Putem evita contrivașe și dispute nefolositoare acest termen care, în lumea Occidentală, este asociat cu rețegile și tradițiile spirituale orientale. Dincolo de puterea asocierii între a fi și a avea, deopotrivă pozitivă și negativă, cu consecințele. În realitate acestea nu sunt secvențe și corcordanțe și vizibile separate de percepție. Din afara cuantității percepției, în „eveniment” și „rețegile” sale sunt încluzite și același lucru. În realitate, nimic nu se mișcă cu excepția percepției. Toate rețegile fără excepție ne ajută la deciziile, alegețiile și acțiunile sunt legate cu conștiința, care po-

și se petrece într-un timp. Dacă viața e văzută ca un continuu de trecere de la un stadiu la următorul, atunci, toate rețegile sunt la fel, prin faptul că ele ne învață că acțiunile au consecințe într-un alt domeniu sau într-o altă condiție a cadrului secvențial, temporal.

Toate rețegile ne învață că viața este o viață non fizică care e va transcende pe cea fizică. Confuzia provine din ideetificarea eronată a vieții ca fiind fizică și a celorlalte vieți ca fiind non fizice sau acțiuni fizice. Pentru a începe cu ea, această viață este o experiență interioară și subiectivă care include corpul fizic, dar este independentă de el. Așteptăm ca aceste existențe actuale să fie una fizică.

Această viață constă în experiența subiectivă a imensității existenței pe care o numim „eu”. Această experiență actuală a „eului” se poate considera fizică dar acest „eu” este o muzică. Dacă experiențele succesive ale vieții includ această muzică fizică sau nu este relevant pentru înțelesul semnificației procesului secvențial al gândurilor. Toate viețile sunt subiective, non fizice, interconectate și, în realitate, continue. Fiecare este condiționată și determinată de alegețiile pozitive, onice și negative consecințele acestora. Toate posibilitățile sunt incluse în evoluția conștiinței. Ouară cu dorșina necează să se identifice cu forma, ea transcende karma.

Este un lucru de un interes considerabil că nou-născuții au deja un nivel de conștiință, încă de la naștere. Într-un sens, ca acest nivel, în creșterea maturității oamenilor încercăm să rămânem aceeași pe tot parcursul vieții. Progresul obișnuit al conștiinței fizice este de aproximativ o treime pe an. Timpul unei vieți. Cu toate acestea, în mod paradoxal, nivelul conștiinței omenirii în ansamblu s-a ridicat răsunător la 190 multe secole și abia recent a sărit la actualul nivel de 217. Rata de creștere a nivelului conștiinței este trasă înapoi de la un număr de oameni care refuză să ia decizii și să facă alegeții, negativi.

I: Să fie atunci karma legată de formă?

R: Conceptele preexistente a conștiinței constau în modele existanțiale și forme unor câmpuri energetice ce o pot rezolva. Fiecare nivel compune problemele rezolvate și artelele care l-

caracterizează și prin umare, cu care se confruntă și divoul îngăduiți ne să presupunem că, la naștere, câmpul energetic al unei persoane date căi brează a niveu 150. Principala provocare care a va trebui să i facă față această persoană va fi cu certitudine mânia. Această persoană poate petrece o viață în reușă sau eșec, dar multe având ca temă confruntarea. Persoanele afiate în marșul câmpului energetic de 50 vor trebui să se confrunte cu o viață de sărăcie și depresiune, mulțum să se nască în rândurile unei populații foarte sărace, decumă de moarte și războaie.

I: Nu cumva conditiile de la naștere (în numele de sansă, în funcție de gene, cromozomi și de hazardul geografiei și al momentului istoric?)

R: Nimic nu se întâmplă în univers prin accident sau prin sansă. Universul este o unitate coerentă și o interrelație a tuturor abilităților și de numărul altului al modelelor energetice și a surselor de consistență. Toate acestea sunt evidente și pot fi văzute și oasele care în afara acestor niveluri de consistență se pot egala ne arată altele la un nivel mai mare de vizibilitate și totdeauna autolat sau se resping și care interacționează în funcție de putere și de puterea și poartărea relativă. Totul influențează tot ceea ce există și totul se află într-un echilibru perfect.

În Consistență, toate nemișcările sunt ale omului și se revelează ca un dans magistral, o coregrafie complexă care a modelat și a executat. Deși este clar faptul că ceea ce numim înocente lucruri și miraculos se petrece ca o consecință a schimbării energice esențiale, acțiunile ale de care se așteaptă să fie. De asemenea este posibil să avem amintiri orice aspect al activității și caracterelor umane și să căutăm puterea energiei implicate. Energiele minime asociate cu tot ceea ce există determină destul de funcție de condițiile preexistente într-un întreg univers. Într-un univers, acestea sunt explicate a nivel local prin termenii de condiții preexistente. Nu este un fapt și nu este nedreptate. Este posibilă fiecare acțiune, gând sau alegere schimbă echilibrul interacțiunilor și a condițiilor.

I: Este atunci karma o condiție generală?

R: Într-o interacțiune și interacțiune a tot ceea ce există în univers este karma. Viața umană nu face excepție. Mai mult, toate posibilitățile sunt determinate de univers și de tot ceea ce se găsește în el. O psiică nu se transformă brusc într-un câine. „Karma” este ceea care determină selecția genelor și a cromozomilor cuiva și locul și condițiile genei de la naștere acestuia. Un câmp energetic al unei potențiale psiice este atras să intre în corpul unui câine. Cu ajutorul kinesiologiei se poate trasa karma omului și călău în cadrul fiecarei entități. Karma este atât un câmp de așteptări posibile cât și una de consecințe ale alegerilor trecute. În viața obișnuită, ne referim la aceste setări predominante de condiții la naștere de menținere destinate.

I: Ce interacțiuni există între domeniul vizibil și cel invizibil?

R: Orică separare între acestea două este arbitrară și este exclusiv de percepție. Alături de manifestare, că și ne manifestăm sunt în întregul întreg. Întreaga fizică a percepției este o lume a efectelor și a cauzelor. Căci nu are nici o putere de a cauza ceva. Puterea cauzală există numai în domeniul vizibil. În Statele Unite a fost înmărmărită sub forma unui gând în cadrul minții creaturii și a abia apoi în lumea fizică, ca o consecință a voinței. Căci o stare fizică nu are nici o putere de a cauza să se întâmple ceva. Prezența sa reprezintă o condiție locală de consecințe, asemenea circuliilor aerului, vântului sau umidelor, dar puterea cauzală nu este înăbușată structurilor și părților sale.

I: Ce anume este responsabil de orice existență?

R: Gata Divină determină orice Creație, în toate expresiile și aspectele acestora. Spunem că nemanifestatului la expresie prin intermediul Voinței Divine. Acest lucru este făcut posibil și activat de Prezența, căci călău este de a putea evolua posibilităților în realitate. Potem spune, spre exemplu, că o sămânță este latentă și inactivă, dar începe să crească în Prezența Divină. Măchile

potențiale pentru emergența materialului se găsesc în câmpul domeniului invizibil ca modele energetice. Calitatea „realității” este numai răsăritul Sinelui, care însuși calitatea pe care o manifestă este. Măscă obișnuită atribuită acestei calități a realității oricărui material și, și magnează că realitatea era a lui materia însăși. Singura lucrare reală este Sinele care, prin natura divinității sale, realizează calitatea vieții „realității” și existenței. Viața este prezența sa, nu

Nu există o realitate autoexistență a morții, după care nu există nimic „mort” într-un cablu electric prin care nu trece curent. Divinitatea se exprimă pe sine ca formă și sau viață, în funcție de cerințele locale și de potențialul. În lipsa unei potențiale dăruiri anterioare („karma”) este în viața sa și poate răsări în întregul univers și tot ceea ce există în el este în realitate un model karmic sincronizat și un singur eveniment.

! Sînt ca și cum viața ar fi destul de predeterminată. An cumva e vorba de predestinare?

R: Nu. Predeterminarea este ceva diferit. Căci nici predestinarea implică limitare și rezistență în sistemul de karma în viziunea noastră și zone de libertate de alegere. Căci alegerea responsabilă este libertatea de conduită prevăzută care s-a născut sau instaurat prin modelele karmice ale câmpului nostru energetic. Așadar, în jocul karmic și o poate înfrân sau schimba prințutul acțiunii voștre.

! Ce se poate spune atunci despre liberul arbitru?

R: O parte a noastră este deosebit de activă de la naștere constituind o capacitate nativă pentru a gândi și decizie. Acestea sunt disponibile în diferite cantități și cantități în funcție de câmpul nostru energetic calibrat. În cadrul înțelesului și evoluției noastre, vom noi experimentăm faptul că avem posibilitatea de a ne salva de a nu și, de a nu. S-ar putea afirma că dispozitivul nostru spiritual este dat dacă alegem să ne tălmășim sau dacă alegem să urăm. Fiecare alegere ne mută într-o altă localizare în cadrul câmpului energetic general al vieții umane. Spunem că „Cine se aseară se acoră” și că se arată viitorul și că alegem ceea ce am ales. Buddha a spus că nu există nici o nevoie de a ne atașa de nimic, peceps, dușmanii, pentru că ei vor cădea singuri și vor fi zdrobiți.

proprietății lor. Toate religiile ne învață că această viață o înfruntăm cu cea următoare, dacă următoarea este una fizică sau nu este, prin urmare irelevantă. Viața nu poate să fie non-viață, ea își poate numai schimba forma și expresia.

! Câmpul energetic al unei calibrări superioare este „mai bun” decât cel al unei inferioare?

R: Nu este „mai bun”, ci numai diferit. Fiecare entitate are de adus înțelegerea și propriul aport. O călătorie nu este mai bună decât alta numai pentru faptul că este mai mare sau că se găsește mai sus în respectiva clădire. Termenii de „mai mare” „mai puțin” „mai bun”, „în deosebit” și „provin din poziții diferite”. Fiecare entitate care trăiește și așteaptă de multe lucruri din conștienta existenței. Prezența Divină în Tot ceea ce este însuși această calitate ca o consecință a Creatorului. Amintim, planurile noastre sunt egale în măsura pe care o purtăm în lume existenței. Măscă umană se poate găsi și reflecta. O purtăm dacă nu în viața noastră și fi considerăm gândirea pe ceva știință și superstiție. Fiecare entitate care trăiește își trăiește existența și nu pentru că este dotată cu entități pentru că lucrurile conștiente este în viața oricărui viitor și oricărui existent. Căci omul nu are decât să gădărească și să se simtă. Fiecare existentă care are ca stare de existență și viață însăși, știe că există, dar căde în capcanele de a se denunța ca formă sa actuală. De aceea, Conștiința, Adevărul și Realitatea înțelegerea conștientă o imposibilitate deosebită nu are o temeritate, exact așa cum nașterea nu este o stare a ființei și o desținare mentală. Pentru că nașterea să poată avea efectul trebuie să fie parte a potențialei karmice a universului. Ea nu este însă o asențiere a potențialitatei posibile și primărie și nu poate să se îndeplinească.

Viața asemenea existentă nu are viață în conștiință exact așa cum adevărul nu are un contrariu al existenței (ca falsitatea). Adevărul este prezent sau nu. Divinitatea, Dumnezeu, Totalitatea, Unitatea și Absoluții sunt Tot Ceea ce Există, astfel nu poate exista nici un contrariu al lui Dumnezeu. Singura adevărată este adevărul, nimic altceva nu există. Toate temerile provin deci de la asențierea noastră la de formă, datorită naturii ca formă conștientă și conștientă necesară pentru existență.

Căutarea adevărului

Întrebare: *Unde să începem căutarea adevărului spiritual
numit iluminare?*

Răspuns: Întimpul. Începeți ca cine și ce sunteți. Orice
adevăr se găsește în prezent. Folosiți tehnicile verificate ca pe un
ghid.

I: *Unde poate fi găsită realitatea adevărului etern?*

R: Începeți prin a accepta alinația extrem de importantă
conform căreia *oricare adevăr este subiectiv*. Nu există niciun întreg
în căutarea unui adevăr obiectiv deoarece un asemenea lucru nu
există. Și chiar dacă nu există, cum a putea? Găsiți, cu excepția
experienței sale subiective. O căutare susținută și atleptă este
subiectivă. Nu puteți afirma despre nimeni și nimic că există
pană nu experimentați subiectiv, respectiv, lucrul. Chiar și dacă
ar exista o presupusă hartă materială pur obiectivă, sau pură
afirma despre ea că există, nu ar fi decât o experiență
subiectivă. Chiar și cei mai înverșunați matematicieni sunt încrezuți
de faptul că, într-un final, singura care poate confirma sau nu
credibilitatea acestor lucruri este numai propria lor construcție
subiectivă.

I: *Nu există nici o diferență între o realitate subiectivă și
una obiectivă?*

R: Orice realitate este subiectivă. Orice altă poziție nu
constituie decât o luză bazată pe dualitate. Subiectivul și
obiectivul sunt unul și același lucru, adică nimic altceva decât
niste descrieri diferite provenite din diferite puncte de percepție.

Rea intenție nu este bazată pe percepție. Jurații, deși etc. în măsura. Toate aceste atribuiri și altele ascultă din apartenența percepției înseși, care este în însăși natura sa întinse în imitație arbitrară, limitată, iluzorie și dualistă.

I: Care este valoarea murilor învățatori și învățăturilor lor?

R: Darul acestora nu este în întregime în înțelegere, fiindcă sunt multe epurări, care include marile niveluri de putere și constituie din care emană acestea. Marea putere este susținută de puterea contextului. În starea murilor învățatori a fost distrusă de erorile din contextul în care au fost prezentate și astfel se înșelător a fost în înțelegere sau distorsionată. Cum ar fi puterea? Puterea alimentării omenească în actele obișnuite comise în numele unei religii sau a altora în numele unor dogme teologice sau pozitive. Faptul că a fost în puterea și înțelegerea și înțelegerea de către cei care cauta puterea în viața bogată și confortul și viața cea mai bună, puterea nu devine distorsionată, care se preinde a fi adevărată pentru că a fost creată „din Sărituri Scriptură”. Mascara dogmei învestimantale în viața adevărată a omului în distorsionare și stingeră în noi civilizații înegre toate mințile de acest fel au apăs.

I: Care este diferența de semnificație între Dumnezeu, Buddha, Hristos, Avator, Adevăr, Iluminare, Sine, Krishna, Reantere, Conștiință, Unitate, Absolut, Totalitate, și Divinitate?

R: Nici una. Diferențele forme vizuale reflectă numai cultura din care au provenit respectivele învățături.

I: Dar oare nu există diferențe între adevăturile acestor diferite învățături?

R: În realitate, nici o diferență nu este posibilă. Toate presupuse diferențe sunt datorate numai neînțelegerilor și nu sunt a ceva decât reflecții ale înțelesului în contextul. Diferențele pot exista între religii dar nu între adevăturile în viața în spirituale. Spiritualeitatea unifică, religiozitatea divizează.

I: Cum de poate fi posibil acest lucru?

R: Toate învățăturile sunt autoexistente, totale, complete și atotcuprinzătoare, fără localizare, durată sau păr. Deoarece adevărul este în sine autoexistent în totalitatea sa, sinele nu e evident și subiectiv și înțelegând Tot Ceea ce Există. Totalitatea nu permite existența niciunei diviziuni.

I: Ce este „eu”?

R: „Eu” înțeles este acea realitate subiectivă ce fundamentează eul individual și permite experiența umană în sensul de propria existență. Ceea ce permite experiența căvătărilor „eu” este „Eu”. Așadar, Să nu puteți spune că Descartes a avut dreptate dar a format maxime să inverseze. Adevărul nu e ca gândesc deci există, ci că „există” prin înțelegere gândesc.

Conștiința, sau capacitatea de conștiință este lipsită de formă și constituie punctul de plecare de la care poate identificată forma. Forma poate fi percepută tocmai în virtutea aparenței false de formă și spațiu via. Putem vedea roți numai datorită clantății cerului.

I: Există cumva vreă scurtătură spre iluminare?

R: Da. Putem percepe o viață în rețea studiind toate învățăturile spirituale și filosofice ale lumii pentru a nu ajunge în final decât la conștientizarea și descoperirea Căutării să cunoașterii și nu să cunoașterii despre „cunoașterea” implică o experiență subiectivă, să cunoaște deține nu înseamnă decât a acurula faptele și afirmarea în finalitatea aceste informații și faptele dispar și nu mai există nimic de cunoaște. Dacă înțelegem că propriul lucru Sine este Tot ceea ce există a existat și va fi ce altceva ar mai trebui să mai știți. Completitudinea este prin propria sa natură totală - totală și completă.

I: Cum este posibil acest lucru?

R: Deoarece odată ce ai deveni ceva nu mai ai nimic de afla despre acel lucru. Cunoașterea implică ceva incomplet. Ceea ce sunt este Totul. Înțelegerea faptului că ai deveni deja și ai fost întotdeauna Tot. Ceea ce este, nu mai are nevoie de nici o completare.

I: Acest lucru sună confuz.

R: Numai din cauză că falsul sine eu se identifică pe sine însuși cu limitele și cu forma.

I: Ce se poate spune despre „învățare“?

R: Din momentul în care survine conștiința Realității, orice învățare încetează. Mintea devine tăcută. În pace și în sine, tot ceea ce există și radiază propria semnificație și propriul adevăr, dezvăluind faptul că natura existenței este complexul de divinități. Totul își radiază propria esență divină ca Existență însăși. Ceea ce este și ceea ce este Divin sunt una și același lucru. Manifestatul radiază din Ne manifestat. De asemenea, Manifestatul în esență sa întregă este tot Ne manifestat. Nu există dualitatea nemanifestatului versus manifestatului. Toate diferențele dispar atunci când depășim percepția, care nu constituie decât un punct de vedere arbitrar și limitat. Percepția este aceea care crează dualitatea. Acesta este un fapt experimental și nu o concluzie filosofică. Filosofia poate fi folosită oare, dar ea nu este decât o pară de la intelectul tău la realitate în care nici o filosofie nu este posibilă.

I: Atunci, despre ce anume discutăm de fapt?

R: Descriem unele aspecte, dar în spațiile acestor descrieri se găsește realitatea subiectivă a experienței.

I: Ce valoare au învățăturile și descoperirile?

R: Fiecare informație contribuie la înțelegerea și recunoașterea intuitivă. Adevărul este recunoscut și se prezintă ca un câmp al conștiinței ce a fost pregătit pentru a permite revelarea sa. Adevărul sau iluminarea nu sunt câștigate sau pierdute. Sunt o stare sau o condiție ce se prezintă atunci când împrejurările sunt potrivite pentru acest lucru.

I: Ce anume favorizează acest fapt?

R: Smerenia are o valoare mai mare decât toate acumulările factuale. Pană ce nu ai experimentat totă simbioza existenței. Dumnezeu, în totalitatea sa, unitoare și absorbantă, este din nou

va pleca din apăsare, și în rea stare, nu știu nimic și că toate așa-numitele cunoștințe acumulate nu sunt altceva decât ignoranță și mândrie. Orice afirmă „știu“, nu însăși această afirmație ca dovadă de falsitate, căci altminteri, n-ar avea o asemenea pretenție.

I: De ce constituie oare cunoașterea o piedică în calea iluminării?

R: Gândul că „știu“ împiedică conștiința ultimă a adevărului. El este Cuvântul „știu“ este dual și presupune o diviziune între un subiect separat, cunoscătorul și altceva, exterior acestuia, care urmează a fi cunoscut.

I: Asadar, nu există nici o divizare între cunoscător și cunoscut, nici o diferență între subiect și obiect?

R: Aceasta este eroarea fundamentală a dualității, care presupune un punct de observație percepat. În realitate, subiectul și obiectul sunt unul și același lucru. A spune altceva constituie numai o poziție arbitrară.

I: Auzim că eul constituie de fapt blocajul în calea înțelegerii. Puteți explica aceasta?

R: În rea stare nu există nimic de genul eului, acesta este numai iluzoria. Este format dintr-o colecție de puncte de vedere arogante, alături de rațional și susținute de sentimente și emoții. Aceste dorințe reprezintă atașamentele despre care Buddha spunea că sunt izvoarele suferinței. El se dizolvă prin intermediul smerenței absolute și nu este decât o colecție de artefacte arbitrare ale minții, ce capătă totă puterea prin intermediul vanității și ofensivității. Dacă abandonăm vanitatea gândirii, ea se dizolvă. Plăcerea vanității constă în, prin urmare, fundamentul eului, anulat o și atunci și eul va dispărea. În stările mai mari ale constante, acesta devine tăcut în Prezență. În prezență, nici un gând nu mai este necesar și nici posibil.

I: Trebuie să existe unele instrumente care să ne ajute să slăbim forța eului asupra noastră.

R: Procesul de formare al ideilor persistă pentru că este valorizat. Observați, că toată lumea are o opinie despre absolut orice. Observați că toate gândurile sunt numai aceste puncte de vedere. Cu toții suntem îndrăgosiți de propriile noastre gânduri și idei, chiar dacă sunt lipsite de valoare.

I: *Că se poate spune despre valoarea educației?*

R: Educația dă valoare procesului gândirii și prin urmare acțiunilor. Este importantă în lumea noastră să nu condueți la ruinare. A deveni educat este un obiectiv, a deveni iluminat este altul, mulți sunt educați, dar puțini sunt iluminați.

I: *Dar oare experimentarea a ceea ce suntem nu constituie o realitate?*

R: Or ce se poate face nu este decât un amestec al gândirii. Este esențial să nu te apleci că mintea experimentează în orice direcție un punct de vedere.

I: *Atunci, ce este iluzia despre care auzim atât de multe?*

R: Întreaga viață e percepția și perceperea este o considerație a ființei. Realitatea este în totalitate un proces al poziționalității. E foarte important să înțelegem acest lucru în conștientizarea noastră care trăiește experiența. Dacă observați cu atenție veți înțelege că natura când o mintea se așază pe o poziție, acea poziție provine din alegere, antrenare, dorință, e notă sau din puncte de vedere pozitive sau negative. Din perspectiva poziționalității morale și morale, toate acțiunile și evenimente pot fi categorisite drept rele sau bune. Și numai cu poziționalitate poți privi toate sacrificiile inutile și suferințele lumii.

I: *Care este cauza acestei erori?*

R: Judecata. Aceasta este marea vină a eului. Scriptura spune: Nu judeca, pentru că nu vei fi judecat. De asemenea, Judecata este a mea. Spune Domnul: "Hristos nu a spus să iertăm. Buddha a spus că nu există nimic de judecat, deoarece percepem toate vedea decât iluzia. Percepția este întotdeauna parțială și este în funcție de un context arbitrar. În realitate, nici o judecată nu este posibilă."

I: *Este oare judecata justificabilă vreodată?*

R: Întotdeauna poate fi analizată rău și mal. Din etică în viața noastră, judecarea este că scopul nu scuză mijloacele. A esua să înțelegem această maximă fundamentală înseamnă a fi un dictator, făcând obiectul unei sezoane eron spirituale. Un rezultat bun poate fi invocat ca scuză a oricărui comportament barbar. Acest raționament, care violează premisele spirituale, este intens folosit în societatea noastră pentru a justifica comportamentele sancționate din punct de vedere social. Aceste încălcări subminază însăși textura societății și amenințăază comportamentele gresite, infracțiunile și abuzurile de suferință umană.

I: *Cum se poate elibera omenirea din această condiție mizeră?*

R: Calea cea mai dreaptă constă în înțelegerea naturii constanței însăși. Conștientia cu privire la natura constanței ne catapultează dincolo de toate problemele, căutăm și strădănimurile noastre. Înțelegem raportul subiect-dincolo de toate ce trebuie învățate pentru că sta la baza oricărei experiențe și a percepției umane. Simțim însăși a progresului nostru până la punctul în care natura poate merge mai departe fără a înțelege natura constanței. Astfel, astăzi există numeroase conferințe internaționale rețetate la simfonie și conștientă evenimentelor ce se bucură de mare interes și audiență. Totuși, aceste încercări au fost stăruite de lipsa înținerii elui adecvate pentru explorarea cu minte și inteligență umană.

I: *Auzim că o predică în calea constanței este dualismul însuși. Cum poate fi depășită această problemă?*

R: Dualitatea constă în baza amfibiă a naturii fără a fiuzie separată. Ea provine din poziționalitatea ce izvorăște din judecări noastre. Cu miliarde de gânduri văzute, se extind în prejudecăți și opinii ale acestora.

Accesul la înțelegerea lor provine din simbolism, din paradigme și din contexte limitate. Numai printr-o umflare eliberată a contextului se pot face judecări de valoare și declarații despre absolutul nostru. Faptele și opiniile sunt susținute de mari mase de oameni este

hipnotic. Și, puține sunt virtutele care pot scăpa de chemarea autorității conserșii și de masă. Oamenii, în loc să se scoale în interior, caută instrumente de ghidare în afara lor. Așa cum a spus Freud, conștiința individuală se dezvoltă în neconștiința actului de masă. Moralitatea este redusă la tăcere de istenia masei.

Puterile sunt acelea care pot rezista propagării ideilor mass media. În cele din urmă adevărul este la iveală, dar de obicei este prea târziu. Cât de adesea eroarea umană este ceea ce stă la baza tragediei, or este revelat de întrevier și cazuri în care, pe baza probei testelor ADN, se revine asupra justiciării condamnărilor unor nezași, dintre care unii au fost condamnați chiar la pedeapsa capitală. Mărturia în instanță este de percepție și de fapt, dar percepția este falsă și prin urmare este de fapt, este de fapt esențială. Așa că sistemul juridic este predispus la erori. Adevărul nu poate fi obținut prin sațat. Concluziile ar trebui să fie decalate în ste opțiunile faptele. Totuși, oboseala percepției și garanțiază eroarea. Astfel, dualitatea este o separare a adevărului și erorii, provenită din vanitatea percepției și cului.

I: Cum anume rezolvă percepția în dualitate?

R: Se extinde totalitatea rezolvă în poziția dualitate care epuizantă un punct de vedere ce poate rezolvă artă și dualitatea. Realitatea este păstrată separat. Aceste părți sunt prin aparate pentru că în Realitate a se că se separă. Separarea în dualitate este exclusiv în interior și în dualitate. Astfel, stăruind în dualitate despre „în” și „afară”, sau despre „afară” și „în”, după cum ne se extind în mod arbitrar a dualitate. Din cauza erorilor pe care le nutrim evenimentele sau întâmplările. O consecință serioasă a acestui proces menține este aceea a generației unei false înțelegere a cauzalității. Și totuși, această neînțelegere conduce la nesfârșitele probleme și tragedii umane.

I: Observ că insistai foarte mult asupra clarificării naturii cauzalității.

R: Într-o măsură de a reuni ceea ce a fost separat din punct de vedere conceptual și procesul clarificării și de clarificării artefactelor mentale. Căuzalitatea este inventată pentru a explica

ceea ce se întâmplă azi prin „relație”. În realitate există numai identitatea și există nici o cauză a ceva și nici nu este nevoie de paradigma newtoniană a cauzalității lineare (fundamentată tocmai pe ideea existenței unor „cauze”). În realitate, totul este deja complet. Ar unitatea totală este dinco de timp spațiu, separația ori definire. Este evident că nimic nu cauzează nimic, pentru că aceasta ar aduce în discuție existența unei separații dualiste în timp și spațiu, care e imposibilă.

Manifestatul devine manifestat prin intermediul creației. Toate lucrurile sunt în virtutea esenței lor în expresia sa ca existență. Tot ceea ce putem observa nu sunt condiții.

Este relativ ușor să înțelegem următorul aspect: „cauza” a tot ceea ce există este totalitatea întregului univers, de la „unghi” timpului. Iată ceea ce este în toate expresiile sale ca existență. Prin urmare, fiecare lucru există ca o expresie a totalității. Ar esența tuturor lucrurilor radiază prin simpla prezență a acestora. Toate lucrurile sunt autocreate, prin expresia divină ca existență. Prin urmare, nici un lucru nu poate fi decât ceea ce este, grație totalității întregului univers. Un lucru de fapt n-ar putea fi acolo unde este în lipsa curentilor de aer, care presiuni existența unei încăperi care a rădăci ei presupune o rădăci, un continent, o planetă, un sistem solar, o galaxie, un univers sau mai mult.

Toate afirmațiile noastre sunt subiective. Nu există vreo progres în interiorul evenimentelor succesive lor sau cauzelor lor. Totuși radiază așa cum este ca expresie a existenței. Totuși, cauzalitatea și prin urmare nu depinde de nimic a ceea ce devine de sine însuși.

I: Să fie oare eu „râu”?

R: Problema cu mine e că ar fi rău, că „râu” e o înțelegere și distorsionat. A privi eu ca pe un dușman înseamnă a deveni boarizat, a mișca în conflict, visovăte, mănă și rușine. Poziționalitatea vin în sprijinul eu. Prin lângă rea contextului contrariile sunt depășite și problemele sunt dizolvate. Și erenă în interiorul basnoarele culă formate din judecări pozițională și morală. În Realitate, nu pot exista în nici un fel contrarii, după cum nu există nici câștigători sau pierdători.

În cadrul lumii iuzilor, lucrurile (de exemplu, statisticile) depind de cum anume sunt stabilite și de metodele utilizate. Prin schimbarea clasificărilor și statisticile se vor schimba. Astfel, rata presupusă a criminalității din Statele Unite poate fi făcută să pară ridicată sau scăzută, în funcție de presupuneri politice, prin includerea sau excluderea anumitor aspecte din respectivele statistici. Prin acest procedeu, orice fenomen social poate să fie făcut să pară ridicat ori scăzut. Prin urmare, lumea descrisă de percepție este arbitrară, iar realitatea socială devine orice dorim să poarte acest nume. Definiția definește percepția și corolarul este în aceeași măsură acceptat.

Î: Ce efect are gândirea asupra percepției?

R: De obicei, gândirea îmbracă forma ambajului. Îmbrăca, este bazat pe etichetarea celor rezutate din separarea și fragmentarea anterioară a întregului. Gândirea și artefactele minții sunt un dialog și o expresie a dualității. Putem întreba cine sau ce anume gândește și în folosul cui? (Cine anume e vorbitorul și cine ascultătorul?)

Î: Care este diferența între eu și minte?

R: În cea mai mare măsură, sunt același lucru. Cu toate acestea, termenul „eu” este folosit în general pentru a descrie anumite aspecte ale minții, dar poate fi definit într-un context mai general drept sursa și procesul gândirii.

Î: Ce relație există între minte și meditație?

R: Scopul meditației este să depășească mintea, artefactele și percepțiile mințiate ale acesteia, lăsându-l prin această dualitatea și devenind tot mai conștient de întreg.

Gândirea pornește de la o lipsă, scopul său este acumularea în abundență. Nu lipsește nimic, totul este complet, total și întreg. Nu există nimic la care să te gândești și nici trăcăr un motiv pentru care să o faci. Nu se ridică nici o întrebare, iar răspunsurile nu sunt nici de trebuință, nici de utilitate. Totalitatea este completă, satisfăcătoare, fără vicioasă neprietădine.

Î: Dacă gândurile reprezintă fragmente și artefacte ale dualității, cum pot fi transpuse învățăturile spirituale într-un limbaj, fără a le interpreta greșit prin acesta?

R: Conceptele au anumite nivele de putere ce pot fi calibrate. Cu cât este mai mare acest nivel de adevăr, cu atât mai mare este și puterea. Energia conceptului provine din adevărul său, la care se adaugă nivelul conștientului care îl enunță. Neajunsul de o energie superioară (cum ar fi cea a unui mare învățător), cu/mintea nu se poate transcende singură.

Î: Multe învățături sunt ambigue, generând confuzii.

R: Ambiguitatea însăși este iluzorie. Foarte ambiguu' le se dizolvă în prezența înțelegerii. În cadrul adevărului, nu sunt posibile controverse.

Î: Cum se poate așa ceva?

R: Pentru simplul fapt că numai ceea ce există are o realitate. Nu există „adevăr versus fals”. Ceea ce nu există „falsitate” nu are nici existență, nici realitate, doar ceea ce e adevărat are existență. Orice altceva este o iluzie.

Î: Puteți să-mi dați și un alt exemplu?

R: Conținuturile nu există în Realitate. Ele nu sunt decât concepte ale minții și a minții. Să luăm, de exemplu, contrariile evidente ale întinerii/culorii/minii. În realitate, nici nu există întinerie, există numai lumina. Conținuturile se pot fi descrise corect drept lumina pot fi sau nu prezente, sau lumina este prezentă în anumite grade, prin urmare orice „umbră” sau lipsă a acestora poate fi definită numai în termeni de prezență în „un anumit grad sau absență în lumina (sau de absență a acestora)”. Astfel, există o singură variabilă - și anume prezența sau absența luminii.

Nu este posibil să „mprăștiem” întineria. Este posibil însă ca, prin „intermedii” ambajului, să numim lipsa luminii, în umbră, dar aceasta în umbră nu are nici o existență în Realitate.

Să mai dăm un exemplu - a avea sau nu ban. În acest caz, singura variabilă este prezența sau absența banilor. Termenul

„saracie” împli că această absență, dar nu reprezintă în fața sa sine. Sărăcia nu poate fi o „posesie”

Nu există sașuri sau coborâșuri în Realitate. Acestea sunt denumiri ce provin dintr-o poziționalitate arbitrară. Ele nu există în Realitate. Așa s-a și format, de altfel, întreaga lume iluzorie a eu-ului din poziționalitate, adăru de o rațiune ce presupune că aceste contrarii au o existență independentă. În realitate nu trebuie să dăm terenul între „ce este” și „ce nu este” - tot ce trebuie să facem e să afirmăm ce ceea ce este este. Prin urmare, falsitatea nu trebuie negată, ci doar adevărul trebuie afirmat.

I. S-ar părea că trecerea de la percepție și dualitate la Realitate e una dificilă și reclamă reprogramarea întregii minți. Este posibil acest lucru?

R: O născut în jurul în evoluția conștientă, născut în mod tradițional, depășirea cont. anilor are d. nu de a induce un salt rapid al conștientă. Să examinăm mai mult ce este posibil să se facă de înțeles. Presupunem contrariul: că d. și frigidul se d. și că în realitate era faptul că singurul lucru real este prezența sau absența d. și nu. Nu spunem că a optat și că e o a dispută că d. și. Dacă ea este prezentă, nu mi-a această condiție că d. și. Frigidul nu înseamnă decât absența că d. și, el nu există în sine. Nu putem spune că în cameră există n. și că d. și. Nu putem spune că e absență este prezentă sau că lipsa există.

Îngădui-ne să mai dăm un exemplu: acela al contrariilor vizibile, și versus invizibile. Este evident că invizibilul n. e ceva care există independent. Așa că se ivesc următoarea întrebare: prin ce mijloc vizibil?

Un alt exemplu ar fi acela al contrariilor evidente de prezent-absent. Prezența este o realitate ce poate fi confirmată, absența nu e o condiție o. i. o. stare în sine. Nu putem spune că absența există.

I. Acestea par totuși abstracte. N-ai putea da un exemplu mai concret?

R: Electrocitatea este sau nu pornită. Ea nu există, deci d. și a nu există. Inexistența electricității nu este decât o condiție de

limbaj, și o condiție poate fi ce este sau trimisă „semnal”, el nu poate fi absent decât „lipsa” acestora. La fel, viața poate fi sau nu prezentă. Viața nu are o existență independentă.

I: Ne-ai putea da un exemplu experimental nonverbal?

R: Există o demonstrație foarte simplă și interesantă a acestui principiu. Cea mai mare parte a oamenilor sunt tam-tam într-o oarecare măsură cu sistemele kinestologice. O simplă demonstrație arată că ceea ce este pozitiv ori adevărat induce o înălțare a tonusului muscular al corpului în ceea ce mi e adevărat ori negativ, fals induce o slăbire a tonusului muscular. Pentru mintea noastră, pare că răspunsul kinestologic este pozitiv ori negativ, respectiv fals ori adevărat. În realitate, așa cum se întâmplă și cu electricitatea, ceea ce există sau este adevărat are putere, iar răspunsul kinestologic e pozitiv. Ceea ce nu are existență sau e fals, nu are energie ori putere. Tu ai putea mi- exista nimic de genul faștă care să genereze slăbiciune subiecților. Ceea ce induce acest lucru este absența puterii sau energiei adevărate.

În mod similar, ceea ce face un motor „să încalgă” este electricitatea. Atunci când aceasta e deconectată, motorul se oprește. Nu există nimic de genul „forță electrică” care să inducă oprirea motorului, ci ceea ce nu are o existență în Realitate nu este decât un produs iluzoriu al minții și nu are o existență independentă. Prin urmare, e inutil să căutăm un univers obiectiv și independent, pentru că acest lucru n. e posibil. Ceea ce există există numai ca experiență subiectivă. O realitate independentă și obiectivă nu poate fi nică confirmată, nici negată. Oricare dintre aceste afirmații constituie doar o poziționalitate. Nimeni nu se poate susține subiectivității pr. re a propriei experiențe.

I: Care este scopul eului?

R: Nu se poate spune care e scopul său, ar fi doar o rațională intenție logică. Cu toate acestea, funcția sa principală e organizarea spre auto-perpetuare pe sine a se menține iluzia lui „Eu” separat, durat ca existență și unicitate proprie. I

consecință el este subiectul durerii suferinței și a tot de mizeriei. Astfel, eul transmite strategii sale de supraviețuire în națiunile expresii ale acestora de genul acumulării fricii de a pierde și anxietății referitoare la destinul său ultim.

I: Care este cea mai importantă consecință a funcției eului?

R: Credința conform căreia există un „făptas” în spațiul acțiunilor, un „gânditor” în spațiul gândurilor, o entitate care „simte” în spațiul sentimentelor. Toate acestea sunt iluzii și consolidează credința că eu mi este o entitate separată și distinctă care face obiectul năstirii, morții și karmei. Credința că sunteți o entitate separată generează teama care, la rândul ei, consolidează toate tendințele de supraviețuire precum și mecanismele fundamentale ale eului de la naștere până la moarte, învinge ură și vinovăție. Aconsidera că sunteți o entitate separată și finită creează autonom o duritate bazată pe eu versus non-eu, „aici” versus „acolo”, „acum” versus „atunci”, șamd.

I: Care este, atunci, modul fundamental de autopropagare a eului?

R: Având credința că este o entitate separată, eul rezistă acestei iluzii bazate pe teama sa de non existență. Teamă sa e aceea de a atinge a un punct în care să nu supraviețuiască în timp. Existența sa în realitate este foarte limitată și el nu știe ce se află dincolo de el. El nu poate experimenta înțelegerea și cunoașterea Prezenței subtile care îl va înlocui. Eul se cramponează de un „eu” mic personal, pentru că nu are nici o cunoaștere sau experiență consistentă a păcii și bucuriei infinite ale marelui „Eu” care intră în conștiință și îl înlocuiește.

Eul nu poate fi învinșut pentru ignoranța sa. El nu are nici o idee asupra faptului că dincolo de parametri săi limitati mai există ceva. Depășirea propriilor limite și granițe autoimpuse nu reprezintă la scop care să provină de la eu însuși. Neajutorat eul nu se poate transcende pe sine și singur nu poate depăși propriile limite și rețineri. El este asemenea unui melc care nu este conștient de faptul că, dincolo de el, se găsește o vastă lume.

De obicei, mai multe exemple primitive se referă la ei însșiși ca la „Oamenii rămanând din”. Ei nu este nici rău și nici un dușman, ci doar o iluzie care trebuie abandonată pentru a fi înlocuită de ceva mult mai bun.

I: Dacă eul este așa cum l-ați descris, cum poate să survină iluminarea?

R: Aceasta este funcția spiritualității, care informează, educă, instruește, conduce și arată explorarea conștiinței dincolo de restricțiile experienței eului (ce care nu mers prea departe pe acest drum care conștienta superioara reatează lumii descoperirile lor și-i invită pe cei interesați să-i urmeze).

Deși, din punct de vedere științific iluminarea este destul de puțin frecventă, ea se petrece suficient de adesea pentru a exista un corp colectiv de învățatori cu o profundă înțelegere asupra întregii probleme. În fiecare zi, o lume întreagă prin propria sa radiare energetice recontextualizează și extinde în lăuntrul paradigmei conștiinței umane. Faptul că este posibilă atingea ea nivelelor superioare ale conștiinței, inspiră orice canoas creștine, creștind contextul general al experienței umane. Dorința de progres este înăscută în toate societățile și este la baza fiecărui individ, ca și colectiv. Strădania umană e cea care creează istoria civilizației prin eforturile oamenilor de a deveni mai buni. Strădania însăși este prezentă chiar și în frecvențele zvonurilor.

I: S-a spus că lumea pe care o vedem și experimentăm constituie o proiecție a minții și nu are o existență independentă. Ea există numai ca percepție. Cum poate fi explicat acest lucru?

R: Putem începe de la un exemplu simplu. A zice că există o „problemă” în viața noastră observată, are o „problemă”. Este relativ ușor să vedem că toate problemele există numai în mințile observatorului, ca rezultat al unor săi proprii puncte de vedere arbitrare. Toate „problemele” sunt produse ale minții și nu există în lume.

Dorințele și alte pasiuni lumesti, precum și sistemele de credință rezultă din selectivitatea percepției. Examinat așa, numele zodiacale și „constelații” care se presupune că

există pe cer. Dacă fotografăm cerul, înstelat din timpuri impen-
sabile, fără nici o precepută, devine evident că se pot trasa
unele linii arbitrare între oricare grup de puncte luminoase, astfel
încât să se producă o figură familiară sau o formă geometrică. Se
poate trasa conturul unui câine, unei pisici, șarpe. În realitate
acestea nu există în spațiul de apă, aer, etc. de genul constelațiilor
nu există decât în imaginația observatorului. Dintr-un punct de
observație diferit, nici una dintre constelațiile formoase ca nume
fanteziste nu poate fi zărită.

**1. De ce există atunci o asemenea pleoră de observații și
sisteme de credință eronate?**

R: Limbajul crează și definește noțiunile de gândire și
formele care apoi sunt proiectate asupra lumii. El este un obicei
antropomorfic. Vedem un copac înalt lângă un mai mic și
spunem „copacul mare și sfiosă pe cel mic și înaltă lumina
soarelui”. Sau spunem că a fost o furtună puternică, că
respectivul copac e frumos în vreme ce acela mai mic decât el
este deformat și urât.

A: Imaginile antropomorfece naive sunt foarte răspândite.
Atunci când spunem despre ceva că este rău, viitor sau spunem de
fapt că dorim respectul lucrului. Când spunem despre ceva că este
rău, de fapt înseamnă că nu ne place.

În sine lumea nu conține obiecte, adevăruri sau propoziții
nici secvențiale, nici evenimente sau întâmplări. Chiar și toate
verbele sunt inadecvate. Nimic nu „face” o altă lume decât ea. Chiar
și substantivele sunt surse ale unor percepții ale, de vreme ce ele
înseamnă o selecție arbitrară a grafitelor și cântărilor care au o
existență exclusiv în mintea observatorului. Ceea ce este dificil
de înțeles este că totul este total și complet în sine și există în
propria sa identitate de sine. Nici un lucru nu există și chiar dacă
ar putea exista, nu este numele care „este” atribuit. A spune
„acesta este un scaun” înseamnă a nega complicitatea
totalitatea și absoluta identitate de sine a tot ceea ce există. A
spune „acesta este un scaun” înseamnă a afirma că A este un fapt.
B. Numele, imaginea și ideea unui scaun sunt excluse de
scaunul însuși. Mintea este atrasă ca un magnet în capcana

noțiunii formelor și convențiilor de limbaj. Abstracțiunile
reprezentă convenții de limbaj, ele nu au o existență separată.
Limbajul este o metaforă.

Cu oți suntem familiarizați cu imaginile din spatele
magazinelor. Copiii adoră să găsească figuri ascunse într-o
imagine mai mare. Mintea face acest lucru în mod constant,
meșca și mereu din obișnuită. Lumea pe care o A este formată
din forme și imagini familiare, multe la altă de sisteme de
gândire și energizate de emoții. Dacă obiectele sau situațiile sunt
plăcute sau urâte, sentimentele sau judecata consideră e frumusețe sau
ură, estetice, depinde de totalitatea de observații. Aceste calități nu
există în lume; adjectivele nu au o existență reală.

Pe măsură ce constanța evoluează spre nivelele superioare
lumea și schimbă aparența și comportamentul. Atunci când
constanța atinge nivelele calibrate în marjele superioare ale valorii
500, frumusețea și perfecțiunea lumii radiază și devine evidentă.
Forma și aparența sexualitate începe să apară și tot ceea ce există
este văzut a fi în echilibru și armonie. Așa că ei, devenim
martorii eternului miracol al eternității atemporale. Tot ceea ce există
este văzut ca fiind întreg, perfect și complet. Când e înțelegerea
identității de sine, tot ceea ce există este văzut a fi de o perfecțiune
absolută în expresia esenței sale divine. În perfecțiunea există
numai în prezent. În lume nu există nici o imperfecțiune.

Pe măsură ce nivelul conștiinței depășește valoarea 600 și
atinge nivelul 700 și chiar nivelele superioare acestuia, lumea
însăși dispare. Există numai nemăsurabilitatea. Mai există ex-stă
numai ca percepție. Realitatea absolută este ea însăși lipsită de
formă și, prin urmare, prezentă în toate formele.

**1. Poate fi cineva antrenat să atingă aceste nivele ale
conștiinței?**

R: Aceste înțelegeri nu sunt atinse ele se autorevelează
înălțarea spirituală nu se petrece într-o progresie lineară și
logică. Cea care descinde conștiința și autoîntregirea este mai
degrabă tainaritatea ca principiu și disciplinele spirituale.
Nimic „nou” nu este învățat ea, ceea ce există deja se prezintă ca
fiind complet evident.

Explicații

Întrebare: *Care este cea mai bună atitudine pentru lucrarea spirituală?*

Răspuns: O pozitie de tip „Yi” — persistentă și neclintită. Lucrarea constă din a-ți egala precum și dintr-o atitudine generală de a fi permisiv și nu de a primi. Fii conștient de faptul că orice ai căuta este prezent și înăscut (yungzi) și în stilul în Tei (ceea ce există). Aceasta este o condiție indispensabilă a existenței însăși. Este ca uterea cea mai importantă și cea semnificativă matricea absolută și reductibilă a oricărei funcții.

Fundul lui a ca atare semnificat a sa este scapad din vedere. Pentru înțelegerea condiției existenței însăși. Conștiința constituie o prezență necesară. Divinitatea este calitatea înmormecă și înmormecă prezență și esența conștiinței existenței. Atunci când este descoperită nu mai poate fi pierdută niciodată. Cunoașterea este tăcută și pasivă de cuvinte și radiază în forma revelației. Ea se prezintă pe sine într-o completă unitate și finalitate totală. Nu este nici vagă, nici obscură, ci puternică și copleșitoare.

Prezența dizolvă orice separație. Este experimentată ca și cum am fi într-o afara timpului. Orice succesiune înceiază de parcă orice timp și creație ar fi prezente total și contemporan în momentul *Aciun*. Tot ceea ce a fost sau ar fi pută să fie este deja total prezent și complet. Tot ceea ce poate fi cunoscut este deja cunoscut. Potențialitatea deja există. Orice gând înceiază și, prin urmare, toate ca egonice gânduri (precum timpul, spațiul, distanța și durată) înceiază și devin neaplicabile.

Într-o unitate în mod literal diferit. Totuși este văzut ca având o adâncime și mărime mai mare. În constanță, totuși este via și radianță.

Tot ceea ce există este conștient de propria sa existență și în același timp de conștiința tuturor lucrurilor. Nimic nu este inert în mod înăscut.

Î: Care este concepția spirituală care se potrivește cel mai bine căutării sinei?

R: Este o altă idee, chiar o "mădrită" pentru că este poziția conștientei sau a observării. Este pasivă în mod activ întrucât studiul este permissiv. Yin este consecventă și de neclintită. Nu ar trebui să încercăm să "vedem" ceea ce este evident, ci numai să înălțăm orice observație, curățăm și săpăm, creșterea categoriilor mentale, comentariile, nerăbdarea, o încercare timpurie de a anticipa și controla următoarea secundă a experienței.

Pe când eram copil încercam cu toții să "vedem" imaginea "secundă" dintr-o oarecare formă de artă pictorială și uneori ne opărea exact aceea, rădând încetare să mai încercăm. Totuși se transformă într-un lea zămbărit, de exemplu. A încerca observarea unei "imbunătățiri" percepției fapt care generează îngustarea vizionării și, astfel, o limitare și mai mare.

Este paradoxal să căuti ceva invizibil. Este vorba în primul rând de o identitate cu Totul. Ceea ce există cu noi și substatul existenței. Prin observație devine evident că toate fenomenele emotionale, mentale și conceptuale se întâmplă în mod spontan nefiind cauzate de nici o persoană.

Sinele constituie câmpul total și tot ceea ce este conștient. Conștiința este ca tota mintea care sine e se face cunoscută și lasă cunoscut și se exprimă. Dumnezeu este Tot Ceea ce Există fără nici o excepție, fără dimensiune sau spațiu, întotdeauna și pretotdeauna egal. Imaginile, sunetele, spațiile, obiectele, formele, cele fără formă, vizibilul, invizibilul, solidul, lichidul. Nu există nici un contrast al lui Dumnezeu. Dumnezeu este deopotrivă Totul și nimic, prezent în mod egal în forme și în cele lipsite de formă.

Î: Cum pot fi depășite contrariile?

R: Aceasta este o întrebare frecventă. Înțelegem că toate contrariile nu sunt decât aspecte ale convenienței și nu au o existență proprie. Ele sunt o iluzie creată de abstracțiunea sau

alegere a definiției unui punct de observație. Singura lor valoare este operativă pentru un punct de referință al intenției sau scopului acțiunii. Faptul că ar putea avea o a treia valoare operativă ne duce la falsa presupunere că a și o existență de sine stătătoare și nu doar una proprie unui punct de vedere descriptiv.

Toate poziționalitățile depind de definiție și toate definițiile nu constituie decât convenții apărute de a lungui timpul. Toate confuziile se nasc din poziționalitate. Dintr-un punct de vedere superior, toate perechile alternative de poziționalități sunt irelevante. Toate se bazează pe presupunerea unei valori victorie teoretice posibile. Cea mai evidentă este cea a posibilității alegerii. Dacă nu este dorită sau potrivită nici o valoare potențială, nici o acțiune, căi teoretice sau alegeri, atunci conștiința începe să piardă sensul.

Dintr-un deosebit de ușurare a comunicării sunt entități separate sau puncte discrete, definiții și uzază din punct de discriminare. În Realitate, unde nimic nu este separat de altceva, nu există nici o informație necesară și nici spațiu sau goluri de rețineri. Nu există nici un prim și nici un receptor după cum nu există nici fragmente sau părți din informații care ar putea fi considerate.

Comunicarea este importantă numai în lumea percepției, unde totul pare a fi separat. În Realitate totul este deja cunoscut de către Tot ceea ce posedă căi alea existente. Nu sunt de ne necesare mesaje, așa cum oceanul nu are nevoie de cunoașterea conceptului de undă pentru a fi el însuși.

Î: Care verbalizările sunt înșelătoare?

R: Dacă sunt clare, ele pot fi foarte folositoare ca punct de plecare pentru a descoperi natura și direcția căutării. Verbalizarea ajută la stabilirea unui context care apoi treptat devine non-verbal și mai cuprinzător. Informația clară salvează din timp și grăbește călătoria fructuoasă, indicând rutile a căror urmare ar fi pierdut timpul. Atunci când stai în ce dulap din casă sunt pantofii, nu mai pierzi vremea căutând în toate dulapurile. O busolă bună te poate salva de la rătăcire după cum și o hartă precisă are clarul de a elimina multe căutări inutile și frustrante.

I: Cum se poate vedea dincolo de contrariile dualității?

R: Omni-prezența și totalitatea lui Dumnezeu exclude orice altă alternativă și constituie tot ceea ce este posibil. Dumnezeu „văd” este Dumnezeu nemăsurat, a potențialității infinite neexprimate fără formă vizibilă și tangibilă. Este infinitul Brahman, transcendentalul Krishna, mai presus de existență sau ființă. Este sursa reînscuții și neexprimatei. Dumnezeu manifestă și năște totalitatea, care este Dumnezeu exprimat în forma Creației sau Totalității.

Dumnezeu este tot ceea ce este prezent, atât manifestat, cât și nemanifestat, vizibil și totalitate vizibilă și invizibilă, potențial și actual, exprimat și neexprimat.

Dansul lui Shiva constituie tocmai aparenta apariție sau dispariție a acestor contrarii, aparențe care nu sunt decât a te nativitate sau punct de vedere. Ele se potrec și se succed la fel cum apariția hologramei este determinată de poziția observatorului și a de o mișcare sau schimbare a hologramelor. Să folosim ca exemplu conceptul de temperatură, care include în sine toate posibilitățile în cadrul cărora nu este nici cald, nici frig, ci este determinat aparținând numai prin toate definițiilor și a unei perspective arbitrare.

Odată cu această înțelegere putem vedea înțelegem că toate aparentele alternative nu sunt decât niste opțiuni ale punctului de vedere sau ale de mijloc. Orice definiție este în mod fundamental subiectivă. Astfel nu există nimic exterior pe care să putem afirma că este așa sau așa. Nu poți fi victima unei furtuni sau a unei avalanșe, ci doar observator și participant al unui fenomen real. Nu poți fi victima unei urme viitoare viitoare. Tot ceea ce poți face este să consideri că o anumită condiție este favorabilă sau nu, bună sau nu. Pentru urmate, toată ura războiului, a urii, resentimentului și furiei sunt de fapt, lipsite de o bază reală, fiind prezente numai în imaginație.

Cu totuși suntem expuși vieții în expresia acestora de natură sa interacțiune umană, natură socială. Această interacțiune este interpersonală, iar victoriile și înfrăngerile sunt în opinia de câștig. Acest lucru poate fi depășit să rotund și depresiv în unele din punctul de vedere al fiecăruia. Fără pozitivitate, viața poate fi senină și interesantă. Favorizează creșterea și înțelegerea și nu

anularea păturii și a inimii umane. Oricine este liber să facă o alegere. Ploaia nu poate determina fensirea sau dezamăgirea cuiva. Abandonarea pozitonalității și dorințelor are darul de a aduce pacea în orice împrejurări.

I: Dar care opiniile și poziționalitățile rașionale nu sunt considerate reale?

R: Ele sunt în primul rând conveniente. În realitate nu sunt decât raționalizarea. De asemenea, toate resentele mințelor nu sunt decât ceva deosebit de indulgent de sine ale seimentalității emoționante și melodrame. Ajungem să fim victime sau martiri sau ne imaginăm a fi tragici sau eroici. Există penarărări explicative, plausibile sau scuze pentru a explica sau justifica absolut orice comportament sau răspuns uman. Reacția totdeauna este condiționată și în celelalte timp selectivă. Aceste tentative de a scăpa de neîntelegeri depășite de conștiința spirituală se ivesc care se vede în adevărata lor umbră și refuză să se lase atras de jocurile emoționale. La un anumit nivel se poate vedea că toate acestea sunt false. În realitate ele nu sunt decât actele și produsele noastre, deși noi nu suntem conștienți că sunt numai atât.

Pacea este o modalitate de alegere și o decizie, desigur nepopulară în societatea noastră, în ciuda retoricii abuzivă, care încercă să prestă termenii. Decizia de a trece peste aparențele meșteșugurilor este în loc să reacționăm la ele, constituie o alegere.

I. Ce se poate spune despre problemele sociale?

R: A fi un reformator social este o carieră total diferită de cea a călătorului umanitar. Este bine să reamintim faptul că progresul spiritual influențează din în afară tot ceea ce există, în vreme ce foșii nu încearcă să schimbe decât exteriorul. Abandonarea interdicțiilor sau deleanțele personale constituie o victorie mult mai meritorie pentru societate decât toate marșurile și sloganele. Persoanelor avansate din punct de vedere spiritual le este indiferent dacă oamenii sunt sau nu de acord cu ele, dat fiind că ele nu mai încearcă vreodată nevoie de a căuta în afara lor validarea propriilor opinii.

I: Ce anume înseamnă intrarea într-o stare extenuată? Ce se întâmplă atunci?

R: Sentimentul de a fi dizolvat într-o iubire intensă și infinită este copleșitor. Nu mai există nici dorința și nici capacitatea de a eși din această stare neajurat. Toate funcțiile corpului încetează, chiar și respirația însăși pretește, revenind numai ca răspuns la o strălucire a unei persoane foarte dragi. Cu toate acestea, nu este obligatoriu să faci astfel, deoarece părăsirea corpului constă în a-ți da seama că ești o creație.

În acest caz, întru recunoașterea iubirii, respirația a reînceput. Probabil că a fost decisa astfel din considerații karmice. Cu toate acestea, alegerea a fost făcută în cunoștință de cauză, că o reînnoire în lumea fizică era doar o temporară precum și că disoluția sepete nu înseamnă înfrângere. Era sigur și inevitabil. În comparație cu stările acestor stări inițiale, o scurtă întoarcere în domeniul forme și materiei părea neînsemnată.

I: Și ce s-ar întâmpla dacă nu este nimeni prin preajmă care să ne revină sau ne întoarcem în viața pământească?

R: Dacă există sau nu o asemenea persoană este un fapt care depinde probabil de karma. Căci stările conditii în viață și nu precum și de interacțiunea cu regulile universului. Dacă nu există nimeni care să ne revină atunci corpul moare, lucrul care la acel moment este destul de agreat. Atunci corpul Ra nu a mai existat și a intrat în starea de extaz. El nu a fost descoperit o lungă perioadă timp în care a fost muscat grav de multe insecte rămânând fără a fi găsite multe zile. A fost rugat apoi stăruitor să trăiască și să bea. El a răspuns: „Nu și în cele din urmă, a reușit să se miște și să funcționeze. Cu toate acestea, el nu a vorbit pentru încă doi ani.

I: Există oare nivele diferite ale stării de înțelegere?

R: Există diferite nivele ale samadhi, care au fost descrise în mod tradițional de autorii unor termeni din lumea sa. Există o stare transcendentă, dar care dă naștere numai la o stare în care ochii celui care o experimentează s-au închis în

meditație. Există și o stare mai intensă a samadhi, care continuă să dureze în timpul stării meditative și chiar și după ce ochii au fost deschisi și mai există încă o stare mai avansată, care persistă chiar și atunci când devoterul se scoală și poate umbra și îndeplini funcțiile simple. Aceste stări se reflectă într-o electroencefalogramă ca unde „alfa”, care sunt mult mai lente decât unde „beta”. Caracteristicile constanței obișnuite. Starea și nu avansată constă într-o conștiință permanentă, care persistă continuu, astfel încât este posibilă reînnoirea și întoarcerea în lume după cum este determinat de karma. Decizia este anterioară, decizia sau acordul voine. Cel care se întoarce apoi în lumea sa este un om înțelept și poate funcționa în relațiile de învățare, învățător și sursă de informație. Electroencefalograma înțeleptului înmănat este dominată de unde „alfa” lente (4-7 pe secundă), lucru care face ca funcționarea acestora în lumea obișnuită să fie destul de dificilă.

În această stare, alegerea de a părăsi lumea și o clipă moment persistă și se constituie într-o opțiune permanentă și deschisă, ca și cum ar fi parte a unui acord tacit sau chiar a facultății cunoașterii. Nu există nici o obligație de a persista sau de a călători.

I: Atunci, cum poate fi reluată viața pământească?

R: După înțelegerea de a reînnoirea survine prin reînnoirea stărilor lor de cunoaștere și o adaptare suficientă în funcționarea lor pentru a putea funcționa. Starea recentă trebuie recuperată. Acest lucru poate fi realizat comparând un televizor urmărind stările și schimbările. Există un dialog permanent în cadrul câmpului general, conștiinței umane (care poate să posedă calitatea transparenței în chiar esența sa). Prin recunoaștere, e oferă aspecte față de care ave o posibilitatea de a răspunde.

I: Ce anume persistă?

R: Prezența și conștiința singurului sunt mereu prezente. Personalitatea reziduă interacționează cu așteptările lumii pentru a rămâne responsabilă și a nu genera comentarii în sensul unei resurse, din sistem normalitatea. Deși această normalitate

este învățată și voluntară, ea necesită cheltuirea unei energii prelungit și focalizarea atenției asupra formei interacțiunii cu formele vieti. Umană poate fi realizată numai pentru anumite perioade de timp, putând părea că are extenuanță, dar fiindcă nu mai constituie starea naturală.

Nu toate cerințele sau dorințele umane pot fi îndeplinite astfel, încât se face simțită necesitatea de a conserva energia în scopul de a veni în întâmpinarea nevoilor și a dorințelor.

Încercăm să persistăm numai ca un vehicul al căruia scop este trasat de către voința divină exprimată prin intermediul simțului. Acesta nu este decât un mijloc al acțiunii, care se petrece spontan. Corpul continuă să acționeze ca și până să veți care se comportă uman. Nevoile sale sunt îndeplinite autocrat prin interacțiunea sa cu universul.

I: Există vreun regret?

R: Nu, regretul nu, dar există constanța faptului că, adesea, așteptările și dorințele umane nu pot fi îndeplinite.

I: Ce anume ați specifica prin termenul „funcția mea”?

R: A fi ceea ce sunt și a exprima acest lucru ca marcat cu putință, pentru a facilita trezirea spiritului și a conștientiza astfel la alinarea suferințelor umane. Când energia este acoperită această funcție contribuie în sine și în tăcere la îmbunătățirea vieții umane și la diminuarea suferințelor omenești. Fapt care prin el însuși constituie o satisfacție și o împlinire.

I: Care sunt rugăciunile cele mai folositoare?

R: Rugați-vă să fiți servitori. Domnului, un vehicul al iubirii divine și un canal de transmitere a voinței lui Dumnezeu. Rugați-vă pentru îndrumare și ajutor divin și abandonarea oricărei voințe personale prin intermediul devotației. Dedicati-vă viața servirii lui Dumnezeu. Alegeți iubirea și pacea mai presus decât toate celelalte opțiuni. Dedicați-vă scopului iubirii necondiționate și compasiunii pentru toată cea ce înseamnă viață (în toate expresiile acesteia) și abandonarea oricărei încredințări de la Judecata lui Dumnezeu.

I: Cum îl puteți ține pe acela care nu par a merita acest lucru? Pure a fi o imposibilitate.

R: Prin înțelegerea cadrului de referință al celorlalte limitelor și condiționărilor umane precum și a programării genetice și sociale. Gratie recunoașterii și acceptării limitelor umane multe ranchiuri și sentimente negative pot fi evitate. Așteptările nerelativizate ale naturii umane sunt preponderente și se propagă prin intermediul negării și folosirii argumentelor ipotetice. Ipotezele politice-sociologice se covecesc în generație peste timp a funcționează și fundamentele pe presupuneri false cu privire la dorințele condiției și lucrurile umane. De asemenea, ele sunt naive, deoarece atare formule ignoră aproape complet contextul general și înțelegă să se presupună că privire la comportamentul uman fără a da atenție circumstanțelor.

De exemplu, onestitatea este posibilă, dar numai dacă sunt prezente anumite condiții. Dacă nevoile, dorințele sau foamea ating o anumită intensitate, atunci taxa onestității trebuie sacrificată. Să-lucrați are propriile reguli de supraviețuire. Însuflețirea necesită, or biologic, are cauză de alinați la ipotezele ale comportamentului. De exemplu, în onestitatea contextului, pe tota, poate fi pusă în umbra prin tezele unei minți umane. Este o situație ambivalență care desigur nu poate fi analizată de biologice, precum și regulile de supraviețuire a ei rase.

Un alt factor este că vederea de așteptări umane este specific intenționată individuală de către individul în ceea ce privește controlul condiționării și conștientizarea devianței precum și funcționarea defectuoasă a circuitelor proceselor cerebrale. Individul marcat de aspectele enumerate mai sus sunt adesea împinși de împrejurările vieții dincolo de propriile lor limite. Înțelegerea tuturor acestor aspecte ajută să se tempereze așteptările pentru perfecțiune într-o lume umană or.

Oamenii din societatea noastră nu sunt educați în spiritul limitelor și specificității umane. Societatea noastră puritană încearcă să se pretindă a fi infailibilă și pune un accent considerabil pe facultăți imaginare și mexistele de genul „potențial voinței” care sunt folosite drept scuză de către moralisti, în principal pentru a justifica tendințele vindicative. Că nu există

mai o asemenea facultate precum „puterea voinței” pe care s-a putut baza devine în fapt evident oricât, studenții alături de umani care poate observa că amplitudinea facultății lipsește în viața noastră oamenilor în cea mai mare parte a timpului, fiind operativă doar marginal în câteva circumstanțe favorabile. În plus, încerca această falsă idee de putere a voinei să lauze și nu neruse probleme sociale nerezolvabile ale umanității.

Dacă vom privi spre omul obișnuit ca spre o ființă imperfectă, limitată și incapabilă să fie altfel decât este în momente și circumstanțe date, nu este ceea ce e mai negativ se poate preciza, decât a da judeca. Oamenii vor fi văzuți atunci în fața unei limitări decât în fața egoismului, iar valoarea în mod considerabil mai mică și mai rău decât

Experiențele individuale ale vieții sunt în mod considerabil determinate atât de propriul nivel al conștiinței, cât și de cel al societății. Pe măsură ce știința avansează, se descoperă fapte care par tot mai mare a comportamentului uman (mai cu seamă în ceea ce privește comportamentele deviate și anormale) precum și trăsături de caracter, sunt moștenite. Multe dintre caracteristicile dominante sunt stabilite și deja operaționale încă din primele copilărie. Există de exemplu o tulburare de presiune sanguină „distonie”, care debutează în copilărie și se menține pe tot parcursul vieții. Este însoțită de o deficiență a unui neurotransmițător cerebral fundamental. Individul născut nu poate obține nici îmbunătățiri ale dispoziției și comportamentului și adesea simptomele poate fi rezolvate numai printr-o asistență de specialitate.

I. Să înțelegem atunci, că rezolvarea majorității conflictelor este posibilă prin educație?

R. Este adevărat. Compasiunea și înțelegerea merg mână în mână. A te plânge de alții este și ceea ce ceilalți constituie atitudine furtivă și nerealistă.

I: Ce se poate spune despre idealuri?

R. Ele pot fi sperate dar nu așteptate. Idealurile sunt construcții care trebuie să poartă și pot fi construite pe un sprijin, dar dealurile se referă adesea la voință și egoism.

În mod convențional, idealurile sunt așteptate de la ceilalți, dar nu și de la noi înșine, pentru că înțelegem că vom gasi scuze care se poate de plauzibile.

Este o atitudine foarte înaltă să așteptăm de la ceilalți să se ridice la propriile noastre standarde și idealuri. Să nu trecem prea ușor peste faptul că viața omului nu este atât rațională decât să fie ceea ce li se oferă. 78% din toată populația care trăiește sub nivelul Adevărului și Integrității, situată la valoarea 200. Aceștia nu sunt dedicați adevărului spiritual, care nu înseamnă pentru ei decât o ficțiune și o moștenire ideală. Dreptatea considerată ca o virtute și etică nu sunt valori predominante sub nivelul 200 al conștiinței. Ele pot apărea totuși, dar numai ca excepții.

În plus trebuie să înțelegem că raționalitatea este pentru noi construiți fundamentale și dominante ale comportamentului. Este puțin de timp decât după ce conștiința atinge pragul de nivel al 400. Majoritatea oamenilor nu sunt cordați de logică, ei de domeniul emoțiilor, ignoră în mare măsură și tendința de a fi corecți cu orice preț. Sub nivelul 200 al conștiinței, societatea se bazează pe voință și nu pe putere.

I. Si ce poate face căutătorul spiritual pentru a fi de folos societății?

R. A te strădui să evoluezi în punct de vedere spiritual, atât ce mai mare valoare poți oferi. Îți poți înalta în realitate întreaga conștiință în înălțimi, printr-o putere înseși. Puterea adună și este împărțită la vremea ce forta e limitată de voință și dorințe. Înțelegerea societății este influențată în mod subtil și subliminal de fiecare gând, cuvânt sau act de iubire și compasiune. Orice acțiune de a ține în beneficiu tuturor Universului observă și înregistrează fiecare acțiune și răspunde la acestea. În realitate, karma construiește însăși natura universului, în virtutea structurii și funcției înăscute a universului însăși. În cadrul universului timpul se măsoară în eternitate. Dincolo de acest fapt nu există nici un fapt. Prin urmare, fiecare act de iubire persistă pentru totdeauna.

Corpul și societatea

1. Cum putem supraviețui dacă încetăm identificarea cu mintea și corpul?

R: Există momente când este „permis” și posibil să renunțăm la corp. Pentru o anumită destinație, karismă, intenție, dedicare sau în orice alt fel dorim. În măsura vieții în asocieri cu acest corp poate continua, dacă este destinat astfel printr-o alegere anterioară. Corpul nu trebuie să se foarască mintea pentru a supraviețui. Universul se îngrijește de acest lucru.

Chiar și în acest moment corpul nostru realizează mii de procese fiziologice ca să poată trăi viața fără a avea nevoie de nici un gând conștient. Nu e necesar să luăm o decizie la privire la fiecare respirație sau la fiecare erizimă digestivă. Fiecare dintre aceste funcții face ceea ce trebuie să facă în virtutea faptului că este parte integrantă a unui întreg mai mare. Astfel, corpul nu este separat de întreg, ci parte a Universalului. Supraviețuirea sa este asigurată de funcțiile întregului.

Corpul și primele informații e necesare atunci când este nevoie iar acestea nu trebuie neapărat să provină de la minte. Sistemul nervos și simțurile au răspunsuri automate.

Deși corpul trăiește obișnuit este dominat de nesfârșite dorințe și temeri atunci când acestea își pierd motivația subsidiară, se descoperă faptul că în realitate, corpul are foarte puține nevoi reale. Corpul însuși nu mai este considerat o sursă de plăcere deoarece sursa adevăratei plăceri rezidă în conștiința alotprezentă și în cunoașterea existenței din fiecare moment.

Astfel continuitatea existenței corpului este dependentă de condițiile locale așa cum este prezența celorlalți care veghează la

supraviețuirea sa. Dacă aceste condiții locale — cum este interesul altor persoane pentru supraviețuirea corpului — nu mai sunt prezente, este posibil ca acesta din urmă să-și înceteze supraviețuirea. Dar faptul că supraviețuiește sau nu, este un lucru relativ neimportant.

I. Sunt sau nu sunt „necesare” unele funcții ale corpului?

R. Lile apar deoa ec apar în natură. Corpul lui, însă nu sunt „necesare”, „necesare”. Ele au un scop, de exemplu, experiențele senzoriale repetitive au o legătură cu păstrarea simțului de orientare. Sinele este invizibil, nu are greutate și este prezent pretutindeni, în timp ce corpul nu mai constă decât din indicator preciz al poziției. Corpul este „solid” însă nu în mod special. Dacă experiențele sale senzoriale repetitive sunt sistate, atunci timpul său și prezența fizică se îndepărtează și poate să-și pierdă chiar o pierdere a simțului de orientare. A rămâne „în cârmă” fără a funcționa, ca o parte din ea” constă în rezultatele concertării intenționale și necesită consum de energie.

I. Pure derutantă afirmația că mintea constituie principalul blocaj pe drumul înțelegerii.

R. Pentru o mai bună clarificare și înțelegere, mintea ar putea fi „împărțită” în „mintea care gândește” și „mintea conștientă”. „Mintea conștientă” știe, recunoaște și este vizată de existența multor lucruri posedând abstracție, care nu depind de gândire, limbă, sau concepte. Ea conține elemente și modele „întregi” și esențiale. Chiar dacă mintea încearcă să se concentreze și să se exprime gândurile prin intermediul limbajului, ea rămâne totuși, capabilă de înțelegere la nivel nonverbal. Pană și un copil care nu vorbește încă, dar care, fără să-și fie necesar limbajul.

Această „mintă conștientă” este permanent prezentă, însă trece la vederea atunci când mintea este concentrată asupra rațiunii/logic, gândurilor/cuvintelor. Pentru a înțelege mai bine acest mecanism al minții conștiente putem face o analogie cu vederea periferică, respectiv vederea centrală. De exemplu, ochii se pot concentra asupra unui analizat obiect (cum ar fi un ceas), și recepționează, înregistrează și recunoaște întreaga cameră

În cazul în care spiritul este necesar să ne reținem atenția la obiectul central în favoarea unei priviri de ansamblu mai difuză și mai circumscrisoare. Concentrarea pe un obiect central este întotdeauna motivată de un interes al celui. Prin urmare, această concentrare constituie expresia dorinței și limitării. S-ar putea spune că trebuie să ne concentrăm pentru a putea funcționa. Oricum, concentrarea se realizează prin excluderea întregului. Vederea periferică, de exemplu, precum „mintea conștientă” mai curând include decât exclude. O preocupare este în (nu detaile), acționează permanent fără efort și este mereu prezentă.

Supraviețuim cu ajutorul „minții conștiente” și obținem realizări cu ajutorul minții care „gândește focalizat”. Am putea folosi chiar o formulă mnemonică: Focalizarea este periculoasă pentru a funcționa, mintea conștientă pentru a ne da stare de pace. În starea de iluminare, energia neobosită a minții care gândește focalizat este absorbită de „mintea conștientă”. Psihul de gânduri și eforturi va exista când se permite, singura prezență devine conștientă însăși, care se situează în fundal și luminează „mintea conștientă”.

În același fel, mintea ar putea examina focalizarea privirii asupra suprafețelor apropiate a unui obiect în timp ce mintea „gândește” și focalizare asupra planului îndepărtat al unei persoane în scopul de a o cuprinde. Există o anecdotă celebră referitoare la acest fapt: mama mamei bărbatului nu pot spune prompt ce culoare au ochii soților lor.

Mintea focalizată „gândește” verba și poate învăța „despre” Dumnezeu însă, datorită faptului că Adevărul este totuși și cuprinzător, ca „esesența” a ceea ce este și nu este capabilă de a-l cunoaște pe Dumnezeu în totalitatea sa sau experiential. Se poate spune, astfel, că vederea centrală este „Yang” spre deosebire de vederea periferică asociată cu Yin. Intellectul este Yang. Sinele este mai asemănător cu Yin (Deși îl nu ude și pe Yang o face într-o manieră Yin).

Monerul, în schimb sau înțelegere este asemănător celui mai puțin „experiențial” Yin-s. Yang Primăria (iluminare) conștientă sau „Revelația” supremă deschide „sa Revelația” care se

În fața șeză pentru a fi permută. Aceasta este puterea a două a lui Vir. Prezența radiază cu o asemenea putere încât pare a fi reprezentarea maximă a prezenței lui Yang. Iluminarea este produsul acestei uniri, astfel ea este absolut completă și definitivă. Apariția ei este comparabilă cu nașterea unei noi nemănase sau cu nașterea unei stele. Dacă nu servim înțelegerea că nașterea locală și imediată face subiectul adevărat al acestei afirmații, pot părea exagerate simțurile constituite. Tăcătatea întregii Univers, prin tăcere, ce care au ajuns la acest nivel au descoperit pe o „conștiință cosmică” atât fiind „amploarea „existențiale”. Nu trebuie uitat că apariția acestei stări are un impact milenar de-a rândul asupra conștiinței totale a întregii umanități.

Dacă ar fi fost lipsită de conștiința aparținând pe această planetă a adevăratului, omul ar fi autodistrus cu siguranță. Astfel atunci când Buddha „adăugă” simțurile și înțelegerea „văditului” său, el este modest și obiectiv. Afirmația sa nu are nimic în comun cu lăsa de sine înțelegerea aceluia care s-a ne toate formele de viață nu este decât o descoperire minoră, totuși înțelept, curios același lucru, însă „existență” în mod diferit sau probabil, prin alte cuvinte.

I. De ce, oare, intelectul (folositor în abordarea problemelor materiale) este atât de inutil - consumând un de putine ori chiar un obstacol - atunci când căutăm să ajungem la iluminare?

R. Iluminarea face obiectul unei multitudini de „măști” percept - lineare, logice, secvențiale, notorii, abstracte și folosirea cuvintelor, conceptelor și simbolurilor. Matricea de înțelegere care poate fi atinsă prin intermediul intelectului nu constituie al ceva decât o poziție epistemologică care se bazează în primul rând pe definiții. Prin tăcere, definiția constituie însăși esența impedimentului. Definiția este un artificiu, un simbolism asupra cărui ne punem de acord și pe care-l exprimăm subterfugiune sintagme verbale sau auditive astfel încât să capere un „felicitate” specific, limitat și conștient. Limbajul este folositor în măsura în care este precis.

Pentru a defini ceva, trebuie să utilizăm categoriile abstracte ale gândirii. Noi specificăm clasa, genul și specia. Astfel, verbalizarea și domeniul zărilor au ca rezultat o imitare progresivă de la clasă la gen, apoi la specie și în final, la un anumit individ.

Împărțirea acestui nivel al conștiinței care trăiește în marea vârstă de 400 de ani, nivelul 499 corespunde genului „intelectual”. Acest nivel este foarte puțum. El creează și păstrează tot ceea ce înseamnă știință modernă, industrie, economie precum și explorarea spațiului și cercetările în domeniul biologiei. Cu siguranță nivelul 400 este foarte, foarte departe de tentativă. Omul de Neanderthal. Societatea modernă nu este în marea acestui nivel (400) în epoca unversală a tot internetului, presei, comunicatelor electronice. Cu toate acestea, conștiința de sine constă în o stare ce aparține unei „dimensiuni” diferite. Ea este nelimitată, dincolo de formă, neloccuprinzătoare.

Limba și conceptele sunt a căutate în săbdoane distincte și foarte multate. Desigur, acest lucru este, în general, ușor de observat, esența lui este în imitație și mai subtile prin ru a pareri fi descrisă cu acuratețe la baza „gândirii” și a „logicii”. Faptul descris de către Korzybski, și a lui ne că „un simț sau un cuvânt nu este decât o obiect reprezentativ, să de exemplu, o hartă nu înseamnă teritoriul pe care l-a fotografiază.

În Realitate, tot ceea ce există este autoexistență și totuși complet identic cu sine însuși. Este numai și numai ceea ce este într-o autoidentitate radicală. Nu exclude toate adjectivele, adverbele, verbele, pronumele și chiar sintagma „este”. Din perspectiva adevărului radical, tot ceea ce se poate spune despre un lucru este că este el însuși. Astfel toate „trăirile” sunt fundamentate pe percepție și imitare. De exemplu, dacă spui că altă este o zi superbă și esențial, faptele stăd că ar invers. O zi este o zi până la urmă nimic altceva decât o durată de timp precum să. Nu poate avea nici o culoare. Nu există nimic de genul „este superbă”. Recurgând la examinarea acestora, vom descoperi că toate definițiile și afirmațiile - fără excepție - sunt false, fiind restricționate drastic și radical doar la identitatea de sine.

Un individ nu este o clasă după cum nu este nici un gen ori o specie. Toate acestea nu sunt decât categorii ale gândirii în

realitate, fiecare lucru este perfect ca propria sa definiție și expresie a sinei ei, grație auzului și emergenței proprii existenței sale de conștientă „etichetare” este lipsită de noimă. Un lucru nu este nici cuvânt, nici concept. La un nivel profund de înțelegere toate limbajele și simbolurile devin lipsite de sens. De exemplu oamenii nu mor înghețați din cauza faptului că termometrul arată 16 de grade sau zero. Ei mor înghețați din cauza absenței căldurii pe care jo o denumim (în mod eronat) frig. Căci atunci când spunem că cineva „a murit înghețat”, gresim. De fapt, persoana în cauză a murit pentru că rămașă sa a încetat să mai fiie. Dar nu acuzăm afirmarea ei este adevărată. Persoana a murit pentru că operațiunea se termina, creierul nu a mai fost oxigenat și astfel respirația s-a oprit. Putem merge și mai departe afirmând că toate acestea nu sunt pe deplin corecte deoarece în lipsa oxigenării a dispărut energia produsă în urma consumării rețetelor chimice ale corpului (Adeseori Morozofu, Căbea etc.). Dar chiar și această explicație suficient de amănunțită devine deosebit de aridă când opiniile devin inactive, procesele chimice pe care se bazează se opresc. Nici această explicație nu poate fi considerată a fi cea corectă, și așa mai departe. Până la urmă descoperim că organismul respectiv persoanei a murit din cauza că spiritul energic și vital etern care locuia în corpul ei a plecat.

Nici un lucru și nici o persoană nu poate fi înădărită. Nu poate fi nici măcar un substantiv. De fapt nici nu poate face nimic. Prin prisma unității impuse de realitate radicală tot ceea ce poate face este să „fiie”. Și nu numai atât, poate fi doar precis și exact ceea ce este, fără a se aplica vreun termen descriptiv.

Abstracțiunile au o existență necreală. Ele nu au capacitatea de a fi. Toate cauzativele sunt artificiale de percepție, de fapt, în realitate nu există cauze. Realitatea devine autoevidentă atunci când sunt îndepărtate obstacolele de percepție și mintă inclusiv toate sistemele de credință.

I: Așadar și credințele constituie obstacole?

R: Da și nu. O credință constituie un subsistiv personal pentru cunoscutele care pot fi asimilate numai prin intermediul experienței. De exemplu, pe baza unor informații un călător

ajunge în existența unei țări numite China. Această credință constituie o bază suficient de solidă pentru acțiune. Călătorul vede mai întâi de China, apoi citește niște informații despre aceasta. În acest moment, persoana în cauză „cunoaște despre China”. După ce am ajuns călător ajunge efectiv în China, petrece un timp acolo și înfăptuiește camerei. El a unge „sa cunoască efectiv China”. Nu de să „cunoască despre China”. Îndată ce se înămpia acest lucru, călătorul nu mai are nevoie de vreun crez în existența Chinei. Astfel, o acțiune încununată de succes nu are de-a o credință planizată. Cu toate acestea credința nu poate să înlocuiască experiența trăită.

Majoritatea oamenilor au multe credințe de natură religioasă care le servesc drept ghid și care și învescesc metodele. Totuși până nu sunt călători atent spre aflarea adevărului lor, credințele adevărate pot fi gresite sau pot conține contrazicțiuni de adevăr. Majoritatea oamenilor și, în unele cazuri, grație de adevăr care se pierde apoi în distorsiune create de neînțelegeri sau manipulare. Lozincile ce geră „Omorâți un cornuș pentru Iristos” sau „Omorâți un oțet pentru Allah” sunt foarte departe de adevăr, spirituale, dar sunt acceptate încredințate și de milioane de milioane de oameni, de a lungul a renumerate generații.

Apoi, peste aceste credințe false se suprapun sentimentalismul și emoțiile, fapt care le conferă o putere de atracție și dominare spontană asupra gândirii oamenilor. Abundantele religioase sunt un mare exemplu în faptul că sunt „religioase”. De exemplu, în anul 212 î. Hristos, în Europa a avut o vizionă în care era chemat să conducă o „crucă adă” pentru eliberarea Pământului. Stănt din mâinile necredincioșilor islamici, crucada copilor (întrebarea de ce ar interesa pe Dumnezeu să ne ajute guvernarea unui alt sat al unei planete în a căpătat necredință vreun răspuns). Impactul puternic pe care l-a avut asupra populației combinate, una „copii noi născuți” cu „viziunea religioasă” și cu creștinismul (faptul de a „elibera Pământul Sfânt”), a rezultat într-un val de entuziasm. Crucada copilor este în prezent îngrozitoare. Ea a murit din cauza condițiilor improprietăți, epuizării, bolilor, malnutriției și a altor dezastre. Din cele câteva

miile care au mai rămas nici anul nu a ajuns de fapt pe pământul Sfânt fiind capturate, torturate până la urmă și vândute ca sclavi. Întregul dezastru s-a bazat pe convingeri, credință și religiozitate. Totuși, socotind la scară istorică acest dezastru a fost unul, de o amploare minoră. Istoria umanității cunoaște din nefericire prea multe cazuri în care convingerile întregi, popoarele civilizate și segmente majore ale omenirii, au fost rase de pe fața pământului datorită fervorului religioase.

Așadar religia și credința sunt necesare pentru a iniția o călătorie, însă pentru a o duce la capăt este nevoie de cunoștințe care pot fi verificate. Lipsit de ajutorul unor vasele sau 2 unități sextant, un marinar va sfârși pe fundul mării.

După cum spunea Buddha, „unii sunt cei care se hrănesc să privească în călătorie dar și mai puțin aceia care reușesc să ajungă la capăt”. (Krishna a spus aceași lucru în *Bhagavad Gita*). Problema expusă aici se referă la succesul și înfrângerea întregii omeniri, a cărei istorie până recent a fost destul de tragică.

I: Vorbim deseori despre omenire ca și cum ar reprezenta preocuparea sau identitatea dumneavoastră. De ce?

R: Ca să cunoști bine o persoană trebuie să cunoști bine mintea umanitate. Sincer este același pentru toți, omenirea reprezintă o reprezentare colectivă. Privind omenirea în totalitatea ei de a lungu și oricât a ungeri la Scara Constantin. Atunci când te uiți la om, acesta nu sugerează durere, tristețe, dă speranță de presență, viață, regre sau remășcă. Vedem omul ca fiind amărât, mălucios, lipsit de speranță, tragic și înfiorător în fața trecutului. Încercăm adesea sentimente de furiș.

Ajunși la nivelele Curajului, vedem că schimbările nu sunt bine suportabile. Încetăm să mai învinuim, să mai urâm și să ne înfruntăm. Ne ridicăm din starea de victimă, de slăbiciune și de apăsare. Ne dăm seama să facem unele mai bune. Remontăm să ne mai învinuim și să încercăm sentimente de compasiune față de noi înșine, recunoscând și afirmând puterea din rădăcina noastră. Pentru a ajunge la Adevăr trebuie să înțelegem că omenirea a fost cu adevărat mult timp în neștiință. În momentul acestui fapt a fost ignoranță. Prin întăritul inteligenței, putem

învață să devenim ființe ce trăiesc în compasiune și să recontextualizăm relația noastră cu întregul.

Privim din urmă, putem vedea că umanitatea a fost brutalizată și lăsată în sclavie de ignoranță. Această ignoranță provenea din faptul că nivelul general al construcției omenirii s-a situat vreo două secole doar la viziunea 90. Cu toate acestea, din furtul faptului că în prezent nivelul construcției omenirii se situează la viziunea 207, viziunea primită să fie foarte diferită. Fiecare dintre noi poate progresa în viața propriei sale conștiințe, având posibilitatea de a ajunge la iubire și la ceea ce spună viziunea. De aceea, toți oamenii din spiritul și sfârșit din trecut ne au cerul numai acest lucru. Chiar și Freud spunea că desigur omul este acela ce a în capul să muncească și să lăbească. Cărlung a adăugat apoi la acest lucru, și să detura adevărul spiritual ce corespunde realității lui.

Din cauza limitelor percepției omenirea nu a reușit să Evolve. Întreținat să sfârșit abia în 1946, atunci când s-a vădit că omul este defectiv și umanitatea nu a depășit pentru prima oară în istorie pragul nivelului 200, trăind astfel de la negativitate și convingerile la integritate, Sinceritate și Adevăr.

I: Deci, religia și spiritualitatea nu au avut un impact major asupra societății?

R: Problema omenirii nu este că n-ar fi auzit de adevărul spiritual, ci că nu îl înțelege. Acesta este scopul clar al cărților și al explicațiilor. Este nevoie de un volum mare de căutare pentru a explica un lucru care este dincolo de cuvinte.

Valoarea unei înțelegeri este călătoria și numărul și înțelegerea de termeni descriși și asociați respectivei valori rezidă tocmai în faptul că transferă aceste noțiuni care ar fi putut părea niște generalități filosofice și sociologice în valori concrete și verificabile. Omenirea poate înțelege numerele simple însă puțin omenirea în ciuda pretensiilor lor pe etate, înțeleg chiar și cele mai simple lucruri. Căci ar fi diferența dintre pozitiv și negativ, „bine” și „rău” sau constructiv versus distructiv.

Lipsa integrității este adesea de înțeles în (apropie) fiecare aspect al societății, încât a devenit vizibilă pentru o persoană obișnuită. După ce ascunde suferința de oare ce patriotismului

dreptății și a crede nici că „este vorba doar despre altceva” „scopul scuză mijloacele”, „societatea merita războiul” „noi nemii sunt controlați cel mai bine prin amenințări și frică” „războiul împotriva drogurilor” „demonia este norma în afaceri” „a mîni este un lucru normal în politică și afaceri” „mînăria este un lucru bun”, „materialismul și căști gârle justifică orice tip de comportament” „este normal să distorsionezi adevărul” „dacă astfel, poți convinge pe cineva”, „once nimeni nu este perfect” „dacă duci la căști gârle adevărul” „once articolul poate fi publicat dacă duce la vânzarea publicării” „a avea dreptate este mai important decât a spune adevărul” „să profităm just că orice comportament vine” „Cămar și spiritul regii este că trebuie să folosim litera legii pentru a-l înfrânge.”

I: De ce este atât de predominantă toată această negativitate?

R: Scopul tuturor crinilor de mai sus a fost acela de a depăși negarea în societatea noastră mass media, inclusiv în ceea ce privește activități comerciale, au tendința de a susține și de a amplifica negativitatea. O caracteristică principală a societății noastre este că sunt angajați să folosească drogurile să aibă un comportament violent și responsabil: să se vindească să nuanțeze despre pentru adevărul să se prefacă a fi victime să atribuie altora vina ce le aparține lor să imbrăneze depravarea moravilor. Presa nu este sinceră atunci când declară că nu are nicio responsabilitate. De asemenea, mass media nega faptul că nu avea nicio influență negativă. Dacă presa nu ar avea nicio influență atunci care de ce se cheamă „crime de doborîr” fiecare an pe lângă reclame difuzate către popor etc. Aceleasi circumstanțe dervă din antrenarea tinerilor în războaie violente, care induc mintea o stare de panica ce o poartă, începe să înconștient. Acest fapt face ca adolescenții să devină niște nișori acizasi care „actionează războiul”. În unele state există chiar un sezon de vânzare specială în care meri vanează cu arme cu unetă cămă de prețuri guguștuci și vesente „în scop distractiv”.

Nu este deloc ușor pentru nimeni să fie în viața în viața oamenilor oricând să se poarte un tan lăta până la sfârșit de viață pentru a evita confuziunea cu evanșta. Reconstrucția imaginii

conștientă prin id pas peste prag il dăre Negativitate și Adevăr. Pentru a face acest prim pas cu succes, trebuie să dezorăcăm adevărul de buca de oale și să înțelegem că nu este vorba doar despre „sport”, „banale afaceri” sau „despre ceea ce vor oamenii”. În toate acestea, societatea este deopotrivă agresor și victimă.

I: Ai acordat multă atenție acestor probleme.

R: Aceasta se datorează unui aspect important tratat în „Putere versus forță”, și anume „analiza fac omului critic” în cadrul onetării sistem foarte complex, există un punct bun de unțar în care, dacă se apucă o cantitate afina de eterge se produce o schimbare majoră. În mecanismul amas are un punct vulnerabil în care apăsarea are presunții cât de aspre are darul de a aprinde integral angrenajul. O locomotivă va merge poate fi opriă dacă și nu exact unde să punem degetul. În același fel, mare e mecanismul a societății umane ne și el pune te asemănătoare din care poți rezu, a schimbări majore numai a apăsă o unei presunții minie.

Să ne dăm un exemplu. Imaginăm că se scrie într-o zi că presa s-ar fi crămpoșit de piciorare e oleage a e un furt în Delano Roosevelt sau de infirmariile lui Harry Truman sau de un Winston Churchill în timpul celui de al doilea război mondial. În acea perioadă presărilor acestor „crime de lăce” no omul a constituit punctul critic de rezonanță care a săvârșit o război. În mai multe rânduri Hitler a fost la doar câteva luni de zile de câștigarea războiului.

I. De ce accentuați atât de mult problemele sociale?

R: Integritatea înseamnă putere. Pentru a putea refuza negativitatea în viața trebuie să o expunem. Dacă presa de exemplu, a posedat cândva integritatea, se poate reintoarce pentru a și o recăștiga. Actual, papa carlea a apărut în versiune engleza în 2001, dec sub pontificatul lui Ioan Paul al II-lea. Atraj a constituit un exemplu bun pentru omenire prin faptul că recunoscând erorile Bisericii a recăștigat integritatea spiritului și a recăștigat adevărata putere. Astfel, Papa a reușit să se poarte în mod simbolic și literar să reflecte adevărul că re umanitate transmițând lumii că Evul Încunecat a luat sfârșit.

I: De ce te este omenilor atât de greu să se schimbe?

R: Ei se identifică cu personalitatea lor, ceea ce poate fi comparabil cu o dependență. Moda este în vogă, popularizată și prezentată într-o manieră atrăgătoare. Fiecare are avantajele sale pe care le utilizează în scopul de a-și impresiona sau controla pe ceilalți. Există o răspădă și o suferință secretă în a fi victima martirului sau pierzătorului. Fiecare persoană în parte constituie o modalitate de a naștră un răspuns social specific. Imaginea socială este o modalitate de a influența opinile și de a reflecta poziționalitățile acestora. Aceste imagini de sine înșiși au și o componentă karmică puternică care, în sfârșit, constituie un rol și o dramaturgie.

Aceste și un de personalitate sunt influențate de mas-media și fiecare are și avantajele și un pret de plăcere. Ele sunt stereotipuri culturale încasate într-o cultură dată. Aceste stereotipuri se schimbă cu timpul. Tipul „dur”, solitarul, sarmantul etc., cu picăturile pe omant și un de ar mistice roșii sociale. Tipul „sălbatic”, enervat, nelegălit, marionetă, reflectă și o identitate de grup. Căneni devin foarte dependenți de un anumit stil, chiar până la moarte. Ce ca încredințat cât e periclitat cu aere de „măch” au deseori un stăruie violent. Tânăra cu sporturi or extreme a burgădrie în ce mai repede până că d se zbeste de parapet. Acestora le este înnașcă dorința de a fi eroi. Oamenii le vorcăză imaginea și se cătăcesă în încercarea de a se identifica. Aceste influențe sunt inconstante și constituie deseori autodefiniri rezistente la schimbare.

CAPITOLUL XV

Clarificări

I: Care este relația dintre spiritualitate și conștiință?

R: Domeniul spiritualității aparține sterei conștiinței. În consecință, dezvoltarea și evoluția spirituală sunt încurajate de înțelegerea naturii conștiinței înseși.

Progresul spiritual este realizat de aspecte ale conștiinței care devin mai puternice atunci când este recunoscut faptul că acestea nu sunt atribute personale sau aspecte ale „culii” sau elenale ale întâlnirii „causalității”, ci cauză specifică care adde-a face cu natura conștiinței. Inspirația spirituală, înțelegerea, precum și conștiința izvoară de compasiune nu constituie o serie de călătorii personale, ci operează precum niște catalizatori în virtutea cărora, înnașcăle proprii, o esență este activată de motivul a spirituală și interioră. Ele sunt de fapt, aspecte ale gloriei lui Dumnezeu care devin funcționale prin consimțământul voinei călătorului. Acestea sunt încurajate de sinceritate și de abandonarea vanității și omni-naștră cului măștră, precum și a credinței acestuia că „aie”.

De fapt, tot ceea ce poate face eul mintea este să cunoască despre” în adevăratul sens al termenului, nu poate ști nimic. Pentru a „cunoaște” cu adevărat este necesar să „fi” acea „ceva cunoscut”.

I: Ce se înțelege prin termenul „mistic”?

R: Toate stări de conștiință spirituală sunt de fapt mistice datorită faptului că sunt profund subiective și transformative, dar nu pot fi transmise celorlalți într-un mod obiectiv, rațional sau (chiar avem de a face cu scepticism) convingător. Orice conștiință profundă, subtilă sau semnificativă apare în nivelele non-materiale.

ale conștiinței, care nu pot fi descrise prin învelișul oșterilor paradigme newtoniene a realității. Încercările de concepții de cauzalitate (care și încetează aplicabilitatea la nivel al constantei 499). Lumea convergențială se circumscrie nivelului limitat al formei, reflectat în limbaj și determinare mecanică. Lumea experiențelor spirituale se află în afara paradigmei limitate a logicii astfel, că nu are capacitatea de a înțelege înțeleptul sau semnificative pentru eul obișnuit.

De fapt, toate experiențele profunde și semnificative din viață se petrec în domeniul non-linear. Forța este înțelesă puterea este non-lineară. Ceea ce energizează, dă putere și schimbă viața oamenilor este semnificația, singura importanță a faptelor/evenimentelor este ceea ce consideră oamenii ca fiind semnificativ. Funcția mare nu e legătură cu faptele dar în schimb le vorbim din simțuri.

1: Care este esența căutării spirituale?

R: Căutarea spirituală poate fi simplă câtă în forma saramii de a transece înțele dualității, mare și secerșitate create de percepție pentru a dezvălui Realitatea care e nelimitată și non-lineară și, prin aceasta, non-duală.

Pe o scară calibrată a constantei putem observa că învelișele cele mai slabe, și mai sub pragul valorii 2=0, trebuie să se bazeze pe forță ca pe un înlocuitor al puterii. Căutarea apropiere mai mult în Realitate cu atât puterea crește exponențial, într-o progresie logaritmică rapidă. Valorile slabe din arca nivelului 400 denotă că lumea fizică stăruie a paradiem newtoniene și indică excelența iluzionismului material. Lumea științei este de neînțeles în ceea ce privește capacitatea de a înțelege și manipula lumea materială. Știința ne poate ajuta să ajungem pe Lună, însă conștiința omului este singura care poate da sens sau semnificație evenimentelor. De asemenea, bucuria nu provine din cifre sau statistici, ci din semnificația acestora.

1: Unde trebuie căutată Realitatea?

R: Viața este trăită exclusiv la nivelul experienței și nimic altceva. Toate experiențele sunt subiective și non-materiale și prin urmare, chiar și delimitarea lineară, percepția și creșterea

„realității” nu poate fi experimentată decât subiectiv. Orice „adevăr” nu este altceva decât o concluzie subiectivă.

Quinta înțeles faptului că singura semnificație sau importanță a lumii lineare și percepționale constă în cum anume este ea experimentată subiectiv, căutarea adevărului se trăsferă dinspre „exteror” spre „interior”. Pentru lumea materială, succesul înseamnă ceva aflat în „afară” care poate fi posedat și deținut.

Gratificarea epocii de orizonta experimentației se succedă și devine evident faptul că sursa fetei se găsește înăuntrul lumii subiective a experienței care conține rezultatul cantăților interioare, semnificației și contextului.

1: Cum putem ajunge la semnificație?

R: Semnificația dă valoare vieții iar atunci când viața își pierde semnificația se poate ajunge la sinucidere. Semnificația se naște din valoare. Înțelegerea faptului că nu evenimentele sau realitatea vieții ci semnificația lor este cea care determină întregul, care conduce la un interes crescut pentru științele și filozofiei. Acesta este cel mai înalt domeniu spre care poartă aspirația omului, este domeniul examinării semnificației și în prilejul lor științele și filozofia. Filozofia încearcă să dezbate componentele semnificației pentru a se clarifica felul în care omul a înțeles înțelegerea acestora. Această investigație conduce la epistemologie sau la știința care se ocupă de problema cunoașterii. Aceasta, la rândul ei, ne duce mai departe, la cosmologie care încearcă să deținească ce anume poate fi potențialul cosmic. Dincolo de epistemologie și cosmologie se află teologia care forțază intelectul linear în încercarea de a înțelege Realitatea non-lineară a Divinității însăși.

Limitarea pas către o abstractizare și mai mare se conștientizează în trecerea la domeniul metafizic care se adresează non-dualității Realității și se poate evidenția subiectivul ca domeniu al adevărului spiritual. Cuvântul „metafizică” înseamnă de fapt „dincolo de cele fizice”. Dincolo de realitate cărora se adresează metafizica se află nivelurile experienței descrise în mod tradițional prin termenul „mistice”. Dincolo de aceste stări mistice se găsește cunoscând Conștiința născută în mod tradițional în interior. Stările născute ajung de la conștiința prezentei la

Dumnezeu până la împlinirea finală a evoluției spirituale, care presupune remintarea în toate dimensiunile unui sine separat de Dumnezeu. Înțelegerea finală este aceea că există doar o Unitate totuși și că Sine e și sursa Sineului, sunt una și același lucru.

Potentialul area înfinită și Supremă constanțe Rezultatea Existenței. De aceea, „tot ceea ce este” presupune prezența unei cauză inițiale pentru că alimenterii nu ar putea exista de ooc. Expresia absolută a divinității este Subiectivitatea. Dacă eu există, atunci și Dumnezeu Există.

Iluminarea înseamnă doar verificarea faptului că orice existență este rezultatul Creatorului și că existența însăși nu este deosebită de Creator. Creația și Creatura sunt unul și același lucru. Odată ce este înlăturată falsa dichotomie creată de percepție, natura exactă a Realității devine clară și evidentă. Numai, există nici un fals artefact al subiectului obiectului care să separe Realitatea în Creator versus creatura acestuia. În realitatea non-duală a subiectivității pure, toate lucrurile dispar.

Starea de subiectivitate conștientă substratul oricărei existențe și creații. Dumnezeu este toată esența subiectivității. Conștientia faptului că Dumnezeu este prezent în noi, este aceea care ne dă conștienta existenței. Prin intermediul acestei înțelegeri rezolvăm labirintul spiritual pe care îl presupune faptul că, ceea ce care căută este unul și același lucru cu obiectul căutării sale. În esență, este vorba despre căutarea subiectivă a subiectivului. Astfel se rezolvă problema existenței unui set dual și al contrariilor ruminat subiectiv versus obiectiv. Paradoxul uman și prin el este acela că dependentul este percepție a omului este treapta primară a cunoașterii producerii și identității.

În momentul în care stă în lumină există un moment de fetece, asemănător cu experimentarea unei reveniri într-o stare de profundă familiaritate. Intervine un gând fixerilor și tranzitoriu al amintirilor care erau înainte. Această stare constituia o consecință a percepției înșes. Acest fapt este prezent alegoric în Cartea Genezei, în episodul în care Adam și Eva mușcă din mărul aferent domeniului de percepție a opoziției dintre bine și rău. Oculul subiectivității a fost contaminat printr-o poziționalitate care a condamnat omenirea la o desfășurată suferință datorită erorii. În

lucrurile eterne ale divine, întoarcerea la Realitate este imposibilă și, de aceea, singura soluție a rezolvării problemei omenirii poate fi atinsă prin intermediul măntuirii lui Dumnezeu.

I: Cunoașterea lui Dumnezeu este „personală” sau „impersonală”?

R: Deși calea spre înțelegerea prezentei lui Dumnezeu și spre iluminare a fost descrisă în termenii unei evoluții a conștientiei prin nivelele conștientiei, această descriere se datorează în mare parte limbajului și dorinței de a face comprehensibilă traducerea unui concept non-dual. Iar în domeniul lucrării Nivelele conștientiei descriu calea ce trebuie parcursă dar omul să amintească faptul că este un atab și devotamentului, care motivează călătoria și energizează strădania. Acestea constituie suferințele necesare creației și susținerii efortului și devotației pentru a persevera. Prin analogie, putem spune că, deși avem o mașină și o naștere fără combustibil în necesar (suferințele energice și puterea psihică), nu vom merge. Destinat este călătoria deoarece și noi și ea duși către ea și atras de aceasta. Drumul este iluminat de Căminul lui Dumnezeu în forma Dăruirii Sfinte, care este Căminul și Sursă noastră.

În ființa lui Dumnezeu Transcendenței și Presenței, iubim Divinitatea se unește în Suprem. Înțelegerea a tot ceea ce este înalt constituie împlinirea destinului divin și scopul ultim al măntuirii. Prin urmare iubirea este deopotrivă instrumentul și scopul.

Dacă căminul esențial al căutării noastre spirituale nu constă în ambiciile spirituale (acelea de a ajunge undeva), ci în abandonarea progresivă a obstacolelor în fața iubirii adevărate, ceea ce este ruminat „pulsul spiritual” nu va mai constitui un obstacol. Nici un nivel cald al dat al conștientiei nu este mai bun decât altul, ci reprezintă numai etape pe care urcăm. Cu ajutorul unor blocuri de piatră putem ridica o structură dar numai prin devotație putem duce până la sfârșitul construirea unei catedrale.

I: Cum pot fi eliminate obstacolele?

R: Lucrarea spirituală care se prezintă în chipul cel mai evident pe drumul devotației este eliminarea obstacolelor din calea iubirii. Toate aceste obstacole provin din erorile de percepție

care, la rândul lor, provin din poziția dată. Altfel spus, nu mai este cea care dă naștere și perpetuează „iluzia contrariilor”. Acesta provine din vanitatea eului. Vanitatea eului sunt susținute și susținute de iluzii, acestea de a supraviețui și îndrăgii tot ceea ce consideră a fi „al său”. Odată ce un lucru este etichetat ca fiind „al meu”, el devine o perspectivă importantă pentru de la care, simțirile și gândurile în care se refractă lumina printr-o prisma realității începe să se împartă în diferite direcții și puncte de vedere contrare. Astfel, un lucru devine o „zădărnici” multă. Sensul conceput de „eu” începe să se identifice cu aceste vizii și să le apere ca pe propria realitate. Odată prins în această polaritate contrară, eu-mine este blocat și își proiectează viziunile de care se consideră o realitate obiectivă.

Negându-și începutul și originea, eu-mine devine acum victima propriilor proiectii. Sentimentul realității care acompaniază conștiința existenței este albul albul acestor proiectii ca și cum ar veni „din afară”. Imaginatia proiectează „realitate obiectivă” a cărei sursă originală a fost uitată. Altfel spus, uitare este recitarea de mecanisme psihologice a negării, izolării, inhibiției și proiectiei.

Prin refuzul (la care totmai reamintim) de a recunoaște adevărata origine, survine o distorsiune a puterii care îl duce pe el să se creeze de percepție asupra realității în care fenomenele sunt explicate prin intermediul „cauzelor”. Deoarece nu mai de două percepute asupra realității, conștiința lumii, ființelor prin care se interpretează experiențele sunt înțelese în mod invers. Se spune atunci că lumea fizică există separat de el, care o experimentează. Senzația reproduce credința și este sortită și interpretată în conformitate cu construcția și formele percepției, care a acordat obiectelor senzații identice, separate și independente și nominalizări unice. Apoi, în baza acestor elemente care susține lumea percepută și într-un mod subtil, în consolidează aparențele în ceea ce din urmă, din punctele selectate arbitrar, din distanțe și imaginare dintre aceste puncte, din planuri și dimensiunile imaginare proiectiv și din iluzia despre timp și spațiu, se naște un univers „obiectiv”.

Prin urmare, lumea proiectivă este lumea iluziei, eu-mine se exprimă sentența pe sine ca fiind separat de propria sa creație. Cu cât este mai mare sentimentul separării de Dumnezeu, cu atât mai mare este și suferința. Ca o consecință a acestui fapt, eu se ține acum de anihilare, moarte și chiar mai rău – de posibilitatea unei nesfârșite suferințe în mâinile unui Dumnezeu furios răzbunărilor care s-a săpat din cauza păcatelor. Nivelele atenționale ale percepției devin preocupate cu energii negativități care reprezintă concepții egocentrice despre sine la cele mai joase niveluri. Acesta se teme acum de ceea ce mai înfricoșătoare proiectii ale sale și se luptă cu dualismul dintre eu și eu.

Prin urmare, omul nu este victima unui „ceva exterior” de care ar trebui să se teamă ci mai degrabă cel care generează emergența acestui „ceva”. Aceste imaginații nu sunt în ciuda persoanelor ci numai consecințele interacțiunii dintre câmpurile conștiinței cu propriile câmpuri interioare de altele de care se ale acestora care determină conștiința, fiecare în funcție de conștiința Victor a tinut a căui conștiință în credința că realitatea fizică creată de propriile proiectii a fost, de fapt, „creată de Dumnezeu”. Astfel, adevărul religios este pus în umbră de superstiția religioasă interpretărilor greșite și concepții false. Este important să înțelegem faptul că înțelegerea care provine de la Dumnezeu aduce pace, iar ceea ce nu este de la Dumnezeu generează frică.

I. Cum poate fi evitată o asemenea eroare?

R: În lumina de astăzi, nivelurile de adevăr și onestitate declarate sau invocate poate fi reținute ca, oricât de creativ și inovator, impresionant. Este de asemenea, foarte important să se arate în fapt că Realitatea este dintr-o de unele forme și nu poate fi definită.

I. Am menționat mai devreme că este simplă. Ce înțelegi prin acest lucru?

R: Pentru o persoană obișnuită, care este prinsă în agitația lumii contemporane, cerințele intense și devotamentului, pe care le presupune că țara spirituală a lui Dumnezeu constă în, de obicei, un deziderat destul de greu de pus în practică. Aceasta nu

înseamnă că ar trebui căutată o altă țintă, ci doar că mijloacele ar trebui adaptate la viața de zi cu zi.

Nu este deloc necesar să înțelegem conținutul discursurilor și dialogurilor ce au fost descrise în primul rând pentru a arunca umbră asupra zonelor conștiinței umane care nu sunt încă înțelese. Pentru o dezvoltare spirituală semnificativă nu este necesar decât un singur instrument simplu. Nu trebuie decât să alegem un principiu spiritual simplu (alșo un obiect, de preferință unul pe care îl considerăm a fi cât mai pozitiv) și apoi să îl aplicăm. Fără excepție la fiecare domeniul al vieții noastre. De exemplu, cineva poate să aleagă încrederea, compasiunea, iertarea, înțelegerea sau acceptarea non-entă. Putem alege să dăm dovadă de iubire necondiționată și devotație pentru a vedea inocența vieții. (Începând cu un alege acesta trebuie apoi aplicat în realitatea noastră, inclusiv cu noi înșine, fără nici o excepție și cu o insistență absolută. Din acest proces va rezulta purificarea spirituală, pe măsură ce obstacolele aflate în calea acestor principii spirituale sunt examinate.

Realizarea obiectivului spiritual va necesita schimbări ale percepției care la rândul lor presupun dezvoltarea înțelegerii și reconceptualizarea.

1. Ce obiectiv spiritual este realist pentru o persoană obișnuită?

R: Orice progres al nivelului de conștiință este semnificativ și merită menționat. Un obiectiv realist care poate fi atins de orice persoană devotată serios celor spirituale este iubirea Necondiționată. Acesta este un nivel transformativ și de adevărată neputință relaxare deoarece înțelesul obiectiv a fost atins. La acest nivel al Iubirii Necondiționate este înăscută dorința de a perfecționa această condiție. Odată atins acest nivel, chiar și cea mai mică imperfecțiune a iubirii devine inacceptabilă și reclamă o corectare.

1. Care este cea mai eficientă metodă de purificare spirituală?

R: Concentrați-vă asupra Iubirii înseși. Aceasta este „calea regală” către Dumnezeu, una prezentă pretutindeni și răspândită oriunde. La început, iubirea este considerată o idealitate,

presupunând distincția între cel care iubeste și ceea ce este iubit. Iubirea începe prin a fi condiționată, o stare a sentimentelor, dar progresa. Devine evident că iubirea este o modalitate de a înțelege, experimenta și interpreta viața. Mai târziu devine împiedecă iubirea este, în realitate, o stare de a fi.

Viața însăși devine expresia iubirii, iar iubirea însăși de a înțelege că viața înseamnă iubire. Atunci când survine înțelegerea finală, divinitatea iubirii transformă percepția în viziune spirituală, iar prezenta lui Dumnezeu în Tot Ceea ce Este devine evidentă. Tot ceea ce există și radiază esența proprie divinității în forma a cărei, care constă în manifestarea iubirii lui Dumnezeu.

1: Iubirea este calea către devotație. Prin urmare, din aceste considerente, nu este ea cea mai eficientă?

R: Iubirea transformă puterea ei filantropică în toate obstacolele. Este atât mijlocul, cât și scopul. Secate a supărată disponibilitatea și capacitatea de sacrificiu. Aduce a lumină compasiunea și dorința de a înțelege. Prin înțelegere obținem și iertarea, deoarece prin renunțarea la poziția noastră înțelegem că nu este nimic de iertat. Judecata se dizolvă și astfel condamnarea și ura nu mai sunt posibile. Ignoranța înăscută din devotație este văzută ca fiind un defect ce trebuie depășit. Se așteaptă înțelegerea faptului că natura reală este exact așa cum este și nu are nevoie de corecturi.

1: Iubirea nu este doar un sentiment comun? Se vorbește despre ea la nefericit.

R: În mod categoric, iubirea nu constă în ceea ce mai răspândit nivel al conștiinței umane. 78% din populația lumii calibreză sau nivel 700 (Integritatea fundamentală) și de aceea, se concentrează pe negativitate. Doar din la 22% din toată populația lumii a ajuns vreodată la nivelul Iubirii Necondiționate (care poate fi numit „iubire adevărată”).

Iubirea este o conștiință, o atitudine, un context pentru a înțelege viața. Iubirea este apogeeul Realității, unitatea și esența spirituală. A nega iubirea înseamnă a-l nega pe Dumnezeu. Iubirea este înăbușită de poziționalitate și dorința de a juca

Cea mai mare parte a societății învață iubirea, pornind de la o bază rațională a deciziei și acțiunii. Există segmente întregi ale populației care consideră că iubirea pentru o persoană este o slabiciune. Omorarea și dorința cu adevărat câștigătoare, mândria, posesia, puterea și dreptul de a se răzbuna și a pedepsi.

Statele Unite sau țara „libertății” are în închisoare mult mai mulți oameni și un procentaj mai mare din populație decât orice altă țară, cu excepția Chinei. Societatea declară „războaie” problemelor sale care, bineînțeles, se multiplică. Forța este o neîntrebare, un substitut al puterii. Astfel, oamenii și fac aproape orice din respect și iubire dar scute puțin veniturii din frică. Dacă nu există loialitatea rășei și a respectului, măcar din generații nu poate ordona trupelor să se supună, iar în lipsa acestor aspecte a iubirii nimeni respect apărut în secret și rebele. Forța poate acționa doar ca un digitor torar. Toate imperiile care au fost conduse prin frică s-au destrămat. Religiile care se bazează pe frica de a nu plăti și nu pe dragostea lui Dumnezeu, sunt inerent slabe.

Iubirea este un mod de a ne deschide față de lume. Este o generalizare a amindui care se exprimă în moduri apăsătoare nescrisitive dar puternice. Este dorința de a face pe altul ferent, de a le elimina zua și de a le ușura povara. Simți faptul de a fi înțeles și dispus să ai o relație cu oamenii cu care ești amestec de a lungi zile este suficient. Când această atitudine nu este deosebită comuna se vede în pede din reacția pe care o au oamenii atunci când o înțeleg. De multe ori, e răspunsul surprins plăcut sau chiar secăt. Nimic în moduri nu arde ceea ce fac totuși se plâng numai. Se pare că majoritatea oamenilor, deoarece sunt atât de concentrați asupra propriilor dorințe și alburilor, nici nu pot să vadă sau să reacționeze la aspectele pozitive ale vieții. Ei nu călăresc serviciile de alte persoane, servicii și explicații. „Oamenii sunt plătici pentru asta, nu?” (Lucru care chiar nu este relevant).

Segmente majore ale societății operează la un nivel ipsis total de iubire. Corporațiile gigantice și agențiile guvernamentale pot fi descrise numai ca funcționând asupra și în jurul pieței. Grațitudinea nici nu apare și nici măcar nu este conștientă. Nu fi o

atitudine și viața în societate iubirea este văzută drept ceva demodată, fiind redusă la o poveste romantică de tinerețe, a mamei care și iubeste copilul sau la iubirea pentru că, vele de companie. Exprimarea în orice alte situații devine strâmbătoare. În lumea masculină, există foarte puține domenii unde iubirea este acceptată, de exemplu familia, sportul. Iubirea pentru țară sau masina personală.

O mare parte a societății acceptă însă, sentimentul de „a iubi-lă”. Această expresie constituie o modalitate de a exprima și excluder iubirea. Oamenii spun că nu și pot găsi iubirea dar puțini ar fi cei ce ar putea să dea. Odata ce devii în dispoziția să dai în iubire, descoperi că în realitate s-ar fi înmulțit de iubire dar că nu ai nimeni cu care să împărtășești. De fapt, iubirea este prezentă pretutindeni, tot ceea ce trebuie să facem este să o descoperim.

Un versul răspunde unui prieten despre iubirea acestora. Dacă este un fapt vădit percepție obișnuită constă în faptul că poate fi îmbunătățită prin intermediul iubirii. Conștientizarea constă în o calitate a tău a dincolo de simțuri și enunț. Dacă înțelegem proiectile și înțelegem antropomorfice a ungem a revela faptului, că tot ceea ce există este în mod constant conștient și errant iubire, ca o consecință al divinității Creației.

Fiecare parte este conștientă de mediu și interconectată precum și de admirația și respectul care i sunt arătate. Ea nu o returnează prin propria ei perfecțiune și frumusețe la viața. Fiecare parte este o sculptură creată un călău al expresiei perfecte a propriei sale esențe. Pentru cei care pot vedea divinitatea radiază din toate părțile. Natura devine precum cea din desenele copiilor, unde copacii zămbesc animalele vorbesc iar florile dansează bucurându-se. Atunci când percepția începe să se revelează o lume a minunatelor. Conștientizarea este prezentă în tot ceea ce există și se manifestă ca Totalitatea Creației.

I: Cum poate surveni o revelație atât de minunată?

R: Prin bunățate, respect și considerație pentru. Tot ceea ce există pentru fiecare de amintire, excepție inclusiv pentru mine. Nu vedem ceea ce credem și acceptăm că sa nimeni. Gratițitudine, recunoștința, gentileții și aprecierii sunt prin el.

însele transformative. Experiențele noastre despre lume și viață sunt, în totalitate rezultatul credințelor interioare și pozițiilor noastre. Disponibilitatea de a abandona toate aceste prejudecăți se naște din iubirea și respectul pentru Dumnezeu, iar sinceritatea generează astfel deschidere către splendoarea realității, care este revelația sinelui. Iubirea este un catalizator magic care generează conștientă. În final, credința este înlocuită de certitudine. De aceea se spune că Dumnezeu este găsit de cei care îl caută.

Î. Ați menționat foarte rar corpul fizic. Care este importanța acestuia în lucrarea spirituală?

R. Corpul este arhetipul naturii și o parte a lumii animate. Se poate spune că „patru elemente” și ne este închinat provizoriu. Are doar o existență temporară și de aceea nu justifică o atenție sau o importanță prea mare. Valoarea acestuia constă în capacitatea lui de a comunica, de a transmite informații și a împărtăși cunoștințe. Dacă este controlat în mod adecvat, poate fi o sursă a plăcerii, precum și o modalitate de a realiza lucrarea și a exprima afectele. În esență, este un aspect temporar al unei experiențe a percepției sau a poziției în spațiu și timp. Percepția pretinde să reprezintă un „eu” sau, de puțin se referă la el ca la „mine”. Acesta reprezintă o mare restricționare și limitare a identității sinelui cu lumea fizică și formă recunoașterea altă viziune a naturii, corpului, răspuns la bunătate, respect și considerație. Se poate iubi și se poate fi iubit, precum în armonia de casă îndrăgită, fără să intervină neapărat o identificare cu el sau o atașare prea mare de acesta.

Una dintre cele mai grele zone merite clarificarea diferențelor dintre sine și corp este cea a funcționării simțurilor. Acestea sunt experimentale și considerate a fi funcții ale corpului fizic, însă. Oricât ar părea de ciudat, lucrarea reală a experiențelor senzoriale se găsește în cadrul domeniului vizibil al corpului energetic interior care activează corpul fizic. În sine, corpul fizic singur nu are nici o capacitate de a experimenta.

Experiența simțurilor (precum și cea a oricărui alt lucru) constă în o calitate a conștientului asociată cu prezența noastră într-un corp energetic. Oricine a avut vreodată o experiență de

decorporizare își amintește că toate manifestările simțurilor constituie funcții ale corpului eteric care a fost asociat cu propria lor conștientă și cu sentimentul prezenței sinei. Văzul și auzul continuă chiar și atunci când corpul fizic doarme sau este într-o stare de inconștientă. Experiența „sinelui” migrează în afara corpului împreună cu simțurile poziționări și mișcări. În această stare, senzația sinelui este localizată în cadrul corpului energetic, iar corpul fizic devine un terț în vedere ca pe un simplu corp și nu ca pe propriul corp.

Dacă un număr mare de oameni raportează experiențe de acest fel, se poate ajunge la un acord cu privire la un mare fenomen în mod asemănător experiențelor de decorporizare. Uneori adesea ca atunci când de-a lungul tunelului de lumină întințirea unui om și experiențarea a diferite culori și apoi refuzul de a se întoarce pentru a recăpăta și locu corpului fizic. Astfel putem afirma că noi locuim într-un corp fizic dar nu suntem un corp fizic. Este clar că spiritul sau etul sau sinele energetic este cel care locuiește în corp și începe să se amestece cu acestu pierzându-și astfel identitatea sa unică. Unii oameni sunt predispuși să se părăsească trupul, fie în mod accidental, fie intențional. De fapt, tehnica practicii astrale poate fi învățată, în așa fel încât cei care s-au însușit o și poate părăsi corpul când vrea având chiar posibilitatea de a-și alege locul și pe care să îl viziteze (de exemplu, la Institutul Monroe).

Vederea a distanță și clarificarea conștientă proiectii parțiale ale facultății senzitive ale corpului energetic (cel care experimentează) este prezentă în lucrarea din cadrul a ceea ce a fost numit corpul astral, eteric, spiritual sau suflet. Corpul spiritual nu este controlat de forțele fizice obișnuite, ci există într-un alt plan sau dimensiune.

Munca călătorește și cu ajutorul de corpul spiritual înțelegând faptul că, în realitate, este separat de creier. Corpul astral nu depinde de cele fizice, ci există independent de acestea. Cu toate acestea, atunci când este localizată, începe să se identifice cu forma și locația.

Î. Atunci, ce se poate spune despre purificarea și mortificarea corpului?

R: Nu există nimic de purificat, cu excepția iluziei. Donțiile sunt pentru anumite experiențe și senzații care pot fi căutate prin intermediul corpului. Însă problema nu este corpul, ci a minții. Mințea este cea care încearcă să aibă o pereche și să controleze experiența.

Î: Oare experiența corpului se schimbă odată cu progresul conștiinței spirituale?

R: Există schimbări care se petrec în natura experienței corpului. Senzația locului este mai generală și mai puțin specifică în lumea fizică și spirituală, există perioade în care corpul pare că ar să dispară, de parcă am uita de el. Există de asemenea, perioade când prin sistemul nervos curge o energie foarte intensă, căia sunt experimentate diferite senzații ardente, ca și cum sistemul nervos ar fi în flacără. Există și momente în care energia kundalinî curge însoțită de o puternică senzație de a lungea și de a se întinde, până la a se simți scindat pentru a ajunge apoi la unificat.

Poate survine o pierdere a dorințelor trupești și o scădere a interesului față de corp într-o asemenea măsură încât supraviețuirea fizică poate depinde de alții din jur. Se poate restaura o lipsă totală a poftei de mâncare și a interesului față de senzațiile corpului. Venera se schimbă și ea în felul acesta, poate să se dăruiască întru altul. Există o preponderență a vederii perfectice și o scădere a celor centrale. Timpul se oprește și pare că se scurge ca deja amintirea pierdere a egității ca spațiu. Există de asemenea o nesiguranță a înscărilor corpului.

Atunci când survine o exercițiu sine ai, se întâmplă oarecare dificultate în folosirea pronunțierii, mai ales o pronunțiere personală. La început pare straniu să observi că oamenii vorbesc despre corpul fizic ca și cum nu li-ar fi propria identitate.

Survine o pierdere a fructelor reflexelor. Când căminul devine mult mai dificil de procesat ca și descurtarea vorbirii obșnuite a oamenilor. Acest lucru rezultă dintr-o învaziere a răspunsului în comunicarea verbală. Această învaziere nu face cu procesele care se produc în comunicarea verbală, rădăcină procesării învazei a limbajului și sunetului. La început însă,

această învaziere nu se petrece în ceea ce privește înțelegerea limbajului animalelor sau a înțelegerea trupului. Pare a se petrece deoarece conștiința se focalizează asupra esenței și semnificat ei și nu asupra detaliilor formei. Mai mult, conștiința trebuie să realizeze translația de la înțelegerea ei naturală la sunet.

Nu există nici o separare între ceea ce pare a se petrece și „Sine”. „Cauzele” nu mai sunt căutate în exterior, iar așa-numitele evenimente se petrec ca rezultat al gândurilor. Nici o cauză nu mai este atribuită unui însăși conștiinței.

Oamenii din jur par a fi condusi de ceea ce este irelevant și inconsecvent și în același timp par că dispun de o energie în zadar. Aceste aspecte ale conștiinței sunt experimentate ca altele de către indivizi separați dar care care experimentează cu adeveră este în mod fundamental aceași vine prezenta. Tot acest individ. Corpul este precum un companion sau un animal de companie, favorabil, care te înțelege și te înțelege. Poate chiar să fie operat fără anestezie sau a fi înțelesă viața din el. Poate continua să ne posedăm corpul și să fim responsabili pentru acesta fără a ne identifica în mod necesar cu el.

Karmă, învățători și înțelepți

I *Ați putea să ne explicați cum înțelegeți dumneavoastră karmă?*

R Orice gând sau acțiune emite o vibrație (sau o undă), care reprezintă un model energetic cu frecvență unită asociat cu energia noastră corporală. Acesta interacționează cu câmpul constanței care este compus dintr-un număr infinit de astfel de modele de energie emanate din alte corpuri energetice. În cadrul acestui câmp energetic foarte complex au loc serii de selecții care influențează deciziile și direcțiile de viață. Modelele persistente sunt consolidare și devin astfel tot mai dominante. Interacțiunile care ar putea rezulta de aici pot fi comparate cu forma structurală a unei molecule care determină cu ce altă moleculă este această capabilită să interacționeze. Astfel, molecula în cauză poate fi compatibilă cu anumite alte molecule și incompatibilă cu altele.

Corpul energetic al fiecărei persoane poartă cu sine o trăsătură istorică de modele care persistă de-a lungul timpului și influențează deciziile, comportamentele și sentimentele de atracție ori repulsie. Acest corp energetic care constituie locul geometric al sentimentelor este identic, este identic adică cu corpul fizic, așa cum poate să confunde omul care trăiește trăind experiențe de decorporalizare. „Corpul karmic” este alcătuit din urmele de pozitivi și negativi care au fost colectate de-a lungul timpului.

Câmpul constanței se constituie dintr-o mare infinită de câmpuri energetice aliate în interacțiune, și care posedă diferite niveluri de putere. Prin urmare, soara corpului energetic

sufletului unui individ este similară cu aceea a unui obiect care poate fi în spațiul său cu cea a unui dop de plută alături de mare în sensul că nivelul la care se stabilizează sau la care poate să cadă este determinat de flotabilitatea sa inerentă.

Sferele non-materiale ale existenței sunt compuse din corpuri energetice aflate la diferite nivele în marea cosmică și ca și cum s-ar fixa în anumite domenii. Fiecare dintre aceste sfere gravitează în jurul unei câmpuri de atracție. Atunci când corpul energetic sau sufletul (împreună cu toată colecția sa de frecvențe și modele energetice) se separă de corpul fizic, gravitează înspre un câmp sau domeniu comparabil. Acesta este câmpul poeziei, muzicii sau altele, pentru viața post-fizică, opțiunea pentru diversele nivele cum ar fi întretele purgatorii sau paradisurilor. Desigur că pentru unele suflete există și posibilitatea opțiunii sau predestinării de a reveni la viața fizică. Mai mult, în cazul în care vom recurge la ajutorul metodei testării kineziologice pentru a verifica dacă această descriere a calității spirituale este sau nu corectă, răspunsul pe care îl vom primi va fi afirmativ.

Oamenii au epuizat categoriile cu privire la aceste chestiuni iar problema încă nedezvăluită de rezoluție este reprezentată o permanentă sursă de controverse. Cu toate acestea, faptele redate sunt de adevărat că, după moartea fizică, trupul energetic și continuă deservul în funcție de acțiunile săvârșite în timpul vieții fizice. Prin urmare, soarta este determinată în primul rând de deciziile și acțiunile spirituale care au fost realizate, fiind acordată o mare importanță intelectuală, responsabilității și conștiinței. Voieți?

Vorbim din punct de vedere spiritual, nu este deosebit de esențial dacă are sau nu loc o reîncarnare fizică activă. Principiul este destul de simplu: energia rămâne și cîmpul, indiferent dacă această formă va continua să fie forma unei existențe fizice sau va merge mai departe pe un plan energetic. Astfel, destinul unui individ va fi orientat spre ceea ce e mai bine sau spre ceea ce e mai rău în funcție de acțiunile făcute de către voiața spirituală. Din studiile efectuate cu privire la natura spirituală a constanței se pare că alegerea de a reveni în viața fizică prin intermediul

unei reîncarnări este o ființă umană este o opțiune determinată de unele elemente ale sufletului în cauză. Însă aspectul care prezintă cea mai mare importanță constă în interpretarea și înțelegerea factorilor care determină soarta sufletului/corpului emergent după moartea fizică.

Din analizele și cercetările anterioare în domeniul spiritualității transpire faptul că soarta ultimă a unei persoane constituie o consecință automată și impersonală a modului de energie care au fost stabilite în alara corpului/spiritului. Cu alte cuvinte, soarta călăie după moartea fizică se constituie pur și simplu într-o consecință inevitabilă a propriei opțiuni și, în consecință, o recompensă ori o pedeansă ipso facto în moduri care de către o anumită persoană, energie sau putere exterioară și se grațiează în marea infinită a Sineului (cu nașcăușă), către destinul său și în virtutea propriei esențe. Totuși, în acenția cerșii dreptății absolute a Dumnezeului Atotputernic care grațiează o corectitudine și imparțialitate absolută. Astfel, adecvată nu este altceva decât o invenție semantică (asemenea celui otropismului sau cauzei-tam), care servește drept expunat al patului în fiid derivată din presupozitiile antropice noi de care nu trebuie să ținem

Asadar, dar fiind că destinul nostru spiritual este determinat și decizia de moarte noastră actuală rezultă că fiecare persoană și determină destinul cu o corectitudine absolută. În acest fel, dreptatea lui Dumnezeu se autoîndeplinește perfect, atât de ce omenirea are nevoie să își asume responsabilitatea, propriului destin și să încerce să-și îmbunătățească pe Dumnezeu (care, oricum, a fost mult prea adesea tlamă, fără erie pentru nefericirile lumii, în realitate, iubirea lui Dumnezeu precum soare și ală este în marea noastră, pentru tot. Și grație donand în înțelegerea domeniului spiritual devine inteligibil și capabil de sens, fără a mai fi nevoie să recurgem la viziuni, proiectii antropomorfe și fantezii pentru a-l explica.

O mare parte din ceea ce am afirmat până aici se regăsește și în informațiile și experiențele spirituale pe care omenirea le a acumulat de-a lungul timpului. Dacă înțelegem că din punct de vedere spiritual, totuși se petrece că o consecință a libertății. Arhiva și nu există nici un fel de „forță” care să „cauzeze”

lucruri discordante, atunci toată problema se reîncepe iarăși și este clarificată. Dacă aceasta se petrece, înseamnă că alege ca și consimțământul va ste spiritual și nu îndreptat în această direcție. Cât despre modalitatea în care respectiva reîncarnare va avea loc, aceasta va fi determinată de alegerea karmică.

Cu cât ne identificăm mai puternic cu corpul fizic și cu viața pământească, cu atât vom fi mai atrași de acest aspect și uneori pur și simplu pământești. Este la fel de adevărat și că atracția pentru reîncarnare poate fi datorată dorinței de a repara sau ispăși anumite greșeli spirituale din trecut. Astfel, multe suflete consideră că singura ispășire adecvată este aceea de a suferi aceeași soartă pe care au cauzat-o altora. Vedem adesea cum în toate de suflete aleg viați care au un final devastator. Chiar și moartea este aleasă deseori într-un mod atât de specific, încât este de crezut că în achiziția respectivelor alegeri sunt implicați o serie de factori karmici determinanți. De asemenea, simțăm că au și ele adesea forme și statură foarte deosebite, cu semnificații foarte precise.

Așadar, dacă viațile sufletului pot fi trăite fie în cadrul domeniului fizic, fie în afara acestuia, respectiv atât pe plan fizic, cât și în plan energetic, putem trage concluzia că este foarte probabilă existența unei succesiuni aproape infinite de vieți. Această idee este și ea conformă înțeleptilor străvechi. Vedem, de exemplu, și învățăturilor lui Buddha Krishna, Hinduismului și alilor regi străvechi.

La nivele foarte avansate ale conștiinței, înțeleptii clarificați sunt capabili să si amintească de vieți anterioare (despre care spun că sunt foarte numeroase). De asemenea, în urma unor experiențe de deconspiralizare, oamenii se simt așa cum corpul lor energetic a so aslat anterior în alte corpuri fizice. Copiii născuți sunt și ei predispuși să si amintească vieți anterioare iar studiile efectuate în acest sens arată că aceste cazuri sunt destul de frecvente. Un înțelept a fost întrebat la un moment dat cât de reale sunt încarnările anterioare, iar el a răspuns că acestea sunt la fel de reale ca încarnarea actuală – nici mai, nici mai puțin.

Interesul manifestat față de existență (respectiv inexistență) unor vieți anterioare constituie mai mult decât o simplă reflecție a vanității celui sau a interesului pentru propria termă a viații.

mai important este faptul că odată cu înțelegerea modalității în care lucrează justiția divină, se clarifică și orice neînțelegere referitoare la natura eiului. Mai mult, această înțelegere are darul de a clarifica și învățăturile creștine cuprinse în versetele „Culegi ceea ce ai semănat”, „Oamenii care trăiesc în case de sticlă nu ar trebui să arunce cu pietre”, „Cine scoare scara de subie va pieri”, „Toate ființele de pământ sunt numărate” etc.

Comentariile lui Iisus despre reîncarnare sunt scurte și apar în Evanghelia după Matei versetele 11: 14 și 17: 10-13, unde „susținea că el este întru totul înapoi, sub chipul lui Ioan Botezătorul”.

Dat fiind faptul că elgia creștină este focalizată pe atingerea virtuții în defavoarea păcatului, respectiva lipsă de încredințare în răului, importanța destinului sufletului are prioritate în fața subiectului reîncarnării.

I: Așadar, destinul spiritual (sau karma) este stabilit prin alegere și responsabilitate personală?

R: Cel mai puternic factor determinant este intenția și, decizia voastră spirituală. Ideea potrivit căreia contextualizarea, gândul sau acțiunea influențează un model erige c aflut la un anumit nivel de putere (care poate fi, ca brei), stă la baza că spirituale numă Karma Yoga, care înseamnă că toate acțiunile pot fi sacralizate prin dedicarea acestora lui Dumnezeu.

Chiar și cele mai simple acțiuni, cum ar fi de exemplu muncă, cartof, pot fi acompaniate de resentiment sau de devotament față de viață. Adevăratul devotament provine din bucurie, cunoscând fiind faptul că viața este susținută prin viață. Omul își dedică viața lui Dumnezeu, din recunoștință pentru darul vieții, punându-se în mod dezinteresat în serviciul Creatorului Său (deci în serviciul a tot ce este viu). Prin această dedicare este validă și sacralitatea a tot ceea ce înseamnă viață, orice formă a vieții fiind tratată cu un respect deosebit. Atunci, când ne oprim pentru a ajuta un gândăcel neputincios, răsturnat pe spate, întorcându-l pentru a și continua viața, întregul univers știe acest lucru și răspunde acestui gest.

Pentru a recunoaște și a ști valoarea a tot ceea ce înseamnă viață, nu trebuie să o negăm nici pe cea proprie, ca și pe cea parte a vieții. Ceea ce se înțelege în general prin termenul „

„suflet” este capacitatea de a experimenta viața. Sinele reprezintă cu o conștiință a existenței în tot ceea ce este via. (Într-oare e precum și toate animalele, se ocupă de propria viață în aceeași măsură în care o fac și oamenii. Le obțin bucurie din existența lor și din experimentarea acesteia.

Există un film documentar despre viața viditelor pinguini care trăiesc în sălbăcie în regiunea Antarcticii. Ele sunt foarte inteligente. Un documentar a fost filmat în masă și simțeam că avea pentru sine un anumit înțeles. A stat singur în întregi dar în final, când o altă vidă a apărut în fața răbdării rezistenței lui și l-a fost răsplătită. Filmul a arătat că între cele două vidre semnificative și bucuria de a se fi găsit care era copiositoare. Păreau umbrind nesfârșite salta și dansuri datorită plăcerii și bucuriei lor. Fecunda lor era un lucru de evidentă, chiar și pentru cea mai ignoranta ne știind faptul că animalul este capabil sau nu de logică înțelegând este cu totul irelevant. Ceea ce este semnificativ este că la nivelurile care viața este eficientă trăiește nivelul suferinței, experiența animației și bucuria lor de viață este egală cu cea a oamenilor.

I: Dacă recurgem la metoda testării kinesiologice, se dovedește nare adevărat că orice informație este disponibilă tuturor?

R: Este adevărat. Viața noastră întregă este de fapt un document public care poate fi accesat de oricine, orând și oriunde. Nu este posibil nici un secret, totul este revelat. Acest lucru nu pare a fi chiar atât de surprinzător însoțit de ceea ce s-a deja programează toate de software care fac posibilă utilizarea individual de internet accesul și posibilitatea de a descărca orice document existent de pe orice alt computer din lume. Toate informațiile de pe internet sunt de domeniul public. Mai mult, majoritatea locațiilor publice și private folosesc camere de supraveghere video continuă. Supravegherea și înregistrarea tuturor activităților umane se desfășoară în mod continuu și sateat. Amprentele nu asă doar în mod unic de identificare ci și de structura ADN detectabilă. Computerele armate și analizează orice casig sau tranzacție. Birourile de credit înregistrează în detaliu toate fluxurile financiare. Nu puteți ca

inimăta nu mai este decât o fantezie dintr-o eră demult apusă. O persoană oarecând găsește toate acestea mai degrabă reconfortante deoarece omul stătea și incerta nu au nimic de asurs. În același timp, o persoană neînștiințată sau o novată va reacționa probabil cu teamă în fața acestor realități. Este o curiozitate că totul este revelat atât în această lume, cât și în următoarea. Fie și totuși, revedut, responsabilitatea fiecărei acțiuni ne revine în totalitate. Dacă lucrurile ar sta altfel, ar însemna că universul a fost creat inușt, ceea ce este imposibil, dar fiind că el nu este altceva decât o expresie a naturii Divinității.

I: Este nare necesar să avem un guru? Anumite tradiții spirituale spun că da.

R: Cu toții avem deja un guru – Sinele. Prezența lui Dumnezeu este perpetua. Duhul Sfânt este ace aspect al conștiinței care, prin mijlocul Cărei Duhul este accesibil tuturor. Dacă este ea blochează omul de la Sinele aflat în interiorul nostru – ne putem reconecta la Adevăr prin contactul cu maestrul spiritual, Avatari, sau cu învățătorii și spirituale.

Gratie evoluției sale spirituale și superioare. Între optul spiritual este în contact cu Sinele și, implicit, se identifică naționalitatea cu acesta. Astfel, el este capabil să vorbească, să înțelească și să fie de ajutor. Recepția experienței spirituale este inspiratoare către cetățeni. Orice creștere spirituală se realizează prin consimțământul liberului arbitru. Învățătorii adevărați nu și impun nicorod voința asupra celor aflați la ei ca înțeleși să fie dispoziți tuturor. Învățătorii și umir și cele căută pentru informații pe care le oferă, întrucât ceea ce a fost promisiu dar este dintr-o departe în timp a dezinteresului a darului. Învățătorii împărtășă și a totă generează o călătorie mai înaltă având prin ea însăși capacitatea de a cataliza progresul spiritual. Până și simplul fapt de a auzi o învățătură superioară constituie în sine o consecință a mentului spiritual. Iar a acționa asupra acesteia este un beneficiu și mai mare.

Se spune că Buddha a afirmat: Este rar în univers să te naști ca un om înțeleș și mai rar este să auzi de dharma, încă și mai rar este să accepți învățăturile și mai rar de altă este să acționezi.

asupra acestora și ce mai rar unul este să dobândească înșelăciunea adevărului învățătorilor. Astfel, simplul fapt de a auzi despre înmânare constituie de a unui dintre cele mai rare daruri. Pentru că oricine a auzit vreodată de înmânare nu va mai fi satisfăcut de nimic altceva.

Astfel, informația în sine devine învățătorul dar pentru a fi activată, ea necesită acordul voinței spirituale a celui care o primește. Învățătorul spiritual care a atins maturitatea spirituală și amintește că desigur adepții este entuziaști, dar naiv. Adeptul naiv este deceptat cu ușurință de falșul învățător sau de învățătorii eroici ambalate într-o formă atractivă. Prin urmare, o valoare cardinală a maestrului constă în călăuzirea discipului. Grație acestei a studentul spiritual va fi păzit de capcanele spirituale ale seducției spirituale. Rolul învățătorului este de a inspira, instrui și confirma prin mărturia personală adevărul învățătorilor, precum și de a-i încredința pe studenți, care se străduiesc să continue pe calea aceea.

Un alt serviciu important pe care învățătorul îl furnizează discipolilor rezidă în explicare și clarificare. Multe învățături străvechi, deși corecte și adevărate sunt pur și simplu insuficiente, ceea ce poate conduce la interpretări eronate. De aceea, rolul învățătorului nu este numai acela de a comunica adevărul și de a lumina calea studenților, ci și de a da explicații necesare. Grație urmării adevăratului învățător este deja totaș complicitate și nu mai are nevoie să fie căutat de studenți și nici de a câștiga de pe urma faptului că are discipoli. Adevăratul învățător nu are nevoie de o dorință de a conștientiza pe ceilalți, după cum este îndiferent la orice tip de putere sau simbolice ar putea decurge de aici. Orice fașă bunăstare și adorație devin lipsite de sens, pentru că înțeleptul nu este atras de strălucire la faimă și de nimic durabil și efemer.

Pentru învățător, corpul este relevant doar în măsura în care constituie un mijloc de comunicare cu ceilalți în lumea obișnuită. De aceea, corpul este doar un mediu de comunicare. Învățătorul este întotdeauna Sinele invizibil. Nu există nici o "persoană" prezentă și prin urmare, Sinele este în stăruință transmutat antropomorfic. Întru facilitarea interacțiunii și comunicării, cu

unul obișnuită despre învățător rămân vestigiile unor învățături sociale. Nu există nici atracție, nici aversiune față de lume și continuările sau valorile acestora.

Învățătorul marelui a depășit acea fază în care și limitativă a beatitudinii, ci există acum întru domeniul a păcii, înținerii. Aceasta din urmă este o stare non-emoțională de ferece constituie din altcundă și din certitudinea desăvârșirii absolute. Învățătorul este aceea de a traduce înesfabila în comprehensibil înșelăciune de formă în formă și de a încerca să așezeze înțeleșurile eronate care a putu apărea. Aceste capacități de a traduce subiectivul întru o terminologie încă călăuză de sens este prezentă cu toate că învățătorul mare, gândesc în termeni bisericești constituie un dar al său fiind în realitate, o funcție a Duhului Sfânt.

Înțeleptul își servește discipolii și într-o formă nonverbală. Astfel, constanța sa întru a transmuta câmpul de constanță, lei gardini unare ceea frecvență vibrațională superioară, care este un efect al respectivelor conștientă. Astfel învăța pe alții constituie deopotrivă o alegere și rezultatul unui acord.

I. Ai subliniat faptul că întotdeauna trebuie calibrat nivelul de adevăr al unui învățător sau al unei învățături. Nu pot fi acceptați învățătorii, pur și simplu, prin intermediul credinței sau pe baza reputației lor?

R: Întrebatul. Mintea este foarte naivă și extrem de ușor de păcălit. Este ușor impresionabilă și, prin urmare, foarte vulnerabilă la persuasiune și manipulare. An nu-i va că majoritatea oamenilor de pe pământ calibrază mult sub nivel, 400 (nivelul Raftului și Inteligenței) și sunt cu ușurință încorsetați de sentimentul, simț logic, emoțional, ale absurdă și slogane. Jurații îl condamnă pe cel nevinovat iar cei nedreptăți votează legătura și întru o ilagranti neconstituțională. Și nu este vorba aici doar de erori grave care apar în sfera chestiunilor obișnuite. Când vine vorba despre sfera spirituală, ne putem baza și mai puțin pe mintea umană. Nu are absolut nici o evidență experiențială pe care să o folosească, așa că urmează de obicei obiceiurile și preferințele precedente sociale, etnice sau familiale.

Astfel, credințe și ritualuri și religioase ale majorității din ei sunt determinate prin „așteptările” nașterii și identificării culturale. El adoptă sistemele de credință ca pe „ale mele” și începe apoi să le apere. Mintea umană nu poate verifica dacă aceste credințe au sau nu validitate și astfel, se vede silită să le apere în totalitatea lor (tu ești chiar la un nivel de „arat sin”). Principala cauză a acestor identități fanatice cu privire la credințe rezidă în faptul că ele sunt văderabile la stăruire.

Adevărul nu trebuie apărut, el este pur și simplu un fapt. Astfel, „credințele” sunt foarte găgăos, angajați și filiați, în exprimarea parțială lor de vedere. Prin urmare, adevărul cătător al adevărului este prevenit să evite influența „credințelor” „adeptilor” prozelitismului agresiv și a fanatizării religioase – din orice credință ar proveni acestea.

Cunoașterea bazată pe credință și experiență adevărată este cămă. Mai degrabă decât să încerce să convingă, ea invită. Atrage în virtutea meritelor sale înrânse și a puterii adevărului însuși. Adevărul nu se bazează pe vreo oră de dezbateri ori pe simțăminte, el explică dar nu încearcă să convingă.

Data fiind, pe ce parte, negativitatea și subestimarea născută în viața omului, și pe de altă parte existența unei societăți de „atei” care de „non-adevăr” descoperirea unei mări atât verificate pentru distingerea adevăratului de la falsitate (și mai mult, a nivelului efectiv de adevăr construit ar progresiv, în tot și o adevărată bucurare pentru că tălorul spiritual și adevărul este pur și de vedere, ne a lăsat în urmă o perioadă a istoriei comparabilă cu descoperirea busolei sau a telescopului.

În viața învățătorilor spirituale, rămân practic două două calități: una a învățării și alta a adevărului învățării sale. Aceste două vor fi fundamentele apoi un ghid foarte valoros pentru înțelegerea, care nu a fost accesibil anterior nici învățătorilor și nici studenților.

În trecut, în timpurile mai mari, înțelepții nu erau conștienți de nivelul de adevăr pe care îl experimentau sau pe care îl transmiteau alora. Fiecare dintre ei era un explorator al unor sfere de conștiință mai mari. Memoria și înțelegerea lor constă în rapoarte despre o serie de documente de conștiință

posibile și realități, destul de rar experimentate și nesfârșite. Pentru a atrage asemenea niveluri a fost nevoie de oportunități de un cuaj, esit din corinzi și de determinarea de a explora sferele conștiinței fără altimetru sau hartă. Dacă este adevărat că acești exploratori aveau o mare înțelepciune totuși ei nu aveau un instrument la care să se raporteze pentru a-și certifica descoperirile. Un astfel de instrument este disponibil acum în forma hărții conștiinței și a testării kinesiologice.

În lume există mai multe feluri de învățători. Sunt învățători, spiritali, a căror cunoaștere provine din experiența lor spirituală personală și așa numiți „învățători despre” ale căror u formă pa vin pe că academice sau intelectuale. Un preot sau un ecclésiast religios nu are de obicei nevoie să se personal ilumina pentru că adevărul spiritual îi este transmis în forma educației la un seminar teologic. Mai există apoi și cei „peaștri” spirituali, care nu sunt decât niște oameni în domeniul teologiei sau în religie comparate și care nu fac decât să ofere unele recomandări privitoare la învățarea conștientă spre informarea și orientarea studenților interesați.

Dintre toți învățătorii spirituali din lume care sunt considerați „guri”, un procent de aproximativ 55% sunt ilegali. Astfel, în practică efectivă șansele de a găsi un învățător adevărat din multimea celor existenți sunt cam de 50%.

Dialoguri

I: Care este cea mai bună cale de a trezi conștiința cuiva?

R: Prin interes, intenție și studiu se dezvoltă o familiaritate față de subiecte și învățături spirituale. Deoarece învățăturile însele cunoscând la un nivel ridicat, ele au o putere dincolo de constanța obișnuită, iar includerea lor în gândurile și reflecțiile cuiva energizează în mod autonom o progresie a conștiinței.

Buddha a spus că nu poți învăța de la o persoană a cărei desprețuinare și prietenie învățături este în viața sa este clară, deoarece ea nu va mai putea fi satul sfăculă de timp și viață. De asemenea, el a mai afirmat că, cesi acest proces poate continua de-a lungul multor vieți, în cele din urmă, cunoașterea va deveni o certitudine, asemenea desigur. Este deci în plus faptul, că omul este interesat de materiale și informații de acest gen este destinat pentru iluminare. Așteptându-se să mai afle a.c.? De ce ar mai manifestea vreun interes pentru acest subiect?

I: Ce ne poți spune despre meditație?

R: Este în acest caz, timp un subiect foarte vast și totuși foarte simplu. Cele mai simple practici sunt și cele mai bune și pot fi împlinite de-a lungul activității orzilor. În mod formal, dacă stăm nemiscat, închidem ochii și ne concentrăm asupra respirației putem avea modelele care apar în viața noastră în spatele pleoapelor închise. Se poate observa cu ușurință procesarea activității noastre fără vreun interferență sau comentariu. De acolo, se merge apoi mai departe și se localizează atenția asupra celui care observă procesarea. Apoi, în sfârșit, atenția observatorului conduce mai departe în interior.

mărturie, care la rândul său duce la constatarea de către experimentator a faptului că acestea sunt ca și lucruri constante. Individul este conștient de mărturie experimentală și observare, precum și de faptul că acestea se înalță prin ele însele. Acestea sunt ca și stări impersonale a conștiinței. Ele se pot realiza automat. În realitate nu există nici o entitate personală care să facă observația. Într-o anumită măsură, este de asemenea important să înțelegem că această calitate impersonală nu este afectată de conținutul a ceea ce este observat. „Eu” adevărat și transcendent este treaz și observă și somnul.

I: Ce este stări?

R: Este o stare spirituală de conștientă avariată care apare de cele mai multe ori în timpul unei curs de meditație și care poate persista pentru o perioadă variabilă. Poate apărea și dispărea, poate schimba intensitatea și se poate, după cum poate avea rezonanță permanentă sau poate deveni o stare permanentă de conștiință. Deoarece este o revelație, nu poate fi controlată. Chiar dacă starea dispărea ceea ce a fost văzut, conștientizat și înțeles rămâne pentru totdeauna.

Spre exemplu, cineva poate „transcede conștiința” subit și începe să trăiască experiențe care duc într-o poză permanentă interioră. Aceasta poate conduce apoi la conștientizarea faptului că nu există interior sau exterior întrucât sunt unul și același lucru, și că nu există nici o altă posibilitate în afara subiectivității.

I: Oare ambiția spirituală nu conduce la a avea un eu spiritual?

R: Ba da, dacă rămâne doar a stăruie de ambiție. Prin abandonare și smerenie ambiția este înlocuită de motivația iubirii, inspirației și devoțiunii.

Ceea ce se înțelege în mod omisat prin termenul de „nandri spirituală” este produsul iluziei că există un sine personal care desăvârșeste lucrarea spirituală. Acesta tendința sunt înțelese prin smerenie, recunoaștere și gratitudine. Într-o măsură, atenția spirituală atrage câmpul energiei care sunt experimentate ca grație.

I: Cum poate dați meditația în viața noastră de zi cu zi?

R: Pur și simplu pur acțiunea de a te întreba în mod constant „cine (sau ce)” face acțiunea, vorbește, și gândește sau observă? Aceasta este o focalizare a atenției, fără a recurge la folosirea limbajului. Înviătorul spiritual, Ramana Maharshi a denumit acest proces „investigare de sine” și l-a recomandat cu tărie ca potrivită pentru orice moment și activitate. Meditația continuă poate fi comparată cu o mândra sau cu o postură orărită în care orice acțiune este sancționată prin abandonarea sa în servare și adăptare. Atunci când alți oameni au văzut de la ceea ce există devine o devoțiune. Divinitatea se revelează pe sine.

I: Cum putem înceta să-i judecăm pe ceilalți?

R: Prin compasiune se naște dorința de a înțelege, nu de a deceda de a condamna. Prin înțelegere, vezi că oamenii nu se pot abține de a fi ceea ce sunt și uranăm și ne dăm în general, oamenii nu sunt conștienți de faptul că sunt conduși de programe interioare și sociale și în ea puterile energetice care le dau viață și viață. Măcar obședat este îndocilit, arăta că măcar să și e acest lucru. Oamenii sunt dominați de un câmp al conștiinței care îi atrage.

Și dă-mi exemplul de oportunitate grăitor și conștient. Cu toate că o cruce este un simbol, singurul pașaport de vedere spiritual deține conștiința faptului că scopul nu se zădărnicește, se realizează. „noastră” se ghidează după acest dicton. Faptul că înțelegem kinesiograful, propoziția „scopul scuză mijloacele” induce întotdeauna un răspuns slab din partea subiecților.)

I: Ce se înțelege prin învățătura Zen a „non-mintii”?

R: Unele învățături spirituale din Orient folosesc termenul „mintea” în mod obișnuit sau etic sau, prin opoziție „Mintea” care, în mod paradoxal, înseamnă lipsa minții sau Sinele. Pentru a complica termenologia și mai mult, alte învățături utilizează termenul „mintea” pentru a exprima Mîntea. Un verset, care este același lucru cu Sinele, în care altele sau Totalitatea. Doctrina „non-mintii” susține pur și simplu că adevărul etern este

conștiința de sine care poate fi găsită în toate și dincolo de mintea obișnuită. Conștiința de Sine ca Minte este blocată de focalizarea asupra minții obișnuite și prină de conținut a sinele personal.

1. De ce nu a vorbit Buddha despre Dumnezeu?

R: Religie au oferit atât de multe definiții și descrieri ale lui Dumnezeu, încât concepțiile referitoare la El sunt în mod paradoxal, blocate la conștientizarea realității lui Dumnezeu. Astfel călătorul va sfârși prin a căuta un concept preconcepțiu în loc să-l abandoneze pentru ca realitatea să se poată prezenta pe sine.

1: Cum este starea de „non-minte“?

R: Inițial, trezirea într-o stare cu totul nouă este copleșitoare. Ceea ce rămâne din sinele anterior este socat de revelația masivă și de maretă condiție. Totul este izvor de viață, totul este Una și în același timp alături de divin. Există de asemenea, o infinită înșelăciune și pace, un sentiment profund de întoarcere cu adevărat acasă. Nici o frică nu mai este posibilă. Ceea ce suntem în realitate este dincolo de orice formă și dincolo de orice a fost cunoscut de orice timp sau spațiu. Aceste revelații sunt autoevidente. Toate gândurile, ideile și concepțiile mentale încetează, iar limba este prezentă pretutindeni și atotputernică.

Sinele este înțeleș acum ca fiind pretutindeni și nu ocazual. Toată activitatea și atitudine umană a dispărut. Nu se mai există nici o dorință. Totul este cunoscut și deopotrivă prezent astfel că nu a mai rămas nimic de cunoscut sau de aflat. Toate întrebările au primit răspuns, așa că nu mai există nici o întrebare de formulat. Nu există nimic la care să reflectăm, după cum nu există nici măcar vreun scop sau motiv de gândire. Toate sentimentele dispar și sunt înlocuite cu pacea absolută.

La începutul acestei stări, există o scurtă perioadă de agonia a morții (moartea remnescentelor eului). Cel care încearcă sentimentul morții este „eul“ personal. Voința personală se dizolvă. Conștiința devine Actul Voinței înclinate. Totul se mișcă, acționează și se prezintă pe sine cu egala semnificație.

Nimic nu este mai important sau mai puțin important decât altceva. Nu există nici cauză, nici schimbare, nici evenimente și nici nu „se întâmplă“ nimic. Totul este așa cum este ca rezultat al procesului de continuă evoluție a creației.

Potențialitatea este trântă ca realitate emergentă. Cea mai profundă esență a universului se revelează pe sine într-un nemăsurat spectacol. Ea se prezintă pe sine ca un dar al iubirii și încrederei, ca și cum ar întâmpina pe cineva la sosirea acasă.

1: Cum se poate funcționa într-o asemenea stare?

R: Într-o primă fază acest lucru este imposibil. Odată eliberarea masei corporale se naște o senzație asemănătoare cu a pașii pe pământ după o lungă perioadă de navigație pe ape. Toate părțile corpului și în urma problemei de echilibru. Nu există identificare cu corpul și nici un obiect geometric în spațiu. Sinele este „vizibil“ și non-local, astfel încât atunci când oamenii se adresează corpului crezând că este „eu“, acest lucru presupune o adaptare. Vocea vorbește de așine pentru a răspunde întrebărilor. Nu mai există nici o muncă nici oet vitală a acestora care să se focalizeze sau să realizeze acțiuni lumesti. Se manifestă o pierdere a simțului direcției. Corpul, precum și acțiunile sau vorbele acestuia apar fără vreun direcție sau intenție. Suntrică. Totul se întâmplă spontan ca răspuns la voința Prezenței. Totul se petrece de a sine ca expresie a esenței și condițiilor predominante. Corpul este o furcă a universului și o acomodare la felul în care funcționează lumea.

Toate activitățile obișnuite sunt oprite pentru o perioadă îndelungată de timp. Vorbirea nu este necesară. Ceea ce oamenii intenționează să comunice prin vorbele lor treburile traduse pentru a putea fi înțelese. Ei vorbesc într-o succesiune de gândire sinceră, iar un aspect al Sinelei/Divinității (în calitate de prezentă a Duhului Sfânt) acționează ca translator. Acest fapt rezultă într-o întârziere între vorbirea oamenilor și capacitatea de a o înțelege. Această traducere implică detaliu și formă și se transformă în esență înțeleasă. Gândirea obișnuită nu mai este o stare naturală sau o activitate sporadică. Nici nevoie de voință pentru ea să apară. Lumea pură

preocupată de detalii și de ceea ce este irrelevant în viața de esență. Concentrarea asupra formei secundare este obstacol. Depășirea atenției asupra de a esență înspre formă necesită timp și energie.

I: Ce vă călăuzește viața de zi cu zi după atâtea ani?

R: Ea continuă în mod spontan. Locul său este în interiorul câmpului conștiinței. A fost o necesitate să-mi parasesc strada de viață anterior și să mă mut într-o locație liniștită într-o așezare simplă unde să nu îndeplinesc nici un rol, amesc vreme de zece ani. Activarea inteligenței și a activității mentale a presupus (și am presupune) un mare efort. Viața lui Dumnezeu să-mi treacă prin minte să citească și să scriu în omnia le. Facutarea noastră, deosebită, multe obținând nu e aceeași numai când este solicitată să o facă. Nu este o stare naturală. Starea naturală este cea de a sta și a pașă. Chiar și atunci când mințile este reactivă și vine în contrast cu fundalul de înțelegere care nu înlocuiește pe acela din urmă. Am putea face o analogie cu o stea pădușă care nu este perturbată de un zgornol datorează că el nu are nici un efect asupra ei sau că o bară traversând oceanul care nu are nici un efect asupra oceanului.

I: Totuși, pare a fi încă prezintă o formă de personalitate.

R: Aceasta este un produs alături de alții care reprezintă interfața dintre Sine și oameni din lume. Funcția ei este de a înălța, conștientiza și îndeca și trece pentru a interacționa cu lumea, se serveste de lume. Folosește răsunet și umor pentru a recontextualiza punctele de vedere distorsionate ale oamenilor. Senzul său funcțional este de a îndeca și recontextualiza. Sinele caută să se întâlnească în contact vindecător cu Sinele persoanei care suferă. Această iubire care constituie numărul comun al Sinele, caută să intre în contact cu Sinele nou-ecaterizate oameni prin scrierea sau comunicarea verbală a informațiilor care ar putea fi folositoare.

I: Cine este acela care scrie sau vorbește?

R: Corpul sau personalitatea sunt ademeniți într-o instrumente deopotrivă ezuală și necesară ipocrită, de a comunica este cu adevărat o funcție a Duhului Sfânt care con-

intermediul conștient - este traducătorul dintre Unitate și totalitatea Sinele și cel mare. Fără intervenția Duhului Sfânt corpul s-ar dezintegra din pară neglijență. Sinele nu este subiect al karmei, însă corpul (funei onând pe cont proprie) da.

I: Oare progresul spiritual sau schimbarea încetează? Este completă sau finală?

R: Conștientia absolută este deja completă și totală. Capacitatea ei de expresie crește și continuă să crească chiar și acum. În trecut, un număr mare creșterea și a conștientizării sistemului nervos resentea o arsură sau o bază. Acum ea de a învăța pe alții are datul de a reactiva fluxul energiei spirituale în corp.

I: Există două stări diferite ale conștiinței?

R: Nu. Singurul prezent cu adevărat este Sinele Infinit. Realitatea în altă prezentă prevalează asupra tuturor aparițiilor. Ea se traduce prin intervenția Duhului Sfânt asupra capacității de comunicare prin intermediul corpului (care este servitorul acestora). Nu are din ceea ce face corpul nu prezintă nicio mândrie, interes, dorință și prăvălirea acestuia. Cu toate că lumea percepută nu este reală într-un sens absolut oamenii o consideră astfel. Prin urmare această este o cale de a le reaminti oamenilor de existența Sinele și Realității care sunt dincolo de orice suferință și durere.

I: Cine (sau ce) este responsabil de funcționarea corpului?

R: Conștientia însăși este cea care activează corpul, precum și activitățile și răspunsurile acestuia. Persistența sa este spontană și neintenționată. Sinele nu are nevoie niciodată de viață, nu de companie, nici de a livra dur, cu toate acestea, el trăiește bucuria în toate lucrurile. El se umple de iubire în toate expresiile sale de existență. Deoarece tot ceea ce există posedă calitatea conștiinței, iubirea este recunoscută de toată Natura care răspunde în același fel. Esența Realității redăză cu o luminoasă Sinele iubeste recondționat tot ceea ce există. Această iubire vine în sprijinul a tot ceea ce înseamnă viața.

precum și în sprijinul întregii omeniri. Simplul fapt de a fi un câinele de companie vine în sprijinul întregii omeniri și este un fapt sesizat de întregul univers.

I: Să fie, nare, orice strădanie care nu e „spirituală” o pierdere de vreme?

R: Nu acțiunea în sine ci contextul, acțiunea este ce care determină dacă acțiunea este spirituală sau nu. Contextul este stabilit de intenție. Cu toate acestea, cea care face diferența este motivația. Cineva poate câștiga bani din dragoste pentru familie sa, compania țara și a întreaga omenire sau poate face bani dintr-un fel de teamă, dăcomie sau egoism. Dacă ne privim înăuntru ca pe o contribuție adusă societății, atunci aceasta devine un dar oncat de simplă ar putea fi în aparență. A curăța câțori din surire pentru familie sau pentru cei flămânzi este un fapt înăutător din punct de vedere spiritual, atât pentru sine cât și pentru întreaga lume.

A ne oferi propria viață nu dar presupune strădanie de a o sâncetifica prin iubire devotament și ajutor dezințe esat. Aceasta este calea iminer spre Dumnezeu. În acest fel viața domestică devine o formă de venerație și o sursă de bucurie. Atunci când încercăm să i înăutăm pe a lui suntem înăutată și noi prin acest proces. Astfel actul de a daru, se întoarce spre cei care dăruiește deoarece nu există vreun „darul” căruia i se daru este ceva. Orice gâd sau surâs binevoitor constituie, deci o acțiune spirituală și vine atât în beneficiul propriii persoane cât și al întregii lumi.

I: Ce este iubirea? Deseori pare de neînțeles.

R: Iubirea este mîleasă greșit ca fiind o emoție de fapt este o stare de conștiență, un mod de a fi în lume și de a ne înțelege și a ne privi, atât pe noi însine, cât și pe ceilalți. Iubirea pentru Dumnezeu, natură sau chiar pentru animale, noștri de companie deschide usa inspirației spirituale. Domnia de a face pe alții fericiți depășește egoismul. Cu cât oferim mai multă iubire cu atât sporim capacitatea noastră de a iubi. Pentru început, o practică foarte bună este să dăruim cu elocvență pe parcursul unei zile. Iubirea înflorește din amănunt care în mod

propriu, devine tot mai intenșă, mai neselectivă și mai plină de bucurie. Vine o clipă când ne „ndragosim” de tot ceea ce există și de toți oamenii pe care-i întâlnim. Această tendință trebuie însă oprită deoarece iubirea, în mod bizar, îi sporește pe mulți oameni. Mulți oameni nu pot privi direct în ochii unei alte persoane pentru mai mult de câteva secunde. Aceasta se întâmplă mai ales în cazul în care persoana care îi privește radiază de dragoste. Iubii oameni chiar se panichează în fața iubirii.

Unele tratate spirituale ne învață că, în realitate, nu există stadiu al-ism nărm, ca și cum aceasta ar fi un fenomen de tipul „total sau nimic”. Această opțiune reprezintă o perspectivă parțială, care a fost transmisă cu un anumit scop de un învățător, unei anumite audiențe și la un moment specific. Pentru a înțelege pe deplin orice afirmație trebuie să cunoaștem contextul în care aceasta a fost făcută.

Studiile arată că sfîrșitul este un termen descriptiv aplicabil persoanei care cu alina un nivel calibrat superior de vibrații de 500. La acest nivel, bucuria începe pe mîle să devină învățător spiritual, vindecător, alina de renume sau chiar mare arhitect și vizionari, care proiectează marile calendrale compun marile muzici inspirate și realizează și desăvîrșesc frumusețea în toate formele sale de expresie.

Iuminirea, care înseamnă de fapt înlocuirea dualității cu non dualitatea, schimbarează la nivel 600 sau peste acesta. Am putea spune că vice căruia e situată la nivelul 600 sau peste acesta denotă, în mod formal, luminarea.

În apropierea nivelului ca brat de 600 intervine extazul și activitatea lui cascadează înțelează, uncom pentru îndrăgna. Dacă persoana este destul de rămasă în lume, se spune că această stare se „desăvîrșește” înan festându-se o revenire lentă a capacității de funcționare. Unele „persoane” ilaminate se retrag în practica spirituală și meditație, evoluând spre nivelul 750. La acel nivel lumina (așa cum este descrisă în mod obișnuit) nu mai constituie o realitate existentă în sine. Nu mai există persoane separate și nici o lume care trebuie salvată. Tonul evoluează după Voinea Divină. Lumea este oferită lui Dumnezeu, ar destinul ei se auto-ndeplinește. Nici o intervenție nu este necesară. Într-una

viață reprezintă evoluția conștientă și dezvoltarea creativă. Așa
emanată de persoanele de calibrare la nivel 700 are o atracție
și un efect dens și asupra vizitatorilor. Aceștia preferă
apropierea prezentei acestor oameni, unde resimt un profund sen-
simenț de pace. În cadrul acestui câmp energetic așa-numitele probleme
se rezolvă spontan și seninătatea a ocure fricii și anxietății.
Așa, câmpul energic are darul de a grăbi realizările spirituale
și progresul vizitatorilor. Câmpul energetic calibrat la nivelul
600, precum și cel de supraîncălzire acestuia (în special cel de la
valarea 700), recontextualizează poziționalitatea fapt care
rezolvă apoi conflictele imaginare.

La nivelul 700 are loc, de obicei, o retragere din viața
obișnuită. Există și o tendință de a propovădui un mod special
Mult dintre cei care ajung la acest nivel devotă grupuri de studii
spirituale și călătorii, crează ashramuri, centre yoga, meditații și
ordine spirituale. Cei care sunt numiți maeștri guru, iudei, sau
primesc alte titluri spirituale, în multe de cultură din care
provin.

I: Ce se întâmplă la nivelul 800?

R: Acest lucru este mult mai puțin cunoscut. Dacă la nivelul
700 învățătorii se adresează la principalul rând de vizitori și
grupurilor la nivelele 800 și 900, preocuparea fundamentală se
îndreaptă în direcția salvării conștientului în ansamblu al său. În *Polare
versus Porta* au fost raportate foarte puține informații cu privire
la nivelele 800 și 900, cu toate că diversele capole care cârmu-
iesc trează în jurul valurilor de 840 și 850. La nivelele 800 și 900
preocuparea de competență se leagă de cunoașterea și aspirarea
spirituală a întregii umanități, precum și de creșterea nivelului
conștient al omenirii în ansamblu. De asemenea, există și o
capacitate de a înțelege natura constanței însăși și de a comunica
respectiv informații într-o formă inteligibilă.

La nivelul 700 e afirmat e tipică ar putea fi. Nu există încă
o lume care trebuie salvată, aceasta este o iluzie. Această
iluzie formată nu este nici inteligibilă și nici utilă celor vii. Cu
toate acestea, la nivelul 800 pare să existe o preocupare pentru
explicarea și comunicarea efectivă. La nivelele 800 și 900, imaginul

are a fi prototipul de realitate, esențe, înțelesuri și clarificări
spirituale. Forma și detaliile sale sunt irelevante cu excepția
situației când reprezintă un stil necesar pentru comunicare.

I: Nivelele calibrate par a avea o mare semnificație.

R: Ele sunt extrem de utile și de o mare valoare. Fiecare
nivel denotă un anumit nivel de putere și de un anumit nivel de
recontextualizare informațională cu scopul de a crea o hartă viabilă,
care să faciliteze o abordare și o înțelegere semnificativă a
informației spirituale.

Este util să se parțindă faptul că adevărul coexistă, pe de
parte un continuum de înțelegere și, pe de altă parte, o capacitate de
comprehensiune. O mare parte din confuzia existențială în
societate, cât și în filosofie provine din faptul că nu este înțeleasă
importanța definiției contextuale acestor nivele. Fiecare nivel are
un context al conștientizării. Ceea ce la un anumit nivel pare să
merite să fie făcut și premisă este considerat absurd și irațional de sens
la un altul. Aceste nivele definesc diferite seturi de
poziționalități. La un anumit nivel, adevărul este rău și constă în
o preocupare pură pentru a fi un sfidament al războiului sau
dașugului. Din perspectiva a ceea ce este discutat de acest gen
sunt considerate a fi arbitrare și ne-sensibile sau mult decât o
parte a conștientului cultural sau a dezbaterii și realizare.
Este evident că poziționalitățile de tipul „bun”/„rău” au
constat de a lunge il secolelor fundamentul și justiția caren
genocidurilor și masacrelor.

I: Prin urmare, toate aceste masacre n-au avut nici un
motiv real.

R: Putem calibra nivelul conștientiei care stă la baza oricărui
aspect al istoriei umane pentru a vedea care a fost fundamentul
real al ceea ce privește conflictul și esența și căs în ceea
ce privește succesele. Toate problemele sociale se bazează pe
ignorantă. Consecințele neașteptate sunt deseori mai rele decât
tratamentul propus. O societate nu poate rezolva problema
dăunătoare dacă nu înțelege care este sursa acestor probleme.
Societatea este de departe mai eficientă în abordarea problemelor

ii ecnomic (pe care le poate rezolva prin intermediul științei) decât în abordarea problemei sociale, a cărei rezolvare necesită o înțelegere mai profundă a naturii conștiinței.

Masele sunt ușor de manipulat prin slogane religioase și politice. Genocidul milioanelor de nevinovați este catalogat drept „necesar” pentru succesul revoluției.

1. Atunci care este răspunsul la problemele societății?

R: Alți răspuns în afara creșterii conștiinței nu există. Problemele nu pot fi rezolvate la propriul lor nivel, ci, brat al conștiinței, ci doar prin alcederea la următorul nivel. Fiecare soluție cuprinde în ea însăși un nou set de dileme și probleme de rezolvat. Societatea noastră este una a excesului, se leagănă ca un periclit, mergând prea mult într-o direcție, iar apoi prea departe în cealaltă, deoarece rămâne prinsă în dualitatea orizont, alba ori neagră. Maturitatea generează o cale de mijloc care permite abordarea ambelor direcții ale comportamentului uman.

Jongla de a controla comportamentul altor oameni constituie un necaz uman care implică o serie de costuri enorme. Credința oamenilor în ei înșiși și în abordările puterice este autajustificativă și, mână la lipsă de flexibilitate.

1. Ar trebui, deci, să fim pesimiști cu privire viitorul societății?

R: Nu. Cu toate că nivelul conștiinței omenirii a stagnat la 40 (o condiție negativă) secolele a rândul, la sfârșitul anilor 1980 a depășit din nou pragul Adevărului (aflat la nivelul 200), iar în prezent se află la valoarea pozitivă de 227, deci în sfera înțelegătorului.

1. Ce putem să facem pentru a fi cu adevărat de ajutor lumii?

R: Faceți din viaa voastră un dar și împălați întreaga omenire. Fînd generosi, amabili, iertători și plini de compasiune - în orice moment, în orice loc și în orice condiții - cu toată lumea și chiar cu propria voastră persoană. Acesta este cel mai mare dar pe care îl puteți face.

1. Care este esența fundamentală a căutării spirituale?

R: Căutarea avansează atunci când îți sunt oferite influențe esențiale, activate apoi prin intenție. La rândul ei, această impulsionează inspirația, smerenia și abandonarea, iar aceste tendințe devin în mod progresiv din ce în ce mai funcționare. Atunci când a lung să fie dominantă, te conduce la dedicare și perseverență. Pe lângă aceste aspecte ale conștiinței, progresul este în mare măsură sprijinit prin îndrumarea oferită de maestri și învățătorii lor, precum și prin intermediul nivelurilor calibrate ale conștiinței acestora.

În trecut, strădania spirituală avea o soartă destul de nesigură. Ar căutătorii erau predispuși să cadă în capra înșelătorilor amăgitoare, fără a avea vreo șansă să înțeleagă ce anume s-a întâmplat sau de ce. Uneori, nivelele înalte de adevăr sunt amestecate cu erori spirituale grave și, astfel, ceea ce ar fi putut genera un real progres a condus, de fapt, la un dezastru spiritual. De foarte multe ori, eroarea se situează în afara contextului, creștinul căutând orușii, scăpând astfel oncării încercării de a o detecta.

Prin intermediul mass media, un număr mare de persoane cad pradă înșelăciunii și decepției și mulțime de oameni se vor găsi înșelați. Spiritul este aparent pur, evasii gata să figureze public eclesiastice. Comunicarea verbală are putere de convingere. Dacă sunetul televizorului este auzit, adevărul poate fi aflat printr-o simplă observație. Din fericire, Krishna spune în *Bhagavad Gita* „chiar și în cazul în care un levit este înșelat și se află pe o cale greșită la acea vreme că în mintea lui este devotată, în viața lui bunăvoință, ca și când s-ar afla pe drumul corect”.

În momentul în care sursa spirituală este descoperită, impactul asupra devotatului înșelat este sever. În aceste situații, dezastrul este chiar mai accentuat decât în cazul decepțiilor din viața personală sau falimentelor financiare. Un devotat care a fost demoralizat astfel nu-și mai revine niciodată, căzând într-o depresie severă care cu minează cu un colaps total. Eroarea și dezechilibrul spiritual sunt periculoase pentru că pot produce leziuni permanente, prin urmare, în acest domeniu trebuie urmat avertismentul *caveat emptor* (ai grijă de cumpeni).

prin uită decât obținută. Prin analogie atunci căci, suferința se oprește, lumina se revelează pe sine însăși. Nu poate fi obținută prin efort sau răzvrătire. Prin acțiunea mentală există capacitatea de a controla, însă revelația nu cunoaște controlul. Nici un fel de control, nu este posibil acolo unde nu există nimic de controlat și - chiar dacă acesta ar fi posibil - nu există nici un mijloc de a-l care a sa. Ceea ce este pur de formă nu poate fi manipulat.

Conștiința iluminată este desensă cel mai bine ca stare condică, sferă sau imersiune. Ea se autorevelează și este atotprezență. Embrascăză și înlocuiește acțiunea mentală, care devine inutilă. Fînd percepția că a ca o interferență și o intruziune. Revelația este subtilă, pleretică, fină, tandră desăvârșită și atotcuprinzătoare. Simțurile sunt depășite și toate percepțiile dualiste dispar. De asemenea este evident că întregul conștient a revelat și a fost acolo dintotdeauna, dar până atunci nu a fost experimentat sau observat. Vizitarea a ceea ce "există" în revelația sa, este într-un tot. Cunoștință în virtutea Sinelei care de-a este Tot Ceea Ce Este. Identitatea conferă cunoașterii automata absolută. Observatorul ceea ce este observat, precum și procesul observat, sunt unul și același lucru într-o identitate perfectă.

Conștința de revelație mintea este tăcută și calmă fără a fi cîntărită de minuni. Tăcerea sa este ca o profundă asfură și pace. Ceea ce fusese pretutîndăva este considerat acum a fi înșel și o distragere. Oamenii, precum și gândurile și cuvintele lor, sunt ca niște cîntăci vocea circulate în diverse câmpuri energetice. Cîntăci și mintile lor repetă pașnică este forțele de gând predominante și în anumite niveluri constituite. Pe când se întâmplă acestea, mintile oamenilor preiau drepturi de autor și fiecare gând este precedat de prefixul, "meu". Continuă reflecția conceptului de sine a persoanei care vorbește. Există un câmp energetic al iubirii, care e invizibil atotcuprinzător și care înconjoară pe toată lumea. În cadrul acestuia să-și găsească sinele sau spiritul superior prin intermediul cărui individ, situat la diferitele grade de conștiință, contactează conștiința sa la fe de bine, pot fi opriți să auză de ea. Cei care nu este suficient de identificat cu Sinele poate fi speria sau el a desprins de iubire

văzu că în viața străin, o amenințare ceva cărui trebuie să-și opună rezistență. Tot ceea ce amintește de dragoste, precum și orice referire la Dumnezeu trebuie îndepărtat din fața conștiinței și recunoașterii prin ce. Aceasta este o condiție a succesului totalitarismului sau dictaturilor militare în cadrul cărora singura permisiune este „aut reia” pentru dictator. În societatea noastră există toate caile fiind să facă o referire a „Dumnezeu” „incorectă din punct de vedere politic”

Adevărata strădanie spirituală nu implică nici un sacrificiu în termeni logici obiectivi, sacrificiul înseamnă pierdere sau chiar pierdere dureroasă. Adevăratul sacrificiu înseamnă, de fapt, renunțarea la cele inferioare în favoarea celor mărețe, fiind astfel mai degrabă autorecompensare decât epuizare. „Renunțarea” de o manieră dureroasă și fără trageri de război, nu constituie un adevărat sacrificiu, ci o încercare de a obține o favoare religioasă. În relația cu Dumnezeu, nu există câmpănat, vizitare, câștig, sacrificiu, profit, favoare ori pierdere.

În sfera civilizației nu există drepturi cu care să facem paradă sau pe care să le proclamăm. Lumea binecîntărită a dreptilor pacatoșilor precum și cea a drepturilor poutice toate acestea nu sunt decât invenții ale cușii, care le folosește ca piese de negociere pe tabla de joc a vieții. Toate sunt bazate pe călătoria avantajului și a cîștigului. În Realitatea non-duală însă, nu există nici privilegii și nici cîștig, după cum nu există pierdere sau rang. Precum un dop de plumb pe apa mării fiecare spirit se ridică sau cade în marea conștiinței, a propriului său nivel, în virtutea propriilor opțiuni și nu prin intermediul vreunei forțe sau favoruri exterioare. Unii sunt atrași de lumină, iar alții căută întunericul, dar totul apare prin natura sa, în virtutea libertății și egalității divine.

Într-un univers complet integrat, nu este posibil nimic accidental, la nici un nivel. Pentru a fi cu adevărat accidental un „eveniment” ar trebui să se situeze cu totul în afara universului, lucru care chiar printr-o simplă observație, apare ca fiind imposibil. Haosul este doar un concept al percepției. În realitate nimic de genul haosului nu este posibil. Până la urmă, în viața în Dumnezeu constituie modelul de atracție suprem, care guvernază totalitatea. Tot Ceea Ce Există, până la cea mai mică particulă

I: Buddha a spus că, în realitate, există un singur păcat acela al ignoranței. De asemenea, Hristos a spus că iertarea oamenilor, deoarece sunt ignoranți („Nu știu ce fac”). Oare problema eului ține numai de ignoranță?

R: În contextul citatei ori de mai sus, ignoranța pare să se refere la absența unei simțiri sau a conștienței. Oamenii le lipsește înțelegerea atât în ceea ce privește consecințele a ceea ce fac cât și în ceea ce privește diferența dintre bunătați și negativitate. Conștiința umană obișnuită nu poate face diferențe între adevăr și falsitate. Aceasta a fost și problema Evei.

I: Cum înțelegeți dumneavoastră esența eului?

R: Este o stare de viață de toate. Mândria în forma vălului gardin, actul mental al conceptelor și opinilor – toate acestea sunt la baza ignoranței. Anuidia este diferența radicală care minimizează capacitatea de dominare a percepției. Cereți ca ceva să se revină și să presupuneți că, cunoașteți deja ceea ce este. Mintea nu este capabilă să cunoască nimic! Ea poate doar să presupună că știe „despre”. Prin însăși structura sa, în lipsese trădătorie potrive pentru a înțelege non-dualitatea. Mentea este exclusă din fapta reală din cauza formei. Așa cum oamenii în viață este asemănător cu a trece printr-un fluviu doar apa pură poate trece prin el, dar totuși peștii, insectele și sedimentele sunt luate în urmă. Doar conștiința pură, care nu este condiționată, poate să treacă prin barierile percepției pentru a deveni clară din spatele sitei.

Atunci când se spune că nici o persoană nu poate numina înșelăciunea că pe sonalitatea nu poate trece dincolo de acest filtru. (Această afirmație ca brează la nivelul 6-10). Conștiința pură este doar conștiință, astfel încât ea singură poate trece prin filtru și tot ea singură și e în mod absolut ce este stare sau condiția iluminării.

Prin analogie, am putea spune că un versalul poate înțelege parțial anul, dar totuși proiecția este variabilă. Realitatea este infinită în timp ce gândirea este finită. Așfel, eul uman cu simțurile sale de Dumnezeu dar nu pot din cauza structurii limitate și finite să-și înțeleagă pe Dumnezeu sau chiar propria esență care este

infinită și nepătată de formă. Eul nu se naște din însăși și nu este condiționat de nimic separat de el decât prin percepție. Potențialitatea infinită a nemuririi este atunci devine realitatea manifestă ului prin voința lui Dumnezeu, în forma Creatorii.

I: Există termeni și concepte contrastante, cum ar fi forma versus absența formei, nemanifestat versus manifestat, linear versus nelinear și dualitate versus non-dualitate. Cum pot fi rezolvate acestea?

R: Rezolvarea survine prin intermediul conștientizării naturii gândirii. Percepția însăși este o iluzie este precum o oglindă a oglinzilor ca o oglindă reflectată într-o oglindă care la rândul ei este reflectată într-o oglindă care reflectă o altă oglindă. Există termeni și concepte contrastante. Dumnezeu este deopotrivă immanent și transcendent, atât formă cât și lipsă de formă, deopotrivă dualitate și non-dualitate, manifest și nemanifestat, linear și non-linear. Totul este Dumnezeu.

I: Care este diferența esențială între învățăturile lui Hristos și cele ale lui Buddha?

R: Buddha ne-a învățat că calea către Iluminare; Iisus ne-a învățat că calea către Mântuire.

Adevăr și eroare

1. Cum apar „erorile” spirituale?

R: Ceea ce amează ai putea, area a istaci. Inmarea apare in
inte totul const in ei inavne ch ar de a fi imp cala vreo
„persoană”. Constata se poate experimenta pe sine fie ca
singa ar tale fie ca inenitate. Cu toa e acestea co sive in sa este
indusa in eroare pr in cred ita in idera ca nu are deca „optiunea
existentei ca singularitate sau non existente” ca vid. Eroarea
rezidă tomai in cred ita ca există un opus al adevărului. Acest
lucru ar putea părea difia de „intelect până la se intonece in la
„intelect” inenitate a faptului ca „invenit e p. sub. ita reale
sun. Adevărul. Io al talea, Dumnezeu si Existenta. Non ex
„terla inenit”, vidu si falsitatea nu constita e pos bil ati in
Realitate. Acestea nu există decat in canale de concepte ale
tutii.

In măsura în care const in a crede „in” ca acestea „constituie
pas la” in efective se naste toarea de non ex sienta si de vid.
Inmarea constă tomai in co sive a pe care o „ce constanta inie
Totalitate si vid. Această eroare nu e deica una abstractă
d inopria a pat in le in orice vand ai opali si const tu e in susi
fundamentu in de moarte. Ea există in limba a nostru asa
cum există si termenii „adevăr versus fals”. O dei const inie
foarte bună a acest „fenomen” ne o teră testarea „iniesiologică”.
Aturei când bratul devine puternic spunem ca răspunsul este
„pozitiv” „da” sau „adevăr”.
Acum pr vine cu ateri e acest fapt. Verba izati in răspuns si ab
drept „negativ”, „nu” respectiv „fals”. Aceasta reprez ință perfect
nalu a erori in realitate, aratutu răspuns slab in prov inie dintr-un

rea itate numită „falsitate”, ci reprezintă de fapt un *non-răspuns*. Am putea spune, pentru a clarifica problema, că singurul răspuns posibil este cel afirmativ. În acest punct se poate face o analogie cu electricitatea. Într-un caz, aceasta este fie prezentă, fie nu. Când este prezentă, spunem că lumina este „aprinsă”. Când însă electricitatea nu este prezentă, spunem că este lumina este „înșă”. Am dat aceste exemple pentru a sublinia eroarea fundamentală născută de genul negativului, vidulul ori nimeniciei nu există!

Este crucial să avem părerea de înțelegere a acestor fapte deoarece crearea născută nu susține la bază tot orizontul. Nu există un opus al lui Dumnezeu. Nici un opus al existenței nu are o realitate posibilă. Doar acevâr care capacitatea de a exista. Doar totalitatea este posibilă. Acest lucru este greu de înțeles dar odată cuprins, rezolvă toate problemele și erorile.

În completarea înțelegerii acestei erori fundamentale vine deea conform căreia credința poate crea experiența. Deea ce este considerat adevărat în interiorul minții este perceput ca având totuși o existență externă deoarece este proiectat, iar mincia nu este conștientă de mecanismul de proiecție. Aceasta percepie se autoconștientizează. Astfel imaginația devine alt produsul, cât și sursa erorii.

Permiteți-ne să comparăm acest lucru într-o schemă simplă

Realitate	Imposibilitate
Vieți	Morți
Existență	Non-existență
Totalitate	Vid
Adevăr	Falsitate
Bine	Rău
Inocență	Păcat
Da	Nu

Oncă experiența a „realității” din dreapta listei de mai sus provine numai din sistemele de credință posibile de o existență dependentă și efectivă în Realitate. Acestea în mod existență autonomă și independentă, toate depind de credință și credință.

Toate aceste arietate ale imaginației constituate fantezii și produse ale încrederii și distorsionării. Ele nu sunt decât produse ale minții. Mincia include forma cu toate că, în mod bizar, chiar și vidul este imaginație. Dacă toate atributele reale ale adevărului sunt negate, mincia crede că experimentează vidul.

Vidul constituie o stare creată doar prin credința minții. Mincia crede în ea ca într-o posibilitate efectivă. În Realitate singurele posibilități efective sunt Existența, Totalitatea și Finitatea. Este evident că opozițiile teoretice la acestea ar fi concepțiile căror Dumnezeu și, totuși Totalitatea, fiind conștientă a calitatea existenței celor ce nu există, nu pot fi posibile.

Dilema acestei ipoteze posibile înțeles de a opoziții între existența sau forma unui corp versus rușina non-existenței este considerată a fi o posibilitate. De fapt, am experimentat-o pe noi în această viață a distanței de trei ani. Dintr-o dată, din inconstență, am ajuns la conștientizarea experimentarea prezentei „Eu” sub forma unui corp și stăruind într-un vagor. Înțelegerea acestui moment a existat doar oare. Odată cu conștientizarea faptului că Eu există a apărut imediat teama de non-existență dar în mintea mea s-a născut ideea „Eu” ar fi putut în amănuntul mă fi răscut. Nu era vorba de o teamă de moarte, ci de posibilitatea (pentru imaginație) de a nu fi deloc, de vid.

Mincia a început apoi să se teamă cu adevărat de posibilitatea (asa cum o vedea ea) ca vidul să fie o realitate. Teamă de non-existență, ca opus al existenței se afla în spatele experienței reale. Nu era vorba de teamă de non-existență, ci de aceea de a nu trăi experiența unui „Eu”.

Prin urmare existența este experiență în sensul al „Eu” al lui „Eu” sunt. Bineînțeles, dacă nu ar fi existat deja un „Eu” acest fapt ar fi rămas neînțeles deoarece nu ar fi fost nimic, care să-l cunoască. La vârsta de trei ani, oricum acest lucru nu era evident.

Starea anterioară constituțională existenței a fost de fapt una a vidului. Prin urmare uitarea ar fi o existență ipsită de conștientă acci existenței. În viața obșcuită, numim această stare „inconstență” sau „somn” în somn „asleep” dar nu suntem conștienți că suntem. Se pare totuși că în această stare de uitare

nu este posibilă vreo suferință. De apă, în fi că, se căștigăm
să ne căutăm în ea, la dacă pe timpul nopții, înțelegem că este
depr. nu, ne prăgem că n am dormit. Este că nu ne-am odihnit.

Conștiința pare fericită în per oadele în care nu și amintesc
nimic și este pace. Posibilitatea de a suferi nu se poate deca după
revenirea identificării cu singularitatea (eu corp). Astfel, în
naza tuturor suferințelor stă credința în separare și singularitate.
În starea de Totalitate, nu o și forță nu este posibilă.

Astfel, reînnoirea înseamnă renașterea sentimentului de
f. eu (ca singularitate separată). Aceasta este o recurență
într-o stare de a avea sau nu un corp fizic. În ex. entele de
decompunere și de moarte clinică, singurul lucru care persistă
este acest sentiment de a fi "Eu", nu și necesitatea unui corp fizic.
Sentimentul viului alături de precum și conștiința existenței
sunt fenomene care apar în interiorul conștiinței. Acest lucru este
evident și în stările în care timp și conștiința corpului
și în vidul se dizolvă în o singură, arăta că există o senzație
a locului, timpului, spațiului, din care și stă și durată.

Iluminarea devine starea de întregire subiectivă a existinței
conștiinței. Fără idealul căi limitative. Sămenia viața poate
așa de liniștită, totuși și completă. Fără însă și idealul căi
când starea de Totalitate este starea de unitate de timp și spațiu.
Este nelămurită, permanentă, independentă, omni-prezentă,
omni-potentă, completă, independentă și înăuntrul
ei. Ea timp este în absența totalității tuturor posibilităților
și epuizează toate potențialele posibile până la cea ultimă.

Sine este conștiința sursă și desăvârșirea sa. Împreună
sa totalitatea și esența sa. Este Realitatea Realității, Unitatea și
Totalitatea Identității. Este "Eu" și suntem al conștiinței în
calitate de manifestare a nemăsuratei. Numai că este poate
descrie indescriptibilul Amin.

**I. Iluminarea constituie o posibilitate reală în această
viață?**

R. Este posibilă dacă înțelegem că esența sunt așezată
și dacă sunt urmări ale straturilor anterioare. În această viață. Scopul
capitelor or de față este de a oferi aceste "urmări" necesare.

Acest deziderat trebuie să fie înțeles oricând altceva. Nu trebuie
pierdut timpul cu investigarea tuturor diverselor. Unul dintre
Studentul spiritual din ziua de azi are avantaje decisive și
fundamentale în comparație cu studentul din trecut. Așa cum
înainte de a fi perfecționate instrumentele de navigație, generații
întregi de navigatori și exploratori s-au pierdut viața în cel o
vastă marea de omeni și a rămas ca ea de-a lungul
veacurilor din cauza faptului că a lipsit întotdeauna necesarul unei
dezvoltări spirituale majore.

După cum am văzut din studiile noastre, nivelul conștiinței
omului a stagnat multe secole de-a rândul. În secolul 90, iar în
altul marea conștiința omului s-a aflat în sfera non-intelectuală.
De abia în ultimă perioadă a fost depășit pragul crucial al
nivelului conștiinței omului, privind astfel la nivelul 707.
Acest fapt înseamnă că era cel puțin o jumătate de mileniu.

În tradiția există două căi spirituale către iluminare:
cea a iluminării graduale și cea a iluminării subite. Calea
graduală este cea a religiei tradiționale, prin care purificarea
spirituală este căutată așezându-se un maestru spiritual, mare
învățător sau avatar, în căutarea de un învățător și
maestru. Căci iluminarea subită se întâmplă prin educația
ebonită a conștiinței spirituale și a specificității conștiinței
astfel încât personalitatea (sau eu) este mai degrabă depășită
decât adusă la perfecțiune. În practică, cea care este perfectă
graduală este cauza de salturi subite în conștiință, iar ea ea
care este iluminarea subită (cum este Zen) este o iluminare de o
perfecțiune progresivă a personalității.

**I. În Asia și India, iluminarea cu scop și stare respectată
are o istorie îndelungată. În Occident, recunoașterea istorică
este atribuită sfinților. Care este relația dintre cele două
conduci? Sunt ele diferite?**

R. Cultura asiatică este mult mai veche decât cea a lumii
occidentale. În culturile străvechi se acorda o mare importanță
realizării spirituale fiind disponibile încă din nega. Impulsi
cunoașterii spirituale de mare importanță așa cum o evidențiază
textele și Bhagavad-Gita. Astfel, în vestigarea adevărului spiritual

a avut o lungă tradiție în cultura orientală, consistența faptului că D. vin lătea este prezentă în mod inerent în întreaga omenire este evidențiată de obiceiul, prezent chiar și astăzi, ca oamenii să se pună mâinile într-o poziție de rugăciune atunci când se întâlnesc și să se incline unul în fața celuilalt.

În cadrul acestor culturi, tradițiile și învățăturile spirituale au fost revalidate de-a lungul veacurilor printr-o succesiune de înțelegeri (sau erori), care au reafirmat faptul că înălțimea înțelegerii alui spirit al a omului este măsura sa. De asemenea, cultura a acceptat faptul că divinitatea era răspunsul mare pentru tot ceea ce înseamnă viață, fiind totodată și sursa acesteia.

În Orient, națiunile care aveau o desăvârșire spre dedicarea sa în viața de detestați, tradițional și aveau de urmat un sfârșit de viață. Astfel, se considera că etichetele lor "impresie" și revitalizează adevărul conform căruia existența Sfântului este o realitate sa de sine stătătoare în expresia sa infinită și absolută, constanță. Totalitatea întregii ființe. Prin urmare, scopurile devotației spirituale și cele ale societății nu se aflau în conflict, mai mult, cei care validau, însuși, fundamentul culturii orientale, erau tot mai acesți maeștri. Într-o societate în care nu se spunea pe cine se lucra, de o consistență simțită avansată acordându-le primărie, ce a fi scutit de datoriile materiale egale de supraviețuire materială sau de succesul amesc. Cei desemnați drept oameni sfânti erau venerați întrucât se aștepta de un statut special în societate, ca învățători.

Când a apărut în jurul anului 520 î.Hr. Buddha a fost considerat de o cultură capabilă să depășească limitările și să încerce să nu a venit în conflict cu civilizația existentă la momentul respectiv. Cu toate că a fost probabil considerat un nou mare învățător, învățăturile și convingerile de înțelepciune și adevăr existau deja și erau acceptate.

Prin contrast, înca ocazională era mult în urmă în ceea ce privește progresele în domeniul conștiinței. Avea de-a face în acest caz cu o cultură păgână, în cadrul căreia preocupările gravitau în jurul zeilor și naturii magice și adeseori naturii fantomelor din tradiția greco-romană germanică și celtică, cuprindea zeități investite cu trăsături antropomorfe. În acest

fel, zeii erau cu zeii, posedau aceleași sentimente ca oamenii, nașterea și a o scară mai mare în toate aceste versiuni primitive, Dumnezeu era mereu văzut ca fiind „altundeva”. Cu toate acestea, Dumnezeul antropomorfic era privit ca unul care se implică prin acțiuni directe în treburile omenesti.

Dacă nașterea istoriei înțelegerii a existat și a înțelepciune mai înaltă, informațiile referitoare la ea au fost pierdute probabil în mare măsură în timpul biblic al din Alexandria, care cuprindea întreaga înțelepciune a lumii veci. Desi în curând indigene ce pe glob spiritual, simțul a jucat un rol important, nu a existat o singură tradiție a lumii. A existat, cu toate acestea, ceva în înțelepciune a omului care a fost, înțeles, deși, dintr-o dată, Marele Spirit, Dumnezeu. Astfel, cultura indigenă americană, cea mesopotamiană și cea ebraică erau monoteiste, cum era și creștinismul în Mazda, zeul culturii mesopotamienilor exprimat prin intermediul lui Zoroastrian.

În cadrul acestor culturi preexistente din Africa Orientală, îndepărtat a apărut Iisus Hristos, a cărui viață nu fusese prezisă de profeti. Spre deosebire de cazul lui Buddha sau Krishna, învățăturile sale au venit în conflict cu civilizația preexistentă în acea regiune. Din acest conflict cu instituția religioasă a survenit moartea sa prematură.

Cu toate că nu au fost bine înțelese de către cultura existentă în țara sa de naștere, învățăturile lui Iisus s-au răspândit rapid (prin intermediul apocriptelor și a grecilor) în lumea greco-romană și apoi în culturile Europei. Puritatea învățăturilor sale a rămas relativ nepăgărită în primele patru sute de ani de creștinism, dar apoi a cunoscut un decădere progresivă în special după Conciliul din Nicea.

În același timp, lumea arabă a îmbrățișat islamul, născându-se astfel o puternică aptă de putere între islam și creștinism, cu consecințe politice majore pentru toate societățile religioase organizate a fost creat astfel spre înălțimea dintre diferitele culturi. Scopurile religioase ale individului erau focalizate în primul rând asupra evitării păcatului, penitenței și posibilității de a ajunge în Paradis după moarte. Aceste obiective se apropiau foarte mult de cele ale unei ramuri a budhismului numită „Târâtorul Pur”, care și propunea, de asemenea, scopul mai modest de a ajunge în starea

după moarte și mai puțin atingeră iluminării în decursul acestei vieți. În Islam, Creștinism, precum și în amplitudinea naturii a Buddhismului, sfârșitul era atinsă prin purificarea personalității. Această perspectivă era în acord cu ideea conform căreia iluminarea în sine constituia o stare mai avansată, care putea fi atinsă numai de la nivelurile materiale de spiritualitate (cum ar fi cele care existau în paradis). A existat asfel un acord în privința faptului că viața amăsă și negativitatea sa intrinsecă exclude posibilitatea de a atinge iluminarea în timpul vieții pământești.

Această apreciere este exprimată și în *Bhagavad-Gita* unde Krishna afirmă că iluminarea este o condiție foarte rară de atinge pe de o parte este o sensă dreptate, de către toate patimile oamenilor de de altă, dintr-o parte care o legă dreptatei patimilor care care reușesc să o atingă și consecință, regele orientate către că dobândirea iluminării. Această mulțime de cămăre vieții și în care ce nu bun pe care poate cauza căutătorul obșnuie este că acționează o karmă bună pe care se desăvârșească în timpul ultimei vieți pământești. Atunci va apărea iluminarea, ce va aduce cu sine finalizarea și încetarea re-nașterii.

În toate religiile, căutătorii spirituali care făceau progrese materiale în timpul acestei vieți erau considerați sfânti și adevărați creștinașii, acei care posedau o constanță avansată și o demnitate mistice. Cu toate acestea, astfel erau deseori suspectați, de către Biserica fiind considerată un fel de eretic potent an eretic. Această perspectivă na predomină și astăzi în anumite secte creștine. Fanaticismul este care spre exemplu îl consideră pe Buddha "posedat de un demon" (1). De ce? Cu breaza sub nivelului al constanței în timp ce Hudaia precum și Krishna, Brahma, Hristos și Mazda călăuzesc la niveluri de constanță cel mai înalt cu putință, cei de la (1).

1. Ce anume diferențiază aceste feluri spirituale aparent diferite?

R: Diferența este fundamentală și de o importanță capitală pentru căutătorii umani. O religie se bazează în primul rând sferelor cantitative în timp ce iluminarea se bazează în primul rând pe Accastă care strică spre iluminare spanie călăuză vremei cal

iluminarea este o iluzie, este lipsit de sens și încearcă să o perfecționare. Prin urmare, ea trebuie depășită și căsătoriat o iluzie (ceea ce și este de fapt). „O personalitate bună” este laudabilă, dar ea nu rezultă, prin ea însăși, în iluminare. Posibilitatea de a ajunge la iluminare se bazează pe înțelegerea avansată a naturii conștiinței înseși.

1. Există vreo diferență observabilă între un sfânt și un înțelept iluminat?

R: Da, ar putea fi. Că ea purificării și perfecționării spirituale cu toate personalitățile care este privă de iluzii, „sfântă” sau pură. Prin contrast, în căutătorii umane nu au interes, între corpul său personalitate și astfel poate părea ca fiind mai aspru sau că a legat emperiu o persoană obișnuită.

De exemplu, Nisa gâdita Mihara (posezător al unui nivel constant de peste 700, tania emperiu ligărilor și băca în masă care devine emoțional expulsiuni și astfel personalitatea obișnuită. Un măsura Zen poate fi extrem de aspru și răos, cu toate acestea, dragostea este aceeași în tot ceea ce expulsiuni în mod diferit.

1. Atunci, acțiunea de a ne perfecționa corpul și personalitatea constituie doar o pierdere de vreme?

R: Nu este decât o diferență și eroare de accentuare. Corpul este un produs al naturii și ceea ce face el reprezintă un interes. Marea și sensibilitatea sunt produsele mediului social, influențelor familiale și psihologice culturale. O persoană rafinată și cultă este un bun social și va fi oș, dar nu este sfânt. Pe măsură ce ne apropiem de iluminare, devenim exculsiuni faptul că sinele nu este sfânt cu toate că este inclus în acest.

1. Care dintre căile spirituale este cea optimă?

R: Există două moduri de a călători - fie o rută directă către destinație, fie o excursie de relaxare în care se explorează pe saji și se vizitează toate pinetele de atracție turistice. Majoritatea căutătorilor spirituali se află pe călăuză și înțeleg că dacă e nu realizează acest lucru. Aceasta reprezintă, în

indată, cea mai bună cale pentru noi să căutăm. Nu este nici greșită și nici nu reprezintă o pierdere de vreme, căci este, în esență, simplă, calea care îți se potrivește cel mai bine.

În realitate, timpul este doar o iluzie și o aparență. Din momentul în care te uși spiritual este adevărat, nu mai există timp pierdut. De fapt, nici nu contează dacă plimbarea durează o zi, de vieri sau una singură. În final, este același lucru.

I: Deci, spunei că drumul prin religia tradițională constituie calea mai lentă, iar cel prin înțelegerea conștiinței este mai rapid?

R: Într-o oarecare măsură, este o problemă care ține de opțiune, practică și inspirație.

CAPITOLUL XIX

Comentarii și exemple

Întrebare: Care sunt înțelegerea fundamentală ce face posibilă iluminarea în această viață?

Răspuns: A înțelegere natura conștiinței face posibilă iluminarea. Acest lucru reține în mod esențial înțelegerea diferenței dintre dualitate și non-dualitate și a cum anume poate fi depășit domeniul dualității.

I: Vorbind din punct de vedere practic, cum anume este posibil acest lucru?

R: Dualitatea este produsul percepției, care este limitată ca înțelegere și percepție și poate fi dezvoltată și perfecționată până la nivelul general, dar există totuși o limită ce restreține nivelul conștiinței la valoarea de 400. Nivelul 459 al conștiinței aparține genului specific și este de genul statuii devine evident la valoarea 600 și merge până la nivelul 1000.

I: Cum pot fi anulate limitele percepției?

R: Prin înțelegerea naturii acestora. Percepția este o aparență și un artefact al minții. Este folositor să ne preocupăm de unicitatea ideilor, conceptelor și posibilității acestora înțelegând atunci când obiectul nostru este evoluția spirituală.

I: Cum poate fi depășită percepția?

R: De fapt, ea nu este depășită, ci o transcendem. Acest lucru devine posibil prin înțelegerea structurii și funcționării sale. Înțelegerea faptului pentru a începe cu acest aspect că percepția are de a face cu forma. Dualitatea este cuantificabilă. Să încercăm să dezvoltăm funcțiile sale prin intermediul unor exemple.

Exemplul 1

Imaginați-vă un perete perfect alb (sau perfect negru din dorință). Așezați acum să vedeți un punct imaginat pe acest perete. Acest punct va fi acum un punct de concentrare. Este evident că acest punct poate fi oricând pe respectivul perete, în funcție de direcția noastră. Punctul ales de noi poate fi înseși noi, un marker sau cuiva altă. Conform gândirii comune, care în urmărire este duală și a) se va spune că punctul există sau, de fapt, că este exact acolo.

Cu o anumită reflexie, devine evident că, în realitate, nu există nici un asențiu al punctului, ci al ființei noastre. Punctul pozițional este doar. Aceasta este numai în imaginația noastră. Nu există nimeni nici un punct doar în imaginație. Punctul, prin urmare, nu are o existență de sine stătătoare și este total dependentă de mintea umană. Dacă atenția nu se poate concentra asupra unui asențiu punctului, dispărea instantaneu. Acest lucru este posibil pentru că el înseși nu există ca atare în realitate.

Este evident că imaginația se referă la categorii ale minții și conduce, prin urmare, la confuzia existenței unei opozitii minții și realitatea externă.

Exemplul 2

Un punct a fost creat prin intermediul atenției selective și concentrării. Pentru eficiență, acest fapt reclamează o anumită corecție de ignorare a orice altceva în afara punctului de concentrare. Altfel spus, punctul înseamnă să excludă orice altceva a "tot ceea ce nu este un punct" adică restul peretelui.

Exemplul 3

Imaginați-vă că a desenat punct pe perete, pe care scrie un punct. 2. Ite exact acum înțeleg că amândouă sunt de fapt există numai în imaginația și mintea observatorului. Imaginația va acum o linie trasată între cele două puncte. Ite pe care nu ar putea să o nădărmă. Putem vedea că dintr-un punct al îndoaiei punctele sunt imaginare și există în mintea noastră. Acest lucru este valabil și pentru distanța imaginată dintre ele.

Exemplul 4

Ne putem imagina acum că există și un al 3-lea punct al nostru, la o anumită distanță în tot peretele. Încă o dată, dacă legăm toate cele 3 puncte din imaginația noastră, vom crea un plan. Asemenea celor 3 puncte, planul există numai în imaginația noastră. Nu există nici un plan, deoarece de fapt, Rețeaua, de asemenea, că linie dintre amintirile puncte nu au o direcție înădărmă.

Exemplul 5

Dacă adăugăm un al 4-lea punct imaginat în opoziție cu acest triunghi imaginat, vom avea o "tridimensională" imaginată. Putem spune de asemenea, că intervalul dintre punctele noastre constituie un "spațiu" totuși, atunci când facem aceste lucruri înțelegem că ele există doar în imaginația noastră.

Exemplul 6

Așa cum, înțelegem că punctul imaginat implicit este locați direct, planul, spațiul și dimensiunile toate imaginare. Într-oareca așleptate a minții nu fi descrierea curții și a timpului, în care se poate deplasă între un punct și altul. Putem vedea că timpul necesar traversării unei distanțe imaginare între 2 puncte imaginare poate exista doar în imaginație.

Exemplul 7

Privim cerul nopții și vedem în mod obișnuit punctele de lumină. Punctul are în mod obișnuit o formă pentru a fi egală cu forma unor imagini imaginare, creându-se astfel propriile constelații. Precum un copil care se joacă cu un creion poate crea constelații unei pisici, câin, soarelui etc. Cu toate acestea, dacă a nu avea o navă spațială și am călători spre o constelație în veci, că Orion sau toate celea care nu au o asemenea existență.

Din ceea ce mai sus se poate înțelege cum o anumită percepție mintea o multitudine de lucruri acolo unde nu există de fapt decât unul singur. A depăși mintea înseamnă a înțelege că toată această multitudine de lucruri este una și aceeași. Dacă nu ar exista termeni contrastanți și dualistici de "tridimensional" și "unidimensional" ar exista în înțelegerea că totul există. Nu poate exista un subiect sau un obiect în această propoziție "Totul există". Realitatea este una singură.

dincolo de orice deservire, d'ailleurs. Într-un timp, la o anumită etapă, încep să se sfârșească. Pentru a o deservii, până și termenul *accident* sună rău, pentru că implică posibilitatea unui alt moment, d'ailleurs de acum. În Realitate nu poate exista nici o negație, pentru că Realitatea include totalitatea a tot ceea ce există. Toate eterile provin din negație și prin armare acestea nu au o realitate și nici nu reclamează nevoia de a fi explicate. În ceea ce există în Realitate nu este posibilă nici o eroare.

I: Atunci, ce valoare are percepția?

R: Percepția este importantă pentru viața a ceea ce are de face cu forma. Consistența spirituală este dincolo de formă. Odată cu avansarea nivelului 500 al construcției, forma începe să fie triplă: tot mai mare. Calitatea spirituală este iubire, compasiune, bucurie și frumusețe și sunt de a d'ailleurs de lumea percepțională a formelor. Ele nu pot fi măsurate cantitativ și nici măcar sesizate prin mod adecvat, pentru că sunt realități subiective, experiențiale și află de a d'ailleurs de lui d'ailleurs sunt stări subiective ale cunoașterii d'ailleurs de percepție.

Pentru a fi corecti, abia începe cu adevărat la nivel 700 al construcției și se intensifică până la nivel 900, unde devine compun energetic predominant. Pe măsura ce nivelele constructive cresc, forma este depășită progresiv.

Pe o scară evaluată a nivelurilor constructive, iubirea este predominantă la nivelul 500, dar nu devine predominantă până la nivelul 540. Acest lucru înseamnă că între nivelurile 500 și 540 mai există încă unele forme care fac ca iubirea să fie condiționată, labilă, instabilă, pe deplin instabilă, căci este neselectivă. Este condiționată de sentimentul iubirii, care este condițional. Acest salt este realizat prin „avancionarea poartelor, contra-tilor” care constituie o eroare intrinsecă a minții. După ce se petrece acest lucru, nu mai există „bun sau rău”. Totul este văzut perfect și înțeles, așa cum și este de a d'ailleurs fi enare lucru viu este o scriptură perfectă în expresia esenței sale.

I: Cum se face atunci că lumea o înțelege altfel?

R: În multe percepții timpurii evenimentul în sine este o faptă vizibilă și magică, nu este cauzabilă. La o anumită condiție necesare cu cauzele. Ea confundă, de asemenea, subiectivitatea

potențială cu cauzalitatea. În realitate, „evenimentele” nu se întâmplă. Acesta este un abstractum arbitrar, rezultate ale concentrării selective și secvențiale. Nici un eveniment nu „se petrece” în realitate, prin urmare, nu este nevoie de nici o explicație. În Realitate, creația este continuă. Nemanifestatul devine manifestat. Totul este observație esică formă, ală în categoriile identale ale timpului/spațiului.

În exemplele pe care le-am dat, am văzut cum nou năstere este observabilă. Ele sunt create din conștiință. Catedrala provine din mintea arhitectului. Nimeni din lume nu poate cauza o catedrală. Sămânța nu cauzează nașterea plantei. Prin intermediul unor condiții favorabile, planta își arată existența vizibilă în virtutea esenței sale și se manifestă potențialitatea.

Nimeni din lume nu poate cauza aliceva. Tot ceea ce există este interesat într-un dans holografic, în care fiecare element le influențează pe toate celelalte d'ailleurs cauzează. Căuza „ere” este o entitate epistemologică și fizică, dar de marte. Afectările și influențele reclamă evoluția formelor în ceea ce privește cauza, în realitate, absolutul și totalitatea creației nu lasă nici un gol pentru a fi umplut cu vreun gând explicativ de genul cauzei. Totalitatea este completă și nu are nevoie de nici o cauză. Căuza creației este, de fapt, creația puterii.

I: Ce să spunem atunci despre ideea conform căreia karma este presupusa cauză a destinului?

R: În univers, fiecare lucru devine pozitiv și negativ prin calitățile sale esențiale și devine manifestat. Se poate face o comparație în acest punct cu un dop de plută aflat în apă și se ridică în funcție de flotabilitatea sa măsurată. „Universul este constant” pot fi descrise în termenii nivelurilor calibrate de putere. Orice entitate se ridică din marea conștiinței la propriul său nivel, fie în această viață, fie după ea. Sufletul se mișcă și cade în funcție de propria sa natură și nu pentru că ar fi cauzat astfel de o „forță exterioară”.

Dumnezeu este putere și forță. Dumnezeu nu soțiază pe nimeni, niciunul. Un balon cu aer cald se înalță și coboară pe cer în funcție de variațiile de temperatură și umiditate, precum și în funcție de aerele operațiunilor de ală d'ailleurs mental sau nu cu aer cald. Abandonarea nașterii, oricui este asemănătoare cu aruncarea balastului

Credința în „cauză” ca într-o realitate absolută, în sine e consecință profund limitativă și negativă. Ea divide tot ceea ce înseamnă viață în două rătăcirile antagonice de victimă și făptuș. Aceasta este soarta a 98% din totalul populației umane care calbrează sub nivelul integrității (700). Ideea responsabilității personale decurge în marea celor care cred în cauze. Explicațiile plătite de genul „cauza” pot fi fabrica și pentru a explica sau scuza orice eveniment sau acțiune umană. În societatea noastră, tribunalele și avocații au dus acest concept până la limita absurdului. Chiar dacă cineva se arde atingând ceva ce poartă un semn clar „nu atinge inventiv”, lăsa juriștii să poa găsi un făptuș imaginat cu buzunare arge, spunându-se că atenționarea era sărăcă prea mică sau într-o mână strălucitoare că nu era luminoasă pe timp de noapte sau alte asemenea scuze.

De vreme ce cauzele există numai în imaginație, ele pot fi fabricate după bunul nostru plac. Acuze și extenuări, contextele de făptuș și victimă se compătrânde. Criminalul devine victima poartă făptușul. Putem vedea dacă nu căutăm atent că integritatea „cine e victima” și „cine e făptușul” e numai o creștere extenuare de arbitrar, poziția, atât a victimei, cât a făptușului, să acționeze în consecință sub resorul instincțului de pradă. Pe lăsa și paznicul închisoare sunt totuși la dispoziția victimei, extenuat al victimei să luosească în viața sa în viața ei cauză, în viața cum totuși victimei și făptușului încep să se confunde.

1. De ce acțiunile au consecințe?

R: Ele sunt legate, dar nu prin necesitate. Cauzele și efectele. Condițiile afectează evenimentele, dar nu le cauzează. Toate potențialele sunt anulate prin esență. O altă nu poate deveni o ființă. Condițiile cauzează apariția ființelor, dar este o condiție preliminară necesară acestuia.

1. Cum se aplică acestea în viața spirituală?

R: Esența omului include potențialitatea luminării. A fi gata pentru luminare înseamnă că am evoluat peste nivelurile inferioare ale conștiinței. Inspirația spirituală devine semnificativă prin căutarea.

1. Într-o viață, nu este decât o aparență senzitivă?

R: Da, credința însăși nu e decât o aparență. „Credința” sau „discreția” nu fac decât să deseneze un punct de vedere. Materia se transformă în altă formă. Dacă forma e dezirabilă, o năpădime creație. Dacă nu este dezirabilă o năpădime distrugere. Transformarea unui copac într-o scândură cu dimensiuni de 4 x 2 metri este o activitate „creativă” pentru a înălța dar distructivă pentru un ecologist. Clasicul „canta al u Shiva” reprezintă trecerea între creație și distrugere. În realitate nimic nu se petrece, în mod similar răspunsul la întrebarea dacă o creatură care se servește și ripostează de curcan sau sărea - respectiv dacă e o acțiune creativă ori distructivă - depinde de punctul în care ne situăm, anume dacă suntem curcanul sau persoana care ia masa.

Recontextualizarea

1. Ce se poate spune despre unele considerații practice, de genul „presunții financiare”? Cum anume ne poate fi de ajutor recontextualizarea?

R: Este puțin probabil, presunții financiare, este da, ori nu, mulțumim prin faptul că vreau să știu. Acest lucru creează o lume de creșterea financiară. Răspunsul este de două feluri: care e de răbdare? Oare sunt prea mulți cei pe pământ? Oare avem nevoie de o penunție de răbdare? A dori cu nerăbdare unele lucruri face să mergem prea repede. În viața și intererentă ne vom de donnie. În viața și punctul în care nu pot pe a avea credință decât pe a avea bani. Aș vrea să fie de calitate, dar nu pot dispărea peste noapte, dar cred în a reză o viață atreună. Căutăm viața pe care o dobândim, dar viața cu bani nu este și nu e pu. Cash-u este comoditate. Creșterea înseamnă și garanție.

1. Ce putem spune atunci despre așa-numitele probleme?

R: Problematizarea este parțială și, în totalitate sunt cele care creează iluzii pe care le numim „probleme”. În realitate nimic de genul problemelor nu poate exista, e vorba numai de ceea ce dorim și de ceea ce nu dorim. Sufertența este datorată rezistenței. Acest lucru se aplică și durerii fizice. De exemplu, concentrându-se intens asupra durerii fizice, a-și opune rezistență, durerea dispare. Durerea și suferința sunt iluzii.

lucrării ditive. Mînea presupune că suferi și pînă la urmă nu suferi. Este posibil să experimentăm durerea, dar nu și să suferim din cauza acesteia. Suferința provine din rezistență în fața durerii. Dacă suntem dispuși să ne abandonăm ea și o acceptăm și să încetăm să-i opunem rezistență, atunci suferința și, adesea, durerea vor înceta.

Folosind această tehnică, scriitorii aceste cărți a putut trece prin două intervenții chirurgicale importante fără anestezie. De asemenea vindecarea survine mult mai rapid. El poartă de exemplu să amintim cu gîznea luxa a minții în si. Anestezia este foarte asemănătoare cu efectul unei narcotice care elimină suferința. Durerea însăși, poate persista, dar suferința interzice a ea.

I: Ce se poate spune despre minie?

R. Pe măsură ce progresăm din punct de vedere spiritual, minia devine tot mai puțin frecventă. Arătăm cănd are loc este foarte comună. Cel mai adesea, e mai degrabă vorba despre nerăbdare. Prin urmare, ea poate fi rezolvată prin înțelegerea faptului că nu suntem propriu-zis cu moșii, ci, grabiti. A cunoscute acest lucru ne eliberează de vinovăție. Mânia provine din pozitionalitate, ea poate fi rezolvată prin acceptarea unui alt punct de vedere.

E util să înțelegem că minia nu este ceva, ci o pasiune. Suntem mai obișnuiți pentru că cineva e egoist, dar oricînd obraznic, așa că credem, că pentru că nu este atent, răbdător și generos. După reconstruirea e făcută în acest fel, atunci oamenii sunt văzuți și amintiți și se rădău. Fiecare persoană s-a dezvoltat numai până la un anumit punct în evoluției și prin urmare, e mai ușor să înțelegem și să acceptăm limitarea decât viața.

O altă cauză predominantă a miniei este dorința, mai exact, amintim obține ceea ce dăm. Este trănă a copilului care persistă și un adult în forma egoistă. Cu comandă ne vine cu do minie și este nerăbdător. El dorește în mod constant căre ceva. În acest punct abandonarea dorințelor și străduindu-se la Dumnezeu aduce că și sine un progres spiritual rapid și semnificativ.

Abandonarea acestui punct central al miniei implică un avans spiritual rapid. Acesta este punctul focal și sursa celui care se concentrează asupra supraviețuirii. Dorința și sine se pretind esențiale tocmai din cauza credințelor referitoare la supraviețuire și e

cu o. Prin urmare, cel trebuie să primească, pentru că are concepția că el este și sine, prin aceeași, dependent de surse exterioare (energie, atenție, posesiuni, statul, securitate, protecție, imagine, bani, avantaje, acuzări și putere). Are mereu în vedere lipsa și, umplut, teama, nevoia, lacomia și chiar trădarea și furta criminală. Frica este motorul său.

Din punct de vedere al construcției și al iluminării, domnia închină încercă până nu se abandonează lui Dumnezeu donata pentru existență însăși. În mînea survine și apare înărează înțelegere a faptului că existența noastră s-a datorat întotdeauna prezenței Sineului care a creat din Univers tot ceea ce era necesar pentru supraviețuire. Destinul nostru spre supraviețuire ne asigură apoi că această supraviețuire este oferită în virtutea puterii Sineului de a asigura necesitățile de aer, respirație, putere, hrană, cunoștință și înțelegere.

El este răspunsul imaginii din spațiile gândurilor și acțiunilor. Prezența sa este considerată a fi necesară și esențială pentru supraviețuire. Motivul este acela că principala cauză a miniei este percepția, care e unitată de paradigma cantitativă și în această paradigmă limitată a cantității, cel se percepe pe sine ca pe o creație, iar acțiunile și evenimentele ca pe niște efecte. În realitate, neamurile și supraviețuirea nu funcționează automat și sunt autonome. Ele nu sunt activate de energia vieții care emană din Sine, iar calitatea. Un versu în argumentează conștient. Observați, de exemplu, că în stările de minie de amnezie viața umană continuă chiar atunci când sursa identității, imaginea și pierdu. Mai observați că orice frică are la bază frica de pierdere a identității, a existenței și a supraviețuirii.

Acest lucru este legal de înțeles deoarece Sineul este existentă victorie în lumea formelor (gânduri, sens, minie, corp). Depășirea fricii constă prin urmare, în disponibilitatea de a ne abandona existența (cu toate expresiile acestora) lui Dumnezeu. Cu această renunțare totuși se naște conștientă că Sineul este lipsit de formă și că nu formă, e este lipsit de formă constituie sursa victoriei. Devine, apoi, evident că moartea, în accepția sa tradițională, nu poate constitui nici măcar o posibilitate.

Nu există ceva contrar sau opus al emanării la Dumnezeu. Cel ce spune „eu sunt” e spiritul din cadrul corpului. Corpul însuși nici măcar nu știe că există.

1: Ce este simplitatea?

R: Fiecare concept spiritual conține o adevărată simplitate. Deci, este necesar să înțelegem complicitatea și totalitatea conceptelor pentru a le înțelege pe toate și a înțelege totodată Realitatea. Secretul succesului este să alegem un concept spiritual drept instrument și să ne adunăm de el, intens, neconștient, până la final. Poate fi vorba de iubirea a absolută a certăi sau bunătăți, sau de a trecea pas din programul bazat pe cele 12 etape. Iosă acestea trebuie aplicate la fiecare gând, sentiment, acțiune și comportament, fără excepție. E nevoie de un singur histogramă pentru a distinge întreaga comună și tot un singur histogramă (de spiritualitate) este necesar pentru a ne separa și elibera de ea.

La început, este clar că el este cauza rezistenței, dar atunci când dispoziția a fost perfect onată datorită abandonării teptei instrumentului nostru propriu de viață proprie. Nu mai există un efort care să facă acțiunea. Într-o egalitate, în cele din urmă, instrumentul și călăuză este gloriat de altceva, în marea deosebită și personal. Nu ne gândim adevărul, așa că e totul să-l găsim. Divinitatea se revelează singură și fără efort.

Există și agoră urască a morții, apoi sursă ne-a profund se înclină de re-elație pe măsura se revelează. Adevărul înțeles. Creați drept Sinele sapient dincolo de orice timp și spațiu și înțeleg de toate universurile în perfecțiunea și înțelegerea și absolută în care și prin care orice omă nu e decât o percepție fără o existență independentă. Totul este în sine și există de sine și acolo, nu subiect sau obiect, nici ea sau nu. Marea este în sine pentru totdeauna. Nu mai există nici un sine individual, totuși există virtutea proprie, sale esențe care sînt adevărate în mod spontan și perfect une absolută. Nu există cauzalitate, totul există de-a. Corpul este mai mult un terț, o judecă adevărată în bătaia vântului, karmic, care își împlinește destinația de la sine. De fapt, el totodată nu a nevoie de un „eu” pentru a funcționa. Oare cum de a puter apăsarea și persista un astfel de gând? Nu e nimic mai înțeles decât să te întorci acasă, la propria Sursă.

1. Cum putem rezolva problema identificării cu mintea și corpul?

R: Întu se identifică pe sine în calitate de autor al experienței și acțiunii și, prin armare, cu esența corpului și minții. Acest lucru este conștient de gândire și limbaj, dar fiind că toate acțiunile sunt precedate de prefixul „eu”. Prin exercitiu, se poate atinge un punct în care mintea să gândească într-un ritm conform Realității. Acest lucru este realizat prin folosirea unui termen neutru în loca pronumei personale „eu”. Astfel, în calitate este vorba de corp sau minte sau nu de corpul meu, respectiv mintea mea. Cea care are gânduri și sentimente este mintea, iar ce care acționează este corpul. Ne putem referi la dălcălele posesivității, folosind și tagme de genul „mășina mea” și nu „mășina mea, casa mea”. Desi, fiind ele corpul/mintea eu și sunt înțelese în cadru totalității. Și neluăm în considerare termenul „eu” într-un sens iluzoriu. În realitate, atât corpul, cât și, mințile, nu sunt decât niște terți și este mai corect să fie desemnate prin folosirea pronumei or la persoana a treia.

1: Cum ne putem detașa de posesiuni?

R: Însuși cuvântul „posesiune” conține o lăzire. Reația este exprimată în lăzirea termenilor prin cuvinte și concepte, dar existența acestora este doar ope atitudine și lingvistică. Din cauza tendinței sale spre concret, ajungem să creiem că, esențial, termenii trebuie să aibă o existență independentă și o ecvivalență.

Toate relațiile sunt prima niște convenții și înțelegeri și creații. Deoarece nu a o relație independentă, e și poți fi de asemenea apăsate în urma schimbării amintărilor co-venite. Să ne exemplum a poseda ceva este de fapt, un posibilitate. Cea ce vrem să spunem este că avem un drept legal de a folosi sau poseda ceva, dar acest aspect este exterior adevăratei relații dintre respectivul obiect și presupusul lui posesor. „Dreptul” de posesiune nu este decât un contract social. Putem apuca un obiect și putem folosi sau păstra undeva în siguranță, dar nu-l poseda înseamnă un concept abstract. În realitatea radicală, a poseda un obiect înseamnă a deveni una cu el, a te contopi perfect cu acesta.

În cultura noastră pământul aparține tuturor și nimănui, nu poți elinde că ar poseda vreo parte din el. Pământul este un obiect

detinute de tine, iar folosirea unor porțiuni survele prin acord mutual. A avea posibilitatea de a poseda cu adevărat ceva, presupune să avem un control absolut și necondiționat, în vreme ce, în realitate, noi avem numai un control temporal.

Aceleași condiții se aplică și în domeniul așa-numitelor „drepturi”. Ele sunt doar înțelegeri politice, contractuale sau juridice și se bazează pe răspunderea și respectarea altor opinii, puncte de vedere și decizii judecătorești. Multe așa-numite drepturi nu sunt decât niște convenții arbitrare și vremelnice. În ce mai bun caz societății le poate garanta numai temporar.

I: Ce anume înțelegem prin „momentul radical Acum”?

R: Presupunem notele muzicale care dispar imediat ce sunt cântate, experiențele care sunt câtă vreme și efemere. Fiecare moment se află deja în procesul începerii încă din secundă în care ia ființă. Focul zilei conștiente se ascunde în ea ca razele unei lanterne într-o noapte înăncăată, ce luminează fiecare obiect și apoi trece imediat spre alul. El apare și dispare. Prin urmare, pentru observator, viața este doar o procesiune de apariții și dispariții. Astfel nu se poate spune despre nimic că se întâmplă din cauza acestei fragmentări constante a adevărului. Prin urmare, focalizarea constituie o poziționalitate arbitrară și este responsabilă în același timp pentru așa-numitul dans al lui Shiva.

Prezentul este un moment temporal. Chiar și momentul *Acum* nu este altceva decât o iluzie. Simpla actiune de a observa ceva nu creează o realitate obiectivă și aprofundează natura *Acum*. Nu există *trăind*, nici *atunci*, după cum nu există nici *trecut* sau *viitor*. Spre exemplu, un dram este de a compune de la început până la sfârșit. Căutorul nu creează nicu un loc special în spațiu pe care îl numește „nici”.

I: Dacă momentul „acum” dispăre, atunci el este înlocuit de infinitatea eternității. Dacă momentul „acum” este o iluzie, atunci cum poate exista existența?

R: Chiar și gândul presupus de „a exista” este doar o fracțiune de secundă din conștiință. Realitatea absenței este

dincolo de existența însăși. „A exista” nu este decât o noțiune trecătoare. Ea presupune descrierea unei anume realități independente și obiective. Toate aceste afirmații, nu sunt decât produse ale conștiinței. Realitatea este dincolo de existența însăși. Existența este posibilă doar ca experiență a conștiinței, în cadrul conștiinței însăși dar fără o ființă sau realitate independentă.

I: Dacă nu există nici „momentul acum”, nici „trecut” sau „prezent”, iar Realitatea se găsește complet în afara timpului, atunci când anume există „Sinele”?

R: Răspunsul este evident, el nu există. Realitatea cu absolută este peșteră la deșănă. Observați că termenii „eset”, „etă”, „există” și „ființare” conștiente denotă alți temporali. Toate aceste afirmații sunt doar niște categorii mentale ale gândirii.

I: Puteți explica, vă rog, mai multe cu privire la identitate?

R: El se teme de disoluție și prin urmare, opune rezistență la a renunța la viața unei existențe separate într-un „eu” și „a-lui” imaginar. El se teme că va fi dizolvat devenind vid și, prin urmare, va înceta să conștienteze și să conștientizeze. Cu ajutorul exaltării va deveni evident că realitatea noastră este, de fapt, o Totalitate înversabilă care nu e mai apropiată a înămoare și datătoare de împrejurare decât sentimentul anterior a celui.

În evoluția conștiinței, sentimentul *eu* „eu” este înlocuit de un sentiment mai profund, invulnerabil și nelăcător al unei prezente universale. Sentimentul „sine” este acut și fin, clar înțeles, mai subtil, mai puternic și mai conștient decât cel care aparține „micului sine”. Micul sine este precum un biet suieral în comparație cu simfonia completă a Sinelui.

I: Ce sentiment induce Sinele?

R: Este realizarea supremă de a te reîntoarce și a fi acasă. Există o conștientizare a finalității, conștientizarea, împlinirea satisfăcătoare perfecțiunii și înmăsurării. Căuta ea iubirii dizolvă orice posibilitate de a suferi sau doli. Nici un gând sau proces mental nu se mai părește și nici nu este necesar. Un profund sentiment de siguranță predomină. Divinitatea este evidentă.

Nu există nimic în cadrul experienței noastre care să poată fi comparat cu bucuria prezenței lui Dumnezeu. Nici un sacrificiu nu e prea mare și nici un chin nu e suficient pentru a înfăptui această Prezență.

I. Care este adevărul ultim al realității noastre?

R. Realitatea noastră absolută este dificilă de construită. Ea este subiectul constant, fiind dificilă de Totalitate sau Vid. Este anterioară creației, dincoace de manifestare și nemănfestată. Este anterioară existenței și ființării. Este dificilă de înțeles din cauza proximității Sale. Nu este nici transcendență, nici imanență și nici deăseamnă deopotrivă. Conștientizarea ei începe din care proximitate la Totalitatea ei. Căci, înțeleptul Șarada constă în Prezența exprimată ca Existență - și totuși din această conștiință provine sensul Existenței.

I: Când și unde se poate petrece iluminarea? Dacă nu există nici timp, nici spațiu și nici un sine real care să fie iluminat, cum de este totuși posibilă?

R: Dacă ar fi un fenomen ce s-a petrece într-un anumit moment sau loc, iluminarea nu ar putea constitui o posibilitate. Singura explicație posibilă este că această stare sau condiție nu este un fenomen concret și nu are nici o realitate și nici o numărare. Pentru a putea fi realizată nu trebuie decât să fie permisă ocazia. Ceea ce este deja nu are nevoie de nici un viitor. Acceptarea constituie o opțiune în deplină prezență. Abandonarea conștientă a lui Dumnezeu este de Adevăr. Viitorul este absurd, nu nașd este oricând. Realitatea se află dincolo de mine.

Adevărul devine predominant atunci când lăsatul este abandonat. Căci toate acestea a face acest lucru, recunosc o mare cedere, căci și cred în care sunt oferite prin spiritul divin ca răspuns la această renunțare. Decășătorul acestui este consimțământul Voinei.

I: Puteți să spuneți mai multe despre când și unde poate surveni înțelegerea lui Dumnezeu?

R: Pentru a pricepe Dumnezeu ne stă la dispoziție o experiență directă. Într-o clipă de secundă a momentului actual (care este cucerit dintr-o dată de două gânduri). Pentru minte acest moment a rare și trece. Între aceste momente ale apariției și trecerii se găsește deschiderea care-i permite constanței să devină conștiință de această Realitate mereu prezentă, imediată și timpornică. Apariția acestui moment constă în desfășurarea lui Dumnezeu în forma Creației. Universal constă în înregistrarea istorică a trecutului lui Dumnezeu. Amintim faptul că timpul prezent al momentului prezent devine după natura o secundă un timp trecut al unui moment trecut.

Nu există nici o separare între Creator și Creația Sa, nici între subiect sau obiect. Toate acestea sunt unu sau necelălalt. Termenul de genul "nou" sau "vechi" nu are decât o singură punct de vedere și pe care o existență reală. Suntem în fiecare moment al creației martori constanți ai acesteia. Ceea ce observăm nu este experimentarea lui Dumnezeu. Conștientizarea este o altă experiență a creației constând în lucrarea Șaradei.

Adevărul desfășurării creației este vădit în spațiile credinței și percepțiilor și din vor cauzalitate. Miracolul creației este continuu.

I. Ce se poate spune despre dualitatea dintre eu și spirit?

R. Acesta este unul dintre primele semne de contrariu ce trebuie depozitate. Este unu să privim cele două concepții separate. În sarea de a fi Una cu spiritul Șaradei nu putea ca înțelesul nostru să fie cunoscut și odată total. În lumea lui, el este programat să divizeze această performanță instantanee și lipsită de efort și astfel, peste timp, a evoluat un set de operații extrem de complexe care poate fi numit central esențial al procesului și planificării. Focalizarea negativă executivă și strategică (care orbestează sorteză și stochează). Pe lângă aceasta, el alege între dintr-o serie de opțiuni și evă uzază, cântărește, compară și împarte pe categorii aceste noțiuni. Pentru a face aceasta, el are nevoie de abstractizarea, simbolizarea, ierarhizarea semnificativelor și valorilor, ordine de prioritate și selecție.

Acest lucru este eficient datorită constantei achiziției de informații și creației acestora în straturile modificate ale semnificativelor pentru

a cauză nesfârșite detalii și, în același timp, a căuta precizia și supraviețuirea și a evita orice valoare lipsite de plăcere sau dureroase. Această performanță complexă necesită un grad extrem de înalt al educației, pregătirii și dezvoltării instrumentelor mentale și cognitive numite inteligență și logică. O altă funcție esențială a eului este aceea de a analiza, corela, integra, sintetiza, memora, subordona, aranja și dezvolta programe comportamentale și facultăți, ilor aptitudinilor și modelelor comportamentale.

În spatele acestei minime performanțe se ascunde „marele vrător din Oz” numit „Eu”. Existența acestui „sine” este presupusă, deoarece performanțele eului au de a face cu totuși, iar acesta integrează încreștigă sa experiență cu sistemul de credință numit „cauzalitate”. Prin urmare, marele vrător din Oz constituie centrul acestei causalități și așa cum se întâmplă în structura sintactică a unei propoziții „eu” devine subiectul acțiunilor și experiențelor.

I: Pe măsură ce avansăm pe drumul constanței se naște următoarea întrebare: Cui este oare inurele vrăjitor din Oz? „Eu” sau un terț?

R. Deoarece eu operează prin formă și definiție, eu nu poate cuprinde Sinele care este dincolo de orice formă. Desi, în practică nici o formă nu ar părea că există în Realitate, nu există nici subiect nici obiect, prin urmare nu există nici vreă relație de explicație. Nici o cauzalitate nu este necesară, pentru că aceasta ar sta sub semnul timpului și spațiului sau al dihotomiei dintre subiect și obiect.

Într-un fel particular, eu este prins în faimoasa capcănă a faptei versus victimei. El se gândește „dacă nu voi cauza ceva, atunci ceva exterior îmi va cauza răsunet”. Acesta este conceptul fundamental pe care se bazează construcția interacțiunii sociale contemporane, în care societatea este văzută drept o aternare a rușinilor victimei și făptaselor.

I: Cum putem scăpa din această capcană?

R. Desi a fost descrisă o mare varietate de metode, una foarte utilă este de a înceta să avem și să emităm opinii despre orice

Deoarece toate opiniile nu sunt decât valori, ele sunt fundamentate pe dualitate și tind să se consolideze. De exemplu, se poate observa faptul că organizațiile spirituale care posedă un nivel calibrat foarte înalt „tind să emită opinii asupra chestiunilor exterioare”.

I: După apariția a ceea ce a fost numit iluminare, ce anume mai rămâne din fostul sine personal?

R. Starea interioară este simțirea somnului, prin faptul că presupune tăcere, pace și liniște. Nu există voință, mișcare sau formă. Se manifestă o totală absență a gândurilor sau a actelor viitoare. Este nevoie de energie și voință pentru a depăși atenția de la Sinele personal de formă spre procesarea interacțiunilor. În stările superioare, chiar nu observăm nimeni, interacțiunea esențelor, prezentelor și semnificațiilor. Aici atenția detașată și formele presupuse mai multă energie și constanță a acțiunilor se pot fi rezolvate și nu mai există de voință ca răspuns la valoarea vieții. Ceea ce a rămas din sine personal este o lămură a fostei persoane, dar aceasta nu are dorințe sau nevoi. Nu încearcă nimic cu scopul de a controla evenimentele împrejurărilor sau oamenii. Nu-ți ipseste nimeni, prin urmare nu cauzează o acumulare, deoarece este tota și completă în fiecare moment. Nu are nici măcar dorința de a se perpetua, după cum-ți ipseste orice nevoie sau dorință a experimentării.

Prezența este atotcuprinzătoare. Deoarece deja suntem una cu Totalitatea, nu mai există nimic de dorit și nici o separare. Nu mai există nici un viitor de așteptat. Nu se manifestă nici un interes spre achiziție sau materialitate. Abinertarea sau ingerarea corpului provine în principal din partea celorlalți a căror mișcare sunt nefericirile fizice. Se manifestă o totală zădărnici în procesarea vorbirii, evenimentelor sau deciziilor formelor într-un nivel mult mai semnificativ și mai lipsit de formă. Această radianță este efectuată de un aspect al Sineului numit Duhul Sfânt, care înlocuiește ceea ce fusese înainte voință, selecta sau procesele mentale. Activarea Duhului Sfânt pare a se petrece ca rezultat al voinței și este asociată cu integrarea.

Focalizarea centrală a eului (care a fost abandonată) este înlocuită de un efect natural puternic al prezenței Duhului Sfânt, care orcheștrează fără efort simultaneitatea și sincronia atea pe măsura ce sortează autonom ceea ce este relevant de cele nelevante, deoarece

Dualitate versus non-dualitate știință versus Spirit

interacționează exclusiv cu Realitatea. Astfel, ceea ce pare a fi miraculos nu este decât acțiunea Duhului Sfânt, care soteriază adevărul de falșitate. În acest fel, ceea ce pare imperfect se revelează a fi perfect. Pentru eu, care acționează numai în cauza cauză înțelesului, o asemenea acțiune nu este logică sau posibilă, dar pentru Spirit, această acțiune este autumată și merentă în Realitate.

I: Auzim adesea ideea că o persoană are nevoie de o anumită formă a eului pentru a putea supraviețui. Care este adevărul cu privire la acest lucru?

R: Este o întrebare care poate fi înțeleasă și care provine din credința în causalitate. Astfel, o cunoaștere rațională posedă un număr mare de operații complexe. Însă, nu pare că există un eul în spatele acestor operații. Realitatea acestor operații sunt autonome și nu necesită existența unei esențe cauzale. Trebuie prin urmare să se recunoască în momentul în care nu ne identificăm cu aceste operații și funcțiile lor considerăm a fi efectele unei entități voluntare și independente.

Acest lucru este ușor de înțeles dacă privim spre relația cu propria conștiință. Desigur, eu pot exista independent de mine și mă pot refera la conștiința mea ca la propria mea persoană. Eu pot să mă referă la conștiința mea ca la propria mea persoană și pot să mă referă pe aceasta din nou la mine. Conștiința constă în o parte fizică care operează fără facțiunea gândirii. Operațiunile corpului sunt extrinsec de complexe similare cu cele ale eului și se petrec în mod autonom. Atunci când încercăm să ne identificăm cu mine, eu nu pot face acest lucru. Într-o anumită măsură, funcția de mediere constă în o parte fizică care poate să se identifice cu propria noastră persoană. Sentințele, conform cărora am fi autori acțiunilor dispar. Personalitatea supraviețuitoare este autonomă, iar conștiința constă într-o expresie a existenței aliate cu Duhul Sfânt. Conștiința predominantă se ocupă de viața și operează impersonal. Astfel, karma devine parte a acestor experiențe impersonale.

Prin analogie, ne poate plăcea foarte mult o anumită melodie fără ca eu să pretind că eu sunt autorul partiturii. Melodia ne place în mod spontan. Dacă pretindem că suntem autori, atunci conștiința noastră devine sursă de anxietate - ceea ce nu este înțeleșibil și de neînțeles referitoare la perfecțiunea apropiată a lucrurilor și acceptare.

Întrebare: Cum putem clarifica legătura existentă între știință și spiritualitate?

Răspuns: Tot ceea ce este necesar să știți este că tot ceea ce este știință este pe deplin deservit din două perspective sau categorii de gândire diferite: lineară versus non-linear.

De exemplu, conștiința liniară (lineară) se ocupă de forme succesive, logice și perceptibile care se pot defini și împarti pe categorii. Astfel, am putea spune că este conștiința de paragonare realității cu toate limbajele și expresiile acestora precum matematica științei și teologia. Explicațiile paradigmatice Newtoniene sunt bazate pe prezumția existenței unui proces numit "cauza-lare". În consecință, cauzele și mijocul precum timpul, distanța, distanța și viteza greutății și densitatea. Acest mod de percepție precum și limbajul său aferent, ligat de fizica clasică exactă. Atunci, când evenimentele alunecă în afara sferei de percepție și înțelegere, sau când a tot felul de explicații prin intermediul calculatelor diferențiale sau unităților de măsură, matematicile afirmate nu au fost în mod obișnuit, ignorate pe conștiința că nu au fost decât zgornit sau haos. Prin urmare, universul newtonian este definibil logic, predictibil și coincide cu limbajul convențional și cu explicațiile motivate de causalitate.

Acesta este, de asemenea, fără îndoială, unde percepția generează categoriile "conștiință". Stabilitatea fundamentală a acestei paradigmatice este aceea că, în consecință, mecanismul logic este

pe un presupus univers „obiectiv” și Jotat cu existența adep-
dență de observator. Această paradigmată esențială în cunoașterea
substratului esențial și dintr-o dată prezent al subiectivității
care reprezintă raza tuturor experiențelor și observatorului sau al
așa-numitului descrieri științifice. Prin urmare, această deficiență
revelază un neajuns epistemologic nerezolvat, dintr-un fel că orice
obiectivitate se bazează exclusiv pe subiectivitate, care este
prezentă ca un substrat al oricărei obiectivități.

Până și simpla afirmație că obiectivitatea există nu
constituie decât o pozitie subiectivă. Toate informațiile
cunoașterii și tot ceea ce înțelegem ca experiențe constituie produsul
subiectivității care este o necesitate intrinsecă a vieții
conștienței, existenței și gândirii.

Nu este posibil să facem o afirmație că nu este în mod
natura subiectivă în substratul sau lumina animă a senzațiilor
emoțiilor precum și motivațiilor umane ale afinității respingerii
părerilor nepăceni. Toate acestea se bazează pe percepție.
Acestea se transformă în mecanisme psihologice, atitudinilor și
individualitate. În lumea percepției, diferențele sunt extrem de
importante și determinate de exprimând valorii, dorințe și
gama contrariilor bazate pe opoziția dintre a rație și raționalitate.
Acest fapt conduce la căutarea arhetipurilor, resurse
revelarea altora de eliminând valorile și gradul de dezira-
bilitate care, apoi, traversează resortul principal al societății.

În antiteză cu lumea oneră largă și vizibilă și secolului
a cauzei efectului și formei (bazată pe percepție) se găsește
domeniul înfrânt și atotcuprinzător, scris prin termenul
nonlinear. Acest domeniu înfrânt și nonlinear a fost abordat
de lumea științifică abia recent, prin descoperirea teoriei
„haosului” și a „teoriei nonlinearității”. Studiile asupra dinamicii
nonlinearității au fost posibile de dezvoltarea rapidă a informației
și a calculatoarelor moderne, ce pot detecta evenimente și
procesele ultra-microscopice, care până acum au fost ignorate pe
considerentul că nu ar reprezenta decât date stocastice,
nedefinibile și situate în afara lumii ordonate și predictibile.

Din dorința de a fi „obiectivă” știința a exclus din lăsa
experienței elementele esențiale umane și excepția celor

provenite din intelect. Prin contrast, psihiatria și psihanaliza au
abandonat și raționalul nevăzut al sentimentelor, preferințelor
încă egeră, valorilor semnificative și chiar al esenței vietii
înseși. Toate ceea ce înseamnă viață este nonlinear, nemăsurabil și
nedefinibil. Esența vietii înseși este pur subiectivă.

Tot ceea ce este cu adevărat semnificativ în viața umană este
nonlinear, vizibil și de nemăsurat. Este domeniul spiritualității,
al vieții conștiente, conștienței și existenței înseși. Este
domeniul subiectivității și al capacității de a experimenta fără de
care cunoștințele nu ar avea vreun valoare. Și tocmai acest substrat
profund a fost ignorat de știință, care a transferat domeniul
mai puțin semnificativ sau „importante” al fizicii, metafizicii
și misticismului.

Ca atare, experiențele cruciale din punct de vedere al
importanței pentru ființa umană, precum diagnosticul, inspirația,
respectul, bucuria, încrederea, pacea, satisfacția și înțelegerea au
fost asumate de către știință dintr-unul sau altul al necunoașterii și
îndoielii. Prin urmare, subiectele de acest gen au fost
considerate a fi nestimabile fiind atribuite filosofiei și literaturii.
Chiar și psihologia a fost redusă strict la datele experimentale și
la teorii neavizibile. Căci în observarea comportamentului
cobailor albaștri pareau genera date statistice de o importanță
cu privire la răspunsul la stimuli.

Domeniul nonlinear este invizibil, lipsit de formă și dincolo
de înțelegerea umană și simțurile arhetipice ale lumii. Or de mătură
și include călătoria semnificativă a puterii și emană din însăși
esența sa intrinsecă. Sursa puterii și creației se găsește în
domeniul invizibil și nonlinear și poate prinde formă prin
intervenția exercitării voinței. De aceea, lumea vizibilă este
lumea efectelor și a interacțiunilor. Formele actuale se petrec prin
intervenția inspiratiei și voinței, care are capacitatea de a activa
posibilitățile și opțiunile.

Pentru a simplifica vederea și cele de mai jos o enumerare
comparativă a caracteristicilor domeniului linear respectiv
nonlinear (în toate acestea, trebuie înțeles faptul că aceste două
domenii nu sunt separate ci se includ unul pe celălalt, și
domeniul nonlinear îl conține pe cel linear, întotdeauna tot ceea

ce înseamnă forma este închis în lumea cu ordine de forma
Prin unire, nu avem de a face cu două părți care diferite și cu
unul singur, privit, însă, din două perspective diferite. În cazul
comun, pentru a sugera existența acestor două abordări diferite și
contrastate asupra realității, vorbim despre digital versus
analog, emisieră cerebrală stângă versus emisieră cerebrală
dreaptă, holistic versus specific sau purta versus re-moral

Newtonian-linear	Non-linear
Duritate	Non duritate
Forma	Lipsă de forma
El	Spirit
Material	Non-material
Vizibil	Invizibil
Forță	Puier
Timp	Dincolo de timp
Locat	Non locat
Limitat	Nelimitat
Durată	Liniaritate
Percepție	Viziune
Căutate	Esență
Astii despre	A
Dimensiune	Indivizibil
Tangibil	Intangibil
A dori	A înșelă
Material	Spiritual
Locat	Difuz
Miscare	Nemiscare
Audibil	inaudibil
Măsurare	Nemăsurabil
A căători	A staționa
Eveniment	Scenariu
Diferență	Acelaș lucru
Separat	Unitate
Distinct	Difuz
Început/sfârșit	Continuu
Finat	Infinit

Newtonian	Coastate
Exist	Sursă
Secvențial	Simultan
Precis	General
Controlabil	Folosibil
Exhaustiv	Neexhaustiv
Controlizat	Meru prezent
Observa	Astii
Contextul	Context
Mașină	Viagă
Obiect	Subiect
Tipologie	Tipologia
Clasă	Clasă
Fizic	Metafizic
Luce	Martor
Obiect	Observator
Susținere	Amândouă
Acțiune	Pretutindeni
Distanță	Unit
Parte	Integritate
Atenție	Atenție
Adrenalină	Endorfină
Durată	Împunătoare
Tensiune	Relaxare
Incomplet	Complet
Cost	Deosebit
Cost	Valoare
În afara sinelui	Sine
Dependent	Independență
Iluzie	Realitate
Temporal	Infinit
Secular	Spiritual
Descriptibil	Inefabil
A epuiza	A susține
Observare	Conșiență
Donna	Motivare
Scenariu	Nescenariu

Vulnerabil	Invulnerabil
Gândire	Conștiință
Dorință	Satisfacție
Conflict	Pace
Stress	Ușurare
Dovadă	Evidență de sine
Prel	Valoare
Impulsiv	Spontan
Relativ	Absolut
Trecut viitor	Prezent acum
Limitat	Transcendent
Stăruie	Viște
Obiect	Domeniu
Aprimi	A dăru
Detaliu	Semnele care

1: Cum putem depăși contrariile?

R Contraria se depășește automat atunci când prin intermediul reflecției, fărâșării, rugărilor, meditației sau inspiratelor survine înțelegerea. Depășirea contrariilor este facilitată de asemenea, de cuvinte roșite de maestru sau de nivelurile conștiinței acestuia. Ceea ce a un anumit nivel de conștiință este imposibil, devine evident și ușor la un nivel mai înalt. Prințesa imara este deopotrivă spirit și trup, moab pentru care, în realitate, călăre este o înțelegere atât în domeniul, cât și în cel non-matematic. Pentru că o conștiință și o conștiință s-a coborât, corpul nu poate fi conștient de propria sa existență. El nu acționează decât atunci când este motivat de o anumită valoare precum dorința de plăcere ce survine în experimentarea vieții.

Atunci când o persoană sau un animal este „despărțit izaufă” moare. Când forța vieții sau spiritul nu energizează corpul, spiritul pleacă și merge într-o altă dimensiune. Deși se află într-o altă dimensiune, nivelurile conștiinței spiritului poate fi calibrat printr-un amplu test kinesiologic. Unele spirite părăsesc trupul în momente de bucurie, exaltare sau furiere. Altele o fac în ceea ce sunt stări ale

dorințelor, precum furia, vinovăția sau ura. De bună seamă că aceste stări vor influența mai apoi destinul spiritului - care a fost numit în mod tradițional sufletul sau aspectul non material al vieții. Când spiritul părăsește corpul, destinația lui se corelează cu n-velele specifice și conștiinței sale, determinat de frecvența calibrată a acestuia. Putem presupune ușor că sufletul se îndreaptă spre diferitele nivele ale iadului, purgatoriuului, cerului precum și spre domeniile celeste sau n-velele astrale („planurile interioare”) ori stările discarnate.

Precum un tip de plută aflat în apă sau un balon aflat în aer, fiecare spirit se ridică în dimensiunile infinite ale câmpurilor energetice ale conștiinței până la tronul sau nivel de flotabilitate. Acest proces nu este impusă nici o „judecată” externă sau constrângere cívică. Fiecare ființă își răzbază esența și astfel își determină propriul destin. Prin urmare, justiția divină este perfectă. Prin intermediul liberului arbitru, fiecare spirit devine ceea ce e înșuși a ales să fie. În cadrul tuturor vibrațiilor și în fiecare moment există a eger a erezității absolute mereu prezentă și a cărei a ereze abscondite rezună în eliberare.

Prin analogie putem spune că sufletul, unu sau nu cu un corp fizic, este într-o convecție masivă asemănătoare unei mici partecule aflate într-un câmp electromagnetic. Atracția sau respingerea particulei depinde de mărimea încărcăturii, polaritatea și poziția acesteia într-un câmp mai larg, care include gradul de energie și putere, precum și diferitele încălziri față de care particula va fi atrasă și respinsă. Prin urmare, este posibilă răzle și excreșcălele cursare o reflecție a stării conștiinței sau a nivelului de evoluție al individului în cadrul întregului. Acest fapt este inevitabil, dar fiind că individul reprezintă „o parte” esențială a întregului. S-ar putea spune că fiecare nivel al conștiinței este reprezentat în cadrul câmpului amantilor ca un atractor, precum în teoria haosului.

În viața de zi cu zi acest model poate fi observat în interacțiunea oamenilor cu ceea ce e plăcut, respectiv neplăcut lor, cu toate atracțiile și repulsiile aferente, exprimate în stilul de viață, alegeți profesionale, comportamente sociale, obiceiuri, slăbiciuni, puncte tari și identificări de grup.

I: Există oare unele tehnici simple menite a facilita această progresie?

R: Facet distincția între „observant” și „accesant”, între „observant” și „ceva”, între „observant” și „automat”, între „observant” și „ceea ce este observat”. Punctul esențial este durată prin delimitarea conștienței de observator-marilor conștiență. Ea este prelungită de mărirea capacității de a vedea și, mai degrabă, de ceea ce vedem sau simțim propriu-zis.

Ochiul Sinelei este Sinele care ca sinei lui capacitatea conștientă. Dacă soarele nu ar lumina nimic nu ar fi vizibil. În spasmul lui Sinelei, sinele a sinei este însuși sinele, mișcarea proprie existentă. Dacă nu ar exista conștiența în conștient, nici corpul nici el nu ar ști una de existența celuilui. Sinele reflectă faptul că Divinitatea constată sursa existenței a tot ceea ce există, inclusiv a Sinelei.

Sinele este un act pur și simplu, este strălucirea în lumina dintr-un secol și percepție ca a se. O caracteristică a sinei (ei în masculin) este aceea că a nu fi conștient de adevărata sa sursă. De fapt, el își ținează în primul rând sursa, pretinzându-se a fi separat, autonom și independent. Când ajunge la nivelul rațional și a capacității intelectuale, el și-a atins propriul nivel și începe să caute răspunsuri dintr-un de. Cu toate acestea, a se de sine și de a se evolue în intelectuale este cel mai mare și cel mai mare și cel mai mare pentru toate capacitățile sau acțiunile asumându-și paternitatea acestor și, considerându-se apogeu evoluției.

La un moment dat, este în stare să se descurce în informații spirituale pe care tocmai le urmează. Dar și de această dată poate fi orb de mândrie și poziționare. Cu ajutorul experienței de viață și a dezvoltării spirituale începe să realizeze că poate să-și păstreze ea în intelectul pentru că prin această o experiență progresivă a profundă a stărilor superioare a se conștientă spirituală. Acest prag conștientă un dar ce însoțește disponibilitatea de a nu, dar răspunsul generat astfel, conduce către dorința de păcătoșenie. Apoi conștientă devine o căutare de unitate și transformă percepția în vizuire. Desăvârșirea acestui proces presupune descompunerea sinelei.

1. Sinele Acest nivel este la valoarea 600, marșența acestor a conștientă nu este în mod tradițional *dominantă*. În acest punct, extazul poate genera deopotrivă incapacitatea de a funcționa în lume și făcând oare continuă în această. Cu toate acestea, dacă extazul însuși este abandonat apoi, lui Dumnezeu, se instalează starea de neputință. Pe măsură ce acest stadiu se maturizează, este necesară o înțelegere că se află în care Dorința lui Dumnezeu determină tot ceea ce urmează.

I: Oare dispare sensul stadiului? La urma urmei, eu se teme de moarte.

R: Când sinele se dizolvă în Sine, acest proces este experimental ca și cum este extazul de la ceea ce este real, trecător și vulnerabil către Terenul nemuritor, etern, care transcende toate lumile și universurile. Astfel, Sinele nu este niciun subiect al morții sau nașterii deoarece el există dincolo de timp și spațiu. Obvius este Sinelei, a fost doar rezultați identității presente a percepției și a înțelegerii Realității.

I: Ce se poate spune despre moartea fizică?

R: Punctul de separare dar nu este și experiențiază, de fapt, propriu moarte. Desigur există experiența concușiei care preced moartea dar nu conștientă în care survine „moartea” fizică, sufletul părăsește corpul fără nici o efor și, pur și simplu, asistă la moartea corpului. Prin separarea de corpul localizat a acestuia devine conștient și apăsător că în realitate, este un spirit. Uneori, acesta este momentul în care apare negarea. Spiritul este atras spre deservirea lui prin intermediul acțiunilor de atracție epuizate care constituie consecințele automate ale evoluției sufletului.

Și de această dată este prezentă libertatea de adevăr. Salvarea este ajutată de dezvoltarea pe un adevărul spiritual și învățătorii acestuia. Mișcarea lui Dumnezeu este eternă și necondiționată. Sufletul însuși are puterea de a se determina propria soartă. Fiecare suflet este atras către riva purității și nedreptate sau cănă. Astfel, fiecare are de păd de pe călul

omului este numărat grădă cunoașterii, înlocuind câmpul energetic. Nimic nu poate scăpa din delectare, nici consecințelor.

I: Încorporează știința?

R: Înțelegerea structurii fundamentale ale lumii materiale a atins un stadiu major de dezvoltare grație demonstrației și descoperirii ultimului „glau neutrino” înseși zăbi. Știința își va depăși probabil interesul către epistemologie, de vreme ce o contribuție a științei ar fi studiul conștiinței înseși. Pentru acest lucru, se va impune clarificarea procesului cunoașterii și a cum anume ne constituim propriu cunoaștere.

Se va descoperi astfel că universul este o extrapolare a diferențelor categoriilor materiale de formare și procesare a conceptelor. În ceea ce din urmă, vor fi depășite limitele paradigmei newtoniene a realității (un nivel a existat încă de 499), fapt care va deschide calea studiului proceselor naturii și vietii înseși, toate acestea fiind suptale dincolo de logică, formă, percepție și dualitate.

Cercetarea spirituală va fi legitimată și investită, așa va îndrepta atenția înspre interior și nu în afară. Se va descoperi că activitatea de a căuta o realitate obiectivă constituie de fapt un act pur subiectiv, descoperire care nu sine facează drumul către iluminare. Omenirea va fi a totată căreia înaltă mișcare, dar pentru că în cele din urmă, să atingă stadiul unității în care fiecare trăiește pentru Totalitate.

Acasă evoluție a devenit o posibilitate reală în ultimii ani. Căpătul total al conștiinței umanității este în creștere. Un fapt de o importanță majoră este acela că amintim nivel al conștiinței omenirii a depășit și stă sub pragul critic al Integrării. (Adevărul), situat la valoarea 200 și a ajuns la actualul nivel de 207. Orice act de bunăvoință, consideratie, iertare sau iubire influențează pe toată lumea. Chiar și un om singur, dar simțind încă multe dimensiuni de descoperire. Viteza luminii poate fi depășită accelerată (după cum susține Lyuu Wang în *Nature* 20 Iunie 2000, Universal se dezvoltă și se extinde cu o rată veșnic crescătoare. Cunoașterea naturii constanței are darul de a capătul înțelegerea spre capacități și descoperiri noi în viață.

Cunoașterea și știința pe baza înținerii de la cu naștere la Cu naștere, de la percepție la o nouă știință. Adevărul și omul de știință consideră că lumii are o importanță egală. Dar fiind acest fapt, adevărul omului de știință din zilele noastre vor deveni mister și viitorului. Singura certitudine este aceea de a fi dedicați adevărului.

Dezvoltările genetice și bionicii vor face ca etica să constituie să devină din ce în ce mai importantă. Vom simți că adevărul nevoia de a cunoaște ce anume face ca ființa umană să fie o ființă umană.

I: Cum anume se corelează depășirea acestor contrarii aparente cu înțelegerea de sine sau cu iluminarea?

R: Pe scurt, înțelegerea sa a lumii este conștientă și conciliantă care sensul sineu se transferă de la cele limitate, în care și materiale către domeniul non nea, infinit și lipsă de formă. Eu, se mută din la nea vizibilă și cea invizibilă. Acest fenomen se petrece ca o schimbare a conștiinței, ca o trezire de la identificarea pe laptei formei ca fiind obiectivă și reală la conștientizarea faptului că subiectivitatea conștientă este realitatea ultimă.

Ceea ce este din și element transcendențele deopotrivă obiectivitate și subiectivitatea fiind din conștiință. Este ceea ce în literatura spirituală antică se numește Spiritul Suprem. Din acest Suprem provine tot ceea ce este manifestat și nemăslăvit, orice conștiință și conștientă, orice existență. Tot ceea ce este fie că are formă și este lipsit de formă, tot ceea ce este linear și tot ceea ce este non linear, tot ceea ce apare și dispare, toate posibilitățile și toate realitățile. Supremul este dincolo de existență și nonexistență dincolo de ființare dincolo de tot ceea ce este de la a cerului și tot ceea ce este spiritual, dincolo de toate denumirile și definițiile dincolo de toate divinitățile și demotivul spiritual. Divinitatea însăși se naște din Suprem.

Geneza: creație și evoluție

Întrebare: *Cum anume a apărut viața, și cum o cunoaștem noi?*

Răspuns: Este evident că viața a provenit din potențialitatea infinită a Dumnezeu Tatăl care este singurul și cel suficient putere pentru a crea. Lumina materială a formei nu este decât un efect limitat de putere în sine și nu este decât o parte de puterea Creatiei. Puterea Tatălului Reaștea Supremă care, ca și ea însăși este lipsită de formă, este intrinsecă în această.

Auând când radiația spirituală înfiră în Dumnezeu Tatăl se revărsă asupra materiei, se generează în cadrul respectivelor structuri influență organică care se împotentează și care construiește un câmp de atracție a vieții situat în câmpul astral. Astfel viața este creată prin intermediul unui organism care constituie sursa fundamentală a vietei existente. În acest proces conștiința este agentul.

În aparență, forma apare ca o creație a substanței materiei. Cu toate acestea viața nu este decât o creație a formei deoarece toate celelalte substanțe se supun necesității existenței unui agent menit dezvoltării și acțiunii. Acest al treilea aspect apare în construcția modalității de atracție și se manifestă ca protoplasma originară.

Viața nu poate apărea dintr-o substanță, deoarece emergența sa presupune o prezență Radiației Divine. Pentru ca viața să continue sunt necesare propagarea și susținerea acesteia. Metodele de atracție ale creației sunt astfel situate în timp și în care prezența lui Dumnezeu este văzută pe entitățile oriunde există condiții favorabile.

La început există Dumnezeu ca lumină, care conține energia creatiei și a înțelegii etc. La început există numai energia și un potențial infinit, și apoi această energie s-a manifestat ca materie și substanță. Activarea bazei diadice a structurii materiei a fost făcută posibilă de intervenția unui agent care a însoțit-o, astfel încât viața s-a putut desfășura.

Primele forme de viață erau extrem de simple și primare și principala lor sarcină era aceea a supraviețuirii și mînuirii. Conștiința constituia agentul de activare a evoluției și în cadrul acesteia câmpurile de atracție au dat forme noi de viață. Astfel posibilă feed back și învățarea. Evoluția s-a petrecut în cadrul câmpurilor de atracție și este constatat că au manifestat forme de viață tot mai complexe dotate cu înțelegere și înțelegere prin viață și cu capacitatea de reținere a informațiilor. Motivația a apărut în preună cu a învățării adaptative. Necesitatea stocării informațiilor și comunicării a generat crearea sistemului nervos și în cele din urmă, a creierului.

Creatia include estetica inteligentă și emergența și în înălțarea etică a frumuseții și grației. Prin urmare evoluția conștiinței manifestă ca grație. Dumnezeu ca o creație continuă modelată de inteligența conștiinței însăși.

Viața este manifestarea radiantă lui Dumnezeu exprimată de evoluția universului. Nu suntem deoparte produsele și nașterii, procesului etern și continuu al creației.

Știința se adresează exclusiv mecanismelor formelor, dar viața este incomprehensibilă numai din perspectiva documentelor non-lineare ale conștiinței. Aceasta este noua viață pentru care acum știința manifestă un mare interes pentru știința conștiinței însăși. S-a ajuns în fine la înțelegerea faptului că știința conștiinței constituie cea mai fructuoasă zonă de investigație pentru evoluția viitoare a omenirii.

I. De ce anume este atât de importantă evoluția conștiinței?

R. Creșterea conștiinței este crucială pentru viitorul pentru că, în ipso ea, umanitatea se găsește într-un mare moment principal în care a evoluat omul în ultimii 100.000 de ani. Istoriei sale este cel tehnologic. Calitatea vieții s-a îmbunătățit, dar pentru

majoritatea populației lumii rămas într-un impas. Ce este mai mare problemă ale umanității - precum sărăcia, crimă, dependență, dezordine emoțională și psihice, corupția și războiul - au rămas aceleași timp de mii de ani. Pentru a ne opri doar la un singur exemplu, în acest secol au existat două războaie mondiale, iar criza economică mondială, epice, tot va multe probleme cauzate de infrastructură, de gun și săracie. Progrese reale au fost făcute în special în domeniul medicinei o dată cu eradicarea anumitor boli și cu eliminarea deficiențelor mentale.

Până în 1986 nivelurile conștiinței omenirii (asa cum au fost arătate) a rămas în marjele negative și distructive ale game inferioare pragului 200. La sfârșitul acestui secol nivelul 190 umanitatea era prinși la un nivel al suferinței. Solutiile propuse pentru rezolvarea problemelor sociale precum fascismul, comunistul, dictaturile și schemele utopice au sfârșit prin a genera condiții mai rele chiar decât cele de la care au pornit și pe care își propuneau să le rezolve. Chiar și religia devenit un mare opresor, împiedicând se arăta masacre și criză de proporții uriașe.

Corupția puterii a invadat fiecare zonă a activității umane. Progresul care s-a petrecut în societate a provocat (și a fost susținut) de o creștere a populației lumii, care a lăsat pe secolul 200. Astfel putem presupune că mediana și știința (care se găsește amândouă în marjele nivelului 400), au fost contribuții majore la ameliorarea beneficiilor. În marjele valorii de 300 se găsește un alt factor benefic al societății - industria. Prin contrast este semnificativ faptul că și în prezenta majoritatea populației lumii calitatea sub nivelul integrării situației valorii 200.

Această negativitate de masă a continuat să fie contrabalansată de o mică minoritate a populației lumii, situată în marjele pozitive la un nivel foarte înalt. Acest nivel de dezvoltare situată la nivele superioare este suficient pentru a contrabalansa negativitatea mării mase. Dacă negativitatea nu ar putea fi contrabalansată, ea ar culmina în cele din urmă cu distrugerea omenirii.

La un nivel general al conștiinței de 190, arhivarea încearcă a omenirii nu a constituit numai o posibilă, ci chiar o probabilitate. Bombele care pot avea anihila orice formă de viață de pe planeta fuseseră luate în calcul și planificate de către națiunile

inilitare, pentru a fi oosite ca mișcare în cazul unei înfrângeri militare. Apocripa profetia a avut un singur pas de manifestare să depindă. Seminarii profesionale punau în discuție dacă marile țări din nord, adică Rusia (RSU), avea să rămână atee sau avea să se întoarcă la Dumnezeu. Căderea comunismului a pus la semnal o schimbare a conștiinței pentru întreaga omenire. Nivelul de conștiință al acestora creștea id de la 50 la 200 fapt care a evitat distrugerea umanității.

Deși din punct de vedere istoric există tendința de a arunca vina pentru orice catastrofă asupra anumitor ideii în realitate acest lucru nu ar fi avut succes fără sprijinul maselor. Acestea dacă au un nivel general al conștiinței situat sub valoarea 100 sau la valori mai mici decât cele 100 sunt sigure propagandă și programate în masă prin ura războiului, mândrie, raie, și a omie. Prin urmare este crucială pentru evoluția omenirii ca nivel general al conștiinței acestora să fie peste valoarea 200.

Prin contrast, într-un recent sondaj de opinie efectuat în Statele Unite ale Americii 79% dintre respondenți s-au pronunțat în favoarea pedepsei capitale deși pedepsa cu moartea conștientă o violare evidentă a tuturor principiilor spirituale și morale. În plus sunt date de către populații atât că în deceniul următor ar fi es de foarte ridicată în statele care recurg încă la pedepsa capitală și foarte redusă în statele în care pedepsa cu moartea a fost abrogată. Toate aceste opinii sunt într-o situație care a fost cel mai mult contestată de frăve la mare de cazuri în care pedepsa e nevinovate au fost condamnate a moarte. Interesul este însărcinată încât guvernatori, au decăzut un moratoriu cu privire la pedepsa cu moartea. În prezent, nivelul conștiinței Statelor Unite ale Americii este situat la valoarea 425.

Nivelul de conștiință care sprijină pedepsa cu moartea se găsește sub valoarea 200 și este în mod tradițional asociat cu „spina”. În același timp, este considerat sămăna unei tușii și războiului și este un mod foarte interesant de conștiință exactă, crimei înseși. Prin urmare, consecințele crimei în ceea ce privește conștiința, pot să fie deosebit de diferite. Nivelul de conștiință este vinovat sau nu.

I De ce anume exista o înțelegere atât de limitată (și chiar o refuzie) cu privire la creație?

R. Problema ține exclusiv de paradigmă. În dimensiunea newtoniană lineară (cu toate limitările inerente ale acesteia, generate de credința în cauză, rata lină), cauza universului este cauză în timp și spațiu. Aceasta abordare aduce desigur în discuție ca pe o problemă filosofică întrebarea referitoare la „cauza primă”. Orice cauză amândent fier se va putea pune la fel de întrebare al problema cauzei acesteia și tot așa într-o regresie infinită.

Înțelegerea totalității exclamă înțelegerea deopotriva a dimensiunilor liniare și non liniare. Creația provine dintr-o non-lineară infinită a Creației ca un proces continuu, atât din punct de timp și spațiu. În această desfășurare transcendentă nemanifestat devine imanentul manifestat. Imanentul, energizează apoi rata orărilor prin intermediul evoluției, lucră care nu înscărmă altceva decât dezastrul în lume. Astfel, în versul în care o cauză, ci o sursă, în nemanifestat.

Ca puterea reflectă, va deveni evident următorul fapt: creația nu poate creștea în evoluție nesfârșită și continuă pentru că, dacă a fost creația, susținerea sa în lume și în spațiu. Fie și în viața prin care a înțeles creatorul ar fi pus în situația imposibilității de a crea. Puterea infinită este dincolo de formă. Numai ceea ce este ipso de formă are puterea de a crea forma.

Marea limită nerățională este incapabilă să înțeleagă puterea infinită care creștea, prind o înțelegere dar foșese instrumente inadecvate pentru aceasta. Răspunsurile nu pot fi găsite în paradigma causală liniară, care este o paradigmă a forței și se bazează pe noțiunea de cauzalitate.

I Atunci înseamnă că în nefârșitele neînțelegeri dintre evoluționiști și creaționiști religioși greșesc ambele părți?

R. Se pare că tocmai acesta este motivul pentru care conflicții nu se găsește rezolvarea. Creaționiștii fac aceeași eroare ca scepticii și adepții teoriei științifice - și anume prin faptul că presupun existența unui „creator” care a creat întregul univers în timp și spațiu. Apoi s-a rețes unleva în ceruri. Evoluționiștii, or le mapi s

lor din vedere esențialul. Creatia este coruptă și în desăvârșire datorită omniprezenței lui Dumnezeu. Evaluită, nu este decât un mod de a exprima și dezvoltă desfășurarea continuă a creației.

Este evident că un Dumnezeu infinit nu are nici început, nici sfârșit. Ceea ce este dincolo de toate dimensiunile nu poate avea subiectul limitat.

În conformitate cu știința actuală, energia potențială dintr-un centimetru cub de spațiu vid este mai mare decât masa întregului univers. Ceea ce încă nu a fost observat este că energia potențială din fiecare centimetru cub de spațiu are o continuitate în o rată infinită (puterea nemăsurată este mai mare sau egală cu cea a manifestatului).

Cu oia, marea și puterea infinită a lui Dumnezeu au fost foarte mult subestimate și neînțelese de om. Odată cu înlocuirea simțului cu Simțul puterii omni-potente, este făcută cunoscută în virtutea faptului că sursa și realitatea omului rezidă în infinit. Dumnezeu nu are nici o limită.

(1) Aproximare logică a realității ar fi să afirmăm că durata totală a inregulărilor timpului este mai mică decât secunda. În acest punct, devine evident că o paradigă nu poate fi întinsă pentru a include alia.

I: Care este adevărul inerent în Cartea Genezei?

R: Într-un mod foarte interesant, cartea Genezei este una dintre cele trei cărți ale Vechiului Testament (la alături de Psalmi și Proverbe) care, supuse fiind testării kinetologice, generează un răspuns pozitiv în care se afirmă faptul că actul creației a avut naștere din întuneric și vid, nemăsurat, stabilizându-se apoi prin intermediul lui Dumnezeu. Lumina a creat materia sau forma și apoi a dat naștere vieții în formele progresive ale vegetației, peștilor, păsărilor și celorlalte animale.

A fost reiterat faptul că sursa puterii Creatiei a fost "lumina". Fiecare apartență animală este afirmată ca o expresie a esenței acestora în lumea formei. În cele din urmă, omul a fost creat în așa fel încât să aibă o putere mai mare decât celelalte creaturi însușite. Apoi a venit momentul de a crea din nou, precum și cel referitor la realitatea binelui și răului, care sunt legile de

conștiențe și dau naștere credinței în creație. Această precizare era necesară deoarece omul era o creatură limitată și, spre deosebire de o zonă iluminată, nu putea face deosebirea între adevăr și falsitate.

Omul a intrat în existența formei și a numit toate animalele pământului. Cu toate acestea, conștienta sa avea suficientă putere pentru a da naștere credinței. După căderea în capcana dualității, marea umbră a început să crească în creație și existența independentă a falsității. Creându-se această credință în pseudorealitatea falsității, omul a devenit subiect al suferinței în toate formele variate ale acesteia: rușinea, mândria, vanitatea, furtul și amenințarea neapăsării și fricii. Da a fiind această conștientă și impuls necesitatea amănunțită din cerul a unor Avatari sau Buddhi ai luminării, care au arătat împotriva faptului că numai prin intermediul depășirii dualității (în acest caz, cea a binelui și răului) se poate reveni la inocența primordială.

În starea conștiinței umane a un nivel vulnerabil în fața erorilor este atribuită din punct de vedere istoric dorinței de cunoaștere. Astfel omul, la scurtă vreme după crearea sa, a decăzut din starea luminată, devenind subiect al erorii.

Actiunile provenite din nivelele conștiente sunt sub valoarea 200 sau (în celelalte cazuri) adăugând ca păcate. Toti născuți în viață au spiritul al preventivității și evită păcatul din cauza consecințelor karmice ale acestuia, materia izolată în forma adulterului. Se părea însă că omul nu putea depăși nivelul 200 al conștiinței nealate. Astfel s-a impus nevoia intervenției salvatorilor, al căror nivel al conștientei era alături de înălțimea încă simplă a nașterii în această putere determină creșterea nivelului de conștiință al oamenilor peste pragul 200.

Nivelelor conștiinței și ale sub-valorii 200 le lipsește puterea și prin urmare o substituie cu forța. Dar înțelegerea spirituală necesită putere, iar aceasta se găsește în nivelele invizibile ale spiritului. Salvatorii au ajutat depășirea nivelurilor inferioare în virtutea puterii care radia precum un câmp energetic. Astfel, valoarea dezechilibrului găsesc sau spirituale - în forma rugămintei, devoțiunii sau adorației rezidă în faptul că această iluzie pe credincioșii să beneficieze de grația lui Dumnezeu, care radiază prin învățătorii divini.

Toate afirmațiile de mai sus pot fi verificate prin un test nedru-
testări kinesiologice. Simplu fapt de a-și imagina sau de a se
gândi la un personaj divin induce un răspuns puternic
subiectiv. Prin urmare rugăm încă să deveniți mai conștienți
spirituală sau un efect pozitiv ce poate fi demonstrat mediu
realitate. Oți oameni care caldreaza să nivelu 600 au nevoi
de un salvator, lucru care înseamnă că omenețea în ansamblu are
nevoie de contribuția marilor învățători spirituali.

Putem face câteva observații legatură cu ceea ce am spus.
O observație universală făcută de mulți de cercetători este că
unul este că există anumite stimuli care generează să-și rea-
lizare subiectul oricând pu testări kinesiologice. În acest sens
pentru a demonstra unele dintre aceste stimuli, teoretici
kinesiologice se obișnuiesc adăugând procedeu subiectiv
este cel să privească o lampă fluorescentă sau să țină deasupra
pieptului, soluția în care se află peștele. Acest stimul
să-l teza generală a în regim audiență și apoi a activitate de
mar contact nat cu peștele poate induce schimbarea unei audiențe
de sute de persoane. În contrast, dacă adevărat își imaginează
figură divină, generează invariabil un răspuns puternic.

Quintă și a p-zetă a nivelului 600 se poate percepe
înva a despre kinesiologie și amoc se prezintă în amănunțite
stimuli negativi față de efect asupra ei. Erau pur și simplu
intan de negativitatea externă. Discuând ulterior cu ei
lovind că erau ei de obicei subiectiv, rânți spiritali, care
urmaseră un curs spiritual numit *Un curs în miracole*. Acest
descepe are fost una dintre cele mai importante lecții la care de
investigat, în epoca în care studenții care corea să urmeze
vreme de un an seminarul *Un curs în miracole* erau testati
înaintea începerei acestora și apoi periodic pe parcursul
preajma lecției 75. Este un preț de valoare înaltă în
stimuli or negativi față de ei. Un curs în miracole are adevărat
puterea certării. Aceasta face posibilă înlocuirea percepției
eiului și a poziționării, dăruite pierdere acestuia cu adevărat
care înlocuiește fașterea. Lecția esențială din *Un curs în
miracole* este că în care studenții înăptușește în care, în care.
Cu toate acestea, pentru că această lecție și poate fi pierdută și

asociati trebuie urmate zilnic și în conformitate cu recoman-
dările celorlalte 74 de lecții anterioare (*Un curs în miracole*
cambrează la nivelul 600).

O altă observație relevantă referitoare la puterea spirituală
provine din studierea Organizației Alcoolicilor Anonimi care are
un câmp energetic generat și rată la nivelul 543 (corespunzător
chiar ne omătate). Este o observație curioasă că atâtă vreme
cât persoana în cauză rămâne în cadrul influenței acestui câmp
energetic puternic și matheia, iar atunci când decide să părăsească
Organizația Alcoolicilor Anonimi se reanue de băut. Astfel, până
în momentul în care nivelul persoanei atinge nivelul unei persoane
nu atinge ce puțin valoarea sub valoarea depinde de puterea
spirituală a grupului însăși. Acest lucru este comparabil cu
expunerea prin de fier în câmp electromagnetic puternic.

I: Cum anume explicăți miracolul?

R: Termenul de "miracol" nu se referă la o lege newtoniană
care este limitată a logica materiei, totuși să cauzată de
Miracolele pot fi înțelese numai din domeniul nonlinear. Atunci
când puterea spirituală se concentrează asupra percepției, ea este
în ocă de vizarea realității. Altfel spus, de domeniul logic.

În experiența omului, acest lucru constituie în primul rând
frecvența element de la sator a acestui fenomen, deoarece el
aduce cu sine schimbarea și intrarea în a noilor spirituale
pozitive. Acesta este subiectul *Amestecului* vedetă demonstrat în
atitudinea veteranilor celui de-al doilea război mondial în care
fostii război implacabil și au eretici și au pe celălalt, iar ura
lor a fost înlocuită de respect și fraternitate.

I: Karl Jung a introdus conceptul de sincronicitate. Este
acest concept mult ușor de înțeles acum?

R: Nivelul conștientei gândului lui Freud caldrează la nivelul
499, în vreme ce al lui Jung se găsește la valoarea 540. Prin
urmare, Jung pare a înțelege realitatea dincolo de simțurile logice
convenționale. Acesta este în cele din urmă permis lui Jung să
intuiască faptul că cele vizibile provin din invizibil, domeniul în
care sălășluiește și puterea.

Cămpurile de atracție ale conștiinței pot, prin urmare, să influențeze evenimente multiple, grație cauzală sincronizată. Această sincronizată nu poate fi exp. cată în cadrul dimensiunilor lineare însă, pentru cei care au evaluat dincolo de nivelul 600 al conștiinței, miracolul și sincronizată constituie primele modele de viață. De asemenea, ei demonstrează validitatea caracteristicilor conștiinței despre care se vorbește adesea și anume că energia urmează gândul sau că ceea ce este gândit tinde să se materializeze.

Plecând de la această înțelegere, un tate vizualizării a devenit bine cunoscută Sincronizată, asemănă o creșteră dar nu o cauză. Creșterea este un model din domeniul inobservabil care se manifestă simultan într-un timp și spațiu aparent divergent. Astfel, în i de particule de plasmă de fier pot fi influențate de un singur câmp electromagnetic în cadrul căruia o schimbare foarte ușoară va induce o schimbare vâlnă a evenimentelor observabile.

În expresia de conștiință, puterea spirituală are capacitatea de a influența o mare multitudine de m. m. individuale și, prin urmare, de evenimente. În viața de zi cu zi, des. succesiunile sunt atribuite ogic și intenției, în realitate origine încreșcă și se pot da ca rezultat al aspectelor în angrijile a e. a. u. d. n. a. perspective, sentimentelor, chemării și inspirației.

Viața, așa cum o observăm și o experimentăm, constă în creșterea aspectelor intangibile din domeniul invizibilului care își găsesc forma și organizarea pentru a face față intenției pe care o atrage și oversuinea. Căutarea vieții nu este determinată de aspectele tangibile, ci de semnificația acestora.

Din ferecure un gând de iubire este enorm mai puternic decât unul negativ. Dacă nu ar fi așa, n. ar mai fi fost n. m. a. pe această planetă pentru a spune povestea.

Nivelul calibrat de adevăr al capitolelor

Capitolul 1	920	Capitolul 11	946
Capitolul 2	920	Capitolul 12	979
Capitolul 3	945	Capitolul 13	968
Capitolul 4	951	Capitolul 14	963
Capitolul 5	981	Capitolul 15	946
Capitolul 6	944	Capitolul 16	985
Capitolul 7	949	Capitolul 17	925
Capitolul 8	942	Capitolul 18	955
Capitolul 9	967	Capitolul 19	965
Capitolul 10	994	Capitolul 20	944
		Capitolul 21	944

În întregul ei, cartea calibreză la nivelul 980

ANEXA B

Harta scalei conștiinței

Perspectiva lui Dumnezeu	Perspectiva vieții	Nivel	Logarithm	Emoție	Proces
Sine	A fi (Eu)	Iluminare	790-1000	Inefabil	Conștiință pură
Acceptare totală	Perfecționare	Pace	600	Beatitudine	Iluminare
Ecstasy	Compasiune	Bucurie	500	Sensibilitate	Intuitiv
Admirație	Benignă	Dragoste	500	Venerație	Revelare
Intuiție	Sensibilitate	Răzăminte	400	Intuiție	Atenție
Amor	Amor	Acceptare	300	Intuiție	Conștiință
Inspirator	Plină de speranță	Disponibilitate	310	Optimism	Intenție
Intuiție	Satisfacție	Noua stare	200	Intuiție	Intenție
Percepție	Intuiție	Intuiție	200	Intuiție	Intenție
Intuiție	Intuiție	Intuiție	200	Intuiție	Intenție
Răsturnare	Antagonism	Furie	150	Ura	Agresivitate
Angustie	Adversitate	Duritate	125	Lăcomie	Intenție
Percepție	Intuiție	Furie	100	Angustie	Intenție
Intuiție	Intuiție	Duritate	75	Intuiție	Intenție
Dezaprobat	Furie	Apatie	50	Disperare	Renunțare
Intuiție	Intuiție	Intuiție	50	Intuiție	Intenție
Intuiție	Intuiție	Intuiție	50	Intuiție	Intenție
Intuiție	Intuiție	Intuiție	50	Intuiție	Intenție

ANEXA C

Calibrarea nivelelor conștiinței

Informații generale

Câmpul energetic al conștiinței posedă o dimensiune arhimedeană. Acesta este un câmp energetic care se extinde de la 1 la 1000 de ori, în funcție de nivelul de calibrare. Acest câmp energetic este un câmp energetic care se extinde de la 1 la 1000 de ori, în funcție de nivelul de calibrare.

Tot ceea ce există în univers este un câmp energetic care se extinde de la 1 la 1000 de ori, în funcție de nivelul de calibrare. Acest câmp energetic este un câmp energetic care se extinde de la 1 la 1000 de ori, în funcție de nivelul de calibrare.

Technica

Răspunsul kinesiologic (testarea musculară) constă într-un răspuns simpatic, prin care se poate determina dacă o persoană este de acord sau nu cu o anumită afirmație. În medicina holistică este vorba de o tehnică care efectuează testarea asupra unei persoane, pe baza unei afirmații, pentru a determina dacă aceasta este benefică sau nu. Dacă este benefică, persoana va răspunde pozitiv, iar dacă nu este benefică, persoana va răspunde negativ.

Testarea a fost efectuată de mai multe ori, în scopul de a determina dacă este benefică sau nu. Dacă este benefică, persoana va răspunde pozitiv, iar dacă nu este benefică, persoana va răspunde negativ.

Este important de notat faptul ca, pentru obținerea unor răspunsuri corecte, aiți persoana care efectuează testarea, cât și subiectul acesteia trebuie să calibreze peste nivelul 200. Astfel, intenția din spatele interogării trebuie să fie una integră. Altfel, testul a fost considerat a fi un răspuns local al sistemului imunitar sau de acupunctură al corpului.

Fiindcă toate acestea, cercetările ulterioare au scos la iveală faptul că răspunsul nu era deocult unul local al corpului, ci un răspuns general al conștiinței însăși, la o substanță sau declarație. Ceea ce este adevărat, benefic și aduce primul victor generează un răspuns pozitiv de protecție din cadrul impersonal al conștiinței care este prezent în orice timp. Acest răspuns pozitiv este indicat de creșterea tonusului muscular al corpului (în general, cel mai des folosit este mușchiul de țold, deoarece este considerat a fi cel mai bun mușchi indicator cu toate acestea, oricare alt mușchi al corpului poate fi utilizat în același scop).

Dacă o declarație este falsă, respectiv dacă o substanță este nocivă, tonusul muscular scade atunci când subiectul încearcă să reziste. Acest lucru indică faptul că sistemul este negativ, neadevărat împotriva vieții, respectiv că răspunsul este negativ. Pentru efectuarea testării kinesiologice este nevoie de două persoane: cel care efectuează testarea și respectiv subiectul acesteia. Este de preferat ca testarea să aibă loc într-un mediu liniștit, lipsit de zgomot sau muzică de fundal. Subiectul este în poziție de ochi închis și Cel care efectuează testarea trece și în formă de „întrebare” într-o formă declarativă. Acestea întrebări declarative se poate așeză prin „da” sau „nu”, prin intermediul testării kinesiologice. De exemplu, este incorect să întrebăm: „Este oare acesta un cal sănătos?”. Forma corectă a acestei întrebări este următoarea: „Acest cal este sănătos” respectiv corolarul acestuia „Acest cal este bolnav”.

După formularea acestei declarații, persoana care efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii, ținând-o orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acestuia și spunându-i în același timp „rezistă”. Brațul subiectului va putea rămâne ferm și puternic, fapt care indică un răspuns pozitiv, și respectiv poate să abată, lucru ce corespunde unui răspuns negativ.

Calibrarea nivelelor specifice

Punctul zero este dintre pozitiv și negativ dintre adevărat și fals sau dintre ceea ce este constructiv, respectiv distructiv, se găsește la nivelul calibrat 200 (vezi partea Scara Conștiinței), tot ceea ce se găsește deasupra valorii 200 este adevărat și determină creșterea tonusului muscular al subiectului, tot ceea ce se găsește sub această valoare este fals și determină scăderea tonusului muscular al aceluiași subiect.

Se poate testa absolut orice afirmație, eveniment istoric sau persoana, indiferent dacă din prezent sau trecut.

Calibrarea numerică:

Exemplu: „Rariana Marharsh calibrează peste nivelul 200 (Da/Nu), Său: Hitler calibrează peste nivelul 200” (Da/Nu).

Limite

Testarea kinesiologică nu poate fi folosită pentru a prezice viitorul, în test nu există nici o limită în ceea ce privește întrebările dumneavoastră. Conștiința nu are limite nici în timp, nici în spațiu. Orice eveniment istoric, fie el prezent sau trecut, poate fi testat. Răspunsurile sunt impersonale și nu depind nici de sistemul de credință al subiectului, nici de cel al persoanei care face testarea. De exemplu, propoziția manifestă o reacție de aversiune a sistemului nostru și care ne sugerează. Acestea constituie calități ale materialelor testate și sunt impersonale. De fapt, conștiința nu cunoaște decât adevărul, deoarece numai ceea ce are o existență reală la noi, răspunde la fașitate, deoarece falsitatea nu are o existență proprie zisă în realitate.

Prin urmare, răspunsul kinesiologic este doar o prezentare. Așa cum se întâmplă și în cazul electricității, spunem că lumina este aprinsă. Anulă, când spunem că este și nu, ne referim, de fapt, la absența electricității. În realitate, nu există nimic de genul „întrebat”. Aceasta este o afirmație deopotrivă subtilă și crucială pentru înțelegerea naturii conștiinței. Conștiința este capabilă să recunoască doar Adevărul. Ea pur și simplu esuează

ANEXA D

Tehnica de calibrare corectă

Toate calibrările sunt efectuate luând ca punct de reper harta Scalei Conștiinței.

Întrebări: „Pe o scală de la 1 la 600, dacă 600 reprezintă iluminarea, acest învățător învățându-ți calibreză la nivelul... (spuneți un număr)!”.

Scala este doar relativă iar numerele au fost alese în mod arbitrar. Dacă nu este folosită ca punct de reper o anumită scală, numerele obținute vor fi arbitrare. Oricine își poate întocmi propria scală.

Dacă nu se specifică o anumită scală cunoscută, pot obține numere cu nițoare simțate peste valoarea 1.000. Cu toate acestea, luând ca punct de reper scala amintită mai sus, nici o persoană care a existat pe această planetă (inclusiv toate marile Avatare) nu a calibrat vreodată peste valoarea 1.000.

Lecturi recomandate

- A Course in Miracles (Un curs în Miracole)*, Foundation for Inner Peace, Ed. Coleman Graphics, Huntington Station, NY, 1975
- Applied Kinesiology (Kinesilogie aplicată)*, Time numărul din 16 aprilie 2001
- Barnes, T. *The King's Her Book of Religions (Cartea Regelor)*, Ed. Kingfisher, New York, 1999
- Wholeness and the Implicate Order (Totalitatea și ordinea implicată)*, Ed. Routledge & Kegan Paul, Londra, 1980
- Biggs, J. și Peat, F. J. *Turbulent Mirror: An Illustrated Guide to Chaos Theory and the Science of Wholeness (Oglinda Turbulentă: Un ghid ilustrat al teoriei haosului și al științei totalității)*, Ed. Harper & Row, New York, 1989
- Brinkley, D. *Saved by the Light: Salvation in Tomorrow*, Ed. Villard Books/Random House, New York, 1994
- Diamond, J. *Behavioral Kinesiology (Kinesilogie comportamentală)*, Ed. Harper & Row, New York, 1979
- Eadie, B. J. 1992. *Enlivened by the Light (Învăluit de lumină)*, Ed. Gold Leaf Press, Placerville, California, 1982
- Gleick, J. *Chaos: Making a New Science (Haosul: Crearea unei noi științe)*, Ed. Viking Penguin, New York, 1987
- Hawkins, D. 1986. *Consciousness and Addiction (Conștiință și dependență)* (casetă video) Sedona, Arizona, Ed. Veritas
1986. *The Sedona Series Lectures: A Map of Consciousness, Death and Drug Hypertension and Heart Disease, Cancer, Alcoholism and Drug Addiction (Seriile de conferințe Sedona: O hartă a Conștiinței, Moartea și procesul morții, Hipertensiunea și suferințele cardiovasculare, Cancerul, Alcoolismul și dependența de droguri)* (casetă video) Sedona, Arizona, Ed. Veritas

1986. *12 Lectures on Weight Reduction, Alcoholism, Illness, Health; Depression; Spiritual First Aid, Pain and Suffering, Sex; Worry, Fear and Anxiety; The Aging Process. Handling Major Crises.* (12 conferințe cu privire la Reducerea greutatei, Alcoolism; Boală, Sănătate, De ce este Primul ajutor spiritual. Durere și suferință, Sex, dăruire, îngrijorare, teamă și anxietate, Procesul îmbătrânirii. Gestionarea crizelor majore.) (casete video) Sedona, Arizona. Ed. Veritas.

Putere vs. Forță. O analiză a constanței. Ed. Cartea Dații București, 2005.

Power vs Force (Putere versus Forță) (casete video) Sedona, Arizona. Ed. Veritas.

195. *Quantitative and Qualitative Analysis and Cultivation of the Levels of Human Consciousness (Analiza cantitativă și calitativă și cultivarea nivelelor conștiinței umane)* Sedona, Arizona. Ed. Veritas.

996. *Realization of the Presence of God (Înțelegerea prezenței lui Dumnezeu) Concepts, numărul 17-18 iulie*

997. *Consciousness and the Human Condition (Conștiința și condiția umană) (casete video)* Sedona, Arizona. Ed. Veritas.

997. *Dialogues in Consciousness and Spirituality (Dialoguri în conștiință și spiritualitate) (casete video)* Sedona, Arizona. Ed. Veritas.

2001. *Nature of Consciousness - How to relate truth about anything (Natura conștiinței cum să spui adevărul despre absolut orice)* Sedona, Arizona. Ed. Veritas.

Hellon, J. 1976. *A 10-Dimensional Mapping with a Strange Attractor (O cartă bidimensională a unui atractor disjunct).* In *Com. Math. Physics* 50: 69-77.

History and Culture of Buddhism in Korea (Historia și cultura budhismului în Coreea). Korean Buddhist Research Institute, Ed. Dongguk University Press, Seoul, 1993.

Huang Po. *The Zen Teaching of Huang Po: On the transmission of the Mind (Învățătură Zen a lui Huang Po: Despre transmiterea minții).* Traducere în limba engleză de John Blofield, Ed. Grove Press, New York, 1958.

Judge, W. O. *Bhagavad Gita Essays (Eseuri pe marginea Bhagavad-Gita).* ed. Theosophical University Press, Pasadena, California, 1969.

Jung, C.G. *Synchronicity as a Causal Connecting Principle (Sincronicitatea ca principiu de legătură cauzal)* Ed. R. F. Hull, 1973.

Korean Buddhism (Budism coreean). Seoul, 1996.

Lamsa, G. M. *traducere din aramaică: Holy Bible from Ancient Eastern Manuscripts (Biblia din Manuscrisele Orientale Antice).* Ed. A. J. Holmes Co, Philadelphia, 1933.

Lamsa, G. M. *Holy Bible from Ancient Eastern Manuscripts (Biblia din Manuscrisele Orientale Antice).* Ed. A. J. Holmes Co, Philadelphia, 1937.

Lee, Yang-see. *On the Origin of Cosmos (Originea universului cosmicului).* ed. Wisdom Publishing, Koyang City, Korea.

Mararaj, Nisargadatta. *I Am that (Eu sunt acesta), vol. I și II.* Lal Chetana, Bombay, 1973.

Marharshi, Ramana. *Collected Works (Opere complete),* Lal Jupiter Press, Madras, India, 1958.

The Spiritual Teachings of Ramana Maharshi (Învățăturile spirituale ale lui Ramana Maharshi). Lal Shambhala, Boulder, Colorado, 1971.

Monroe, R. *Journeys Out of the Body (Călătorii în afara corpului)* Ed. Anchor/Doubleday, New York, 1971.

Pelicer, M. S., Karsav, J. *From Zero.* Ed. Theosophical Society, San Francisco, 1995.

Rahula, Walpola. *What the Buddha Taught (Ce ne-a învățat Buddha)* Ed. Grove Press, New York, 1959.

Rodriguez, M. *Questions spirituelles (Întrebări spirituale rapide).* In *Rediscovering the Soul of Business.* New Leaders Press, San Francisco, 1995.

Rosband, S.N. *Chaotic Dynamics of Nonlinear Systems (Dinamica haotică ale Sistemelor Nonliniare)* Ed. John Wiley and Sons, New York, 1990.

Ruelle, D. *Chaotic Evolution and Strange Attractors: The Statistical Analysis of Time Series from Deterministic Nonlinear Systems. (Evoluția haotică și atractorii strani)*

Analiza statistică a serurilor temporale din sistemele de determinanțe non-lineare) Ed. Cambridge University Press, New York, 1989.

Stewart, H.B., și Thompson, J.M. *Nonlinear Dynamics and Chaos (Dinamice non-lineare și haosul)*, Ed. John Wiley & Sons, New York, 1986.

The Teachings of Buddha (Învățăturile lui Buddha) Tokyo, Bukkyo Dendo Kyokai, Kowato Printing Company 1966.

Varghies, Mario *Nonlocality on a Human Scale (Conștiința Cercetarea constanței)* Conferința Interdisciplinară cu tema *Știința și baza științifică a conștiinței* Universitatea din Arizona, Centrul de Științe Medicale, Tucson, Arizona, 12-17 Aprilie, 1994.

Wang, L. *Nature*, în numărul din 20 iulie 2001.

Yorke, J.A., și Lien-Yien Li. *Period Three Implies Chaos (Perioada trei implică haosul)*, în numărul 8, 95 al revistei *American Math Monthly*, 985-992.

Despre autor

David R. Hawkins practică psihatria din 1952 și e membru pe viață al Asociației Psihatriei Americane, precum și membru a numeroase alte organizații profesionale. Terapeut și conferențiar foarte respectat aparține și a televiziunilor *The Main/Lehrer News Hour*, *The Barbara Walters Show* și *The Today Show*, documentare științifice și multe altele.

Este autorul a numeroase articole științifice și spirituale, cărți, casete și seri de conferințe. Ațuturi de aurate premii al lui Nobel, Linus Pauling este coautor al cărții *Orthomolecular Psychiatry Psihiatria Ortomoleculară*. Activitatea sa terapeutică, dialectică și de cercetare este menționată în *Who is America* și *Who is Who in the World*. Pentru cănuva aia a fost consultant al diecezelor Episcopale și Catolice, ordine,or monastice și Mănăstiri Zen.

Doctorul David R. Hawkins a ținut numeroase conferințe și prelegeri inclusiv la Westminster Abbey la Universitățile Argentina Notre Dame Michigan, Fordham și Harvard. El a fost de care timp conferința anuală Landsberg la Facultatea de Medicină din San Francisco, Universitatea din California. De asemenea, este consultant a numeroase guverne pe domeniul diplomatiei internaționale implicându-se activ în rezolvarea unor conflicte îndelungate, ce constituiau amenințări majore la adresa păcii mondiale.

În recunoașterea contribuției pe care a adus-o umanității Doctorul Hawkins a fost înmormântat devenind cavaler al Ordinului Săvran al Ospitalității Sf. Ierarh din Ierusalim (fondat în anul 1077). Ceremonia a fost oficiată de către Prințul de coroană Valeriu al Danemarcei la Seminarul Teologic din San Anselmo în luna octombrie 1995.

Cercetările doctorului Hawkins cu privire la natura conștiinței au condus la publicarea dizertației sale de doctorat *„Analiza cantitativă și calitativă și calibrarea invelurilor*

constitute, noua". Aceasta a cerșit în baza înaltă de la care a fost scrisă cartea *Putere versus Forță* — odată cu ea a constituită devenită ulterioară ext. universitar. Cartea a fost publicată în numeroase ediții străine și a figurat în topul primelor zece cărți cel mai bine vândute în multe țări, fiind salutăată de multă lume în moduri și, în cele din urmă, în Prentice Hall, Nobel prize care și Maica Tereza.

În 1999 doctorul Hawkins a fost invitat de dr. Jin-Ho Moon, tostarul asistent al lui Dalai Lama, pentru a vorbi în Coreea și a se întâlni cu oficialii guvernamentali și numeroase grupuri spirituale, inclusiv Central de Cercetări Avansate în domeniul Yoga din Seul. Raza tuturor vizitelor a fost salutară, după cum s-au reflectat și în articolele mass-media. Dr. Hawkins a fost invitat din nou în Seul în septembrie 2000, când s-a făcut încredințarea de a fi numit Tae Ryoung Sun Kak Tosa (ceea ce se poate traduce ca Suflet Mare, în viața or de frunte al Cai Han-nan). El a scris document scris în așteptarea că a fost pregătit și prezentat de către generalul Kyong Suk Jang în 10 septembrie 2000 în Seul.

Presă a relatat în detaliu conferința doctorului Hawkins în care acesta a descris revelările conținute și a vorbit despre importanța cercetării în domeniul de știință și tehnologie pentru viitorul umanității. Punctul de vedere adevărat de fațadă în ziarul Hankyong Daily din 6 septembrie 2000. Descrierea lui prezenta conținutul săptămânii de a rândului în conferință. Când acestora s-au dat pe neașteptate, într-o străduie superioară, dar au căutat să apară pe cercașul care a fost înțeles înțelesul predicției unui viitor optimist pentru umanitate.

Notă autobiografică

Dacă adevăratele redare în această carte au fost derivate științific și organizate în mod științific, ca toate adevăratele de al. el, ele au fost experimentate în primul rând personal. O succesiune de stări intense ale conștiinței, menținute la o vârstă tânără, au inspirat în început și au direcționat apoi pe acest înțelegere subiective care avea să ia, în cele din urmă, forma acestei cărți.

La vârsta de trei ani a survenit pe neașteptate o conștientizare completă a existenței o înțelegere sub-verbala, dar completă a semnificației cuvântului „mădă” înțelegerea de referință a faptului că în ființa foarte bine se poate exista deosebi. Era vorba într-o măsură de o rezoluție bruscă din uitare de o accedere la conștiința ființării. În acest moment, sinele propriu s-a desprins și în conștiința mea subiectivă s-a făcut intrarea din tărâș în re-Existență și „Nu este”.

De-a lungul copilăriei și adolescenței paradoxul existent și înțelegerea retentivă la scântea sinelui m-au însoțit constant. Uneori, sinele propriu clătea capul într-un Siret mare impersonal, dar cerea înțelegerea inițială în înțelegerea mea fundamentală de Neant, revenea.

În 1939 eram băștinaș cu zădărnici în Wisconsin, deretându-mi de un traseu de 17 mile. Într-o noapte, atunci când de-aia am fost surprins de înfrunzirea viselor a mare dintr-o casă. Biserica a auzit pe gheață, mi s-a scuturată la prăstia zăpezii aruncându-mi pe cană a acoperită de zăpezii prăstia. Am zădărnici în înțelegerea frustrare și extenuare. Hanele mele erau înghețate și poezia. Pentru a mă feri din furtună vântului, am spart în crusta de gheață un zădărnici din zădărnici unde m-am așezat. Curând, vântul s-a oprit și s-a luat ochul o cădută de înfrunzirea. Am o stare de pace alături de înfrunzirea de orice încercare de a o desene. Acesta era acompaniat de o intensă revărsare de umană și de o prezență a unei iubiri înfrunzite, fără înfrunzire.

și sfârșit, și care, în același timp, nu era decât o parte a propriei mele existențe. Pe măsură ce conștiința mea se amesteca cu această stare iluminată și atotprezentă am început să am de prezentă propriul meu corp fizic, ca și de lucrurile din jurul meu. Mentea mi se născuse, toate gândurile încetaseră. Percepeam acel fapt că singurul lucru real, în acel caz, ar fi putut să existe cu adevărat, era prezentă în față, dincolo de timp și de posibilitatea de a o descrie.

După ceea ce părea a fi fost cont am fost readus la conștiință de cineva care îmi scutura genunchii. Apoi am zărit fața înspăimântată a tatălui meu. Nu vroiam deloc să mă întorc în corp și în tot ce înseamna acea lucrare, dar îl uream mult pe tatăl meu și din pricina suferinței sale fizice, să o fac. Într-un fel am empatizat cu teama sa în fața morții mele deșănșate. În acel timp, ideea de moarte mi se părea a fi absurdă.

Nu am discutat cu nimeni despre experiența mea sub ecovă. Nu exista nici un context în care să fie înțeleasă de cineva. Nu auzisem niciodată de experiențe spirituale altele decât cele din vechile științelor. Dar, după această experiență, realitatea acceptată a lumii a început să mi se pară doar previzorie, înveliș al adevăratelor tradiții, pierzându-se semnificația și paradoxul, am devenit agnostic. În compariție cu ultima divinități pe care o simțisem existând înăuntrul existenței, divinitatea religiei tradiționale părea să se pierdă atunci când te gândeai la descoperirea spiritualeității.

În timpul celui de-al doilea război mondial am fost repartizat la un serviciu de scaut, pe un distringă ori de nimeni, fiind deseori apropiat de moarte. Dar, spre deosebire de ceilalți membri ai echipei, eu nu mă temeam de ea. Într-o seară moartea își pierduse autenticitatea pentru mine. După război, fascinat de complexitatea minții și dorind să studiez psihiatria, m-am înscris la facultatea de medicină. Psihiantrul care mă îndruma, profesor la Universitatea Columbia, era, de asemenea, agnostic. Același lucru ne-a pus pe o vizualizare întunecată asupra religiei. Lucrurile au avut un trend pozitiv, ca și cariera mea, de altfel, ajungând să fie destul de cunoscută și apreciată.

Totuși, lucrurile nu s-au rezumat la progresele din viața profesională. Am căzut pradă unei boli progresive și latente care nu răspundea niciunui tratament existent. La vârsta de 35 de ani, boala avansase la o stare extremă, fiind în același timp conștient

de faptul că eram pe moarte. Nu-mi păsa de corp, dar spiritul meu se afla într-o stare de suferință și disperare extremă. Pe măsură ce momentul final se apropia, mi-a trecut prin minte un gând: „Și dacă, totuși, Dumnezeu există?” Așa am început să mă rog: „Dacă există un Dumnezeu, atunci îl rog să mă ajute acum”. M-am abandonat lui. După aceea, onoare ar fi fost el, am căzut în inconștiință și când m-am trezit am constatat că avusese loc o transformare de o aserțiune forță, încăl erau paralizat de venerație.

Persoana care fusesem nu mai exista. Nu mai exista nici vreun sine sau ei personal, ci doar o Prezență Infinită, înzestrată cu o putere atât de nelimitată, încât era atotexistență. Această Prezență a înlocuit ceea ce fusesem, ca și corpul meu și toate cele ce erau controlate numai de Voia Infinită a Prezenței. Lumina era iluminată de claritatea unei Unități Infinite, ce se exprima pe sine prin revelația tuturor lucrurilor în frumusețea și perfecțiunea infinită.

Acum, mișcările durabile nu mai aveau o voință a mea proprie. Eșecul meu fizic își vedea de treabă sub direcția voinței deopotrivă infinit de puternice și extrem de tandră a Prezenței. În această stare nu exista nici o nevoie de a mă gândi la ceva. Toate adevărurile erau autoevidente, nemulțumitoare (și de altfel, nici posibilă) nici o conceptualizare. În acest timp, sistemul meu nervos era extrem de suprasolicitat, de parcă ar fi transportat în altă lume energie decât era proiectat să o facă.

Eram incapabil de a funcționa efectiv în lume. Odată cu toate temerile și anxietățile dispăruse și orice motivat e oprită. Nu era nimic de făcut, totuși era perfect. Fără a succesa și bani, deveni seră golie de semnificație. Prezența mă presara să fiu pragmatic și să revin la practica mea, dar nu aveam nici o motivație obținută pentru a face acest lucru. Totuși am descoperit că puteam percepe realitatea din spatele personajului, am înțeles că unghiul emoțiilor se găsește în credința oamenilor că ei erau respectiva personalitate. Și astfel, practica mea s-a reînnoit de la sine, devenind, în cele din urmă, imensă.

Oamenii veneau de pe tot cuprinsul Statelor Unite. În cele din urmă, am ajuns să am 50 de terapeuți și alți angajați, 2000 de pacienți tratați, un număr de 25 de birouri, laboratoare de cercetare, tratând 1000 de pacienți noi în fiecare an. Am fost invitat la emisiuni

de radio și televiziune — *The Muppet Show*, *Nova Hour*, *The Barbara Walters Show*, *The Today Show* etc. În 1975 am rezonat în mica mea în caseta *Orthomolecular Psychiatry* — *Paravanul Ortomolecular*, avându-l drept co-zău or pe laureatul premiului Nobel Linus Pauling. Această lucrare, cu 10 ani înaintea timpului său, a avut darul de a crea tulburare.

Condiția generală a sistemului meu nervos s-a îmbunătățit în lei și apoi a suferit un alt fenomen — am simțit o bălă de energie dulce, delicioasă, de energie continuă, prin și ră spinării și a inimei unde crea o senzație imensă de plăcere continuă. Tot ceea ce mi se întâmpla în viață se petrecea prin suferințate, evoluând prin o armonie perfectă iar durată a devenise un oximoron. Originea a ceea ce aminea în minte în acel moment era Prezența, și nu sinele meu propriu. Tot ceea ce mă trănsese din sinele meu personal era în simpatia marilor și a acestui fenomen. Cel care determină tot ceea ce se petrecea era un „Eu” și mare și mai vast decât creșterea mea și propriile mele gânduri.

Sărut pe care le experimentam fuseseră raportate și de alții. Astfel, am început să investighez învătături spirituale, inclusiv de cele ale lui Buddha și ale misticilor orienționali care a le luă în considerare și pe acelea a căror radiatoare mi-au reușit ca de exemplu Ramana Maharshi și Nisargadatta Maharaj, continuându-mi astfel raportul cu experiențele traite de mine nu erau unice. Deodată am înțeles pe deplin Bhagavad Gita, experimentând în cele din urmă același extaz spiritual pe care îl raportau sfinții creștini și Sri Rama Krishna.

Tot ceea ce exista în mine era uniros și extraordinar de frumos. Toate fazele deveniseră Radiante și exprimau Radianța în tăcere și în glorie. Părea că toată omnia era motivată în ea toate de oare intensoză, dar, par să vină, devenise incoerentă cu privire la acest lucru. Într-o zi viitorul era de-aia și curgea ar fi trebuit năste adormit, care nu se treziseră încă a consistență care reprezenta de fapt adevărul lor nativ. Tot ce dădusem în afară de pară ar fi fost adormit, dar erau încredințate de frumusețe — eram îndrăgostit de fiecare dintre ei.

A trebuit să pun capăt obiceiului meu de a mă lăsa o zi dimineața și apoi noaptea de culcare, pentru că acest lucru intensifica starea de feneie într-o asanare în care înțelegerea mea

prin funcționa normal. Revenea o experiență simțită în același timp o înțelegere, copii fiind, în zăpadă dar mi se venea tot mai greu să parăscesc acea stare pentru a mă reînnoare la lume. Încredințat a frumusețe a tuturor lucrurilor radia în tot ceea ce exista perfecțiunea lor iar acolo unde lumea vedea intenție eu vedeam doar frumusețe eternă. Această raie de spirituală inunda orice percepție. Toate granițele dintre aici și acolo, abiner și acum, eu și tu, dispărușeră.

Am petrecut mulți ani în înșelăciune și în tot acest timp puterea Prezenței creștea. Nu mai aveam o voință personală. Voința mea personală nu mai exista, eram un instrument al Prezenței. În final, acționând după voința acestor. Oamenii simțeau o naștere extraordinară și a răa acest Prezență. Căutau un răspuns la mine dar, de vreme ce nu mai exista individuația mea David Hawkins, am înțeles că de fapt, eu și primea răspunsurile ce a trupul meu și care nu dădea de ea de sine. Când priveam o persoană, sinele meu strălucea în ochii săi. Mămăraș de cum am reușit oare să intru în toate acele corpuri.

Dimiclu de înțelegerea obișnuită, miraculoasă se petrecea. Mă lăsa adormite de care si fusesem un de a rădă și dispărușeră. Vederea mi se normalizase spontan, nemămurind nevoie de oare an pe care purtau de viață. Ocazional, simțeam o energie extraordinară de puritate și iubire. Înfință începuse să acționeze pe neașteptate din inimă, spre scena de memorie. Odată condus eu pe autostradă, când energia extrinse fină și prinsă să radieze din pieptul meu, ca id am a uis la o curba, am văzut că acolo au asese locuitorii, toate masinile răsturnate se mai învârtteau încă. Într-o amintire trecută o mare intensitate în pasagerii masinilor lovite apoi s-a oprit singură. Dimiclu, eu și ocazie în timp ce mă învârtam pe străzile unui oraș ciudat, energia a început să curgă spre bătăie din raia mea. Când am ajuns în fața unei scene de accidente de băutură de stradă și am constatat că helige arătau să dai înapoi și au început să ridă. Atunci, energia s-a oprit.

Schimbări profunde ale percepției au survenit pe neașteptate și în împrejurări improbabile. Pe când cinam singur în Long Island în restaurantul Rothman's, Prezența s-a intensificat pe neașteptate până ce orice lucru și persoană care părea separată a percepția obișnuită s-a contopit într-o universalitate și unitate atemporală în făcerea

absolută și lipsită de orice mișcare, am înțeles că nu există „evenimente” sau „lucruri” și că, de fapt, nimic nu se întâmplă, pentru că trecutul, prezentul și viitorul sunt numai artefacte ale percepției, cum este, de altfel, și iluzia unui „eu” separat, obiect al nașterii și morții. Pe măsură ce sinele limitat și fals se dizolva în Sinele universal al adevăratei sale origini, încercam o senzație confortabilă, de întoarcere acasă, o stare de pace absolută și de izbăvire de toate suferințele. Pentru că numai iluzia individualității este originea oricărei suferințe. Atunci când înțelegem că universal este unul, complet și una cu tot ceea ce este, etern și fără sfârșit, nici o suferință nu mai este posibilă.

Îmi veneau pacienți din toate țările lumii, unii dintre ei fiind total lipsiți de speranță. Înșurubiți în cearceafuri albe, pe patul suferinței lor, ei veneau după ce colindaseră prin toate spitalele, spre a găsi tratamentul și speranța vindecării din psihoze și tulburări mentale incurabile. Mulți erau muți de ani de zile. Dar în fiecare pacient, dincolo de aparența zdrobită, bolnavă și nevolnică, am văzut clar esența radiantă a iubirii și frumuseții, probabil că atât de ascunsă de suferință și de aparența obișnuită a acesteia, încât acel pacient sau pacientă era complet privat de iubire în această lume.

Într-o zi, o femeie mută a fost adusă la spital în cămășă de forță. Avea o dereglare neurologică severă și nu putea sta în picioare. A intrat în spasme zbatându-se pe podea, ochii i se dădeau peste cap. Familia ei era destul de bogată și, prin urmare, fusese consultată de nenumărați medici de-a lungul anilor — unii dintre ei fiind specialiști celebri în toată lumea. Fusese încercat orice tratament posibil și profesia medicală renunțase în cele din urmă ca la un caz lipsit de speranță.

Am privit-o și am întrebat non-verbal: „Doamnă, ce vrei să faci cu ea?” Am înțeles apoi că tot ce trebuia să fac era să o iubesc; atât tot. Sinele ei interior i-a strălucit în ochi și eu m-am conectat cu această esență iubitoare. În aceeași secundă, ea s-a vindecat prin cunoașterea propriei sale realități; ce s-a întâmplat cu mintea și corpul ei nemaiavăd vreo importanță, nici măcar pentru ea.

În esență, același lucru s-a petrecut în cazul a nenumărați pacienți. Unii s-au recuperat în ochii lumii, alții nu, dar acest fapt al însănătoșirii clinice n-a mai avut importanță pentru acești pacienți.

Agonia lor interioară luase sfârșit, deoarece se simțeau iubiți și împăcați interior, chinul lor se sfârșise. Acest fenomen poate fi explicat doar prin a spune că realitatea fiecărui pacient a fost reconstruită de Compasiunea Prezenței, astfel încât el sau ea a experimentat vindecarea la un nivel ce transcidea lumea și aparențele acesteia. Pacea interioară în care existam eu, ne-a cuprins pe amândoi, dincolo de timp și identitate.

Am înțeles că orice chin și suferință provine exclusiv de la eu și nu de la Dumnezeu. Acesta era un adevăr pe care l-am comunicat în tăcere minților pacienților mei. Atunci când am intuit acest blocaj mental în cazul altui pacient (ce suferea de muțenie și nu vorbise de mulți ani), și i-am spus prin intermediul minții mele: „Îl blamezi pe Dumnezeu pentru ceva care ți-a fost cauzat în realitate numai de propriul tău eu”, el a sărit brusc și a început să vorbească, socând pe toată lumea care a fost martoră la incident.

Dar munca a devenit din ce în ce mai oboșitoare, pentru că, în cele din urmă, să mă cuplească. Veneau tot mai mulți bolnavi și așteptam să se elibereze paturi, deși spitalul cu care lucram construisese o anexă specială pentru pacienții mei. Am simțit o frustrare enormă în fața imensei suferințe umane și a imposibilității mele de a mă ocupa de mai mulți pacienți în același timp. Am simțit că trebuie să existe o cale de a mă adresa direct cauzelor maladiilor obișnuite, eternul izvor al tristeții și suferinței umane.

Când am descoperit kinesiologia, am fost imediat uluit de potențialul ei. Era „culoarul” dintre două universuri — lumea fizică și lumea minții și spiritului, o interfață între dimensiuni. Într-o lume plină de „adormiți” ce s-au pierdut de sursa lor, aveam în față atât un instrument de recuperare, cât și unul care, mai mult, avea căderea de a demonstra tuturor legătura pierdută cu realitatea superioară. Am început să testez fiecare substanță, gând sau concept la care mă puteam gândi și am cerut studenților și asistenților mei să facă același lucru. Apoi am observat un lucru ciudat. În timp ce toți subiecții slăbeau când erau supuși unor stimuli negativi — spre exemplu, luminile fluorescente, pesticidele și îndulcitorii artificiali — studenții disciplinelor spirituale, ce-și crescuseră nivelul conștiinței, nu slăbeau într-o măsură atât de însemnată ca oamenii obișnuși.

Părea că în conștiința lor survenise o schimbare importantă și decisivă - atunci când au înțeles că nu se aflau la mila lumii, ei erau afectați numai de ceea ce mintea lor credea. Probabil că procesul de a progresa pe drumul spre iluminare putea fi descris drept creșterea abilității omului de a rezista în fața vicisitudinilor existenței.

Am fost din ce în ce mai puternic izbit de capacitatea de a schimba lucrurile prin simplul fapt de a le cunoaște înăuntrul lor; am înțeles cum iubirea schimba lumea de fiecare dată când lua locul ne-iubirii. Întreaga schemă a civilizației putea fi schimbată profund prin concentrarea acestei puteri a iubirii asupra unui punct specific. Ori de câte ori se întâmplă acest lucru, istoria se bifurcă spre drumuri noi.

Mi-a fost clar că aceste înțelegeri cruciale nu numai că puteau fi comunicate lumii, dar că puteau fi chiar demonstrate vizibil și irefutabil. Părea că marea tragedie a vieții umane fusese întotdeauna aceea că psihicul putea fi amăgit și indus în eroare atât de ușor, discordia și conflictul fiind consecințele inevitabile ale faptului că omenirea nu are capacitatea de a distinge adevărul de fals. Dar în acest punct se găsea și un răspuns la această dilemă fundamentală, o modalitate de a recontextualiza natura conștiinței însăși și de a face explicabile acele lucruri care, altfel, puteau fi numai presupuse.

Venise timpul să-mi părăsesc viața new-yorkeză, cu apartamentul din Fifth Avenue și casa din Long Island; descoperisem ceva mult mai important. Înainte de a-mi putea concretiza ideile, aveam nevoie să mă perfecționez ca instrument. Mi-am părăsit așadar munca și tot ce implica ea și am început să duc o viață modestă, într-un oraș mic, unde am petrecut șapte ani în meditație și studiu.

Însă starea atotputernică de fericire descrisă anterior continua să revină mereu și mereu - independent de voința mea și fără a fi căutată în mod special. În cele din urmă, am înțeles că trebuia să învăț să trăiesc în această Prezență Divină și - în același timp - să funcționez în lume. Pierdusem de mult contactul cu ce se mai întâmpla prin lume. Pentru a mă putea ocupa de cercetare și scris, era necesar să încetez orice practică spirituală și să mă concentrez asupra lumii formelor. Am început să citesc ziarele și să mă uit la televizor, pentru a înțelege despre ce este vorba în lume, cine erau persoanele

publice și care era nivelul dialogului social. Nu stiam cine mai cântărea și pentru ce funcție sau cine era Prințesa Diana, dar m-am pus la curcit și readaptat cu plăcere.

Experiențele excepționale și subiective ale adevărului - domeniul mistic ce afectează toată omenirea, pentru că transmite energia acestui nivel în conștiința colectivă - nu pot fi înțelese de către majoritatea oamenilor (cu excepția căutătorilor spirituali) și sunt, prin urmare, reduse la o semnificație limitată. Încercam să mă reintorc la normalitate, pentru că, în sine, a fi normal și obișnuit constituie o expresie a divinității. Adevărul sinelui nostru real poate fi descoperit pe drumurile vieții de zi cu zi. Tot ceea ce trebuie să facem pentru aceasta este să trăim înconjurati de atenție și amabilitate față de ceilalți. Restul se revelează de la sine, după un anumit timp necesar. Dumnezeu nu se ascunde dinaintea celor obișnuite.

Și astfel, după o lungă și circulară călătorie a spiritului, m-am întors la cea mai importantă muncă - aceea de a aduce Prezența (aceeași care-mi schimbase viața), măcar cu puțin mai aproape de înțelegerea și atingerea semenilor mei.

Prezența e tăcută și transmite o stare de pace, care constituie spațiul în care și prin care totul există și primește experiența. Este infiniț de tandră și totuși dură ca o stâncă. Alături de ea, orice teamă dispare. Bucuria spirituală se petrece la un nivel liniștit de extaz inexplicabil. Deoarece experiența timpului încetează, nu mai există aprehensiune ori regret, nici suferință, nici anticipare; sursa bucuriei e nesfârșită și mereu prezentă. Neexistând început și sfârșit, nu mai există nici pierdere, durere sau dorință, nimic nu trebuie făcut, totul este deja perfect și complet.

Atunci când timpul se oprește, toate problemele dispar, ele nu sunt altceva decât artefacte ale unui punct al percepției. Deoarece Prezența este acolo, nu mai există vreo identificare ulterioară cu mintea sau corpul. Atunci când mintea se liniștește, gândul „eu sunt” dispare și el la rândul său, iar conștiința pură strălucește într-un

iluminarea a ceea ce suntem, am fost și vom fi întotdeauna, dincolo de toate lumile și universurile, dincolo de timp și, prin urmare, fără început ori sfârșit.

Oamenii se miră: „Oare cum pot unii să atingă această stare a conștiinței”? Tot ceea ce pot să fac este să vă împărtășesc propria mea experiență. Pot, de asemenea, să observ că sunt foarte puțini cei care urmează acești pași, tocmai pentru că sunt atât de simpli. La început, dorința mea de a atinge această stare era intensă. Apoi am înțeles că am nevoie de disciplină pentru a putea acționa cu o calitate constantă a iertării și tandreții, fără excepție. Cine vrea să atingă această stare, trebuie să simtă compasiune pentru tot ceea ce există – inclusiv pentru propriul său sine și pentru propriile sale gânduri. Apoi survine disponibilitatea de a ține dorințele în suspensie și de a abandona voința personală în fiecare moment. Deoarece fiecare gând, simțire, dorință sau acțiune a fost abandonată lui Dumnezeu, mintea a devenit din ce în ce mai liniștită. La început, am reflectat îndelung asupra multor istorii, volume și paragrafe, apoi asupra ideilor și conceptelor. Pe măsură ce renunțam la dorința de a poseda respectivele gânduri, ele nu mai ajung la o asemenea elaborare, ci se fragmentează pe parcurs. În cele din urmă, am putut analiza însăși energia ce se află în spatele gândului, chiar înainte ca acesta să devină gând.

Sarcina menținerii acestei fixități și constante a concentrării (fără a-mi permite nici măcar un singur moment de distragere de la meditație) a continuat și în timp ce-mi vedeam de activitățile obișnuite. La început, acest lucru părea foarte dificil dar, pe măsură ce trecea timpul, a devenit obișnuit, automat, reclamând din ce în ce mai puțin efort pentru că, în cele din urmă, să poată fi realizat complet fără efort. Procesul se aseamănă cu o rachetă ce părăsește Pământul. La început, ea are nevoie de o putere enormă, apoi - pe măsură ce părăsește câmpul gravitațional al Pământului - de tot mai puțină, pentru că, în cele din urmă, să se deplaseze prin spațiu sub propria sa inerție.

Dintr-o dată, pe neașteptate s-a petrecut o schimbare în conștiință, Prezența fiind acolo, inconfundabilă, neîncercuțată și atotcuprinzătoare. Au existat câteva momente (puține) de neliniște și teamă, atunci când sinele a murit, apoi absolutul Prezenței a

inspirat o străfulgerare de venerație. Această accedere a fost spectaculară, mult mai intensă decât orice altceva cunoscut. Nu are un corespondent în lumea experienței obișnuite. Acest șoc profund este amortizat de iubirea ce însoțește și este alături de Prezență. Fără sprijinul și protecția acelei iubiri, am fi anihilați.

A urmat un moment de teroare atunci când eu l-am agățat de propria-i existență, temându-se că va fi nimic. În loc să se întâmple așa ceva, în momentul morții *eu*ului, locul său a fost luat de Sinele complet, o totalitate în care tot ceea ce există e cunoscut și evident, în expresia perfectă a propriei sale esențe. Odată cu nonlocalitatea a survenit și conștiința faptului că tot ceea ce a fost sau va fi e unul și același lucru. Această unitate este absolut completă - dincolo de toate identitățile, sexele, dincolo de umanitate însăși. Așadar, nu mai trebuie să ne temem de suferință și moarte.

Ceea ce se întâmplă cu corpul din acest punct este lipsit de importanță. La anumite nivele ale conștiinței spirituale, suferințele corpului se vindecă sau dispar în mod spontan. Dar în starea absolută, atare considerații sunt irelevante. Corpul își va urma drumul său determinat și se va întoarce apoi acolo de unde a venit. E o chestiune lipsită de importanță, nu ne mai afectează deloc acest aspect. Corpul apare mai curând ca un „ei” decât ca un „eu”, ca un text sau un obiect exterior, ca o piesă de mobilier din cameră. Faptul că oamenii se referă la corp ca și cum acesta ar fi un „eu” individual poate părea de-a dreptul comic (dar e la fel de adevărat că nu există nici un mijloc de a explica realitatea acestei stări a conștiinței în lumea formei și a dualității). Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să ne vedem de treabă și să lăsăm Prezenței acest deziderat. Cu toate acestea, atunci când cineva atinge starea sublimă de fericire, e foarte dificil s-o ascundă. Lumea poate fi orbită, iar oamenii vin de la mare depărtare pentru a fi în preajma acestei auri. Astfel, atât pentru căutătorii spirituali, cât și pentru cei care nu încearcă decât o simplă curiozitate față de acest domeniu sau pentru cei foarte bolnavi și aflați în căutarea miracolelor, unii oameni pot deveni niște magneti și o sursă de bucurie. În mod obișnuit, în acest punct există o dorință de a împărtăși această stare cu ceilalți și de a o folosi în beneficiul tuturor.

Extazul care necompromită această condiție nu este cu totul stabil, există, de asemenea, și momente de agonie profundă. Cele mai intense au loc atunci când această stare fluctuează sau - aparent fără un motiv justificat - încetează. Aceste momente atrag după ele perioade de disperare intensă, chiar teama că am fost abandonați de Prezentă. Aceste căderi fac ca drumul să fie dificil și depășirea acestor încercări cere o voință puternică. În cele din urmă, devine evident că acest nivel trebuie depășit pentru că, altminteri, ar exista mereu această suferință de a cădea din starea de gratie. Apoi, gloria extazului trebuie părăsită și ea, atunci când se impune sarcina extrem de dificilă de a depăși dualitatea, până ce trecem dincolo de toate opozițiile și chemările lor conflictuale. Dar una e să renunțăm la lanțurile de fier ale eului, și cu totul altceva să abandonăm lanțurile de aur ale bucuriei și extazului. Acest lucru, perceput ca o renunțare la Dumnezeu, atrage după sine un nou nivel al fricii (niciodată anticipat înainte) - anume teroarea ultimă a singurătății absolute.

În propriul meu caz, teama de inexistență era formidabilă și m-am retras din fața ei în mod repetat când se apropia. Au devenit vizibile scopurile agoniilor, ale nopților întunecate ale sufletului - ele sunt atât de greu suportabile, încât extraordinara lor suferință îndeamnă la efortul extrem cerut de surmontarea lor. Și, atunci când oscilarea între infern și paradis devine de nesuportat, dorința pentru existența însăși trebuie abandonată. Numai atunci când este realizat acest lucru, putem trece dincolo de totalitate sau nimicire, dincolo de existență și non-existență. Această culminare a muncii interioare constituie cea mai dificilă fază, ultimă cumpănă, unde suntem foarte conștienți că iluzia existenței pe care o transcendem aici e irevocabilă. Din acest punct nu mai există întoarcere, iar spectrul ireversibilității face ca această ultimă barieră să pară cea mai teribilă alegere dintre toate.

Dar, în realitate, în această apocalipsă ultimă a sinelui, în disoluția singurei dualități rămase - cea a existenței și non-existenței - însăși identitatea se dizolvă în divinitatea universală, nemaieexistând nici o conștiință individuală. Apoi, pasul ultim, suprem, este făcut numai de Dumnezeu singur.

DAVID R. HAWKINS